

ELİF KAPLAN

BLACK OUT

Tevfik Tuğrul Türkdoğan, mesleği için
kendisiyle mücadele etmiş bir savaş pilotudur.
Çocukluğundan beri hayallerini süsleyen akrotim,
onun gönlünde yatan asıl yerdir.

Bu süreçte idolü olan komutanı ile
aynı filoda çalışma imkânı yakalar ama işler
hiç de sandığı gibi gitmez. Beklemediği bir anda
karşısına çıkan kadın ile birlikte Tevfik Tuğrul Türkdoğan'ın
hayatı kökünden değişmeye başlar.
Çünkü yardım ettiği kadın hiç ummadığı biridir.

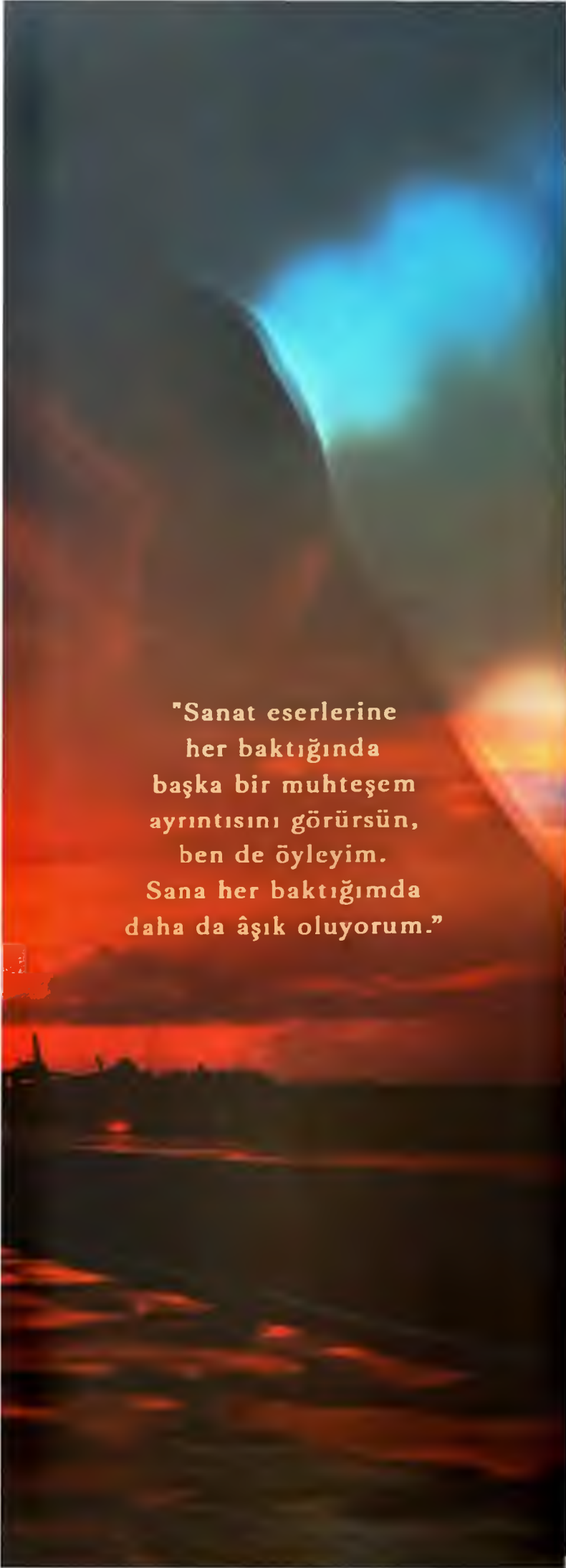
*“Âşık olmak, tıpkı blackout olmak gibi.
Geçici bir körlük hali.”*

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

 /pukkayayinlari

PUKKA
YAYINLARI

"Sanat eserlerine
her baktığında
başka bir muhteşem
ayrıntısını görürsün,
ben de öyleyim.
Sana her baktığımda
daha da âşık oluyorum."

ELİF KAPLAN

BLACK OUT

1

BLACKOUT -I-

Elif Kaplan

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Editör: Buse Güler

Düzeltili: Neslihan Akman

Son Okuma: Ezgi Yeşilbaş

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Temmuz 2024

ISBN: 978-625-98247-5-8

Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.

No:49 A ve B Bahçelievler / İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

ZM

GÖKSU MATBAA

Orta Mah. Topkapı Maltepe Cad.

Nurhan İş Merkezi No:28-30A

Bayrampaşa/İstanbul

Sertifika No: 47617

Düzenleme

Ny.Ozlem

ELİF KAPLAN

BLACK OUT

1

Tevfik Tuğrul Türkdogan, önündeki birasına bakarken oldukça düşünceli görünüyordu. Kafasını dağıtmak için en yakın arkadaşı Serdar ve onun kız arkadaşı Verda ile birlikte, nadir olan izin günlerinden biri olan bu gecede bir araya gelmişlerdi. Çocukluğundan beri hayalini kurduğu günlere sadece bir adım kalmıştı. Bunun için adı tüm kurumda nam salmış olan komutanının referansı önemliydi. Son yıllarda akrotimlere* gönderilen pilotları bizzat onun önerisiyle seçmişlerdi. Çünkü uzun yıllar Türk Yıldızları'na lider pilotluk yapmıştı ve kurumda hatırı sayılır bir konumu vardı.

Onun gözüne girmesi önemliydi ancak komutanı zor bir adamdı. Hedefini duyduğu günden beri hal ve tavırları değişmişti. Mizacı sertleşmiş, kusursuzluğun çitasını daha da yukarıya çıkarmıştı. Hatta her gün ondan sert bir eleştiri alıyordu. Serdar ve ona olan tavrı arasında büyük bir uçurum vardı.

"Asma şu suratını artık, Tuğrul! Gürhan Binbaşı şu halini görse eminim ismini hemen çizer. Zor olacağını biliyordun." Tuğrul zaman kazanmak için masanın üzerindeki bardağı aldı ve birasından büyük bir yudum içti. Buraya düşünmemek için gelmişti ama aklının onu sıkran tavrına tekrardan yeniliyordu.

* Gösteri uçuşu yapan akrobasi timlerine verilen isim.

“Bence ona bir kız arkadaş lazım,” dedi Verda. Tuğrul hafifçe gülümse-
di. Bu durumdan olabildiğince kaçıyor-
du. Özellikle şu sıralar aklını
karıştıracak her şeyden uzaklaşıyordu. Buna kız arkadaşlar da dahildi.
Hata yapmaması lazımdı. Hata yaptığı an, çocukluğundan beri uğrun-
da çalıştığı hedefini kaybedebilirdi.

“İstese şu an bulur, yürüyen karizma. Ona kim hayır diyebilir ki!”
Tuğrul, kafasını kaldırıp ona muzip bir şekilde bakan arkadaşına çevirdi
bakışlarını.

“Hayır diyen olmuştu, hatırlatırım,” dedi eğlenmiş bir şekilde.

“O zaman daha çocuktun. Şimdi öyle değilsin. Hatta şu çaprazdaki
kadın geldiğimizden beri sürekli sana bakıp duruyor.” Tuğrul gözleri-
ni Serdar’ın söylediği tarafa çevirdiği an, kadının bakışlarını kaçırdığını
gördü.

“Her zaman gözlerin bir kartal kadar keskin olmak zorunda, değil
mi?” diyerek arkadaşına takıldı Tuğrul. Serdar ile askeri lisede tanışmış-
tı. İlerleyen yıllardan sonra onu kardeşi gibi görmeye başlamıştı. Ço-
cukluğundan beri ailesinin kullandığı Tevfik ismi, Serdar ile tanıştı-
ktan sonra Tuğrul’a dönmüştü. İkinci adının ona daha çok yakıştığını
söylediğinde askeri hayatındaki kimliği Tuğrul ismi üzerine kurulmuştu
ancak aile arasındaki ismi hâlâ Tevfik’ti. Serdar her zaman onun için
ikinci bir aile olmuştu. Her zorluğa birlikte göğüs germişler, kurdukları
ortak düşü ikisi de savaş pilotu olarak gerçeğe çevirmişlerdi. Arkadaşı
çok iyi bir savaş pilotuydu ama Tuğrul ile bu noktada ayrılıyorlardı.
Tuğrul çocukluğundan beri gösteri uçuşu yapan akrobasi timlerinden
olmak istemişti. Bu konuda da fena sayılmazdı ve hedefi Türk Yıldızları
Filosu’na girmekti. O kırmızı tulumları giymek en özel hayaliydi. Bu-
nun için onu zorlayan komutanını etkilemesi gerekiyordu. Düşündükçe
içi yine sıkıntıyla kasıldı.

“Ben bir savaş pilotuyum,” dedi arkadaşı iki elini yana açarak. “Ay-
rıca çok sevdiğim bir nişanım var. Yanlış düşünüyorsun, iki aşkını da
dengeleyebilirsin.” Verda, Serdar’ın elini tuttu ve nişanlısına gülümse-
yerek baktı. Tuğrul, onların bu hallerini her zaman sevgi dolu bulur-
du ama kendisi için şimdilik böyle bir seçenek yoktu. Filoya girdikten

sonra eğer kaderinde varsa ona uygun olan kişiyi bulup kendi ailesini kurmak istiyordu.

“Şimdilik kalsın. Âşık olmak, tıpkı *blackout* olmak gibi. Geçici bir körlük hali. O ânı bilirsin; kanın vücudunun aşağısında toplanır, beyindeki oksijenin azalmaya başlar. Buna bağlı olarak retinana oksijen yetmez, hızla renkleri griye ardından da siyaha boyar ve hiçbir şey göremez olursun normale dönene kadar. Aşk da böyle bir şey.” Gözleri uzaklara dalıp gitti. Bir süre sonra kendini toparlayıp konuşmaya devam etti.

“Bilincin yerindedir ama duyguların seni engellediği için önceliklerin değişir. Onun haricindeki her şey siyaha bulanır ve normale dönmek o kadar da kolay değildir. Bunu yaparsam mesleğimi ikinci plana atabilirim. Benim için bunu düşünmek bile çok korkutucu,” dedi arkadaşına kararlı bir şekilde bakarak.

“Şu inatçılığını keşke söküp alabilsem.” Serdar yapmacık bir sinirle arkadaşına bakarken saatin bu kadar ilerlediğinin farkında değildi.

“Çıksak iyi olur,” dedi Verda ona hatırlatırcasına. Genç kadın ceketi giyerken Serdar da oturduğu bar taburesinden ayağa kalktı.

“Evde görüşürüz.” Başını yavaşça salladı Tuğrul. Onlar giderken arkalarından baktıktan sonra tekrar düşüncelerin içine gömüldü. Acaba o beklenen atılımı yapabilecek miydi? O kadar yetenekli miydi? Özgüveni fazlasıyla vardı ta ki komutanıyla tanışana kadar. *Keşke başka bir yere atansaydım*, diye düşündü bir an ama o zaman da Serdar ile ayrı düşmüş olacaktı. On sene boyunca hiç ayrılmamışlardı ve şu an arkadaşının desteğine fazlasıyla ihtiyacı vardı.

Ne düşünürse düşünsün işin içinden çıkamıyordu. Burada oturup düşünerek, gelecekte ne olacağını bilmeden sadece kendini yıpratıyordu. Bardağındaki son yudumları da içip oturduğu tabureden kalktı. Hesabı ödedikten sonra hızlı adımlarla dışarıya çıktı. Gülen ve ona göre cıvık gelen bir samimiyetle arkadaşları ile şakalaşıp kendinden geçen sarhoşlara onaylamaz bir şekilde bakarken, köşede duvara dayanan ve ayakta durmakta zorluk çeken kadını fark etti. Kadının başı öne eğilmişti ve saçları yüzünü kapatıyordu. İçindeki yardım etme dürtüsü onu uyarırken bir an ne yapacağını bilemedi. Kadın kendini duvara yaslayıp elleriyle dengesini sağlamaya çalıştı. Tuğrul onun sendelediğini görünce

kararını verdi. Genç kadının yardıma ihtiyacı vardı. Kalabalığın içinden sıyrılırken kadının bacaklarının büküldüğünü gördü. Koşarcasına yanına gitti ve düşmeden kollarından yakaladı.

“İyi misiniz?” Kadın başını kaldırıp kurtarıcısına baktığında Tuğrul gördüğü yüz ile bir an afalladı çünkü kadın ağlamıştı. Yanaklarında siyah şeritler vardı ve o güzel yeşil gözlerde yeni yaşlar parlıyordu. Sanki utanmış gibi hemen bakışlarını kaçırdı.

“İyiyim,” dedi ve kanıtlamak istercesine doğrulmaya çalıştığı an dengesini kaybetti. “Tuğrul, kadın düşmeden hemen belinden yakalayıp destek olarak doğrulmasına yardım etti.” Kadın, çok sarhoş olmasının yanı sıra oldukça da üzgündü. Tuğrul o an ne yapacağını bilemedi. Onu bu halde bırakıp gidemezdi. En azından biraz toparlanmasına ve kendine gelmesine yardım etmeliydi. O yüzden koluna girdi ve arabasına götürdü. Tam arabanın kapısını açacağı sırada, kadın hiç beklemediği bir şey yaparak ona sarıldı ve ağlamaya başladı. Kolları boynuna sımsıkı dolanmışken Tuğrul’un gözleri kocaman açıldı. Kadının beklenmedik yakınlığı onu çok şaşırttı. Elleri havada öylece kaldı. İlk kez gördüğü bir kadını teselli etmeli miydi, bilmiyordu. Kadın hıçkırarak ağlarken kendisini kötü hissetti ve çok onaylamasa bile kollarını kadının sırtına sardı. Bu merhametine karşılık kadın kendini bıraktı. Başını adamın göğsüne daha da bastırdı. Acaba kim bu hale getirmişti de kendini böyle kaybetmişti? Belki bir kayıp yaşamış olabilirdi.

“Hanımefendi size bir kahve alayım. Kendinize gelirsiniz.” Hiçbir kadınla bu kadar uzun süre sarılmamıştı. Buna annesi de dahildi. Kadınların dilinden anlayacak kadar onlarla beraber vakit geçirmemişti.

“Ben...” diyebildi kadın sadece ama başını adamın sert göğsünden çekmişti. Sarıldığı adamın gözlerinin içine bakınca Tuğrul gecenin ikinci şaşkınlığını yaşadı. Artık kadının yüzünü tamamen görebiliyordu ve bu yüz, hiç tahmin edemeyeceği kadar güzeldi. Özellikle de o insanı kendine çeken gözleri, şu an örümcek bacağına dönüşmüş gibi birbirine yapışmış kirpikleriyle daha da hoş görünüyordu. Ağlayan bir kadının bu kadar güzel görüneceğini hiç düşünmezdi. Ona olan bakışı bir anda değişti.

Kadını bırakmadan arabasının kapısını açıp, koltuğa oturmasına yardım ettikten sonra kendisi de sürücü koltuğuna oturdu. İstemsizce yanında oturan kadını incelemeye başladı. Kumral saçları birbirine dolanmış ve kabarmıştı. Gözleri ve burnu kızarıktı, dudağına sürdüğü rujun belli belirsiz kalıntıları vardı ama o dudaklar da en az gözleri kadar çekiciydi. Üstünde ince bir ceket, ceketin içinde de açık mavi bir elbise vardı. Bakışları bir an onun çıplak olan boynuna, oradan da göğüs dekoltesine ulaştı. O an hemen bakışlarını çekti. Yardım etmeye çalıştığı kadını bu denli inceleyemezdi. Kendine kızarak hemen önüne döndü ve arabayı çalıştırdı. İyi ki kadın şu an sarhoştı, yoksa bakışlarını çoktan fark ederdi.

Hiç ağzını açmadan sadece yola odaklandı ve gördüğü ilk kahvecinin önünde arabasını durdurdu. Kadının o üzgün yüz ifadesi düşünceli ve öfkeli bir hale bürünmüştü. Birlikte arabadan indiklerinde onun yüzünü yıkamaları gerektiğini düşündü ama kadın tek başına ayakta bile duramıyordu. Bir an yanlış yaptığını, onu evine götürmesi gerektiğini fark etse de evde tek başına yaşamadığı aklına geldi. Ayrıca hiç tanımadığı bir kadını da bekâr evine götürmek mantıklı değildi.

Elini onun beline dayadı ve birlikte kahve dükkânına girdiler. Saat daha çok geç olmadığı için içerisi biraz kalabalıktı. İlk önce kadını lavaboya götürdü. Onu serbest bırakmayı denedi fakat kadın hemen dengesini kaybedince tekrar tuttu. Tuğrul musluğu açıp, elini ıslatarak yüzündeki siyah izleri nazikçe sildi. Birkaç kez daha tekrarladığında izler tamamen silinmişti. Birkaç tane kâğıt havlu koparıp yüzünü hafif dokunuşlarla kuruladı.

“Şimdi daha iyi görünüyorsunuz.” Aynadan onun yüzüne baktı. Güzelliği daha da ortaya çıkmıştı.

Kadın da aynadan ona bakıyordu. Soğuk suyu yüzünde hissetmek bir nebze de olsa kendine gelmesini sağlamıştı. Onu tutan adama baktı. Siyah saçları kısacık, yüz hatları oldukça belirgindi. Özellikle çenesinde duran güçlü ve sert çizgi onu daha da yakışıklı kılıyordu. Sıcacık bakan çikolata kahve gözleri, sivri burnu ve biçimli dudaklarıyla adam daha önce hiç görmediği erkeksi bir çekiciliğe sahipti. Belindeki sıcak ve güçlü kolu hissedebiliyordu. Adam oldukça yapılıydı. Beyaz gömleği onun

geniş omuzlarını, güçlü kollarını ve geniş gövdesini sarıyordu. Gömleğin göğüs kısmında siyah lekeler oluşmuştu. Genç kadın elini kaldırarak okşar gibi lekenin üstüne koydu. Tuğrul'un bedeni bu beklenmedik dokunuşla gerildi. Bir an nefes alışığı kesildi.

"Özür dilerim," dedi kız yumuşak bir şekilde. Akan rimelinin kalıntıları adamın gömleğinde leke bırakmıştı. Tuğrul ise kadının neden özür dilediği hakkında bir fikre sahip değildi. Akli şu an kadının elini koyduğu yerdeydi. Kadınlarla sık sık birlikte olan biri değildi. Tabii ki arzusuna yenilip birkaç kadınla birlikte olmuştu ama hiç ciddi bir ilişkiye sahip olmamıştı. Onun tek önceliği uçmaya olan tutkusuydu ve bunu geçebilen başka hiçbir şey olmamıştı.

"Neden?" dedi merakla ona bakarak.

"Leke olmuş," dedi kadın yumuşak bir sesle. Ses tonu bile şu noktada ona çekici geliyordu ve Tuğrul bu olanlara inanamıyordu. Kendisine bir kez daha kadına yardım etmeye çalıştığını hatırlattı.

"Önemli değil." Kadın bir an ona baktı ve zoraki de olsa gülümsemeye çalıştı. O an Tuğrul bu basit gülümsemeden etkilendi. Düşünmeye çalışıp bakışlarını hemen onun yüzünden kaçırdı.

"Sanırım yürüyebilirim." Tuğrul kolunu gevşetti ve geri çekti. Kadın birkaç adım attı ama bir sonraki adımında sallandığında Tuğrul onu hemen tuttu.

"Daha değil, kahveyi içince kendini daha iyi hissedeceksin." Kadın başını salladı ve birlikte lavabodan çıktılar. Tuğrul onu boş bir masaya oturtuktan sonra kadına acı bir kahve aldı. Kahveyi onun önüne koyup karşısına oturdu. İlk yudumunu aldı ve hemen yüzü buruştu.

"Çok acı." Onun bu sitemine alaycı bir şekilde gülümsedi Tuğrul.

"Onu bu kadar içmeden önce düşünecektin." Adamın bu ukala çıkışı hiç hoşuna gitmedi. Kafası yerinde olsa ona çok iyi bir cevap verebilirdi ama şu an öyle bir durumda değildi. Adam onu incelerken birkaç yudum daha aldı ve zorla yuttu. Galiba ondan bir açıklama bekliyordu. Birkaç yudum daha içtikten sonra konuşacak gücü kendinde buldu.

"Ben bu kadar içmem ama... düşünmemem gerekiyordu. Olanları..." Kızın kesik kesik konuşmaya başlaması Tuğrul'u meraka düşürmüştü.

“Evet, düşünmemen gerekirken kendini düşürdüğün şu durum ak-lına hiç gelmedi tabii.” Artık sinir olmaya başlamıştı. Adam ona yardım etse bile bunu yüzüne haykıracak cinsten biriydi. Bir an o yakışıklı su-ratına vurmak istedi.

Öfkeyle, “Sen hep bu kadar ukala mısın?” dedi.

“Çoğu zaman,” dedi adam alaycı bir şekilde. Adamın kendini tanı-ması iyi bir şey diye düşündü ve istemsizce gülümsedi. Tuğrul bu gü-lümsemeyi anında yakaladı ve yüzüne öyle bir ilgiyle baktı ki bakışlarını ondan çekemedi.

“Peki *ukala adam*, senin adın ne?” Kadının takılması Tuğrul’un ho-şuna gitti.

“Bu ukala adamın adı Tuğrul, peki karşımdaki *sorumsuz kadının* adı ne?” Sorumsuz lafını duyunca gözleri öfkeyle büyüdü. Hemen kendini savunma ihtiyacı hissetti.

“Sorumsuz değilim. Hiç kendini kaybettiğin bir an olmadı mı haya-tında?” Kahvesinden aldığı yeni yudumu adamın suratına püskürtme-mek için kendini zor tutuyordu.

“Hayır,” dedi adam sert bir kesinlikle.

“Kötü şeyler yaşamamana sevindim. Bu kötü şeyler yaşayan kadının ismi de Ceyhan.” Tuğrul kadının isminin de kendisi gibi farklı olmasını düşündü bir an. Güzel olduğu kadar zeki birine de benziyordu. Ona öfkeyle bakarken daha da çekici bir hale gelmişti.

“Ancak gönül işi böyle aptal bir şey yaptırabilir insana. Doğru tah-min ettim mi?” Ceyhan yavaşça başını salladı ve bakışları karton barda-ğa kaydı.

Ceyhan, “Ben ıssız adamım diyorsun yani?” dedi iğneleyici bir şe-kilde.

“Pek öyle denilemez.” Adamın gizemli ve kendini ele vermeyen bu açıklamaları, hatta o ukala tavrı bile ilginç bir şekilde Ceyhan’ın hoşuna gidiyordu. Biraz daha akli başında olsaydı bu adamla flört etmek isterdi. Bu sayede o iğrenç piç kurusunu da unutmaması çok uzun sürmezdi.

“En yakın arkadaşım ile erkek arkadaşımı yatakta yakaladım. İkisi de bana ihanet etti.” Yine ağlamaklı olmuştu genç kadın. O görüntü

gözlerinin önünden gitmiyordu. İşi gereği buraya taşınması gerekiyordu ve bir aydır başka bir şehre taşınmanın telaşıyla uğraşıyordu. O bir ayda ise olanlar olmuştu ve o hödük ona gerçeği söyleyememişti. Öğrenmesi ise çok acı verici olmuştu. Uçağa atladığı gibi kendini yeni şehirde bulmuş, bavulunu koyar koymaz da bu acıdan bir nebze kurtulmak için kendini evine yakın olan bara atmıştı.

“Kötü olmuş fakat bu olaya zarardan erken dönmek olarak bakabilirsin,” dedi Tuğrul ciddi bir sesle. Bakışlarını bir an onun yüzüne çevirdi Ceyhan.

“Şu noktada öyle bakamıyorum. Onun canını acıtmak istiyorum.” Bunu yapmayı gerçekten istiyordu ve eline öyle bir fırsat geçerse yapacaktı da ama artık buradaydı. Sıfırdan bir sayfa açmak daha doğru olurdu.

“Boş ver gitsin, onun canını yakınca eline ne geçecek? Önüne bak ve her şeyi unutmaya çalış.” Adamın bilgelik taslayan o tavrı Ceyhan’ı rahatsız etti. Kendine güvenen erkekleri severdi ancak bu seviyede olanları değil.

“Sanki çok kolay bir şeymiş gibi anlatıyorsun. Çok realistsin,” dedi Tuğrul’a karşı çıkarak. Erkek olduğu için belki bu konulara onun kadar duygusal bir çerçevede bakmıyor olabilirdi.

“Yapacak daha iyi bir şeyin var mı? Güzel bir kadınsın. Eminim onun yerini almak isteyen çok erkek vardır.” Ceyhan, zihni bulanık olsa bile bu gizli iltifatı anladı. Adam onu beğenmişti. Bu, bir an da olsa hoşuna gitti ama sonra onu hiç tanımadığı aklına geldi. Ona yardım ettiği için kötü biri olduğunu düşünmüyordu. Bir sapık olsa ayılmasını değil, sarhoş olmasını tercih ederdi muhakkak.

“Realist beyefendi ne işle meşgul?” Ona böyle hitap etmesi Tuğrul’u gülümsetti. Ona asıl mesleğini söylemek istemedi. Kadınlar askerlere ayrı bir ilgi besliyordu, hatta havacılık bu ilgiyi üçe katlıyordu. Hiç tanımadığı bir kadına asıl gerçeği söylemekten kaçındı.

“Mühendisim,” dedi sadece.

“O zaman meslektaşız. Ben de bilişim ile uğraşıyorum.” Kadının bir anda açılması ona güvendiğini gösteriyordu. Telefonu masanın üzerinde

titreyince Tuğrul hemen gelen mesaja baktı. Serdar, “*Neredesin sen?*” diye soruyordu. Telefonunu eline alıp, “*Beklenmedik şeyler oldu,*” diye hızlıca yazdı. On, on beş saniye içinde cevap gelmişti.

“*Bu gece eve gelmeyeceğim diyorsun yani. Hayırlı işler!*”

Son cümledeki ima hoşuna gitmemişti. Öyle bir şey olmayacaktı. Kıza sadece yardım ediyordu. Her ne kadar şu an karşısında tüm çekiciliğiyle, kalbi kırık bir şekilde otursa bile! Kadınları etkilemek onun için zor olmazdı. Şimdiye kadar hep kadınlar ona gelmişti. *Keşke o da bana gelse,* diye içinden geçirdiği an şaşırdı. Bunu düşünmesi çok yanılttı. O daha kendinde bile değildi. Bir an önce genç kadının yanından uzaklaşmak istedi. Kahvesinin bitmesine de az kalmıştı.

“Bitir de kalkalım ve bu geceyi noktalayalım.” Genç kadın başını salladı ve kalan acı kahveyi bir dikişte içti. Tuğrul oturduğu yerden doğruldu ve masadaki telefonunu, cüzdanını ve araba anahtarını alarak ayağa kalktı. Bir an kadına baktı. Buraya getirdiği halinden daha iyi görünüyordu. Ayağa kalktı ve birkaç adımı attıktan sonra durdu.

“Başım dönüyor,” dedi Ceyhan ve yanındaki adama yapıştı. Tuğrul onun doğrulmasına yardım etti.

“Tamam, ev adresini söyle de seni evine götüreyim.”

Dükkândan çıktılar, arabaya bindiklerinde kadın çantasını karıştırdı ve sonunda bir kart uzattı. Üzerinde bir adres yazıyordu.

“Yeni taşındım,” dedi açıklamaya çalışarak.

“Yakın buraya,” dedi Tuğrul adresi incelediğinde. Ceyhan gözlerini kapatmış, hâlâ devam eden baş dönmesinin geçmesini bekliyordu.

“Arabana kussam çok kıvarsın, değil mi?” dedi bir gözünü açıp kısık bir şekilde adama bakarken.

“Kızarım...” Kadın yavaşça gülünce bakışlarını mıknatıs gibi çekti Tuğrul’un. Yine... Neden hiç tanımadığı bir kadına sırf fiziksel olarak güzel diye bu denli ilgi duyuyordu? Daha önce de güzel kadınlarla birlikte olmuştu ama Ceyhan’da farklı bir şey vardı. Sürekli ona çekildiğini hissediyordu. Kızın kalbi kırıktı ve ona sadece yardım ediyordu. Serdar’ın ima ettiği gibi bir işi yoktu. Arabayı çalıştırdıktan sonra kısa bir süre geçmişti ki bir apartmanın önünde durdular.

“Kendin gidebilir misin?” Kadına tekrar helinden sarılıp dairesine kadar bırakmak istemiyordu çünkü itiraf edemediği bir şekilde kendine hâkim olamamaktan korkuyordu. Hayatında hiç böyle bir durumla karşı karşıya gelmemişti. İradesi en güvendiği kişilik özelliklerinden biriydi halbuki.

Genç kadın arabanın kapısını açtı ve dışarıya adımını attı. Baş dönmesi devam ediyordu ama önceki kadar şiddetli değildi. Bacaklarında pek güç yok gibiydi. Bu durum sarhoşluktan çok, üzüntüdü. Akli başına gelmeye başlamıştı. Sendeleyen adımlarını görünce Tuğrul hemen ona yetişerek koluna girdi.

“Ne içtin bu kadar! Hâlâ ayık değilsin.” Ceyhan, bu kızgın yorumu bir şey demedi çünkü anlamayacaktı. Bu adamın aşka inanmadığını görebiliyordu. O yüzden aşk acısını da bilmediği ortadaydı. Ayrıca sandığı gibi sarhoş değildi artık, kahve etkisini göstermeye başlamıştı.

“Dördüncü kat, on altı numaralı daire, şifre de bin altı yüz kırk sekiz.” Dış kapının önüne geldiklerinde şifreyi yazınca kapı açıldı. Kol kola içeriye girdikten sonra asansöre bindiler. Kadının bakışları onun üzerindeydi. Başını kaldırmış, tam gözlerinin içine bakarken o bakışlara çekildiğini hissetti.

Tuğrul, onu ilk gördüğünde de beğendiği yeşil gözlere baktı. Bir kadınla kurduğu en uzun göz temasını yaşarken bakışlarını çekmekte zorlandı. Süre uzadıkça vücudundaki bazı belirtiler onu dehşete düşürmeye başlamıştı. Kalp atışlarının hızlandığını, vücudunun alışkın olmadığı bir ateşle ısındığını hissetti. Ona böyle ilgiyle bakmaya devam ederse olacaklara engel olamazdı. Bir an önce kadını evine bırakıp buradan kaçmak istiyordu. Bu düşüncelerle boğuşurken sonunda asansör durdu. Kapılar açıldıktan sonra hızlı adımlarla yürüdü.

“Yavaş, başım dönüyor,” dedi kadın hızla. Tuğrul bu uyarıyı duymamış gibi yaptı ve kadının elinden anahtarı alıp kapıyı açtı.

“Benden bu kadar.” Kolunu çekip kadının evine girmesi için kapıyı ardına kadar açtı.

“Teşekkür ederim.” Ceyhan kapıya dayandı ve birkaç adım attığında başı dönünce bir an olduğu yerde kaldı.

Ceyhan adamın öfkeyle, "Lanet olsun!" dediğini duydu. Tuğrul eve girdi. Bunu asla yapmaması gerektiğini biliyordu ama kafasındaki kaosu susturmak için onu güvenli bölgesine götürmek ve evi de bir an önce terk etmek istiyordu. Düşünmesine fırsat vermeden onu kavradığı gibi kucığına aldı.

"Odan nerede?" diye sordu ciddi bir sesle. Niye bunu bir görevmiş gibi yaptığına da anlam veremiyordu. Onu kapısının önünde bırakıp gidebilirdi.

"Koridorun sonunda." Ceyhan onu yine kızdırdığını görebiliyordu ama çekici yüzünün daha da etkileyici bir hale bürünebileceğinden haberi yoktu. Onu odasına götürürken bakışlarını adamın yakışıklı yüzünden çekemedi. Keşke onu tanıma şansı olsaydı. Her ne kadar ukala olsa da onunla iyi arkadaş olabilirdi.

Yatak odasına geldiklerinde Tuğrul onu hemen yere bıraktı. Tuhaf bir şekilde Ceyhan onun gitmesini istemiyordu. Tuğrul'un yardımına minnettardı, daha fazlasını istemeye hakkı olmadığını da biliyordu ama üzerinde farklı bir etki bırakmıştı. Evlenmeyi düşündüğü, bu gece o kadar içmesine sebep olan, adını anmak istemediği kişinin bile üzerinde bırakamadığı bir etkiydi bu. Aklı karmakarışık. Duyuları, özellikle hayatında pek ihtiyaç duymadığı duyuları devreye girmişti. Onu yanında tutmanın tek bir yolu vardı ve sanki adam da bunu yapmak istiyor gibi duruyordu.

Kadının başı hafifçe dönüyordu ancak içinde garip bir cesaret belirdi. Ona yaklaştı ve ne yaptığını düşünmeden elleriyle yanağını okşadı.

"Ne yapıyorsun?" Tuğrul ellerini tuttu ve hemen kendinden uzaklaştırdı. Ceyhan güldü. Adam buradan hemen gitmeliydi çünkü daha fazla durursa aralarındaki hava başka bir boyuta geçecekti. Ceyhan karşısına geçtiğinde ona farklı bir gözle bakmaya başladı. Tuğrul geriye bir adım atmak, bakışlarını ondan koparmak istedi ama bunu yapamadı. Ceyhan ansızın ona bir hamle yaptığında, sıcacık dudakları kendi dudaklarında hissedince Tuğrul kaskatı kesildi. O çekici dudakları kavramak için can atarken hemen onu kendisinden uzaklaştırdı. Ceyhan bunu asla yapmamalıydı. Ateşle oynuyordu ama farkında bile değildi. İçinde zaten karşı

koymakta zorlandığı bir istek varken kız resmen bu isteği körüklemişti. Aklı başında değildi.

“İyi geceler,” diyerek kızı bıraktı. Arkasını dönüp bir an önce bu evden gitmek için yürümeye başladı. Tam kapıya yaklaştığında onun üzgün sesini duydu.

“Lütfen gitme!” Ceyhan’ın cümlesi ile bir an durdu. Bir teselli istiyordu. Belli ki onun kızıdan etkilendiği gibi kız da ondan etkilenmişti.

“Ne dediğinin farkında değilsin,” dedi kendiyle savaş halindeyken. Tüm vücudu ona ulaşmak için kasılmıştı. Kalp atışları beklenti ile hızlanmıştı. İstemsizce yutkundığında, bedeninin hareket etmesini ve mantığının ona yol göstermesini umdu.

“Ukala adamı istiyorum yanımda.” Aklı *arkana bakmadan yürü* diye emrediyordu ama başka bir şey de kalmasını istiyordu. Buradan çıkıp gittiği an bu kızı bir daha görmeyecekti. Olacakları düşününce nefes alış hızlandı. Ellerini, sanki bir şey yapmasından korkar gibi sıkıp yumruk yaptı.

“Tuğrul...” İsmi onun ağzından duyunca tutunduğu o incecik dal da kırılmış oldu.

Arkasını dönmemesi ve bu evden hemen çıkması gerekiyordu. Bir centilmen öyle davranırdı. Kendisi de öyle biriydi ama şu an ayakları yere mihlanmış gibiydi, hareket edemiyordu. Bu kadın ona yaklaşıp ne yapmaya çalışıyordu? Bu sorunun cevabını çok iyi biliyordu. O yüzden bir an önce odayı terk etmeliydi.

“Gitmezsem ne olacağını biliyorsun, değil mi? Beni neden öpmeye çalıştın?” O hareket edemese de kız yanına gelerek karşısına geçti. Ceke-tini çıkarmıştı ve Tuğrul elbisesinden geri kalanları gayet net bir şekilde görebiliyordu. Çıplak beyaz omuzlarını, tamamen vücudunu saran elbisesinin tüm vücut hatlarını belli edişini, ince biçimli bacaklarını... Bakış-ları gezindikçe daha da kötü oldu. Tüm vücudunu sarsan bir baskı hissetti, adeta ona itiliyor gibiydi. En sonunda Tuğrul bu duyguya yenildi.

“Sikerler böyle işi!” Sadece çok kızgın olduğunda küfür ederdi ve bir kadının yanında asla küfür etmezdi ama şu an duyguları o kadar karma-karışık ki ağzından çıkanı kulağı duymuyordu. Kızı belinden yakala-dığı gibi kendi bedenine yapıştırırken dudaklarıyla dudaklarını kavradı. Ceyhan, bu ani hareketiyle şaşırsa da çok geçmeden ona karşılık ver-meye başlamıştı. Sanki defalarca kez öpüşmüş gibi dudakları birbiriyle öyle uyumlu hareket ediyordu ki Tuğrul bu duruma şaşırmadan edeme-di. Hiçbir kadınla öpüşürken bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu. Ceyhan kollarını boynuna doladığında Tuğrul onun belindeki kollarını

daha da sıkılaştırdı. Kadın, altdudağını çekiştirip dişlerini hafifçe geçirince vücuduna yayılan ateş daha da büyüdü.

Ceyhan'ın ne yaptıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece içinde öyle güçlü bir istek vardı ki tek düşündüğü, karşısındaki aşırı çekici adamla bu geceyi geçirmektir. Daha önce onu böyle sahiplenerek öpen bir erkek olmamıştı. Adam onu bir eliyle belinden sımsıkı kavramış, diğer elini saçlarına daldırmıştı. Kendine daha fazla çekerken Ceyhan ondan başkasını düşünemiyordu. Tuğrul onu geri geri yürüttü. Dudakları bir santim bile ayrılmamış, aksine dilleri de birbirine karışmıştı. Yatağının önüne geldiklerinde Ceyhan aniden dengesini kaybetti ve adam onu tutarken yatağa, Ceyhan da onun üstüne düştü. Dudakları birbirinden ayrıldığında genç adamın kahkahası Ceyhan'ı şaşırttı. Yüzü Tuğrul'un beyaz gömleğine bakarken az çok tenini görebiliyordu. Doğruldu, onun tenine dokunmak isteyerek gömleğinin birkaç düğmesini hızlıca açtı. Göğüs kaslarını görünce yutkunmadan edemedi. Spor salonunda çok sıkı çalışıyor olmalıydı. Eli alttaki düğmelere gitti ve tüm düğmeleri çözdüğünde gömleği iki yana açtı. Hâlâ adamın üstünde dururken, bakışlarını ona çevirdiğinde Tuğrul'un dikkatle kendisini izlediğini fark etti.

“Gördüklerin hoşuna gitti mi?” Kesinlikle hoşuna gitmişti ve bu ânı o ukala tavır bile bozamadı. Ellerini adamın göğsüne yaslayıp karnına gelene kadar okşadı. Teni sıcak ve sertti, aynı zamanda ellerinin altındaki kasların dokunuşuyla kasıldığını da hissetmişti. Tuğrul dokunuşlarından etkileniyordu çünkü nefes alışının da hızlandığını fark etmişti.

“Bana öyle bakarsan kendimi kaybederim.” Ceyhan bakışlarını onun alev almış gözlerine çevirdi.

“Hayatımda gördüğüm en yakışıklı, en güzel erkek sensin. Bunu da böyle bir gecede görmem çok şaşırtıcı.” Ceyhan, normalde tanımadığı bir kişiye asla böyle cesur cümleler kurmazdı ama bu gece farklıydı. Karşısındaki genç adam gülümsedi. Doğrularak kendisiyle beraber Ceyhan'ı da ayağa kaldırdı. Gömleğinden kurtuldu ve kızı tekrar öpmeye başladı. Elleri elbisenin sırtındaki fermuarı bulduğunda hızlıca aşağı çekti. Duraksamadan, elbisenin askılarını kızın omuzlarından kaydırды. Elbise ayaklarının dibinde bir yığın oluşturunca, Tuğrul başını hafifçe eğerek vücuduna baktı. Parmakları yavaşça kızın belini kavradı ve okşayarak

yukarıya çıkarken, Ceyhan kalp atışlarının hızla arttığını ve nefesinin sıklaştığını hissetti. Çıplak teninde onun ellerini hissetmek kadını heyecanlandırmıştı. O eller ansızın dantelli beyaz sutyeninden göğüslerini kavrayınca nefesi kesildi ve gözlerini kapattı.

Tuğrul, "Seni görmek istiyorum, gözlerini aç lütfen," dediğinde hemen gözlerini açtı.

"Dokunuşlarımdan hoşlandığını gözlerinde görmeyi tercih ederim." Yavaş hareketlerle parmakları sutyeninin kopçasına uzandı. Yavaşça üzerinden çıkarılırken Ceyhan sesli bir şekilde soluk alıp vermeye başladı. Hayatında hiç bu denli heyecanlandığını, vücudunun beklentiyle kasıldığını hissetmemişti. Bacaklarının arasındaki ateşin farkına varınca yutkundu. Şu an çok utanması gerekirdi ama sadece adamın tepkilerine odaklanmıştı. Göğüslerini adamın sıcak avuçları arasında hissedince istemsizce gözlerini kapattı. Resmen adamın ellerine doğru vücudunun yükseldiğini fark ederken ağzından istekli, küçük bir ses çıktı.

Tuğrul o sesi duyduğunda vücudundaki ateş, damarlarındaki kanda dolaşmaya başladı. Bakışları onun çıplak olan gövdesinde dolaşırken sadece yüzünün değil, teninin ve vücudunun da güzel olduğunu keşfetti. Parmakları onu okşamak istercesine kasılırken başını eğdi ve dudaklarını tekrar birleştirdi.

Göğüs uçları adamın deneyimli parmakları arasında sıkıştırılınca, Ceyhan kendini tutamayarak inledi. Dudakları onun dudakları arasında erirken, dili de tıpkı onun yaptığı gibi ağzının içinde dolaşıyordu. Bundan öylesine zevk aldı ki inlemesi onun inlemesine karıştı. Tuğrul'un da bundan hoşlanması Ceyhan'ı daha da iyi hissettirdi. Tuğrul bir hamlede onu kucağına alıp, yatağa taşırken dudakları birbirinden ayrılabilir gözleri birbirlerinden ayrılmadı.

Ceyhan'ın başı yastıklara değer değmez yeniden öpüşmeye başladılar. Tuğrul kollarından destek alarak onu ezmeden üstünde duruyordu. Ansızın dudakları aşağı kaymaya başladı. Boynuna doğru inen öpücükler ve Tuğrul'un, çıplak bacaklarında dolaşan elleri kasıklarındaki var olan isteği daha da artırıyordu. Ceyhan onun altında kıvranmaya başladı. Dokunuşlarından, öpücüklerinden çok hoşlanmıştı ve daha fazlasını istiyordu.

Sıcacık, ıslak öpücükler göğüslerine indiğinde elleriyle o kısıcık saçları okşamak istedi. Dili göğüslerinde gezinirken aniden bir göğüs ucunu ağzına hapsedip emmeye başladığında, Ceyhan kendinden geçerek derin bir şekilde inleyip Tuğrul'u biraz daha kendine çekti. Elleri adamın sırtına indi ve oradaki kasları istekle okşadı. Genç adamın bacaklarında dolaşan elleri külotuna geldi ve parmakları yavaşça içeriye girince vücudu adama doğru yükseldi. Göğsü hızla inip kalkarken, vücudu beklentiyle kasıldı.

“Gerçekten çok güzelsin. Yüzün ayrı, vücudun ayrı güzel. Daha şimdiden aklımı başımdan alacaksın.” Adamın başını kaldırıp onun gözlerinin içine bakarak yaptığı bu iltifat onu şaşırttı. Hiç tereddüt etmeden bir hamlede külotu da çıkarılmıştı.

“Seni izlemek istiyorum. Tepkilerini saklama benden.” Elleri kasıklarında yavaşça dolaşırken parmakları okşayışlarını hızlandırınca, ağzından küçük bir nida çıktı. Dudakları tekrar birleşirken adamın elleri orada kalıp çıldırtıcı okşayışlarına devam etti. İnzemeleri genç adamın ağzında kayboluyordu. Vücudu daha da fazlasını isteyerek adamın eline doğru sürtünüyordu. Daha fazla dayanamayınca dudaklarını adaminkilerden kurtardı.

“Tuğ... Tuğrul... Seni istiyorum,” dedi hızlı nefesinin arasından. Tüm vücudu dokunuşlarıyla yanıyordu ve artık daha fazlasına hazırды.

“Güzelliğine biraz daha doymama izin ver.” Öpücükler yine çenesinden aşağıya kaydı ve göğüsleriyle buluştu. Elleri kasıklarında, dudakları göğüslerindeyken kalp atışları göğsünü deecek kadar hızlı atıyordu. Bu kadarı çok fazlaydı. İsmiini tekrar inleyerek söyledi ama adamın dudakları göğüslerinden aşağıya doğru iniyordu.

“Lütfen...” dedi adamın gözlerinin içine istekle bakarak. Tuğrul *tamam* dercesine başını sallayıp doğruldu. Yataktan kalkmasını buğulu gözlerle izledi Ceyhan. Pantolonun cebine uzanıp cüzdanını aldıktan sonra hızlıca pantolonu çıkardı. Cüzdanını açınca Ceyhan şaşırdı çünkü ne yapacağını anlamamıştı. İçinden bir paket çıkardığında ise onun ne olduğunu anlamasıyla heyecanı katlanarak arttı ancak başka bir şey daha vardı. Daha önce hiç kimseyle birlikte olmamıştı ve bunu karşısındaki adama söylemesi gerekiyordu.

Tuğrul paketi dişleriyle açtı ve tek bir harekette iç çamaşırını indirip çıkardığında, Ceyhan gördükleri ile yutkundu. Tekrar yatağa geldiğinde, bacaklarını yavaşça iki yana açıp üzerinde yükseldi.

“Sana bir şey söylemem gerek,” dedi Ceyhan ona bakarak.

“Bu noktada istesem de duramam güzelim.” Elleri yüzüne yapışan saçları çekerken Ceyhan gözlerinin istekle karardığını gördü ve bu detay bile onu etkiledi. Sesinin cesur çıkmasını umarak yavaşça konuşmaya başladı.

“Hayır, durmanı değil nazik olmanı istiyorum. Ben daha önce hiç yapmadım.” Tuğrul şaşkınlıkla kıza bakarken onun neden bu kadar çok etkilendiğini anlamıştı. Böyle olduğunu bilse bu işe hiç kalkışmazdı ama şu ana kadar her şey beklenmedik bir şekilde iyiydi ki kendisi de çok şaşkıındı. Vücudundan artık bu gerginliği atmalı, ikisini de rahatlatmalıydı.

“Korkma, hayvanlık yapacak değilim. Canını yakmam çünkü zaten tamamen bana hazırsın. Gözlerimin içine bak ve yalnızca beni kabul et.” Adamın elleri yine bacaklarının arasında dolaşmaya başlayınca bir anlık duran hisler tekrar oluşmaya başladı. Genç adam eğilerek dudaklarını öptüğünde, Ceyhan tekrardan onun cazibesine kapıldı. Kalçası onun parmaklarıyla aynı anda hareket ederken genç adamın ağzına soktuğu dilini emdi. Onun inlemesini duyunca, ellerini sırtında dolaştırıp tırnaklarını yavaşça tenine batırmaya başladı. Tuğrul’un parmakları yavaşça geri çekildi, dudaklarını ondan kopardı ve gözlerinin içine baktı. Ceyhan bacaklarının açıldığını, onun da yerini aldığını fark etti. O yoğun bakışlarının içinde kaybolmuşken bacaklarının arasındaki sertliği hissetti. Kalçası yavaşça hareket edip, Ceyhan onu içinde hissettiğinde sesli bir şekilde nefes aldı ve başı yastıkta geriye doğru gitti. Bakışları birbirinden ayrılmadı. Onun da nefesi sesli bir hal aldı. Sıcacık gözlerindeki kahverengi halkalar neredeyse görülemez olmuştu. Tekrar hareket ettiğinde tamamen içine girdiğini hissetti ve nefesi kesildi. Korktuğu gibi değildi, küçük bir sızı duyuyordu sadece.

“İyi misin?” dedi Tuğrul. Tüm vücudu hareket etmesi için ona adeta yalvarıyordu ama önceliği altındaki güzel kadındı.

“Evet,” dedi yavaşça. Tuğrul rahatladı, yavaşça hareket etmeye başladığında hissettikleriyle gözleri kapandı bir an. Kasları içeride onu sarıp,

kasılıp gevşerken kendini tutamayarak inledi. Daha fazlasını istiyordu, daha hızlı hareket etmeye ihtiyacı vardı. Ona bu harika hisleri yaşatan kadına baktı. Ceyhan'ın da kendi gibi zevk almasını istiyordu. Kendini kaybetmesi an meselesiydi ancak zor da olsa durmayı başarabiliyordu Tuğrul.

Hiç böyle hissedeceğini düşünmemişti Ceyhan. Hep kız arkadaşlarının berbat geçen ilk ilişkilerini dinlemişti ama kendisi hiç öyle hissetmiyordu. Birbirlerinin gözlerine bakarken Tuğrul'un yavaşça artırdığı temponun bir sonucu olarak aynı anda yüksek sesle inlediler. Bu his çok farklı ve bir o kadar da güzeldi; özellikle ona sanki dünyadaki en güzel kadınmış gibi bakıp hareketlerini hızlandıran adama bakarken.

"Bacaklarını belime dola." Hemen onun dediğini yaptı ve adamın hamleleri giderek hızlanınca yüksek sesle inledi. Artık karşısında kontrollü bir erkek yoktu. O hızlandıkça içinde biriken his de bir o kadar arttı. Elleriyle adamın sert ve sıkı kalçalarını kavradı.

"Ceyhan!" İsmi sanki inler gibi söylemişti. "Hadi, hareket et benimle!" Onun dediğine uydu ve kalçalarını kaldırıp onu karşıladı. İnmeleri birbirine karışırken Ceyhan bir çığlık atınca Tuğrul hemen durdu.

"Canını mı yaktım?" dedi endişeli gözlerle ona bakarak

"Hayır hayır, bu çok iyi. Lütfen devam et!" dedi Ceyhan gülümseyerek.

"Beni öyle bir kavırıyorsun ki aklımı kaybedeceğim." O andan sonra hiç durmadı Tuğrul. Ceyhan onun hızlı hamlelerine anında karşılık verdi. Genç adam onu tutkuyla öptü, hareket ederken elleri vücudunu okşamaya devam etti. Ona fazlasıyla haz veren dudakları tekrar göğüslerine kapandı. Ceyhan'ın vücudu kasıldı ve Tuğrul'un ağırlığı altında doyuma ulaşmak için çırpınmaya başladı. Tuğrul da bunu hissettiğinde, kalçalarını sıkıca kavrayıp kendine çekti ve daha fazla baskı uygulamaya başladı. Kadın başını geriye attıktan sonra tırnaklarını Tuğrul'un sırtına geçirdi ve son kez onun ismini haykırmaya başladı. Vücudu titrerken gözlerini kapatıp, hayatında ilk defa yaşadığı bu hissi mutlulukla kucakladı.

Sonra Tuğrul'un da derin bir şekilde inlediğini, üstüne yığıldığını hissetti. İkisinin de nefesleri çok hızlıydı. Tuğrul'un aklı başına gelince Ceyhan'ın üstünden kalkıp kendini yana attı. Vücudu titriyordu, hayatındaki hiçbir deneyiminden böyle zevk almamıştı. Tüm düşünceleri susmuş, onun yerine bir dinginlik gelmişti.

Bunu sağlayan, yanında yatan kadına baktı. Yüzünde gevşek bir gülümseme belirdi. Kadın da ona bakıyordu. Elleri yavaşça ona bakmakta olan Ceyhan'ın yüzüne ulaştı. Yanaklarını yavaşça okşarken yumuşak bir sesle merak ettiği ama bir türlü soramadığı o soruyu sordu.

“İsmin çok güzel. Kim koymuş adını?” Terden yüzüne yapışan saçları tek tek çekti Tuğrul.

“Babam,” dedi Ceyhan yavaşça. Tuğrul'un ona farklı şekilde baktığını fark etti. Gecenin başındaki adamdan eser kalmamıştı ama şu an yatakta ikisi de çıplakken bu çok normaldi. Onunla konuşmak istediği için o da aynı soruyu sormak istedi.

“Peki seninki?” Ceyhan hafifçe doğrulup kollarını onun göğsüne yaslayıp Tuğrul'a baktı.

“Annem koymuş. Babamla bayağı tartışmışlar bu konuda. Babam dedemin ismini koymak istiyormuş sadece. Orta yolu bulup ikisini de koymuşlar,” dedi yavaşça.

“Mantıklı...” Genç kadın gülümsediğinde Tuğrul da kendini gülümserken buldu. Ceyhan elini yavaşça onun teninde gezdirirken bakışları saçlarına takıldı.

“Saçların neden bu kadar kısa?”

“Çünkü saçlarım kıvrıkcık ve uzamasını sevmiyorum,” diyerek kaçmak bir cevap verdi Tuğrul. Ceyhan ne kadar samimi davransa da asker olduğunu hâlâ söylemek istemiyordu.

“O halini merak ettim.”

“Sanki biraz ayıldın gibi.” Kadının küçük kıkırtısını duyunca dayanamadı ve kollarıyla sırtından kavrayıp kendine çekti. Ceyhan başını göğsüne yaslayınca, Tuğrul da karışmış saçlarını yavaşça okşamaya başladı.

“Böyle geniş omuzlu olmanı sevdim.” Bu zamana kadar birçok iltifat duymuştu ama Ceyhan’ın iltifatları ona farklı geliyordu. Abartılı değil de sanki gerçekten öyle gördüğü için söylüyormuş gibiydi.

“Sabaha kadar istediğin şekilde omuzlarımda yatabilirsin,” dedi muzip bir şekilde. O an kadının elleri göğüslerini okşamaya başlayınca yüzündeki gülümseme dondu. O eller biraz daha aşağıya iniyordu ve Tuğrul kendine itiraf edemese de teninde onun dokunuşlarını hissetmek istiyordu.

“Eğer böyle devam edersen ikinci kez olabilir,” dedi uyarıcı bir tonda.

“Bu sefer ben de sana doyabilir miyim?” Tuğrul kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissettiğinde yutkundu ama cevabını cesur bir şekilde verdi.

“Elbette...”

Tuğrul kollarında uyumakta olan güzele son bir kez daha sarılıp mis gibi kokan saçlarına bir öpücük kondurdu. Onu bir daha görmeyeceğini biliyordu ve garip bir şekilde bu durumdan üzüntü duyuyordu. Sadece bir gecede nasıl olurdu da bir kadından bu denli etkilenebilirdi? Yavaşça onu yastığına yatırdı ve yatakta doğruldu. İç çamaşırı ve kot pantolonuna uzanıp hızlıca üstünü giydi. Ayağa kalkıp ileride bulunan gömleğini aldı. Üzerine geçirirken Ceyhan’ın da uyanmış olduğunu gördü. Üzerindeki örtüyü çekip doğruldu genç kadın. Tuğrul gömleğinin düğmelerini iliklerken ona baktı. Evet, bu sefer farklı bakıyordu. Onun tamamen ayılmış olduğuna karar verdi. *Sonunda!*

“Günaydın!” Ceyhan’ın sesini duyduğunda, dün geceden dolayı pişmanlığını anlatacak diye bir an korktu çünkü yüzüne bir garip bakıyordu.

“Günaydın.” Tuğrul bakışlarını odada gezdirdi. Çünkü ona bir kâğıt kalem lazımdı. Köşede duran sehpayı gördü. Üzerinde bir not defteri ve kalem vardı. Hızlı adımlarla hemen kalemi alıp telefon numarasıyla ismini yazdı. Bu yaptığı ne kadar doğruydı, bilmiyordu ama içindeki sorumluluk duyan adam bunu yapmasını istiyordu. Eğer hamile kalırsa Tuğrul’a ulaşmalıydı çünkü bunu birlikte yapmışlardı. Onu zor durumda bırakmak istemiyordu.

“Önlem almıştım ama o şeyler bazen işe yaramıyor. Eğer hamile kalırsan bana ulaş.” Ona defterden yırttığı kâğıdı verdi. Ceyhan bir türlü konuşamadı çünkü onun bu şekilde gitmesini istemiyordu. Aslında genç kadın adet düzensizliğinden dolayı doğum kontrol hapı kullanıyordu. Hamile kalması imkânsız gibi bir şeydi. Eline tutuşturulan kâğıda ve telefon numarasına baktı.

“Benim gitmem lazım, işlerim var. Seninle tanıştığım mutlu oldum.” Tuğrul bunu yapmasının doğru olup olmadığını bilmiyordu ama dayanamadı ve Ceyhan’a doğru eğilerek onu son bir kez dudaklarından öptü. Geri çekilirken kendini üzgün hissediyordu.

“Bir daha sakın kendini o hale düşürme!” dedikten sonra arkasına bakmadan hızlı adımlarla evi terk etti. Onun gidişi Ceyhan’ı da üzmüştü. Ne bekliyordu ki? Adam tabii ki sonsuza kadar onunla kalmayacaktı. Onu tanı mıyordu bile! Dün ona fazlasıyla yardım etmişti. Adamı baştan çıkaran da kendisiydi. Hangi cesaretle böyle bir işe kalkıştığını bilmiyordu ama... bundan pişman değildi. Gerçekten güzel saatler geçirmişti. Belki bir gün bu numarayı başka bir şey için arayabilirdi. *Ona ısmarladığı kahveye karşılık vermek için olabilirdi.*

Tuğrul evinin kapısını açarken oldukça gergindi. Kendine kızgındı ilk başta. Bir yanı da olabildiğince bu durumdan mutluluk duyuyordu. Eğer yanında birkaç tane daha kondom olsaydı sabaha kadar onunla sevişeceğini adı gibi iyi biliyordu ama bu yanlıştı. Hem de çok yanlış. Sabah, kız onunla konuşamamıştı bile. Yüzde doksan dokuz yaptıklarından dolayı pişman olmuştu. Kızın tam anlamıyla uyanıp bunu itiraf etmesini duymak istemediği için kaçır gibi evden çıkmıştı.

“Tuğrul Beyler de çapkınlık turundan gelmiş.” Arkadaşı yüzünü incelerken bir şey söylemedi. “Yalnız, sen niye böyle çökmüş duruyorsun?” Çünkü öyle hissediyordu. Kıza numarasını vererek bir nevi ona ulaşması için bir bahane sunmuştu ancak hamile kalma ihtimali çok az olsa bile vardı.

“İyiyim, bir şey yok,” dedi geçiştirmeye çalışarak. Serdar gözlerini kısmış onu incelerken inanmadığı ortadaydı.

“Yeme beni, Tuğrul! Kimse bu kız besbelli çarpmış seni.”

“Öyle bir şey yok.” Arkadaşının cevap vermesine fırsat kalmadan hızlı adımlarla odasına gitti. Kıyafetlerini çıkarırken gömleğindeki siyah lekeyi görünce gülümsemeden edemedi. Kızın dokunuşlarını hatırlayınca o gülümseme tatsızlaştı. O dokunuşları bir daha hissedemeyecekti. Neler düşünüyordu böyle! Aklı çoktan karışmıştı bile. Onun şu an tek önceliği çocukluk hayaliydi. Ona bu kadar yaklaşmışken bir kafa karışıklığına asla gerek yoktu. Dün geceyi unutup hayatına devam etmeliydi. Sıcak suyun altına girdiğinde rahatlamak istercesine gözlerini kapattığı an, kızın öpücükleri ve okşayışları aklına üşüştü. Ona doymasına izin vermişti Tuğrul. İkinci kez sevişmeleri bambaşka bir boyutta olmuştu. Hem çok tatlıydı hem de onu şaşırtacak şekilde ateşliydi. Aniden gözlerini açtı. Hâlâ onu düşünmeye devam ediyordu. Buna bir son vermesi gerekiyordu!

Bütün gün, incelemesi gereken raporları okuması ve akşama da spor salonuna gitmesi gerekiyordu. Yarınki programında uçuş vardı. Ona odaklanması lazımdı. Banyodan çıktıktan sonra bir şeyler yemek için salondan geçtiği sırada Serdar'ın raporları çoktan çıkarıp okumaya başladığını görmesi onu kendine getirdi.

“Anlatmayacak mısın *beklenmedik olayı*? Bayağı kafanda yer etmiş senin,” dedi Serdar bakışlarını ona çevirerek.

“Düşündüğün gibi oldu ve bitti. Çapkınlık turum işte.”

“Senin için bu pek huy değildir, Tuğrul.” Serdar'ın o alaycı ifadesi hoşuna gitmedi. Arkadaşının haklı olduğunu biliyordu.

“Karnım çok aç,” dedi onun sorularından kaçmak için ama Serdar'ı tanıyorsa ona daha iyi sebepler sunmalıydı.

“Ee tabii, bayağı efor sarf etmişsindir.” Serdar'ın dokundurmalarına aldırmadan mutfağa gitti. Çünkü arkadaşını çok iyi tanıyordu. Her şeyi şaka ve alay malzemesi yapabiliirdi.

1 AY SONRA

Tuğrul başından kaskı çıkarırken içinde bulunduğu F-16'nın* kanopisini** açtı ve oturduğu yerden doğrulup onun için getirilen merdivenlerden hızlıca inmeye başladı.

"Hoş geldiniz, üsteğmenim!" Başını salladı yavaşça, bir yandan da alnında biriken teri sildi.

"Size iletmem gereken bir şey var. Gürhan Yarbay'ım sizinle görüşmek istediğini söyledi. Sizi odasında bekliyor." Tuğrul bunu duyunca gerilmeden edemedi. Yine ona bir iş verecekti kesin. Bu filoda herkes çok çalışırdı ama Tuğrul'un bazen onlardan daha çok çalıştığı da oluyordu. Bundan asla şikâyetçi değildi. Uçağı kontrol ederken merak içinde sordu.

"Husus neymiş, sana söyledi mi?" dedi ve makinistine baktı.

"Hayır. Uçuştan gelir gelmez haber vermemi söyledi sadece." Tuğrul *tamam* dercesine başını salladı. Makinisti ile birlikte bakım hangarına yürüdükten sonra da uçuş sonrası uçakla ilgili geri bildirim formunu doldurdu.

"Teşekkür ederim, Hikmet. Kolay gelsin," diyerek görevli bakım astsubayının yanından ayrıldı ve onu bekleyen araca bindi. Paraşüthaneye gidip üzerindeki g-suiti*** çıkardıktan sonra komutanıyla olan görüşmesini merak ederek binaya doğru yürümeye başladı. Binaya girdiğinde hızlı adımlarla komutanın odasının önüne geldi ve derin bir nefes aldı. Kafasını kaldırıp baktığında odanın kapısının açık olduğunu gördü. İçeride biri vardı. Bu kişi bir kadındı ve arkası dönük bir şekilde duruyordu. Tuğrul buna anlam veremedi. Kadının topuklu ayakkabısından saçlarına kadar hızlıca süzdü. Hiç beklemediği bir anda elini uzatıp komutanının masasındaki bir fotoğraf çerçevesini aldığı anda, Tuğrul öne atıldı ve odaya girdi.

"Siz ne cüretle komutanımın eşyalarına izinsiz dokunursunuz?" Kadın sesi duyar duymaz ona doğru döndüğü an, hayatının şokunu yaşadı. Bir an nefesinin sesini duydu kulaklarında. Bir ay önce barda görüp yardım ettiği kadın karşısında duruyordu. Ceyhan kendisine bakarken bakışlarını kapıya doğru çevirdi ve hızla masadan eline bir kalem aldı.

* Çok amaçlı, dördüncü nesil bir savaş uçağıdır.

** Bazı hava araçlarında kokpiti saran yapıya verilen isim.

*** G kuvvetine maruz kalan havacılar ve astronotlar tarafından giyilen bir uçuş kıyafetidir.

“Kadınlara karşı bu kadar kaba davranmamalısın, Tuğrul!” Tuğrul bakışlarını yere indirdi çünkü bu şaşkınlığı atıp toparlanması gerekiyordu.

“Sizin eşyalarınıza dokunduğunu görünce...” Komutanı hemen bir el hareketi yaparak onu susturdu.

“Kız kardeşim eşyalarım dokunabilir,” dediği anda kız elindeki kalemi yere düşürdü. Sanki bu anın geleceğini sezmiş gibiydi. Tuğrul ikinci bir şok daha yaşarken hemen eğildi ve kalemi alma bahanesiyle yüzündeki hayrete düşmüş ifadeyi göstermemeye çalıştı. Aklından geçenler ise onu dehşete sürüklüyordu.

Komutanının kız kardeşiyle yattın! Kız kardeşiyle! Kız kardeşiyle yattın! Böyle bir şey nasıl olabilir! O kadar kadın varken neden o! Ha siktir!

Ceyhan yeni çalışmasını oluşturmak için bilgisayarının başına oturmuş, önüne de not almak için bir kâğıt koymuştu. Bu, çalışma kariyeri için oldukça önemli olacaktı. Kurumdan izin çıkması onu fazlasıyla mutlu etmişti. Daha önceki çalışması oldukça verimli ve güzel geçmişti. Yeniden askerlerin arasında çalışacak olmaktan mutluydu çünkü disiplinliydi. Bu da Ceyhan'ın önem verdiği detaylardan biriydi. Böylece çalışması daha özenli ve faydalı oluyordu. Bu sefer daha üst düzey bir mühendis ile çalışması gerekiyordu. Abisi bu kişiyi ona bizzat kendisi seçecekti. Tam da şu an ondan gelecek maili bekliyordu. Onunla, seçtiği kişi ile ilgili bazı öğrenim bilgilerini paylaşacaktı.

Eline büyük su bardağını aldı ve birkaç yudum su içerken bilgisayar ekranının sağ köşesindeki bildirimi görünce hemen diğer eliyle tıkladı. Gönderilen dosya ekini açtı, çalışacağı kişinin yüzünü görmek için baktığı an nefesi kesildi, kalbi hızla çarpmaya başladı. *Bu bir şaka olmalı,* diye düşündü. Elleri titrerken, su bardağını masaya bırakarak fotoğrafı büyüttü.

Bir ay boyunca bir an bile aklından çıkmayan o gecenin kahramanı, karşısında lacivert üniforması, omzundaki çift yıldızla birlikte, sol göğsündeki pilot olduğunu simgeleyen brövesi* ile onu gerçekte olduğu kişiyle tanıstırıyordu.

* Bir askerin çok önemli bir askeri uzmanlık alanında, üstün bir ehliyet derecesi elde etmiş olduğunu göstermek üzere verilen bir çeşit mükâfat.

Ceyhan bir an inanamadı, sonuçta o gece başı biraz dumanlıydı ve bir aydır adamı görmediği için de yüzünü unutması normaldi. *Benzeriyorum sanırım*, deyip kendini kandırmaya çalışsa da bu yakışıklı yüzü ömrü boyunca unutamazdı. Unutmak da istemiyordu zaten. Şu an kalbinin bu şekildeki çırpınışları bile her şeyi kanıtlıyordu. Üniforma ona çok yakışmış, diye düşünmeden edemedi.

Fotoğrafı normal boyuta getirdi ve hemen ismine baktı. İsim konusunda yalan söylememişti.

Tevfik Tuğrul Türkdoğan.

Demek ki babasının ona koymakta ısrar ettiği isim Tevfik'ti. Hemen gözleri onun hakkındaki yazıya kaydı.

Işıklar Askeri Hava Lisesi.

Hava Harp Okulu - Elektrik Elektronik Mühendisliği.

Av Önleme Pilotu (F-16).

Asıl mesleğini gizlemiş oluyordu, bir yönden de ona yalan söylememişti. Pilot olduğunu neden gizlediğini bilmiyordu. Ceyhan bir düşündü; neden tanımadığı birine güvenip kendisini anlatacağı ki? Sonuçta askerdi ve çoğu asker gibi -abisi de dahil- ketum biriydi.

Ceyhan kaderine gülmek istedi. Bir ay boyunca aramaya cesaret edemediği o yakışıklı ve gizemli adamı hiç beklemediği bir anda hayat önüne çıkarmıştı. Onun sayesinde ismini bile söylemek istemediği eski sevgilisini ve onun yediği haldarı unutması daha kolay olmuştu.

O geceyle ilgili kafasında netleştiremediği detaylar vardı. Nasıl onunla birlikte olmak istediğini ve cesaret ettiğini asla bilemeyecekti. İsmi anılmaması gereken pisliğe bile o izni vermezken hiç tanımadığı bir adamla nasıl seviştiğine anlam veremiyordu. Üzerine çok düşünse bile o gecedan hiç pişman değildi. İlk seferi onun gibi biriyle olduğu için mutluydu çünkü onunla olduğu her dakikadan büyük bir keyif almıştı. Ayrıca şu an gördüğü bilgiler onu mutlu etse de içine bir sıkıntı da yayıyordu. Abisinin kızı Burcu, abisi ile aynı üstte görev yapan bir pilotla evliydi. Abisi özellikle kendi çevrelerinden biri olduğu için mutlu olmuştu. Çünkü askerler güvenilir insanlardı. Şu an Tuğrul için de aynı duyguyu paylaşıyordu; güven...

Abisi asla güvenmediği bir askeri onunla çalışması için seçmezdi. Mühendislik konusunda başarılı olmalıydı. Dosyayı incelerken yaptığı çalışmalara göz attı. Ona yardım edebilirdi çünkü dosyada yazılımlara karşı ilgisinin olduğu yazıyordu.

Resmini tekrar açıp baktığında yüzünde bir gülümseme belirdi. Tuğrul'dan etkilense bile onu tanımıyordu. Yarın karşılaşacakları ânı düşününce gülmeden edemedi. O da kendisi gibi şok olacaktı ama onun dezavantajı komutanının önünde gerçeği öğrenmek olacaktı. Ona yardım etmeliydi Ceyhan. Abisi ile buluşmadan önce onunla görüşebilirse en azından Tuğrul'u o sıkıntıdan kurtarabilirdi çünkü biliyordu ki komutanının kız kardeşi ile yatmış olduğu gerçeği onu çok rahatsız edecekti.

Sabah kalktığında özenle hazırlandı. Dolabının önüne gelip, giymek için biraz resmi duran lacivert elbisesini seçti. Aynı zamanda bu elbise Ceyhan'a çok yakışıyordu. Bu kadar hazırlanmak ve düşünmek saçmaydı. Belki de hiç sevmeyeceği özellikleri vardı Tuğrul'un. Onu önce bir test etmeliydi. Saçlarını tarayarak düz bir şekilde bıraktı. Varla yok arası bir makyaj yapıp parfümünü sıktı. Çalışmaya yarın başlayacakları için bilgisayarını yanına alması gerekmiyordu.

Sanki hayatında yeni bir sayfa açıyormuş gibi hissederken evinden ayrıldı ve arabasına binip yarım saat sürecektir olan yolculuğuna başladı. Üsse geldiğinde çalışma bölgeleri uzakta olsa bile jetlerin sesleri duyuluyordu. Kendinden emin adımlarla yürürken kalbi heyecan ve beklentiyle çarpıyordu. Etrafına dikkatle bakarken her an onu görebileceğinin vermiş olduğu o tatlı ıstırap her yerini sarmıştı. Binadan içeriye girdiğinde Burcu'nun eşi Selçuk'u gördü.

"Ceyhan, hoş geldin!" dedi Selçuk hafif bir gülümsemeyle.

"Merhaba, Selçuk abi." Ceyhan ona bakarken gerginliğini gülümsemesinin ardına saklamaya çalıştı.

"Çalışma için mi geldin? Babam bahsetmişti."

“Evet,” dedi Ceyhan kısaca. Bir yandan da oldukça kendini kasmaya başlamıştı. Dışarıdan biri olarak kendisini görse kahkahayı basardı çünkü normal şartlardı asla böyle tepkiler vermezdi.

“Tuğrul ile çalışacakmışsın.” İsmi duymuştu an bile vücudunu bir heyecan dalgası sardı.

“Onunla kısa bir görüşme yapabilir miyim? Birkaç soru sormam gerek.” Selçuk hafifçe kaşlarını çatarken yüz ifadesi düşünceli bir hale büründü.

“Sanırım o uçuşta. Tuğrul Üsteğmen uçuşta, değil mi Kemal?” dedi karşısındaki askere. Asker hemen ayağa kalktı ve duvardaki panoda asılan çalışma programına baktı.

“Evet, komutanım.” Onu erkenden uyaramayacaktı anlaşılan. Bu, Tuğrul için kötü olacaktı ama fırsatını bulmuşken onu soruşturmaktan da kendini alamadı. Birlikte çalışacakları için bu soruları sorması da tuhaf olmayacaktı.

“Nasıl biridir? Onunla anlaşılabilir miyim? Biliyorsun, bu çalışma benim için önemli.” Ciddiyetle karışık bir merakla Selçuk’a baktı. Selçuk bu halini görünce onu rahatlatmak istedi.

“İyidir iyidir, hiç korkma. Çok severim Tuğrul’u. Çalışkandır, saygılıdır, efendidir ve işini hakkıyla yapar. Ona gözüm kapalı güvenirim.” Ceyhan bu kadar övgüyü beklemiyordu ama onun böyle bir izlenim bırakması hoşuna da gitti.

“İçim rahatladı şimdi,” derken gülümsedi.

“Sıkıntı çıkmaz, merak etme.” Ceyhan ona inandığını göstermek için yavaşça başını salladı. En azından sırları güvende olacaktı. Abisi onun hayatına çok karışan biri değildi. Her zaman Ceyhan’ı destekler ve arkasında dururdu. Yalnız, eski sevgilisi Orkun ile yıldızları hiç barışmamıştı ve sonuç olarak da abisi haklı çıkmıştı. Ayrılma nedenlerini söylemek onun için zor olmuştu ama abisi bu duruma pek şaşırmamıştı. Onun için sebep değil de sonuç önemliydi.

“Neyse, işlerim var sonra konuşuruz,” dedi Selçuk saatine baktıktan sonra.

“Tabii abi, ben seni tutmayayım, kolay gelsin,” dedi hemen Ceyhan.

“Size de kolay gelsin.” Selçuk küçük bir baş selamı verdi ve yanından ayrıldı. Artık o beklenti ve heyecanı kalmamıştı. Hızlı adımlarla abisinin odasına doğru yürüdüktan sonra kapının açık olduğunu fark etti. Abisi içeride değildi, Ceyhan odaya girdiğinde odanın boş olduğunu gördü. Abisinin masasına yaklaştı ve onun da yer aldığı fotoğraf çerçevesini eline alıp incelemeye başladı. O an bir hareketlenme hissetti. Duyduğu ses tonu ile yeni bir heyecan dalgası vücudunu sararken yavaşça döndü. Bu kadar kısa sürede karşılaşacaklarını düşünmemişti.

Onu gördüğü an Tuğrul’un yüzündeki anlık şaşkınlığı ve aniden kendini toparlamasını eğlenerek izledi. Çoğu asker gibi o da duygularını anında değiştirebilme ve gizleme özelliğine sahipti. Onu incelemek istese de Ceyhan kapıya bir bakış attığında abisinin geldiğini gördü. İkinci şaşkınlıktan Tuğrul’u kurtarmak adına masadan hızlıca bir kalem aldı. Abisi konuştuktan ve gerçeği söyledikten sonra o kahverengi sıcacık gözlerin bir anlık açılıp normale dönmesini gördüğü an kalemi düşürdü. Tuğrul hemen eğilerek kalemi yerden aldı. O beş on saniye genç adama toparlanması için yeterli gelmişti.

Tuğrul yavaş yavaş yerinde doğrulurken Ceyhan onu inceliyordu.

“Bilmiyordum, komutanım,” dedi ve komutanı koltuğuna otururken yerden aldığı kalemi masaya geri bıraktı.

“Uçuşun nasıl geçti?”

“Emniyetli bir uçuştı, komutanım. Bir sıkıntı olmadı.” Genç kadının onu resmen alaycı bir şekilde izlediğini görebiliyordu. Karşısındaki o gün gördüğü uysal kadın değildi. Hatta bu şaşkınlığı ile eğlenir gibi bir hali vardı ki bu da Tuğrul’u sinir etti. Tabii ki bu öfkeyi komutanının karşısında gösterecek değildi.

“Seni neden çağırdığımı merak ediyorsundur.” Tuğrul yavaşça başını salladı. “Bu filoda mühendisliği en iyi olan kişi senmişsin. Methini çok duydum. Daha önceden yazılım geliştirmişliğin de varmış. Bunun için en uygun olan kişinin sen olacağına karar verdim. Kız kardeşim Ceyhan şu an doktorasını yapıyor. Uzmanlığı siber güvenlik üzerine. Daha önce Hava Harbiyeliler ile bu konuda bir çalışmaya katıldı. Sonucu da çok iyi oldu. Kurumumuz tekrar çalışmasını uygun gördü. Ben de seninle birlikte bu çalışmayı yürütmesini uygun buldum. İkiniz, uçuş güvenliği ve

siber saldırılarla ilgili bir yazılım geliştireceksiniz. Görevin bu olacak.” Evet, Ceyhan ona yalan söylememişti ama kız da onun kısmen yalan söylemediğini anlamış olmuştı bu açıklamayla. Akli hâlâ nasıl böyle bir hata yaptığındaydı. Önüne gelen, tanımadığı bir kızla yatarsa olacağı buydu tabii ki!

“Emredersiniz, komutanım!” Bir an önce selamını verip bu odadan çıkmak istiyordu Tuğrul. Tüm kasları duygularını örtmek için gerilmişti. Dışarıya çıkıp şaşkınlığını yaşamak ve rahatlamak istiyordu artık.

“Hızlı bir şekilde tanışın ve hemen çalışmaya başlayın.” Tuğrul selamını verdi ve odadan çıktığı an yüz ifadesi tamamen değişti. Karşıdan gelen arkadaşı Serdar hemen durumu fark etti. Tuğrul hıncını almak için bir şeylere vurmak istiyordu. O gece hakkında Serdar’a bile hiç detay vermemişti. Tamamen unutmak niyetindeydi. Onu her düşündüğünde akli karışıyordu ve bu düşünce beş on dakika ile sınırlı kalmıyor, aksine saatleri aşırıyordu.

“Tuğrul?” dedi Serdar kaşlarını çatarak.

“Hiç iyi değilim, Serdar. Evde anlatırım, işlerim var.”

“Peki...” dedi arkadaşı ve Tuğrul da yanından ok gibi geçip gitti. Hayatın ona attığı en büyük kazık buydu herhalde. Eğer gerçekler açığa çıkarsa askerliği bile yanabilirdi. Komutanı çok titiz ve liyakate önem veren bir insandı. Böyle bir ahlaksızlığı asla kabul etmezdi. Kendi bile içinde bunu kabul edemiyordu ki! Onu korumaya çalışan kalkan ise *bunu nereden bileceğini* söylüyordu. Sonuçta kızın alnında *komutanının kız kardeşiyim, bana yaklaşma* yazmıyordu ki! Hızlı adımlarla odasına doğru giderken, arkasından gelen topuklu ayakkabıların sesini duyunca yavaşça nefesini verdi.

“Tuğrul Üsteğmen'im!” İşte yanına geliyordu yeni çalışma arkadaşı. Sakinleşmeye çalıştı. Ceyhan yanına geldiği an adımlarını yavaşlattı.

“Sizinle konuşmalıyım,” dedi ciddi bir tınıyla.

“Aynı kanaatteyim, odamda konuşalım.” Yan yana yürürlerken o çekici parfüm kokusunu aldı Tuğrul. Doğrudan yüzüne bakamazdı çünkü bakarsa onu incelemeye başlayacaktı. Bundan çok emindi. Odasına geldiklerinde kadına yol vererek önünden geçmesine müsaade etti. Yine

üzerinde bir elbise vardı ve Tuğrul o elbisenin altında neler sakladığını çok iyi biliyordu. O geceyi burada düşünmemesi gerekiyordu. Şu an bir profesyonel gibi olmalıydı çünkü kız kesinlikle öyle davranıyordu. Sanki aralarında hiçbir şey olmamış gibiydi. Acaba o geceyi hatırlamıyor muydu? Tuğrul kapıyı kapattı ve oturması için onu yönlendirdi.

“Biraz tatsız bir karşılaşma oldu,” diyerek konuşmaya başladı Ceyhan. Gözleri adamın üstündeydi. Şu an üzerinde bulunan tulumu inceledi. Bulunduğu filoya ait peç* ve savaş pilotu olduğunu gösteren brövesinin altındaki isme baktı.

T. Tuğrul Türkdogan.

Talihi böyleydi Ceyhan'ın, askerlerden kaçamıyordu. Dedesi bir askerdi. Babası ve abisi de askerdi ve şimdi, o gece çok hoşlandığı adam da asker çıkmıştı.

“Bana kendimi toplamam için süre kazandırdınız, teşekkür ederim,” diyerek söze başladı Tuğrul. Ceyhan o hamleyi önceden düşünmüştü, Tuğrul bu davranışını zekice buldu.

“Abimi çok iyi tanıdığım için sana yardım etmek istedim.” Tuğrul başını salladı ve kafasında kurduğu cümleleri toparlamaya çalıştı. O gece için tavrı netti, bunu karşısında ona dikkatli bir şekilde bakan genç kadına da söylemek istedi.

“Lütfen sanki ilk defa tanışmışız gibi davranalım. İkimiz için de en iyi şey bu olur. O gece bir hataydı ama bu kadar büyük bir hata olduğunu bilmiyordum.” Genç kadının gülümsemesini görünce Tuğrul'un kaşları çatıldı. O, son derece ciddi bir şekilde konuya girmişti ve ondan da böyle bir tavır bekliyordu.

“Askerlerin korkusuz olduğunu düşünürdüm.” Tuğrul bir anlık şaşkınlıkla kadının yüzüne baktı. Bu ne cüretti böyle! Ağzının payını vermemek ve beyefendiliğini korumak için kendini zor tutuyordu. Üzerine atlayan Tuğrul değil, bizzat hanımefendinin kendisiydi.

“Sizin kaybedeceğiniz çok şey yok belki ama benim kaybedebileceğim çok şey var. On senemi bir gece için çöp edemem!” dedi öfkesini dizginleyemedi.

* Bir kumaş üzerine dikilen askeri armalara verilen isim.

“Demek oldukça hırslı bir askersiniz. Abimin neden sizi seçtiğini daha iyi anladım.” Alaycılıkla söylenen bu sözlerle inanamadı Tuğrul. O gece yardım ettiği kadın ile karşısında duran kadın arasında dağlar kadar fark vardı.

“Abiniz gerekçelerini gayet açık bir dille anlattı.” Tuğrul karşısındaki kadına onu çözmek istercesine dikkatle baktı. Oldukça özgüvenli, kendinden emin ve sanki ona üstten bakan dişli bir kadın vardı karşısında. O geceki üzgün, kendini koyuvermiş kadınla alakası yoktu.

“En azından bana yalan söylemediniz.” Tuğrul o cümleyi duyunca oturduğu yerde doğrulurken içindeki öfke daha da artmaya devam etti.

“Ben bir askerim ve gerektiği yerde nasıl davranılması gerektiğini çok iyi bilirim, hanımefendi. O gece size yardım etmiş olmam da o kabiliyetlerimden biriydi. Böyle üstten bakan, alaycı biri olmadığınızı sanmıştım,” dedi ciddi bir sesle.

“Evet, haklısınız. O gece siz de en az benim kadar ukala davranmışsınız. Onun nedenini de anlıyorum. *Pilotlar ve evrene sığmayan geniş egoları.*” Son cümlesindeki ima hiç hoşuna gitmedi Tuğrul’un. Ne kadar hassas nokta varsa Ceyhan durmadan oralarda gezinmekten kendini alamıyordu.

“O pilotlardan birinin de abiniz olduğunu hatırlatmama izin verin lütfen.” Ceyhan kahkaha atıp gülerken, adam bir anlığına ona bakma gafletine düştü. Onu sinir eden şu tavırları bile kadına duyduğu çekimi artırıyordu. Nasıl bir işti bu böyle! Hem kendine hem de kadına sinir oluyordu.

“Bunları konuşmak zaman kaybı. İkimiz de profesyonel olduğumuza göre işimize bakmalıyız,” dedi Tuğrul konuyu kapatmak isteyerek. Çünkü bu konuşma başka bir yere varmayacaktı.

“Çok bir deneyimin olmadığını varsayıyorum bu konuda. Tahminiye göre sen de çoğu Hava Harbiyeli gibi elektrik çıkışlısın,” dedi sanki bilmiyormuş gibi.

“Bana uçaklarla ilgili teknik bilgi vermek gerekecek. Artakalırsa da bilgi düzeyine göre bana yardım edersin.” Şu an ondan daha fazla

ukalalık ediyordu genç kadın. Mühendislik onun ikinci mesleği idi. Tabii ki ana mesleği kadar iyi olması ondan beklenmiyordu.

“Peki, nasıl isterseniz.” Tuğrul daha fazla Ceyhan ile konuşmak istemiyordu. O, kadına *siz* diye hitap ederken; o, *sen* dilinde konuşuyordu ve bu da dikkatinden kaçmamıştı. Araya mesafe koymaması onun için rahatsız ediciydi.

“Yarın müsaitsen başlayalım.” Bu onun için bir görevdi, bu yüzden Ceyhan ne derse desin onaylayıp geçecekti.

“Elbette.”

“Çok tuhaf... Hiç o geceki yardımsever adama benzemiyorsun.” Ceyhan onu fazlasıyla sinir ettiğini görebiliyordu. Biraz daha sıkıştırmaktan zarar gelmez diye düşündü.

“Siz nasıl davranıyorsanız ben de öyle öyle davranıyorum.”

“Abimden korktuğunu ima ettim diye mi bu davranışlar?” O kahverengi gözlerin öfkeyle yanmaya başladığını görünce son bir hamlesi daha kaldığını hissediyordu.

“Birincisi, söz konusu vatanım ve askerlik olduğu zaman asla hiçbir şeyden korkmam. İkincisi, özel hayatımın işime bulaşmasını asla istemem ve üçüncüsü de bunu saklamak yalnızca benim değil, sizin de yararınıza olacaktır. İkimiz de gerçekleri biliyoruz. O gece bana asılan sizdiniz. Beni baştan çıkaran...” Ceyhan bu kozu kullanacağını tahmin etmişti ve o gece hakkında umursamaz bir tavır takınmak istedi.

“Sizinle alt tarafı seviştim diye bu kadar anlam çıkarmanız çok manidar.” Tuğrul’un kaşları havaya kalkarken Ceyhan ona alaycı bir tavırla baktı.

“Anlamıyorsunuz!” Tuğrul artık kendini tutmakta çok zorlanıyordu. Bu kadının ne derdi vardı da kendisini böyle sıkıştırıp duruyordu ki?

“Sanki bu, sizin için önemsizmiş gibi konuşuyorsunuz ama ilk deneyiminizin benimle olduğunu unuttunuz herhalde. Eğer böyle olmasaydı söylediklerinize hak verebilirdim. Kariyerim abinizin iki dudağı arasında. Tabii ki bunun ortaya çıkmasından endişe edeceğim,” dedi durumu daha net görmesi için.

“Ah, demek sen de Türk Yıldızı olmak istiyorsun!” Ona gönderdiği küçümseyici bakışları gördüğünde Tuğrul bir hışımla oturduğu yerden kalktı.

“Lütfen, *dışarı çıkın!*” Ceyhan gülmemek için kendini zor tutuyordu. İyi bile dayanmıştı. Son dakikaya kadar efendiliğini bozmamıştı. Şimdilik testinden geçmişti Tuğrul. Abisi olsa çoktan esip gürlmeye başlardı. Onun sınırlarını merak ettiği ve o geceyle ilgili gerçek düşüncelerini öğrenmek istediği için bu yolu seçmişti.

“Yarın görüşürüz, üsteğmenim.” Küçük bir asker selamı verdikten sonra dışarıya çıktı. Kendi kendine gülümserken tüm bu olanları düşündü. Bir ay boyunca Tuğrul ile iletişime geçme konusunda karar verememişti. Böylesine bir tesadüfle onu tekrar karşısında göreceğini öğrenmek elbette Ceyhan’ı biraz sarsmıştı ama ne var ki içinde bulundukları durumdan Tuğrul’a kıyasla daha memnundu. İçi de rahatlamıştı çünkü o gizemli adamın düzgün ve güvenilir biri olduğunu öğrenmişti.

Genç kadın odasından çıkarken Tuğrul öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu. Ceyhan hiç o gece gördüğü kadına benzemiyordu. Resmen düştükleri durumla ilgili oldukça rahat ve aynı zamanda alaycıydı. Olayın ciddiyetinin farkında değildi sanki. Onunla birlikte çalışacak olması ise Tuğrul için ayrı bir sorundu. Kabul etse de etmese de kadın hâlâ onun ilgisini çekiyordu. Şu an ona karşı çok sinirli olsa bile gerçek buydu.

Kapı kapandıktan sonra koridordan gelen sesleri duydu. Birisi ile kapısının önünde konuşuyordu. Çok geçmeden kapı aralandı. Serdar içeriye girerken adamın Ceyhan ile olan samimiyeti, Tuğrul'un şaşırmasına sebep oldu. Demek ki arkadaşı onu tanıyordu. Serdar içeriye geçip kapıyı kapatırken, bakışlarını hemen önüne çevirdi.

"Onu ne zamandan beri tanıyorsun?" dedi ani bir kararla. Serdar ise arkadaşının bu sert, tepki dolu cümlesiyle şaşırmıştı.

"Birkaç hafta oldu sanırım. Neden sordun?" Serdar kendi koltuğuna çökerken arkadaşına ciddiyetle karışık bir merakla baktı. Tuğrul'un durduk yere neden bu kadar gerildiğine bir anlam veremedi.

"Öyle boktan bir durumun içindeyim kıl" O geceyi Serdar'a anlatmamıştı. Arkadaşı da onu çok iyi tanıdığı için fazla üstelememişti ama şimdi bunu biriyle paylaşma ihtiyacıyla kıvranıyordu. Bunun için en doğru kişi şüphesiz ki can dostu Serdar'dı.

“O eve gelmediğim geceyi hatırlıyor musun?” Serdar yavaşça başını salladı. “O gece onunla birlikteydim.” Serdar’ın kaşları havaya kalkarken normalde bu komik görüntüsüne gülerdi ama Tuğrul şimdi öyle bir olayın içinde kalmıştı ki kendini arkadaşına açarken buldu.

“Çok sarhoştun, ayakta duracak hali yoktu. Ona yardım etmek istedim ama sonrası pek öyle olmadı.” Serdar gülmeye başlarken Tuğrul kendini onun takılmalarına hazırlamaya çalıştı. Belki o takılmalar onu sinir etmek yerine sakinleştirebilirdi. Arada böyle tuhaf olaylarla dalga geçmek insana iyi geliyordu ve arkadaşı bu konuda ustaydı.

“Niye öyle sinirli olduğunu şimdi anladım. Gürhan Binbaşı’nın karşısında dururken o yüzündeki *hassiktir* ifadesini görmek isterdim.” Serdar gülmeye devam ederken Tuğrul ona cevap verdi.

“Topladım kendimi hemen, zaten o da bana yardımcı oldu,” dedi o anları tekrar kafasında canlandırırken. Ceyhan hızlı ve yerinde bir hamle yapmıştı. Buna bile hayranlık duyduğunu anladığı an içinde garip bir korku belirdi. Akıntıya kapılıyordu ve bu korktuğu bir şeydi.

“Ah, Tuğrul büyük konuşmayacaktın. Bak ne oldu!” Arkadaşına hak verse bile içindeki diğer adam hemen itiraz edip olaya müdahale etti.

“Hiçbir şey olduğu yok,” deyip kurtulmak istedi Tuğrul. Biliyordu ki Serdar onu bu konuda sıkıştıracaktı.

“Burada değil ama evde haşatını çıkaracağım senin.” Bu gözdağına boyun eğmek zorunda kaldı. Şu an ona yardım edebilecek tek kişi Serdar’dı.

Ceyhan abisinin karşısında yemeğini yediği sırada oldukça sessizdi. Yengesi onu süzerken kendini biraz rahatsız hissediyordu. Feride Hanım gözünü diktiği zaman uzun uzun incelemekten asla bakışlarını çekmezdi.

“Sanki sen kilo vermiş gibisin Ceyhan,” dedi ilk izlenimini aktararak.

“Evet, yenge biraz verdim.” Yeni bir şehre taşınması, erkek arkadaşının ihaneti, bir yabancıyla unutamadığı o gece ve çalışmasının kabul görüp görmeyeceği derken Ceyhan oldukça stresli bir zamandan geçiyordu.

“Malum şahıstan dolayı değildir umarım,” dedi abisi ona ima ile bakarak. Bu kadar kolay bir şekilde onu unutacağını o da bilmiyordu ancak belki de duyguları sandığı kadar çok ve gerçek değildi.

“Hayır, abi değil. Onu çoktan aştım bile.”

“Tuğrul ile konuştun mu?” İsmi duyunca gülümsemek istedi ama son anda kendini durdurdu Ceyhan. Abisi oldukça uyanık biriydi ve vücut dilinden çok iyi anlardı. Şu an vereceği herhangi bir açık ikisi için de hiç iyi olmazdı.

“Evet, kısa bir görüşme yaptık. Yarın çalışmaya başlayacağız. Ben de bu konuda seninle konuşmak istiyordum abi, o nasıl biridir?” Onu bir de abisinden dinlemek istedi. Onunla çalışacağı için bu soruyu sorması da normaldi çünkü abisi çalışmalarında ne kadar titiz davrandığını biliyordu.

“Askeri anlamda nasıl bilemem tabii ama kızlar arasında çok revaçta. Uğur’un düğününde gören kızlar sonradan hep bana ulaştı onunla tanışmak için.” Yengesi neşeli bir kahkaha atarken Ceyhan zoraki bir şekilde gülümsedi. Tabii ki böyle bir adamın taliplerinin olması normaldi.

“Çoğu asker kızları mıydı?” dedi merak ederek Ceyhan.

“Bilirsin Ceyhan, genelde düğünler bu konuda bayağı etkili olur.” Evet, doğru söylüyordu. Annesi ve babası da bir askerin düğününde tanışmıştı.

“Tam evlenecek yaşta sonuçta, bir tanesini değerlendirmek isteyecektir.” Yengesinin bu çöpçatan yönünü pek sevmezdi. Şu an konu Tuğrul olunca ekstradan bir sevimsizlik daha eklenmişti.

“Yengen onu evlendirmeye niyetli ama o hiç düşünmüyor. Yeterli saatteki uçuşa ve liderliğe ulaştığında Türk Yıldızları’na tayin isteyecek. Kararlı, çalışkan, saygılı olduğunu görüyorum. Bir savaş pilotunda olması gereken tüm özellikler onda mevcut; en azından onunla uçan Selçuk öyle diyor. Ayrıca aileden gelen de bir avantajı var. Babası da pilotmuş, erkek kardeşi de şu an Hava Harp Okulunda.” Abisinin onun hakkındaki görüşleri hoşuna gitmişti Ceyhan’ın. Gerçi abisi tabii ki kendi üssünde bulunan her asker için bu şekilde düşünüyor olabilirdi

çünkü her bir pilotun hangi zorluklardan geçip mesleğine ulaştığını biliyordu.

“Yani benimle çalışırken uyumlu olacak. Katkısı daha da iyi olmamı sağlayacak,” dedi teyit etmek ve onun hakkında belki biraz daha bilgi edinmek için.

“Tabii ki öyle, yoksa neden onu seçeyim?”

“Ee, sen ona referans verecek misin?” Ceyhan bir an bunu öğrenmek istedi. Tuğrul’un abisi hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu ama abisinin onun hakkında ne düşündüğünü az çok öğrenmişti.

“Bunu zaman gösterecek. Sabır ve disiplin bu işin en büyük anahtarı. Daha kıtada ikinci senesi. Bunu söylemek için çok erken ama çalışkan olması, söz dinlemesi onun için büyük artı.” Buradan hareketle abisi onun için olumluydu şu ana kadar. Gürhan Hasipek hemen karar vermez, her zaman temkinli davranarak ölçülü olmaya çalışırdı. Şimdilik onun hakkında öğrendiği bilgiler Ceyhan’ı memnun etmişti. Demek ki kadınların ilgisinden kaçıyor. Yoksa o kızların her birinin kültürlü, eğitilmiş ve iyi yetişmiş kadınlar olduğundan oldukça emindi.

Ceyhan, yemekten sonra izin isteyip evine gittiğinde daha önceki çalışmasını gözden geçirmek istedi. Birlikte çalıştığı Hava Harbiyelilerin isimlerine geldiği an bir soyadı dikkatini çekti.

Timuçin Türkdoğan.

Abisinin, Tuğrul’un kardeşiyle ilgili söyledikleri aklına geldi. İçinden *baksana şu talihe* derken kendi kendine güldü. Onu hatırlamaya çalıştı sonra. Bu çok zor olmadı çünkü seçtiği mühendislik dalı çok zor olduğundan genelde az öğrenci vardı ve çoğu zaman ayıramayacağı için gönüllü olmamıştı ancak Timuçin dünden razı gibiydi. Hafta sonu onunla birlikte çalışmak için bir kafeye gittiklerini hatırladı. Aynı Tuğrul gibi uzun boylu, atletik ve kesinlikle çok yakışıklı bir çocuktur. Kafedeki kızların bakışlarını üzerine çekmişti ama çocuk ona bir kız arkadaşı olduğundan bahsetmişti. İyi bir çalışma arkadaşıydı ve kesinlikle çok zekiydi. Anlattıklarını hemen kavramıştı. İleride harika bir pilot olacağından emindi Ceyhan. Onda da abisinin ışığı vardı.

Telefonundan saate baktı ve çok geç olmadığını görünce derin bir nefes alarak cesaretini topladı. Artık yaşadıklarını birine anlatması lazımdı. Yoksa her geçen gün sıkıntının içinde büyüdüğünü hissediyordu. Ondan sadece altı ay büyük olan, abisinin kızı Burcu'yu ararken sıkıntıyla tırnaklarını ritim tutarak masaya vuruyordu. Telefonda gelen sesi duyunca ilk başta gözlerini kapattı sonra da hemen konuşmaya başladı.

“Umarım rahatsız etmiyorumdur,” dedi çekingen bir sesle.

“Hayır, canım etmiyorsun. Selçuk nöbette bu akşam. Nöbet geceleri uyuyamıyorum.” Yengesi de aynı Burcu gibi uyuyamazdı ama seneler geçtikçe bu duruma alışmıştı.

“Abime alışmıştın zamanla, Selçuk abi için de alışırsın.” Onaylayan küçük bir ses çıkardı Burcu.

“Sen anlat, nasıl gidiyor? O piç seni rahatsız ediyor mu?” Ceyhan küçük bir nefes aldıktan sonra cesaretini topladı ve konuya girmek istedi.

“Şu ana kadar bir girişimi olmadı, zaten o umurunda da değil. Burcu ben... bir şey yaptım. Bunu da senden başka hiç kimseye anlatamam.” Yüzü gerilirken bir an nasıl anlatacağını bilemedi.

“Ne yaptın deli kız?” Ceyhan tekrar derin bir nefes aldı.

“Buraya geldiğim gece çok üzgündüm, ben de kafamı uyuşturmak için bir bara gittim ve biraz fazla içtim. Sonra... o gece biri bana yardım etti. Çok tuhaftı ama ondan etkilendim. Biz... birlikte olduk. O kişinin gerçek kimliğini dün öğrenince şok oldum. Abimin filosundaki askerlerinden biri çıktı,” dedi bir çırpıda.

“Kim?” dedi Burcu dehşetle. O tepki bir an için Ceyhan'ı korkuttu.

“Lütfen, bu aramızda bir sır olarak kalacak. Tek güvenebileceğim kişi sensin.”

“Kızım, gidip babama anlatacak halim yok ya. Çatlatma beni!” Ceyhan gözlerini kapattı ve hemen ismini söyledi.

“Tuğrul Üsteğmen... Bana o gece mühendis olduğunu söyledi.” Burcu'dan gelen hayret dolu nidayı duyduğunda gözlerini açtı.

“Ne? İnanamıyorum! Annem onu kaç kere kızlarla tanıştırmaya kalktı ancak o hep kaçıyor.” Asıl meseleyi söylese bile Ceyhan hâlâ rahatlamış değildi. Kötü bir tepki almaktan korkuyordu.

“Biliyorum, akşam yemekte söyledi.”

“Tuğrul’dan hiç beklemezdim. Sarhoşken onun cazibesine kapıldın demek ki...” Burcu gülerken Ceyhan söylediği cümlenin doğru olduğunu biliyordu.

“Aslında o kararı verirken tam sarhoş değildim, aklım başımdaydı,” dedi çekinerek.

“O da senin cazibene kapılmış belli ki. Hayatta ondan böyle bir şey beklemezdim ama gördüğüm kadarıyla iyi bir çocuk. Annemin amansız uğraşlarını gayet saygılı bir şekilde reddediyordu.” Burcu’nun hafifçe gülmesi onu da gülümsetti.

“Abim yeni projem için onu seçmiş, onunla çalışacağım. Öğrenince çok kötü oldu. Aramızdaki sırrın açığa çıkıp abimin kulağına gitmesinden ve askerliğinin yanmasından korkuyor. Ben ise ne yapacağımı bilmiyorum.” Artık anlatmak daha kolay olmuştu Ceyhan için. Ondan akıl alması gerekiyordu. Yoksa yanlış adımlar atabilirdi.

“O geceden dolayı pişman mısın?” Sanki Burcu karşısında ve onu görebilecekmiş gibi hızla başını iki yana salladı.

“Hayır, değilim ama o pişman olduğunu söyledi.” Ceyhan bunun gerçek olmamasını umuyordu çünkü rahatsız olduğu için de böyle söylemiş olabilirdi.

“Yani böyle düşünmesi çok normal. Komutanının kız kardeşisin, rahatsız hissetmiştir kendini.” Burcu da öyle düşündüğünü söyleyince içi rahatladı.

“Bana akıl ver, ne yapmalıyım?”

“Sen olaylara çok takılan biri değilsin. Bunu ardında bırakmanı beklerdim ama başka bir şey var sanki.” Ceyhan bakışlarını yere çevirdi utanarak.

“Bana o gecenin sabahı hamile kalma ihtimalime karşı numarasını verdi ve gitti.”

“Flört ve ilişki konularında dışarıdaki erkekler kadar tecrübeli değiller. Her zaman meslekleri önemli onlar için,” dedi Burcu gerçeği hatırlatmak istercesine.

“Bilmiyorum. Gerçekten söylediği şey için mi, yoksa benim ona ulaşmamı istediği için mi verdi, emin değilim.” İkinci seçeneğin doğru olmasını isterdi, bu onun da ondan hoşlandığını gösterirdi.

“Ondan hoşlandın mı?” Bunu itiraf edip etmemekte bir an tereddüt etti ama sonra ona söylemek istedi.

“Evet ama bir yandan da çok saçma geliyor. Tanımadığım birinden nasıl hoşlanabilirim?” dedi isyankâr bir tavırla.

“O gece iyi mi geçmişti?” dedi Burcu gülerek. Bu konuda detay verecek hali yoktu. Üstü kapalı bir şekilde cevaplamak daha doğru olurdu.

“Diğer kız arkadaşlarımdan anlattığı korkunç hikâyeler gibi değildi. İyiydi işte.” Daha fazla detay verip utanmak istemiyordu. Telefonun diğer hattında bulunan Burcu güldü.

“Bu kaçamak tavırların her şeyi belli ediyor. Seni uyarayım o halde. Ondan ilgi bekleme, senden hoşlanmışsa bile kabullenene kadar içinde yaşayacaktır. Şu an onun için işi daha önemli. Uçuşlarına odaklanacak ki büyük bir hedefi de varmış. Sonradan üzülme, kendini de çok kaptırma. Ne olacağını ancak zaman gösterir.” Burcu’nun söyledikleri mantıklıydı. O da böyle olacağını düşünse bile bir yandan da bu şekilde olmasını istemiyordu. Ceyhan’ın sabırsız bir tabiatı vardı.

“Evet, haklısın. Yarın onunla çalışmaya başlayacağım.”

“Sana bol şans diliyorum.” Sanki buna ihtiyacı var gibiydi. Özellikle bir önceki karşılaşmalarını düşününce... Onu epey sinir etmişti.

“Teşekkür ederim, Burcu. İyi geceler.”

“İyi geceler.” Ceyhan telefonu kapattıktan sonra kendini daha iyi hissediyordu, sadece içinde üzgün bir taraf vardı. Burcu net bir şekilde gerçeği yüzüne çarpmıştı. Bu konuda da oldukça haklıydı. Daha ortada bir şey yokken ismini duyunca bile heyecanlanması çok saçmaydı. Ceyhan bir an önce kendine çekidüzen vermeli ve işine odaklanmalıydı.

Tuğrul, Serdar ile birlikte mutfakta yemek yaparken gergin bir halde yarını düşünüyordu.

“Sen ne pinti bir adamsın, Tuğrul! Bana resmen yemek yapmayı öğrettin. Bir de zengin bebesi olacaksın.” Tuğrul arkadaşının isyanını haksız buluyordu.

“Sürekli dışarıdan yeseydik bu kadar para biriktirebilir miydin? Altına güzel bir araba alıp kız arkadaşınla gezebilir miydin?”

“Aynen çok haklısın, sadece yemek parasıyla oluyor.” Tuğrul çorba tenceresini yavaşça karıştırırken tekrar düşünmeye başlamıştı. Yarın sabahтан bir uçuşu vardı. Ancak uçuştan sonra Ceyhan ile çalışmaya başlayabilirdi.

“Ne sıktın kendini ya! Jon Snow gibi halanla yatmadın ya!” dedi Serdar onun bu haline daha fazla katlanamayarak.

“Şu kıyasladığın şeye bak! Kafan mı güzel senin?” Yakınında olsaydı Serdar’a güzel bir yumruk çakabilirdi. Bu ciddi konu hakkında dalga geçmesi artık sinirini bozuyordu ama Serdar işinde ne kadar ciddiye gerçek hayatında da o kadar şakacı biriydi.

“Gerçeği söylemek ne zamandan beri kabahat oldu? Hem kızın kafası güzelken yardım etme bahanesiyle sevişen ben değilim,” dedi Serdar lafı yapıştırarak. Bir yandan da gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Ulan Serdar!” Tuğrul yumruğunu sıkırsa da bir bakıma gerçek buydu.

“Söyle söyle, içinde kalmasın,” dedi Serdar arkadaşını teşvik ederek.

“Nasıl kendimi böyle sikimsonik bir olaya sokarım! Her şey mahvolabilir.” Tuğrul bir an karıştırmayı bırakıp durdu. Asıl düşüncesini söyleyince kendini daha iyi hissetmişti.

“Kız gidip abisine söyleyecek değil,” dedi Serdar birden ciddileşerek.

“Orası öyle ama ya duyulursa? Keşke kendime mukayyet olup çıksaydım o evden.” O gün bunu yapamadığı için kendine çok kızıyordu. Bunu yapması gerekiyordu, normal şartlarda yapacağını da biliyordu ama *komutanının kız kardeşinde* onu bundan alıkoyan, çözemediği bir durum vardı.

“İşine odaklan, Tuğrul. Ayrıca orada da bu konuyu konuşmayın. Kim bilir belki bu bahaneyle...” Serdar ona gülümseyip ima ile bakıyordu

fakat onu gördüğü an kaçmak ister gibi önüne dönüp domatesleri doğramaya devam etti.

“Bu bahaneyle, ne?” dedi Tuğrul onu sıkıştırarak.

“Tuğrul basbayağı kız seni o gece hizaya sokmuş diyorum. Eve geldiğinde hiç şöyle aynadan yüzüne baktın mı? Acı çeker gibi bir halin vardı. Ondan hoşlanmışsın.” Serdar kendinden oldukça emin konuşurken Tuğrul bunu daha kendine itiraf edemiyordu. Evet, çok güzel bir kadındı ve bugün öğrendiğine göre başarılıydı da ama bir yandan da çok yasaktı ona. Komutanının kız kardeşine o gözle bakmak, Tuğrul için yanlış bir davranıştı. Onunla sevgili olması için gidip komutanına haber vermesi ve onun da onayını alması gerektiğini düşünüyordu. Sürekli yüz yüze bakarlarken her geçen gün Tuğrul için bir sıkıntı doğuracaktı. Şu an her şey için çok erkendi çünkü Ceyhan o geceyi pek de önemli bulmuyordu. Bunu gayet sıradan bir durummuş gibi anlatmıştı karşısında.

“Serdar ben... O gece güzeldi, tamam mı? Hepsi bu! Ceyhan’a o gözle bakamam. Komutanımın kız kardeşi o.” Bunu düşünmesi bile şu noktada aptallıktı. Ocağın altını kapattı sinirli bir şekilde. Gerçek söze dökülünce daha da ciddi bir hal almıştı, onu uyarır bir tavra bürünmüştü.

“Komutanının kızı Selçuk abiyle evlendi. Hem ona çoktan bambaşka bir gözle baktın zaten.” Tuğrul derin bir nefes aldı ve arkadaşının muzip yüzüne baktı.

“Sana bazen şöyle okkalı bir yumruk geçirmek istiyorum, bazen de iyi ki varsın diyorum,” dedi Tuğrul gözlerini kısıp arkadaşına bakarak.

“Hislerimiz karşılıklı kardeşim,” dedikten sonra destek olmak istercesine arkadaşının omzuna hafifçe vurdu.

Yemeği hazırladıktan sonra akşam için olan çalışma planlarını konuşarak yemeklerini yediler. Tam çalışmaya başlayıp tecrübe ve gözlemlerini birbirlerine anlatırlarken Tuğrul’un telefonu çalmaya başladı. Tuğrul, bu saatte arayanın kim olduğunu merak ederek gelen aramaya baktı. Aramayı yanıtlarken o tanıdık sesi duyunca bir an oturduğu yerde kendini toparlama ihtiyacı hissetti.

"Merhaba Tuğrul, iyi akşamlar. Rahatsız etmiyorumdur inşallah, ben Ceyhan." İsmi söylemesine gerek yoktu. Ses tonundan hemen anlamıştı Tuğrul arayanın kim olduğunu.

"Sorun değil," dedi sadece çünkü bir an ne diyeceğini şaşırmıştı. Paniklediğine inanamıyordu.

"Yarınki çalışmamız için sana birkaç makale göndereceğim. Eğer onları okuyup gelersen çok iyi olur. Benim son çalışmam da olacak içinde."

"Tamam, bir göz atarım," dedi genç kadını onaylayarak.

"O halde yarın görüşürüz, iyi geceler."

"İyi geceler." Telefonu kapattığı an Serdar'ın ona olan bakışlarını yakaladı.

"Bakıyorum da kızın sesini duyunca elin ayağına dolaştı. İşte adamı böyle mum ederler! Esas duruşa geçecektin neredeyse." Serdar gülerken Tuğrul hiçbir şey diyemedi çünkü haklıydı. Bu tarz durumlarda çabucak heyecanlanan biri değildi o. Gerçekten ona neler oluyordu? Düşünceler içinde kıvrılırken telefonuna mesaj geldi. Makaleleri göndermişti Ceyhan. Kadının profilindeki fotoğrafa dokunarak büyüttü. Gülerken çekilmiş o doğal ifadesini dikkatlice incelerken yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamadı.

"Lise evresine de geçmişsek olay tamamıdır."

"Serdar, hiçbir şey yok." Tuğrul, arkadaşını yanıtladıktan sonra telefonunu masaya bıraktı. Üzerinde farklı bir etkisi vardı, genç adam bunu kabul ediyordu ama Serdar'ın dediği gibi de bir durum yoktu. Şu an aptal bir âşık değildi. En azından öyle olmadığını umuyordu.

"Yüzün öyle demiyor ama." Hemen yüzündeki ifadeyi düzeltti ve düşünmeye başladı.

"O değil de bizim yarınki programımız neydi? Kıza ne zaman müsait olduğumu söylemedim." O telefonu almak bir an kafasındaki tüm detayları da unutmasını sağlamıştı.

"Nasıl paniklediysen artık. Dörtlü kol uçuşumuz var. Briefingleri* de sayarsak öğleden sonraya kalır sizin iş." Tuğrul bir düşününce Serdar'a hak verdi.

* Bir konu hakkında yetkili birine veya yetkililere, özet bilgi verilen toplantı.

“Doğru diyorsun, en iyisi mesaj yazayım.” Telefonunu eline alarak uygulamaya girdi.

Teşekkürler. Yarın öğleden sonra müsait olacağım.

Hızlıca yazdıktan sonra gönderdi. Ceyhan mesajını gördü ama cevap yazmadan çıktı. Onun da mesaj beklemesi değil, bu şekilde davranması gerekiyordu. Kendine kızdı ve telefonunu kapatıp tekrar çalışmaya döndü.

Tuğrul onu bekleyen uçağa Serdar ile birlikte yürürken, aklındaki öğleden sonrasına dair olan endişeleri çoktan uçup gitmişti. Bu piste girdiği an gerçek dünyanın tüm dertleri yok olur, sadece tek odağı uçuşu olurdu. Şu an piste yürümekte olan diğer üç pilot gibi... Serdar ona küçük bir selam verdikten sonra yanından ayrıldığında Tuğrul da kendi makinistinin yanına doğru yürümeye başladı. Elindeki kaskı ve kontrol listesini makinistine verdi. Hızlı ve dikkatli bir biçimde uçağın harici kontrollerini yapmaya başladı.

“Nasılsın Hikmet? Nasıl gidiyor?” dedi kontrolleri bitirdiğinde. Ellerini uzatınca makinisti kontrol listesini geri verdi. Tuğrul Üsteğmen’in kendisine bir arkadaşımıymış gibi davranması onun için güzel bir histi.

“Her zamanki gibi yoğun, üsteğmenim.” Türk Hava Kuvvetleri mükemmel pilotlar ve bakım personelleri yetiştiriyordu. Hepsi son derece fedakâr, işlerinde dikkatli ve çok başarılıydı.

“Baba oldun mu?”

“Birkaç haftaya inşallah.” Tuğrul gülümsedi ve yavaşça makinistinin omzuna dokundu. Bu filoya atandığından beri onun jetleriyle hep Hikmet ilgilenmişti. Aralarında diğer pilotların makinistleriyle olduğu gibi özel bir bağ oluşmuştu.

“Şimdiden tebrik ederim. Umarım sağlıklı kucağınıza alırsınız evladınızı.”

“İnşallah üsteğmenim.”

Uçuş öncesi aldığı notlarını baldırındaki cebe sabitledi. Liderleri, sabah brifinginde neler yapacaklarını ve ne çalışacaklarını anlatmıştı. Kaskını aldıktan sonra ilk başta beyaz balaklavasını* sonra da kaskını kafasına geçirdi. Hızla merdivenlerden tırmandı ve uçağın koltuğuna rahat bir şekilde yerleşti. Önce omuz bağlarını, bel kemerini, ayaklarındaki bağlantıyı ve ardından da oksijen konnektörünü, g-suit** hortumu ile telsiz bağlantısını taktı. Makinisti yanına gelip tek tek bağlantıları kontrol ettikten sonra tekrar aşağıya indi. Pilotlar da insandı, bazen dalgın olup bağlantıları unutabilirlerdi ve makinist kontrolü bunun için vardı.

Aynasını makiniste göre ayarlayıp kanopisini kapattı. Motoru çalıştırdıktan sonra sırasıyla kontrolleri yapmaya başladılar. Bütün sistemlerin faal olması çok önemliydi. Kumanda kontrollerini yaparlarken makinistin el hareketleriyle bir sorun olup olmadığını anlayabiliyordu. Makinist bir parmağını döndürdü ve sonra *sorun yok* anlamında başparmağını kaldırdı.

Sıra pitot tüpüne*** geldiğinde makinisti bir sorun olduğunu ona başparmağını yere indirip, elini boğazına götürdükten sonra kesme işareti yaparak anlatıyordu. Aynadan gördüğü o an uçuşunun iptal olduğunu anladı Tuğrul. Sıkıntı dolu bir nefes verdi. Onun için her uçuş çok önemliydi çünkü ilk başta lider pilot olması için belli bir uçuş saatine ulaşması, Türk Yıldızları'na tayin istemesi için ise lider bir pilot olması gerekiyordu.

Motoru kapattıktan sonra bağlantılarını çıkarıp uçaktan ayrıldı. Pitot tüpü uçaklarda hız, deniz seviyesinden yükseklik gibi birçok önemli bilgi veriyordu. Havada sıcaklık düşük olduğu için donuyordu ve bunu engellemek için de ısıniyordu. Sadece denetim amaçlı olarak yerde ısınıp ısınmadığı kontrol ediliyordu ve bugün Tuğrul'un şansına uçağının önündeki iğne kısmı ısınmamıştı. Isınmayan bir pitot tüpü net bir şekilde uçuşun kesildiğini ifade ederdi. Bunu pilot asla sorgulamaz ve makinistin dediğini yapardı. Yer ekibi ve pilotlar arasında son derece güçlü

* Pilotların kasktan önce giydiği maskeye verilen isim.

** G kuvvetine maruz kalan, genellikle havacılar tarafından da giyilen bir uçuş kıyafetidir.

*** Sıvı akış hızını ve bu sıvının yarattığı toplam hızı ölçen cihaza verilen isim.

bir güven duygusu vardı. Makinist kesin bir bulgu görmeyip sadece olumsuz bir durum hissetse bile uçuşa izin vermeyebilirdi. Uçuştaki en önemli unsur güvenlikti çünkü havacılıktaki kurallar kanla yazılmıştı.

“Kısmet değilmiş,” dedi ona bakan makinistine.

“Üzgünüm, komutanım.” Yavaşça, *sorun yok* dercesine makinistin omzuna dokundu ve kaskını çıkardı. Uçakları hareket eden diğer pilotlara baktığı sırada Serdar giderken ona bir selam verdi. Tuğrul da aynı şekilde karşılık verip, onu filo binasına götürecek araca doğru yürümeye başladı.

Ceyhan ise elindeki notları ve bilgisayarını aldıktan sonra arabadan indi. Tuğrul ile çalışacaktı ama yer ekibine de sorması gereken bazı soruları vardı. Bu yüzden erken gelmişti. Yürümeye başladığında onu bir sürpriz karşıladı.

Tuğrul elinde kaskını tutarak, üzgün bir ifadeyle önüne bakıp hızlı adımlarla binaya doğru yürüyordu. Üzerindeki kıyafetlere baktığında onun uçuştan geldiğini anladı. Uçuşu kötü geçmiş olmalıydı. Özgüvenli ve güçlü adımlar, üzerindeki kıyafetlerin ciddiliği ve üzgün olsa bile o yakışıklı yüzü karizmasını sanki daha da bir anlamlı kılıyordu. Hızla yürüdü ve ona yetişti. Tuğrul onu fark ettiğinde adımlarını yavaşlattı. Ceyhan yanına gelir gelmez konuşmaya başladı.

“Merhaba,” dedi genç kadın samimi bir şekilde davranarak.

“Sana öğleden sonra gelmeni söylemiştim.” Bu kuzgın, emir verilmiş çibi söylenen cümle Ceyhan’ı aniden öfkelenlendirdi. Ukalılığı tanıştıkları gece de onu rahatsız etmişti ve şimdi de aynı tavrı sergilemeye devam ediyordu.

“Sözlerine dikkat et. Benimle bu şekilde konuşamazsın. Senin karşında emir erin yok!” dedi son derece sert bir şekilde. Tuğrul aniden durdu. Ne demişti de Ceyhan ona böyle öfkeli gözlerle bakıyordu? Şu an üzüntüsünden ne kadına ne de söylediklerine odaklanabiliyordu.

“Bu kadar kızılacak bir durum yok.” Kendini savunmasına hayretler içinde baktı Ceyhan.

“Beni astlarınla karıştırma. İstedğim zaman gelirim, sana mı soracağım?” Tuğrul gözlerini kısıp ona bakarken öfke damarlarında akmaya başladı. Kendini sert bir cevap vermekten alıkoyamadı.

“Asıl sen kimsin de benimle böyle konuşuyorsun!” Ceyhan öfkesinden aldığı cesaretle güldü.

“Abimin odasında tekrar tanışabiliriz, üsteğmenim. Eminim benimle bu şekilde konuşmanızdan rahatsız olacaktır,” dedi alaycı bir şekilde. Onun gözlerinde yanan öfkenin alevini görse de bunu başlatan bizzat kendisiydi.

“Sen beni tehdit mi ediyorsun?”

“Nasıl anlamak istiyorsan!” Tuğrul olduğu yerde kalırken, Ceyhan hızlı ve öfkeli adımlarla yanından geçip gitti. Az önceki diyaloglarına inanamıyordu. Onun için önemli olan bir uçuşu kaçırmıştı, bir de yardım ettiği kadın tarafından tehdit edilmişti. Öfkeyle yumruklarını sıkı ve yürümeye devam etti. Birincisi, bu kadınla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. İkincisi, ona tekrardan yardımcı olmak istemiyordu. Üçüncü ve onu en hayrete düşüren kısım ise o öfkeli yeşil gözleri cezbedici bulmasıydı. Evet, kadının o sinirli hali üzerinde sanki bir afrodizyak etkisi yaratmıştı ve buna inanamıyordu. *Ben çoktan ölmüşüm de ağlayanım yok*, diye geçirdi içinden.

Serdar ve diğer pilotlar gelene kadar ona verilen filodaki işlerini yaptı. Bu süre zarfında da Ceyhan ile karşılaşmadı. Uçuş sonrası brifingine katılıp yapılan çalışmaları, yanlışlardan çıkartılan dersleri ve tavsiyeleri kendisi uçuşa çıkmasa dahi not aldı. Serdar her zamanki gibi iyi bir iş çıkarmıştı doğrusu. Brifingten çıkıp odalarına gittiklerinde Serdar'ın neşesi yerindeydi.

“Senden daha önce lider olacağım galiba uçuşum kesilmezse.” Tuğrul bunu gövde gösterisi değil de arkadaşının bir esprisi olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu Serdar'ı.

“Ben sadece gurur duyarım seninle kardeşim.” Serdar ile asla bir rekabet içinde olmamıştı bu zamana kadar. Timuçin ile eşdeğerdi Serdar onun için. Birlikte büyümüşler, birlikte ceza almışlar, birlikte başarılı olmuşlar ve aynı hayali birlikte gerçeğe çevirmişlerdi. Serdar çok başarılı

bir savaş pilotuydu. Tatbikatlarda hep göz önünde olurdu. Ondan kaçmak oldukça zordu ve yakaladığı an ise kaçınılmaz son belliydi. Daha *çevah* dedirtmeden karşısındaki düşmanı yok ederdi. Simülasyonda Tuğrul'u da yok etmişliği vardı.

“Sağ olasin canım benim,” dedi Serdar muzip bir şekilde Tuğrul’a gülümserken. Arkadaşının canının sıkkın olduğunu biliyordu. Her kesilen uçuş, Tuğrul’un aleyhine işliyordu çünkü liderliğe giden yolda hızla ilerlemek istiyordu. Yalnız, sanki başka bir şey daha var gibiydi. Tuğrul tüm gününü üzüntüye ayıracak biri değildi.

“Başka bir şey mi oldu?” Tuğrul bakışlarını kaçırdı hemen. Serdar onun tüm sırlarını bilirdi ama şu an içinde bulunduğu duygu durumunu ona anlatmak Tuğrul için çok zordu. Bir yandan da anlatıp rahatlaması gerekiyordu, bu kadar öfke hayra alamet değildi.

“Oldu tabii, olmaz mı! Ceyhan Hanım erkenden geldi ve beni tehdit etti.” Tuğrul’un bu öfkeli tavrı oldukça ilgisini çekti Serdar’ın. Bu durumla sonuna kadar eğlenecekti.

“Ne dedin de kız seni tehdit etti?” Durup dururken kızın ona bu şekilde davranmayacağını düşünüyordu Serdar. Başka bir şey olmuş olmalıydı.

“Öğleden sonra gelmesi gerektiğini hatırlattım,” dedi Tuğrul kayıtsız bir tavırla.

“Nasıl bir üslupla?” Serdar’ın ona pek güvenmeyen bakışlarını gördü. Açıkçası o an aklına ne geldiyse tartmadan konuşmuştu Tuğrul.

“Onu tam hatırlamıyorum çünkü geri döndüğümde oldukça üzgündüm.” Serdar az çok tahmin edebiliyordu. Tuğrul buyurgan davranmayı severdi ve kıza da öyle davranması oldukça olasıydı.

“Kızdığına göre kötü bir şekilde söylemişsindir.”

“Bilmiyorum ama beni deli ediyor. Onu burada, burnumun dibinde görmek istemiyorum.” Serdar yavaşça güldüğünde Tuğrul hemen ona dik dik bakmaya başladı.

“Neden bu kadar umurunda acaba?” Tuğrul arkadaşının bu ima dolu ve alaycı tavrına sinir olmadan edemedi.

“Serdar o referansa çok ihtiyacım var, biliyorsun,” dedi huzursuz bir şekilde oturduğu yerde kıpırdanırken.

“Sadece abisi yani sorun?”

“Tabii ki başka ne olacak!” Serdar onu kandırmaya çalışmasına daha fazla dayanamadı. Tam on üç senedir yan yanalardı ve tatiller dışında asla birbirlerinden ayrılmamışlardı. Tuğrul onun kardeşi gibi olmuştu.

“Ulan buradaki herkesi kandırabilirsin ama beni asla kandıramazsın! Ciğerini bilirim ben senin.” Tuğrul, Serdar’ın o hiddetli haline gülmeden edemedi çünkü söyledikleri doğrudu. Aynı şekilde Tuğrul da onun her şeyini biliyordu ama şu noktada daha fazla baskı istemiyordu çünkü aklı iyice karışmaya başlamıştı.

“Şu an yeterince sıkışmış hissediyorum kendimi. Lütfen bir de sen beni sıkıştırma.” Böyle olacağını tahmin etmişti Tuğrul. Serdar gibi olabilir miydi, bilmiyordu. O Verda ile birlikte bir parça değişmişti. Bir an düşündükleriyle dehşete düştü. Şu an aklından resmen *onunla birlikte olsam ne olabilir*, düşüncesi geçmişti. Hemen kendini toplamaya çalıştı.

“Öncelikle, bir yerlerde sıkışıp kalmana izin vermem. Çekip kur-tarırım seni. Git kızı bul ve gönlünü al. O referansı almanda projenin de payı olabilir. Kızla aranı bozma. Asuman teyzeyi tanımasam senin balta girmemiş ormanlarda falan yetiştiğini düşüneceğim. Konu kadın-lar olunca tam bir yontulmamış odunsun.” Serdar’ın dokundurmalarına aldırmayıp söylediklerini düşünmeye başladı. Arkadaşı bu konuda haklı olabilirdi.

“Doğru diyorsun. Acaba şu an nerededir?” Eline masada duran not-larını aldı. Dün gece bir de bu konu için çalışmıştı. Ona sonuna kadar yardımcı olmaya çabalayacaktı. Kesinlikle Serdar çok haklıydı bu konu-da. Gürhan Binbaşı kardeşinin fikirlerine önem verebilirdi. Ne kadar çalışkan olduğunu, işe olan ilgi ve ciddiyetini gördüğünde bu onun için artı bir puan olacaktı. Sırf bu yüzden bile kız ile arasını iyi tutması gere-kiyordu. Tabii sınırlarını da kendi belirleyecekti.

“Neyse, ben gidiyorum.”

“Hayırlı işler.” Arkadaşı ona göz kırparken, bu tavrına gülerek oda-dan dışarıya çıktı. Önüne gelen bir personele Ceyhan Hanım’ı görüp

görmediğini sordu ve istediği cevabı aldı. Toplantı odasına doğru giderken derin bir nefes aldı. Sonuçta bu bir işti. Ne kadar zor olabilirdi ki? Olaya böyle bakması lazımdı çünkü kız kesinlikle öyle bakıyordu. O geceyi tamamen unutmuştu. Böyle düşünmek Tuğrul'a iyi gelmiyordu çünkü o Ceyhan gibi değildi, o geceyi unutamamıştı. Her saniyesini hatırlarken onun tamamen bunu aşmış olması ve kendini sıradan biri gibi görmesi itiraf edemese bile Tuğrul'u olumsuz etkiliyordu. *Alt tarafı seninle seviştin*, diye başlayan bir cümle kurmuştu Ceyhan ona. Belki sonradan, canını yakıp tanıştıkları o gece içmesine sebep olan adamları barışmış bile olabilirdi. Daha fazla düşünmemesi gerekiyordu, yoksa işine özel hayatını karıştırmış olacaktı.

Önüne gelince açık olan kapıya yavaşça vurdu geldiğini anlaması için. Ceyhan masaya notlarını ve bilgisayarını koymuş, oldukça konsantre bir şekilde bilgisayarına bir şeyler yazıyordu. Tuş sesleri odanın dışından bile duyuluyordu. Ceyhan bakışlarını ona çevirdiği an o yeşil gözlerinin kendine odaklanıyor olması Tuğrul'u heyecanlandırdı. Bugün çok daha spor giyinmişti. Üstünde bir bluz ve kot pantolon vardı.

"Ben de tam seni arayacaktım. Gelmen iyi oldu," dedi Ceyhan sakince. Tuğrul içeriye girip kapıyı kapattıktan sonra yavaşça onun yanındaki sandalyeye oturdu. Aralarını düzeltmesine yarayacak birkaç cümle söylemesi gerekiyordu.

"Sabah için özür dilerim. Oldukça üzgündüm ve düşünmeden konuştum." Ceyhan gözlerini bilgisayarından ayırmadan ona cevap verdi.

"Evet, üzgün olduğumu fark ettim ama daha çok özür dileyecektim gibi geliyor bana çünkü sen böyle birisin. Gördüğüm kadarıyla ukala olmayı, birilerine emirler vermeyi çok seviyorsun. Seninle çalışan bakım personeline acıyorum." Duyduklarıyla öfkenin içinde kabarmaya başladığını hissetse bile sükûnetini koruyarak sadece gülümsemeye çalıştı.

Tuğrul alaycı bir şekilde, "Kendine de acımalısın o zaman," dedi. Ceyhan ona döndü ve sahte bir şekilde gülümseyerek cevabını verdi.

"İşte burada ayrılıyoruz. Ben kendimi acınacak duruma düşürmem ve senin astın değilim. Sana karşı gelebilirim," dedikten sonra bakışlarını tekrar bilgisayarının ekranına sabitledi.

“Kendini acınacak duruma düşürdüğün bir an hatırlıyorum aslında.” Ceyhan gözlerini tekrardan bilgisayarından ayırdı ve onun bu karşı atağına gülümsedi.

“Bana o gün acımış mıydın gerçekten?” dedi gözlerini kısıp.

“Daha çok sinir olmuştum. Bir kadının kendini o kadar kaybetmesi ve duygularına yenik düşmesini zayıflık olarak nitelendiririm ben.” *Allah kahretsin*, dedi içinden Tuğrul. Bunu asla söylememeliydi. O yeşil gözler öfkenin aleviyle kaplanarak bakışlarını mıknatıs gibi çekmişti.

“Yani evet... Neredeyse sarhoş bir kadınla seviştiğine göre senin zayıflığın da bu olmalı. Demek ki güzel, zayıflığına yenilmiş ve yardıma ihtiyacı olan kadınlara o gözle bakmayı seviyorsun.” Tuğrul yumruklarını sıktı. Kesinlikle bu kadın onu deli ediyordu. Çenesi sinirden titrerken öfkesini kontrol altında tutmakta oldukça zorlanıyordu. Özellikle Ceyhan ona alaycı bir şekilde gülümseyip bakarken...

“Ben... çapkınlık yapmayı sevmem ve o gece de yapmak istemedim. Konumuz bu değil, çalışmaya başlayalım ve...” *Bu işkenceyi bitirelim*, diyecekti ama kendisini son anda tuttu. Ceyhan onu onaylayarak başını salladı.

“Sana gönderdiğim makalelere baktın mı?” Notlarını masaya bıraktığında Tuğrul’un kâğıtları da elinde buruşturduğunu gördü.

“Evet, okudum hepsini.” Ceyhan’ın kâğıtlara attığı bakışı ve yüzünde oluşan o alaycı gülümsemeyi yakaladı. Resmen onu sinir etmek hoşuna gidiyordu sanki.

“Bu proje başarılı olursa artık bir öğretim görevlisi olacağım. O yüzden çok titiz davranıyorum. Senin de öyle davranmanı istiyorum,” dedi az önceki gergin anları geride bırakır gibi.

“Bundan şüphelen olmasın. Bana verilen görevleri en iyi şekilde yerine getiririm.”

“Timuçin Türkdogan senin kardeşin mi?” Ansızın gelen bu soru karşısında hemen yüzünü Ceyhan’a çevirdi.

“Sen nereden tanıyorsun kardeşimi?” dedi gözlerini kısıp.

“İyi okumamışsın.”

“Çalışmaya katılanları okumadım sadece. Bir dakika... Timuçin ile mi çalıştın?” Aradaki bağlantıyı kurunca bu soruyu neden sorduğunu

daha net anlayarak şaşırmadan da edemedi. Böylesi bir tesadüf zincirinde daha önce hiç bulunmamıştı.

“Evet,” dedi Ceyhan sakın bir sesle.

“Ne zaman?” dedi Tuğrul merakla ona bakarken.

“Üç ay kadar önce.” Gerçekten şu an tuhaf bir durumun içindeydi Tuğrul. Bu olanlar sadece filmlerde olurdu ama gerçek hayatın ona böyle bir sürpriz hazırlayacağını hiç hesaba katmamıştı. Düşüncelere dalmışken Ceyhan’ın o anlam veremediği sorusunu duydu.

“Sizde genetik galiba.”

“Ukalalık mı?” dedi ondan karşı bir atak bekleyerek.

“Hayır, kardeşin o kadar tatlı biriydi ki... Seninle alakası yok.” Tuğrul içinden gülmek istedi çünkü Timuçin ondan iki kat daha ukala biriydi. Büyük ihtimalle Ceyhan ile çalıştığı için saygı sınırlarının dışına çıkmamıştı.

“O zaman bizde genetik olan ne?” dedi merak ederek.

“Yakışıklılık.” Tuğrul duyduğu sözcük ile bir an afalladı. O gece de kendisini yakışıklı bulduğunu söylemişti ama cesaretini sarhoşluğu sağlıyordu. Ayrıca bunu ondan tekrar duymak içindeki öfkeyi biraz da olsa bastırmıştı.

“Kardeşinin bir kız arkadaşı varmış, bence o kız çok şanslı. Şu an seninle değil de onunla çalışmayı tercih ederdim.” Annesinin o sıca-kanlılık büyüğü Timuçin’e de geçmişti. Her girdiği ortamda bu özelliği fark edilirdi. Timuçin kadınlarla Tuğrul’dan çok daha fazla vakit geçirmişti. Nerede, nasıl davranması gerektiğini ondan daha iyi biliyor olabilirdi. Çünkü Tuğrul ömrünün önemli bir kısmını sadece erkeklerin olduğu bir yerde geçirmişti. Ayrıca kardeşinin bir kız arkadaşı olduğunu da bilmiyordu. Onu aramalı ve en kısa zamanda da uyarısını yapmalıydı. Timuçin en önemli viraja girerken böylesi bir durum onun aleyhine olurdu.

“Evet, anlaşması daha kolay biridir. Altı aydır onu görmüyorum. Çok özledim, izin günlerimiz bir türlü denk gelmedi,” dedi içini ona istemsiz bir şekilde açarak. Bunun aralarında bir miktar samimiyet yarattığından habersizdi.

“Umarım yakın zamanda görüşürsünüz. Kendini topladığına göre başlayalım.” Tuğrul yavaşça başını salladı ve onun söylediklerini

dinlemeye başladı. Sorduğu sorulara yanıt verip birkaç ilave tavsiye ekledi. Birlikte çalışırken kötü değillerdi. Ayrıca Ceyhan'ın bu konuda çok bilgili olduğunu da görmüştü. Kız öğretim görevlisi olacağına göre *bu durum oldukça normal*, diye düşündü Tuğrul. En azından korktuğu gibi olmamıştı. Biraz eğlenceli bile geçti diyebilirdi.

“Seni daha fazla tutmayayım. Yapılacak işlerin vardır.” Çoğunu, uçuşta olması gereken vakitte yerde olduğu için halletmişti ama birkaç işi daha vardı. Ceyhan eşyalarını toplarken Tuğrul da notlarını ayarladı.

Birlikte toplantı salonundan çıkarlarken Ceyhan spor ayakkabılarının azizliğine uğradı ve ayağı kaygan zeminde kaydı. Tuğrul ani bir refleksle onu düşmeden yakaladı fakat o kadar yakınlardı ki birbirlerine, gözlerini ondan çekemedi. Tıpkı o geceki gibi bir çekim vücudunu sararken bir an ne yapacağını bilemedi. O yeşil gözlere takılı kaldı ve onun hızlı nefesini fark ettiğinde kendi nefesi de hızlanmaya başladı. Akli tamamen uçmuştu, şu an tek istediği aradaki santimleri aşip dudaklarını onunla buluşturmaktı. Bulunduğu konum, üzerindeki kıyafet veya karşısındaki kadının kimin kardeşi olduğu umurunda değildi. Bakışları dudaklarına kaydı ve başı hafifçe ona doğru indiğinde dudakları birbirine değdi.

Tam o anda koridordan gelen ses ve gördükleri kişi ile birlikte kendilerini toparlasalar da yakalanmaktan kaçamamışlardı. *İşte şimdi boku yedim*. Tuğrul, Ceyhan'dan hızla uzaklaşırken aklından geçirdiği cümleler tam olarak böyleydi.

Tuğrul tuttuğu nefesi yavaşça verirken karşılarında onlara tuhaf bir şekilde bakan Selçuk Yüzbaşı'nın hiçbir şeyi görmemesini umdu. Evet, onu tutarak yardım edebilirdi ama tam olarak öyle gelişmemişti olay. Birbirlerine çok tehlikeli bir şekilde yaklaşmışlardı. Eğer lideri Selçuk Yüzbaşı bu ana şahit olduysa yandığının resmiydi. Burada aşırı uygunsuz bir durum olarak karşılanırdı. Ceyhan her halükârda filo komutanının kız kardeşiydi ve ona asla saygıda kusur edemezdi. Bugün de tam tersi onunla atışırken bu detay aklından çıkmıştı. Ayrıca dün nöbetçiydi Selçuk Yüzbaşı, tam anlamıyla dinlenmeden görevinin başına dönemezdi ve burada da olmaması gerekiyordu.

"Merhaba, Selçuk abi," dedi Ceyhan hızla. Sanki durumu toparlamaya çalışır gibi bir hali vardı. O, Tuğrul'dan daha rahat görünüyordu bu konuda. Duygularını belli etmemekte usta olan Tuğrul ise işin içinde Ceyhan olunca bunu yapamamaktan dolayı kendine oldukça kızgındı. Sanki bir şey olmamış gibi davranması gerekirken hatasını kabullenen küçük bir çocuk gibi gerilmişti liderinin karşısında.

"Siz?" Selçuk ikisine de dikkatle bakarken Tuğrul her geçen dakika biraz daha gerildiğini hissediyordu.

"Çalışmamız bitti, ben gidiyordum ama ayakkabım kaydı. Tuğrul tutmasa düşüyordum." Ceyhan komik bir durummuş gibi anlatırken, Tuğrul da rahatlamayı umarak ona uymaya çalışıyordu.

“Çalışmaya başladınız demek?” dedi Selçuk ikisini de süzerken.

“Evet, bugün başladık,” dedi Ceyhan.

“Hayırlı olsun, umarım güzel bir çalışma olur.” Lideri ona bakarken Tuğrul da kendi içinde sakinliği bir nebze de olsa sağlamıştı.

“İnşallah,” dedi Ceyhan hevesli bir sesle.

“Görüşürüz, Ceyhan. Tuğrul sen benimle gel.” Görmüştü... Besbelli onları görmüştü. Tuğrul içinden dua ederken yavaşça başını eğerek Ceyhan’a selam verdi ve yanından geçip önünde yürüyen Selçuk Yüzbaşı’ya yetişti.

“Uçuşunuz nasıl geçti?” Lideri son derece sakindi ve ona olağan bir soru soruyordu.

“Ben katılamadım abi, teknik arıza çıktı.” Normal şartlarda Tuğrul hep Selçuk Yüzbaşı’nın liderliğinde uçardı ama dün geceki görevi bugün lideri olmasının önüne geçmişti.

“Telafi ettirmeye çalışacağım.”

“Teşekkürler, abi.” Tuğrul bu sükûnetin altında öfkenin yattığını bilecek kadar komutanını tanıyordu. Birazdan o malum konuşmaya geçeceklerinin farkındaydı. Ansızın yakasından sımsıkı tutulup, hızlıca odaya itildiğinde onu bekleyen fırçaya hazırladı kendini.

“Sen kafayı mı yedin, Tuğrul!” O yükselen sesle birlikte başını yere eğdi. Çünkü Selçuk Yüzbaşı ona bağırmakta haklıydı. Aynı pozisyonda başka bir astını görse Tuğrul da böyle davranırdı. Bunu kesinlikle hak etmişti.

“Abi ben...” Kendini savunmaya çalışmak istiyordu ama komutanının öfke saçan gözlerini görünce susmak zorunda kaldı.

“Üstündeki üniformaya, içinde bulunduğun kuruma rağmen bağlı olduğun komutanının yakını ile burada nasıl kendini öyle bir duruma sokarsın!” Evet, tahmin ettiği gibi her şeyi görmüştü. Tuğrul bu işin içinden nasıl çıkacağını düşünürken bir yol arıyordu kendine.

“Şimdi gidip gördüklerimi komutanıma anlatmamı ister misin?”

“Benim niyetim kesinlikle öyle değildi abi. Her şey birden oldu,” dedi savunmaya geçerek. Gerçekten de öyle bir niyeti yoktu ki onunla

atışıp durmuşlardı. Olay aniden olunca düşünmeye fırsat bulamamıştı zaten.

“Aklın neredeydi! Beni duymasanız resmen dudaklarınız birleşecekti. Hem de bu çatı altında!” Selçuk Yüzbaşı ne dese haklıydı, bu yüzden Tuğrul asla bu sözleri yadırgamıyordu. Çok büyük bir hataydı o an.

“Aranızda ne geçti de bu samimiyet oluştu!” Tuğrul hiçbir şey demedi, özel hayatını burada sorgulamaya hakkı yoktu.

“Konuşurken yüzüme bak!” Tuğrul başını kaldırdı ve kendine lanet okudu. O gün, o evden koşa koşa kaçması gerekiyordu. Öyle yapmış olsaydı durum bu raddeye ulaşmayacaktı. Şu an tüm kariyeri Selçuk abisinin iki dudağı arasındaydı.

“Ben yaptığımdan dolayı pişmanlık duyuyorum, komutanım. Bir daha burada kendimi öyle bir duruma düşürmeyeceğime dair size söz veriyorum.” Samimi dilden resmi dile geçip sözünün arkasında durduğunu, işin ciddiyetinin farkında olduğunu göstermek istedi. Şu an tek istediği o olayı görmezden gelmesi ve konunun da burada kapanmasıydı.

“Eğer o sözü çiğnersen bir dakika bile burada duramazsın.” Onu doğrulamak için hemen başını salladı. Selçuk hışımla arkasını döndü, Tuğrul gideceğini sandı ama öyle olmadı. Selçuk tekrar ona doğru dönerek elini omzuna koydu. Az önceki siniri az da olsa geçmiş görünüyordu. Sert sesinin aksine yumuşak bir sesle ve daha yapıcı bir şekilde konuşmaya başladı.

“Aranızda bir şey olacak olsa bile bunun bir yolu yordamı var, Tuğrul. Geleceğin çok parlak, sende o gücü ve yeteneği görüyorum. Bunu asla duygularına yenilerek yok etme!” Gözlerinin içine bakarak söylediğinde, gerçekten de ona olan güveni net bir şekilde gördü Tuğrul.

“Haklısın abi,” dedi onaylayarak.

“Siz ikiniz birlikte çalışmamalısınız. Ceyhan başka biriyle çalışmalı. O çok zorlayıcıdır, seni uğraştırır.” Tuğrul başından beri istediğinin bu olduğunu sanıyordu ama bunun olmasını istemediğini o an fark etti. Birlikte çalışmamak demek, Ceyhan’ı bir daha görmemek demekti ve Tuğrul kendine zorla da olsa bunu istemediğini itiraf etti. Ancak başını sallayıp, onu onaylayarak bunun tam tersi bir tavır sergiledi.

Odadan çıktıklarında omuzları çökmüş bir şekilde kendi odasına yürüdü. Resmen ateş hattı üzerinde yürüyordu. Onun tek istediği çocukluk hayalini gerçekleştirmekti. Şimdi ise ondan çok uzaktı, hatta mesleğini kaybetmekle bile karşı karşıyaydı. Sadece bir gece tüm hayatını altüst etmeye başlamıştı ve buna inanamıyordu. Hayatındaki tek ciddi hatası, o gece olacakmış gibi geliyordu artık.

Morali son derece bozuktu evine girdiğinde. Yemek yerken Serdar'a durumu anlatmak bile onu zorlamıştı.

"Evet, orada yakalanmanız hiç hoş olmamış, kabul ediyorum," dedi Serdar ciddi bir sesle.

"Bana bir akıl ver, Serdar," dedi Tuğrul çaresiz bir şekilde. İşler o kadar karışmıştı ki aklı tam olarak çalışmıyordu.

"Şu an yapılacak tek şey, beklemek Tuğrul ve bir daha asla kendini o durumlara bulaştırmamak. Bence bir daha filoda çalışmayın. Belli ki siz ateşle barut gibi olacaksınız." Gülen arkadaşına bakan Tuğrul hızla karşı çıktı. Şu an için hiç o durumda değillerdi.

"Saçmalama Serdar, ne ateşi ne barutu! Bildiğin kedi köpek gibiyiz," dedi itiraz ederek çünkü didişmeden konuşamıyorlardı bile.

"Ama sen kedileri seversin." Serdar'ın basit savunmasına gülmek istedi ama yüzündeki tatsız ifade buna engel oldu.

"Hiç sevdiğim kedilere benzemiyor ama... Bir de beni küçümsüyor."

"Senin yaptığını sana mı yapıyor? Bu kızı çok sevdim şimdiden. İlişkinize onay veriyorum." Tuğrul hayretle kaşlarını kaldırdı. Serdar çoktan birbirlerine yakıştırmıştı ikisini.

"Evet, sadece üç kez gördüğüm biri için çok iddialı konuşuyorsun."

"Kızı öpecekken komutanına yakalanan ben değilim, kusura bakma," dedi Serdar gerçeği yüzüne vurarak. Artık durumu kabul edip arkadaşının rahatlamasını istiyordu, yoksa işler daha kötü bir hale gelecek gibi duruyordu.

"Serdar, Allah aşkına sen kimin yanındasın?" dedi çileden çıkarak Tuğrul.

“Senin yanındayım ama Verda ile çıkmadan önce bana dediklerini de unutmuyorum. Bir nevi onun intikamını alıyorum.” Serdar’ın bu hayatta en nefret ettiği detaylardan biri ağlayan kadınlardı. Sırf lisedeyken bir kız arkadaşı böyle diye onu terk etmişti. İşin tuhaf yanı ise Verda tam da en nefret ettiği şeyi layıkıyla yapıyordu. Kaç kere Serdar’ın onu telefonda ağlarken sakinleştirdiğine şahit olmuştu.

“Verda bayağı sulugözlü biri, bu konuda hemfikiriz.”

“Kesinlikle öyle...”

“En nefret ettiğin şeyi yaparken nasıl tahammül ediyorsun?” Bu konuyu düşünse de hiç alenen arkadaşına sormamıştı. Böyle bir zamanda sorması ise oldukça manidardı.

“Çünkü onu çok seviyorum ve utanmadan da bunu söylüyorum.”

“Aynı şeyler değil, Serdar.”

“Verda’nın arkasından koştum Tuğrul, bunu biliyorsun. Eğer seveceğini düşünüyorsan sen de onun peşinden koşmalısın. Yoksa sonradan çok pişman olursun,” dedi Serdar bir başka gerçeği hatırlatarak. Bunun olmasına izin vermeyecekti.

“Nasıl bir bataklığa düştüm ben?” Tuğrul’un azıcık olan iştahı da yok olmuştu artık. Kaşığına masaya koyduktan sonra düşüncelere daldı. Ne yapacağını, nasıl davranacağını bilmiyordu. Sanki evren onun sıkışıp kalması için işbirliği yapmıştı. Boğuluyordu ve artık nefes almak istiyordu. Sadece şu iki günde yaşadığı stres onu dayanma sınırına ulaştırmıştı.

“Sakin! O kaşığı tekrar alıyorsun ve yemeğini yiyorsun. Unutma, sen bir savaş pilotusun, beslenmene dikkat etmek zorundasın. Sadece kendine değil bu görevin, devletine ve milletine de...” Serdar ikazında haklıydı. İstemese de yemek için kendini zorladı .

“Hem ne demiş Selçuk abi; *bu işin bir yolu yordamı var.*”

“Dedi demesine ama birbirimizi tanımıyoruz ki Serdar. Hadi diyelim ki benim ona ilgim var, peki ya onun yoksa? Bunu bilmiyorum ki! İlk kez benimle birlikte olmasına rağmen beni herhangi biri gibi görüyor. Bunu açık açık yüzüme söyledi.”

“Bayağı alınmışsın ha!” Serdar ilk defa Tuğrul’u bu şekilde yılgın görüyordu. Sanki tüm özgüveni ve sabrı elinden alınmış gibiydi. Tuğrul

asla kendini bu şekilde yılgın göstermezdi ama karşısında zorla yemeğini yiyen arkadaşı aynen böyle görünüyordu.

“O gün kendimi durdursaydım bunların hiçbirisi olmayacaktı.”

“Oldu ve bitti, keşkelerle yaşayamazsın. Hem demek o da istedi ki sana yaklaştı.” Tuğrul sıkıntılı bir şekilde birkaç saniye de olsa gözlerini kapatıp açtı.

“Bilmiyorum, Serdar. Hiçbir şey bilmiyorum. Biraz daha düşünürsem patlayacağım. Her an Gürhan Binbaşı arayabilir diye korkuyorum.”

“Aramaz, en kötü yarın odasına çağırır. Hem düşünme artık yarın uçuşumuz var. İyi uyuman lazım. Şuna bak, her şeyi sana ben mi hatırlatmak zorundayım? Topla artık kendini.” Tuğrul arkadaşının öfkeyle ona görevlerini hatırlatmasına başını sallayıp onaylayarak karşılık verdi. Biraz gevşemesi ve olanlar ile olacakları düşünmemesi gerekiyordu. Odak noktası her zaman görevleriydi, bundan sonra da aynı çizgi üzerinden devam etmek istiyordu. Sadece bir anlık duygularına yenik düşmesi onu ne hale getirmişti. Bu durumdan ders alıp yoluna devam etmesi gerekiyordu. Tuğrul artık anlamıştı; kendini bir kez duygularına kaptırdığı zaman gerisi de geliyordu. Bu yüzden her zamanki gibi uzak durmak en mantıklı çözümdü.

Yemekten sonra hem biraz yardım almak hem de Timuçin hakkında konuşmak için annesini aramaya karar verdi. Ona anlatması çok zordu ama bu olaya şeffaf bir şekilde bakabilecek tek kişi oydu. Telefon çalarken Serdar karşısına oturdu ve her anının tadını çıkaracağının işaretini verdi. Serdar’dan hiçbir şey saklamadığı için onun yanında rahatça konuşabilirdi, aynı şekilde Serdar da öyle davranırdı. Annesinin neşeli ve pozitif sesini duyunca istemsizce gülümsedi.

“İyi akşamlar, anne!”

“Tevfik sen bu saatte pek aramazdın, hayırdır?” Onun bu sitem eden sesini bile özlemişti.

“Evet, biliyorsun çok yoğun oluyorum, arayamıyorum gündüzleri.”

“Bahaneni yiyeyim senin. Dökül bakalım.” Annesinin bu açık sözlülüğü onu güldürdü. Serdar ona bakarken başparmağını *iyi gidiyorsun* dercesine kaldırdı.

“Timuçin’in kız arkadaşı varmış ve benim haberim yok.” İlk önce kendi sorununu değil de Timuçin’i konuşmayı doğru buldu. Bu sırada zaman kazanıp cesaretini toplayabilirdi.

“Bunun için aradım deme sakın! Evet, var.” Ceyhan’ın bile ondan önce bilmesi Tuğrul’u rahatsız etmişti. İçten içe kardeşine kızmadan da edemedi. Bunu yapması yanlıştı ona göre.

“Anne, Timuçin en kritik senesinde. Uçuşları başlayacak ve bir kız arkadaşına hiç ihtiyacı yok.” Annesi bir kahkaha attı.

“İşte burada ayrılıyorsunuz, Tefvik. O senin kadar duygusuz değil.” Timuçin’in lisedeyken kız arkadaşları olmuştu ama çoğu lise aşkı gibiydi, çok uzun sürmemişti. Kardeşinin kızlar arasında revaçta olduğunu iyi biliyordu.

“Ben, görmüş geçirmiş biri olarak olması gerekeni söylüyorum. Ayrıca kim bu kız?” dedi meraklı bir sesle.

“Aynı sınıftalar.” İşte bunu beklemiyordu Tuğrul. Bu durumun daha da kötü olduğunu gösteriyordu.

“Ne? Bir de okulda! Timuçin bayağı kanının kaynadığı bir dönemde anne. Anlatabiliyor muyum durumun vahimliğini? Tek bir hatasında okuldan atılır.”

“Aynı senin gibi mi?” Serdar’ın bu kısık sesli söylemine hemen yanındaki yastığı sertçe atarak karşılık verdi.

“Timuçin gayet akli başında hareket ediyor. Şu ana kadar da derslerinde başarılı oldu. Sen onu bırak, asıl ben seni merak ediyorum.” Tuğrul derin bir nefes aldı. Annesine bu durumu anlatmak onun için çok zordu. Biraz rahatlamak için de anlatmak zorundaydı.

“Anne, başımda büyük bir dert var,” diyerek söze girdi.

“Nasıl bir dert?” Annesinin sesi hemen ciddiyete bürünmüştü. Bu zamana kadar annesinden nadiren tavsiye almıştı ama şu an buna çok ihtiyacı vardı.

“Sana filo komutanımı anlatmıştım.”

“Evet,” dedi annesi devam etmesi için.

“Onun kız kardeşiyle yollarımız kesişti,” dedi gözlerini kapatarak.

“Eee...” O ses tonu hiç hoşuna gitmemişti Tuğrul’un.

“Yapmamam gereken bir şey yaptım.” Asuman Hanım gülmeye başladığında Tuğrul annesinin ne demek istediğini anladığını düşündü. Anlatmanın en zor kısmı da burasıydı zaten.

“Vicdan azabı çekiyorsun ha!” Annesinin gülmesi daha da artarken Tuğrul sıkıntıyla nefesini verdi. Serdar’a baktı ama o da en az annesi kadar eğlenmiş görünüyordu.

“Daha kötüsü de şu an onunla bir proje üstünde çalışıyoruz. Beni sürekli sıkıştırıyor, karşı geliyor, beni deli ediyor.” Küçük bir çocuk gibi annesine şikâyet ederken buldu kendini.

“Ben bu kızı şimdiden çok sevdim. Sana işte böyle bir kadın lazım, seni şöyle bir yere çarpsın da aklın başına gelsin. Oh olsun sana!” Annesinin hızla ve resmen onunla eğlenir gibi söylediği cümleler Tuğrul’u şaşırtmamıştı. Annesi her zaman sözünü esirgemeyen biriydi. Duygularının ancak böyle açığa çıkacağını da biliyordu.

“Sağ ol anne, gerçekten çok yardımcı oldun,” dedi alıngan bir tavırla.

“Büyük konuşmak iyi değildir, Tevfik. Buraya geldiğinde baban *birisi yok mu*, diye sorduğunda ne dediğini hatırlıyorsundur herhalde.” Tuğrul bakışlarını bir noktaya dikti. O gün çok kararlı konuşmuştu ki şu an bile haklı olduğunu görüyordu çünkü aklı karışmıştı.

“O durum geçerliliğini sürdürüyor,” dedi kendini kandırır gibi.

“O zaman neden benden yardım istiyorsun? Sen asla benimle dertleşmezsin.” Bu doğrudu, annesi de Ceyhan’ın onun için farklı biri olduğunu anlamıştı.

“Çünkü işin içinden çıkamıyorum. Bugün bir komutanım bizi çok samimi bir şekilde gördü ve o kişi de filo komutanımın damadı oluyor. Beni kenara çekti, bir güzel de tehdit etti.”

“O damat olabiliyorsa sen de olabilirsin.” Annesinin bu savunmasına istemsizce gülümsedi çünkü kendinden öyle emin bir şekilde konuşmuştu ki annesinin bunun olmasını istediğini anlamıştı o coşkulu sestten.

“Anne öyle bir şey olması için kızın da beni sevmesi gerek. Biz kedi köpek gibi kavga ederken nasıl olacak bu durum?” dediğinde annesi güldü.

“Kendine ondan etkilendiğini itiraf edemiyorsun, değil mi? Hâlâ mantığın *yanlış yapıyorsun* diyor. İçini ancak ne rahatlatır söyleyeyim. İlk önce o kıza açılırsın sonra da filo komutanına, başka da çaren yok. Farkındasıdır umarım.” Gözlerini kapattı çünkü ne düşüneceğini bilmiyordu.

“Anne, daha lider olmama çok var,” dedi sanki kendini ikna etmeye çalışarak.

“Lider olunca da *ama ben eğitici de oldum vaktim yok*, diyeceksin. Tayinin gerçekleşirse *işim çok ağır yine vaktim yok*, diyeceksin sonra ne olacak! Azıcık Serdar’dan ders al. Evlenmek, aile kurmak, bunlar kötü ve engelleyici şeyler değildir. Yine başarılı olabilirsin. Öyle olsa filo komutanının da çocukları olmazdı, değil mi? O senin idolün, onu örnek al.” Derin bir nefes aldı çünkü annesi bahane üreteceği konusunda da haklıydı.

“O beni hiç sevmiyor, bunu sana da söyledim.”

“Kendini sevdirmeyi dene o zaman.”

“Ne derse eksiksiz yapıyorum ama öyle olmuyor,” dediğinde gerçek canını yaktı. Şimdi Ceyhan ile çalıştığı için daha da diken üstündeydi.

“Zamanla olur bu işler.” Annesi haklıydı ancak zaman gösterecekti olacakları.

“Peki, bir şey olursa haber veririm. İyi geceler.”

“İyi geceler, oğlum. Aklını başına al.” Telefon kapanırken Tuğrul yine bir sonuca varamamış olmanın sıkıntısıyla oturduğu yerde kıpırdandı.

“Eğer o projeden alınırsam, Selçuk abi bunu yaparsa Gürhan Binbaşı sebebini soracak. Birlikte çalışıp kendimi tutmayı başarsaydım belki gözüne de girebilirdim. Resmen fırsatı kaçıyorum,” dedi Serdar’a bakarak.

“Aynen, fırsat canım. Demiyorsun ki Ceyhan’ı da bir daha göremeyeceğim.” Serdar ciddi duruyordu ve haklıydı. Bunu düşünmüş ve suçluluk duymuştu.

“Serdar, hep aynı kapıya çıkıyor işler. Ben onu tanımıyorum, o da beni tanımıyor. Hem ben aşka falan inanmam.”

“Ondan mı bugün basıldın? Komutanın bir güzel ağzına sıçmadı mı? Bulunduğun yeri bile unuttun!”

“Artık bu ikilem kafamı patlatacak.” Ayağa kalkarak ne zaman sıkıntıya düşse ona iyi gelen hobisinin başına geçti. Annesi daha o beş yaşındayken ders aldirmaya başlamıştı ve Tuğrul bunun yararını çok görmüştü. Seçmelerde piyano çalmanın ona artı bir puan kazandırdığını biliyordu. El göz koordinasyonu bu sayede çok iyiydi. Tuğrul seçme sınavlarını hiç zorlanmadan geçmişti.

“Ne çalsan ki? Arabesk iyi giderdi şimdiki durumuna. Asıl burada Timuçin olacaktı.”

“O arabesk çalmaz, klasik müzik çalar,” diyerek güldü Tuğrul. Onu arabesk çalarken düşünemiyordu.

“Aha sana şarkı buldum. Azıcık düşün bakalım, bu durumda kalırsan ne yapacaksın ki o geceyi unutamıyorsun, Tuğrul,” dedi Serdar ve güzel sesiyle şarkıyı söylemeye başladı. Bir yandan da onunla dalga geçer bir hali vardı ancak Tuğrul buna alışıktı.

*“Kaç kadeh kırıldı sarhoş gönlümde
Bir türlü kendimi avutamadım
Kaç gece ağladım böyle gizlice
Ne yaptım sen unutamadım
Kim bilir kimler var şimdi kalbinde
Sen beni unuttun çoktan belki de
Ben hâlâ yaşarım eski günlerde
Her şeyde sen varsın unutamadım!”**

Serdar sustuğunda Tuğrul onu alaycı bir şekilde alkışladı.

“Belki de onu üzen adama döndü, bilemem.” Ummadığı bir cümle kurarken buldu kendini. Hep şarkının suçuydu, aklına bu düşüncüyü sokmuştu.

“O kadar içecek kadar üzdüyse affetmez.”

* Müslüm Gürses’in Unutamadım isimli şarkısından.

“Nereden biliyorsun, belki de ona çok değer verdiği için o kadar üzüldü. İşte bundan bahsediyorum; onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama siz çoktan her şeyi kafanızda kurdunuz bile.” Dijital piyanosunun kapağını kaldırdı ve gerekli ayarlarını yaptıktan sonra onu ruhen dinlendirecek olan parçayı seçip çalmaya başladı. Parmakları tuşların üzerinde gezinirken, beynindeki kaosun en azından çaldığı süre boyunca durmasını diledi. Kendini kaptırdı ve tekrardan o keyfi aldığı sırada biraz da olsa rahatladığını hissedebiliyordu. Annesine bu yüzden büyük bir minnet duyuyordu. Onu piyanoyla tanıştırmaması, sporla iç içe yaşamasını sağlaması, bunun için emek harcaması bugünkü bulunduğu konuma gelmesini sağlamıştı. Savaş pilotu olmak, uçmak yorucu bir işti. Hem zihnen hem de bedenen güçlü olması, bu yüzden her şeyine dikkat etmesi gerekiyordu. Çünkü en ufak bir hatanın telafisi olmaya bilirdi. Kendini o kadar kaptırmıştı ki Serdar’ın yanına geldiğini fark etmemişti.

Serdar omzuna dokunup, telefonunu uzattığında ona gözlerini kısarak baktı.

“Kim?” dedi dudaklarını oynatarak. Bir yandan da içini büyük bir korku kaplamıştı. Serdar telefonunu ona gösterince bir an heyecanlandı ve hemen telefonunu aldı.

“İyi akşamlar,” diyerek söze başladı.

“Demek piyano çalıyorsun. Çok şaşırdım.” Ceyhan’ın şaşkınlığını sesinden bile anlayabiliyordu. “Senin gibi kaba bir adama hiç yakıştıramadım.” Artık bu imalara sinir oluyordu. Kaba bir adam olup olmadığını o gece ona çok net bir şekilde göstermişti.

“Beni tanı mıyorsun.” Sanki Ceyhan söylediğini duymamış gibi konuşmaya başladı.

“Neden aradığımı merak ediyorsundur. Bugünkü yaşadığımız durum için aradım çünkü Selçuk abi sana pek iyi bir gözle bakmıyordu.” Demek ki bu, onu da rahatsız ediyordu ki bu saatte aramıştı.

“Evet, yanlış anladı ve benimle de konuştu.”

“Yanlış falan anlamadı, ne olduysa onu gördü.” Yakınlaştıklarını o da kabul ediyordu. Tuğrul bir şey söylemek için ağzını açtığı anda Ceyhan tekrar hızlı bir şekilde konuşmaya başladı.

“Hocam beni hazırlamak için bazı derslere girmemi istiyor. Bir şirkete de aynı zamanda danışmanlık yapıyorum. Çok yoğunum, yani istediğim zaman filoya gelemem. Hafta sonu gün belirleyip buluşalım. Akşamları yorgun olacağını düşündüğüm için seni daha da fazla yormak istemiyorum.” Ondan böyle düşünceli bir tavır beklemiyordu, bu hamlesi Tuğrul’u şaşırttı.

“Selçuk abi birlikte çalışmamızı istemiyor. Belki komutanımla bile konuşmuş olabilir,” dedi onun da düşüncelerini merak ederek.

“Hiçbir şey yapamaz, bu yüzden endişelenme. Bugün gayet güzel çalıştık. Bence sen bu konuda iyisin ve yeterlisin. Seninle başlamışken en baştan tekrar birini bulamam. İşime karışılmasından da asla hoşlanmam! O kim ki benim adıma karar verebiliyor?” Ceyhan’ın bu sert ve kendinden emin tavrı hoşuna gitmişti. Biraz da olsa içi rahatlamıştı. Onun güvendiği bir şeyler olduğunu anladı.

“Tamam, sen müsait olduğun zaman bana mesaj atarsın. Ceyhan...” Kelimeleri nasıl seçmesi gerektiğine dair tereddüt etse de merak ediyordu. Ayrıca ona ismiyle hitap ettiğinin farkında da değildi.

“Evet...”

“O gece neden o kadar içtin?” dedi ve gözlerini kapattı. Gerçeği duymak için tüm duyuları bu ana kitlenmişti.

“Bu, telefonda sorulacak bir soru mu şimdi?” Gözlerini açtı ve onun kızgın sesine anlam veremedi.

“Bir araya geldiğimizde konu bir şekilde hep oraya geliyor. Ben de artık sebebini merak ediyorum,” dedi dürüstçe.

“Bunu o gün soracaktın ve hakkını kaybettin. İyi geceler.” Telefon yüzüne kapatılırken Tuğrul öfkeyle bir nefes alıp telefonunu koltuğa fırlattı.

“Duydun mu, Serdar, hakkımı kaybetmişim. Siz de durun bana bu kızı yakıştırın! Lanet olsun o geceye! Sonunda Allah belamı verdi! Umarım Selçuk abi gider konuşur da bir kez daha ona katlanmak zorunda

kalmam. Allah'ın belası duyguların da cehenneme kadar yolu var." Zorla da olsa biraz gevşeyen sinirleri tekrar harekete geçmişti.

"Ondan mı bu kadar öfkелisin? Git duvarları da yumrukla istersen. Hem kız haklı, o gün soracaktın."

"Bir daha karşılaşacağımızı nereden bilebilirdim?" Serdar saatine baktıktan sonra karşısında öfkeyle oturan ve her an bir şeyleri kırıp dökcekmiş gibi duran arkadaşına baktı.

"Hadi kalk, koşuya çıkalım. Sen ancak öyle sakinleşirsin." Tuğrul başını salladı onu onaylayarak. Bedeni yorulursa uyuması da daha kolay olurdu.

Ceyhan masasının başında oturmuş, danışmanlık yaptığı şirketin alt yapısını incelerken neler yapacağına dair notlar alıyor ve yapacaklarını günlere bölüyordu. Bir an gözü tarihe takıldı. Sonra telefonunu çıkardı ve regl zamanını işaretlediği ay tablosuna baktı. Neredeyse kırk günü geçmişti ve regl olacağına dair bir belirti de yoktu. O an büyük bir korkuya kapıldı. Düzensiz olan döngüsü birkaç aydır kullandığı ilacın etkisiyle düzelmişti ama şimdi sanki tekrardan bozulmuş gibi duruyordu.

Hayır, bu olamaz, dedi içinden. Hem o hem de kendisi korunduğu halde hamile kalması imkânsızdı. Onunla birlikte olduğu gün resmen yumurtlama dönemine denk geliyordu ve o dönemde hamile kalma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu Ceyhan. Elleri kaygı ve korkuyla titrerken kendini mantıklı düşünmeye sevk etti. Onunla iki kere birlikte olmuştu. Korunmasalar dahi hamile kalma ihtimali oldukça düşük olurdu fakat telkinleri onda pek işe yarıyor gibi durmuyordu. Bu şüpheyle yaşayamazdı. Hemen telefonunu eline aldı ve doktorundan bir randevu almaya karar verdi.

Tuğrul, ertesi gün toplantıdayken Selçuk ile karşı karşıya oturdu. Şu ana kadar bir sorun çıkmamıştı. Demek ki Ceyhan onu tehdit ederken haklıydı. Belki onun da eşiyle yüz kızartıcı bazı anıları olmuş olabilirdi.

“Bu ikiliyi önümüzdeki aya nöbete koymayı düşünüyorum,” diyen Erhan Yüzbaşı’yı duyunca Serdar bir anda yerinde doğruldu. Serdar’ın en çok yapmayı istediği ama daha çok kıdemli olmadığı için yapamadığı detaylardan biri nöbetti. Bu durum onu fazlasıyla heyecanlandırıp mutlu etmişti. Onun bu coşkusunu Tuğrul gülümseyerek izledi. Serdar akşam olana kadar o coşkusunu korudu ve yemek hazırlarken bile hiç itiraz etmedi. O ağzı kulaklarında, nişanlısı Verda ile telefonda konuşurken Tuğrul da önünde duran kitabına göz gezdiriyordu. Sayfayı çevirip metni hızla okurken bu kısımdaki yazılanların oldukça önemli olduğunu gördü ve Ceyhan’ın da bilmesini istedi. Her ne kadar ona kızgın olsa bile korktuğu gibi olmamıştı. Projede birlikte çalışmaya devam edeceklerdi. Bunun ilk güzel yanı filo komutanını iyi yönde etkilemekti. Ayrıca her ne kadar bunu düşündüğü için bile kendisine onay veremese de onu görmüş olacaktı. İçinden yine lanet okudu. Onu düşünmemesi gerekiyordu ama sanki tüm aklını ele geçirmiş gibi hiç aklından çıkaramıyordu. Bu durumun işine yansıtacağından dolayı çok endişeliydi. Oldukça ciddi ve tehlikeli bir iş yapıyordu, en ufak bir hataya yer yoktu. Bunun için tek odak noktası ona verilen görevler olması gerekirken bir

de buna Ceyhan eklenmişti. Ona ağlayan gözlerle bakan yeşil gözler, arzuyla bakan yeşil gözler, öfkeyle bakan yeşil gözler, alayla bakan yeşil gözler... Hep o gözler aklında dolaşıp duruyordu.

Telefonunu eline alınca saatine baktı. Ona yararı dokunacak sayfaların fotoğrafını çekip Ceyhan'a attıktan sonra telefonunu elinden bıraktı. Çünkü gidip onun resmine tekrar bakacağını bilincindeydi. Odak noktasını değiştirmek için ilk başta karşısındaki koltukta oturan Serdar'a baktı. Verda ile konuşurken oldukça mutluydu, sürekli gülümsüyordu. Resmen karşısında aptal bir âşık vardı. Serdar bile böyle olabiliyorsa kendisi için de büyük bir umut var demekti. Alayla ona son bir bakış atıp tekrar kitabına çevirdi gözlerini. Okumaya, odaklanmaya çalıştı fakat olmuyordu. Aynı paragrafı beşinci kez okuduğunda kendini tutamadı ve saate bakma bahanesiyle telefonunu eline aldı. Mesaj atalı on dakikayı geçmişti ama mesaj hâlâ iletilmemiş görünüyordu. *İnternetsiz bir ortamda mı acaba*, diye düşündüğünde bu saatte evde olması gerektiğini fark etti.

Ceyhan, Tuğrul'u kolayca arayabiliyorken Tuğrul bunu yapamıyordu. İlk başta onu aramayı aklından çıkarmayı denese de merakı fazlaca üstün geldi. Hiç düşünmedi ve onu aramaya başladı. Telefonu çalmıyordu, o büyük sessizliği duyduğu an artık merakı endişeye dönüşmeye başlamıştı. *Aradığınız numaraya şu an ulaşılamıyor*, cümlesini duyunca telefonu kapattı.

"Ne oldu, suratın asıldı?" diyen Serdar nihayet telefon konuşmasını bitirmişti.

"Ceyhan... Telefonu kapalı."

"Şarjı bitmiştir."

"Bu saatte evde olması gerekir, Serdar."

"Onun sadece birkaç aylık çalışma arkadaşısın, bunun bilincindesin, değil mi? Hayatını sorgulayamazsın." Evet, Serdar haklıydı ama Tuğrul o gece onun nasıl kötü bir durumda olduğunu görmüştü. Yine kendini böyle bir duruma düşürür diye korkmaktan kendini alamadı. Herkes kendi gibi davranmayabilirdi ona karşı.

"Sadece merak ettim." Serdar onu dikkatle incelerken bir şey demedi. Tuğrul da tekrar kitabına geri döndü. Kalemını eline aldı ve önemli noktaları not almaya çalıştı. Kendini az da olsa işine verse bile aklı hâlâ Ceyhan'daydı. Yazıyordu yazmasına ama okuduklarını öğrendiği

söylenemezdi. İçi sıkılıyordu ve biraz da kaygılanıyordu. Onu başka bir adamın kollarında düşünemiyordu çünkü. Kendine kızsada dahi telefonunu eline alıp tekrar aradı. Yine telefonu kapalıydı. Ani bir kararla ayağa kalktı.

“Ne oldu?” dedi Serdar arkadaşının bu yerinde duramayan haline bakarak.

“Odaklanamıyorum. İyi olduğundan emin olmam lazım,” deyip kitabının kapağını kapattı.

“Evine mi gideceksin?” dedi Serdar oldukça şaşkın bir şekilde. Tuğrul başını salladı ve telefonunu eline aldı.

“Şu an için başka bir seçenek göremiyorum.”

“Aslında başka bir seçenek var ama neyse, git bakalım.” Arkadaşının bu konuda kaygılanacağı hayatta aklına gelmezdi. Evine gitmeden de tam anlamıyla içi rahatlamayacak gibi duruyordu.

“Evi çok yakın buraya. Birkaç sokak üstümüzde oturuyor.”

“Peki... Tuğrul...”

“Evet,” dedi arkadaşına bakarken. Serdar’ın yüzünde bir uyarı ifadesi vardı.

“Yanına bir şeyler al.” İlk başta Tuğrul neyi ima ettiğini anlamadı.

“Ne alayım?” Serdar gülmek istese de kendini durdurdu.

“Şu durumun bile beni kanıtıyor aslında. Ateş barut meselesi... Alev alma... Anladın mı? Cüzdanına bir paket atmayı unutma.” Tuğrul ona dik dik baktı.

“Serdar, cidden şu an başına bir şey gelmiş diye endişeleniyorum ama dediklerine bak. Gidip onunla yine sevişecek değilim,” dedi öfkeyle.

“Ben arkadaş olarak uyarımı yaptım. Çünkü sonra sonuçlarını yine bana gelip anlatacaksın, başkasına değil. Bir gece bile seni ne hale getirdi. Şu an üç kere gördüğün bir kız için endişeleniyor, evine gitmek için hazırlanıyorsun.”

“O aynı zamanda komutanımın kardeşi.”

“O zaman ona gitmek yerine komutanını ara.” Serdar yine haklıydı fakat Tuğrul’un bekleyecek sabrı yoktu. Serdar arkasından alayla bakarken odasına gitti. Üstünü değiştirmek için dolabını açtı, bir kot pantolon ve gömlek aldı. Hızlı hareketlerle giyindi ve tam cüzdanını alacağı sırada Serdar’ın dedikleri aklına geldi. Başka bir hata daha olmayacaktı,

bu yüzden o uyarıyı dikkate almadı çünkü asla harekete geçmeyi düşünmüyordu. Tekrar salona geldiğinde elindeki ceketini giydi ve Serdar'a kaçamak bir bakış atıp evden ayrıldı.

Evi yakın olduğu için yürümeyi tercih etti. Çok geçmeden apartmanın önündeydi, tabii ki kapı da kapalıydı. O geceyi düşündü. Daire numarasını ve kaçınıcı katta oturduğunu biliyordu. "Şifre," dedi kendi kendine ve tuşlara baktı. Görsel bir hafızaya sahipti, bu yüzden o gün tuşladığı numaraları hatırlamak çok zor olmadı onun için. Kapı açıldığında derin bir nefes aldı ve hemen içeriye girerek asansöre bindi. Ona ne diyeceğini, neden buraya geldiğini açıklamak zorunda kalacaktı. Tuğrul'un gerçeği söylemekten başka çaresi de yoktu. Kısa ve net bir cevabı vardı. O da *merak ettim* olacaktı. Evet, biraz korkuyordu onu evde bulamamaktan. Eğer evde bulamazsa onu gördüğü bara bile gidecekti. Dördüncü kata geldiğinde hiç beklemeden indi ve o gece kapısını açtığı dairenin önüne gelince zili çaldı. Her geçen saniyede kaygısı biraz daha artıyordu. Birkaç dakika çoktan geçmişti ama evde olduğuna dair bir işaret yoktu. Zili tekrar çaldı, bu sefer içeriden gelen adım seslerini duyunca rahat bir nefes aldı. Kapı açıldığında Ceyhan'ı gayet ayık ve sağlıklı bir şekilde görünce endişeleri uçtu gitti.

Karşısındaki Ceyhan farklıydı biraz. Üzerinde siyah bir ceket ve içinde de beyaz bir gömlek vardı. Dizlerinin biraz üstünde, çok kısa sayılmayacak ama yine de Tuğrul için kısa görünen bir etek ve tenini gösteren siyah bir çorap vardı. Onu hiç bu kadar makyajla gördüğünü hatırlamıyordu.

"Tuğrul... Geldin," dedi ağlamaklı bir sesle. Onu gördüğünde sert ifadesi bir anda yumuşadı ama bu farklı bir ifadeydi. Sanki o da kendisini gördüğü için rahatlamış gibiydi. Ayrıca gelmesini neden bekliyordu? Yüzü bir anda gerildi ve bakışlarını kaçırdı Ceyhan. Tam şu anda adama ihtiyacı varken ve onu düşünüyorken Tuğrul'un gelmesi onu çok şaşırtsa da içini buruk bir mutluluk kaplamıştı. Onun karşısında ağlamak istemiyordu fakat gözlerinin dolmasına da engel olamadı.

"Ceyhan, sen iyi misin?" dedi Tuğrul, ruh halinin hiç iyi olmadığını net bir şekilde görüyordu. Bunu Ceyhan da onayladı ve başını tekrar kaldırdığında gözlerindeki yaşları fark etti. Ceyhan onu elinden tuttu ve Tuğrul ona uyup eve girerken arkasındaki kapıyı kapattı.

"Ceyhan," diye fısıldayarak, hiç düşünmeden kollarını genç kadının bedenine sardı. Ceyhan o an kendini bırakıp hıçkırarak ağlamaya

başladı. Başını göğsüne yasladı ve kollarını sımsıkı bir şekilde beline doladı. Tuğrul onu bu denli üzen olayın veya kişinin tanıştıkları gecenin sahibi olmasından oldukça korkuyordu. Eğer öyleyse artık o kişiye Ceyhan'ın çok değer verdiğinden emin olacaktı. Elini kaldırdı ve yavaş hareketlerle saçlarını okşarken onu sakinleştirmek istedi. Ceyhan kollarını daha da sıkılaştırınca bu yaptığının çok yanlış olduğunu bildiği halde kendini tutamadı ve başının üstüne bir öpücük bıraktı. Onunla böyle durmaları bile yanlıştı. Komutanına karşı bir suç işliyormuş gibi hissediyordu ama kendini durduracak o cesareti de bulamıyordu. Özellikle de Ceyhan sanki buna ihtiyacı varmış gibi ona böyle sarılmış dururken.

“Ne olduğunu bana anlatmak ister misin?” dedi Tuğrul yumuşak bir sesle. Ceyhan yavaşça geri çekildi ve yine onun gömleğini lekelemiş olduğunu fark etti.

“Sana gömlek borcum var.” Tuğrul ilk başta ne demek istediğini anlamadı sonra bakışlarını Ceyhan'ın baktığı noktaya dikince gömleğindeki turuncu, pembe ve siyah lekeleri fark etti.

“Önemli değil, yıkanınca çıkıyor.” Şu an onun çenesini kavrayıp gözlerinin içine bakmak istese bile bunu yapamadı Tuğrul. O güzel gözlerinin ağladığında nasıl bir renge dönüştüğünü ve kendi üzerindeki etkisini iyi biliyordu.

“Ne kadar kötü bir ev sahibiyim. Hadi, içeriye geç.” Tuğrul onun kendini böyle alaya almasını duyunca biraz da olsa sakinleştiğini anladı. Ceyhan yürürken arkasından takip etti. Aslında görevi tamamlanmıştı. Onun evde ve iyi olduğunu görmüştü. Biraz duygusal olsa bile daha fazlasını öğrenmek, şu noktada Tuğrul'un haddi değildi. Bu evden bir an önce ayrılması lazımdı ama biraz daha onunla kalmak istiyordu. Ceyhan'la yan yana koltuğa oturduklarında o merak ettiği soruyu sordu.

“Seni yine o mu üzdü?” Ceyhan bakışlarını ona çevirirken içine dolan heyecana engel olamadı. Yine kendini kötü hissettiği zamanda onun yanındaydı. Bir an bakışları ellerine kaydı. Keşke korkusuzca o elleri kavrayıp ondan güç alabilseydi.

“Kim? Hayır, öyle değil. Ben biraz korktum sadece,” dedi Ceyhan kaçamak bir şekilde. Ona olayı anlatabilmesi için biraz cesaret toplaması gerekiyordu.

“Neden korktun? Selçuk abinin bizi açığa çıkarabileceğinden mi?” O olayı dün hallettiklerini düşünüyordu Ceyhan. Burcu'nun ona

anlattıkları pek abisinin hoşuna gidecek türden şeyler değildi. Bunu asla bir koz olarak kullanmak istemezdi ama başka bir çaresi kalmazsa bunu yapmaktan çekinmeyecekti çünkü aynı hassasiyeti Selçuk abisinden de bekliyordu. Şu an üstü olduğu için Tuğrul ona karşı gelemmez, saygısızlık yapamaz, kendini istediği gibi savunamazdı.

“Hayır...” Ceyhan bakışlarını kaçırdı ve yere bakarken konuşmakta zorlanıyordu. O kliniğe gitmek kadar bu konuşmayı yapmak da zorlayıcıydı.

“Ben... hamile olduğumdan şüphelendim.” O kelimeyi duyar duymaz Tuğrul’un kalp atışları üçe katlandı. Durduğu yerde doğruldu, tüm odağı karşısındaki kadının söylediklerindeydi. Hamile miydi de o şekilde ağlamıştı kollarında? Bu, Tuğrul için de çok büyük bir sürpriz olmuştu. O yüzden mi karşısında onu görünce sanki onun kendisine destek olmaya geldiğini sanmıştı? Ama Tuğrul’un haberi bile yoktu ki!

“Hamile misin?” dedi hemen. Hem biraz korkuyor hem de bir yanı onu şaşırtacak bir şekilde bu durumu kabullenmek istiyordu. Ceyhan ona çekinen gözlerle bakarken beklentiyle ona baktı. Yaşı daha çok gençti bu durum için, yirmi yedi yaşındaydı Tuğrul. Pilotların biraz daha geç evlendikleri bilinen bir olaydı ama bu sorumluluk gerektiren bir durumdu ve Tuğrul asla sorumluluk almaktan kaçmazdı. Mesleği onun için bir numaralı önceliği idi ama bu durum karşısında asla arkasını dönüp kaçamazdı. Ceyhan bir an ona baktı, sanki tepkilerini ölçer gibi bir hali vardı.

“Değilim,” dediği an rahat bir nefes aldı Tuğrul. Bir an içi rahatlasa bile derinlerinde bir yerde de garip bir sızı duydu hiç beklemediği bir şekilde. Ceyhan düşünmesine fırsat vermeden konuşmasını sürdürdü.

“Zaten imkânsız gibiydi. O gece sana söylemeyi akıl edemedim.” Bakışlarını kaçırdı Ceyhan. İtiraf edip rahatlamıştı, yine de içinde adını koyamadığı garip bir his vardı.

“O geceyi hiç mi hatırlamıyorsun?”

“Sandığın gibi değil. Kahve işe yaramaya başlamıştı, bilincim düzeliyordu. Güzel olduğunu bilecek kadar hatırlıyorum.” O zaman neden hep sıradan bir geceymiş gibi bahsedip duruyordu? Bu durum Tuğrul’un içini biraz rahatlatırsa bile kızmadan da edemedi.

“İlaç kullanıyordum. Döngümde düzensizlik var o yüzden, başka kullandığım bir ilaç etkisini azaltmış ve tam etki gösterememiş, ben de hamileyim diye korktum. Seni öyle karşımda görünce de duygusal bir

patlama yaşadım.” Tuğrul az önce ona kızsı bile onun şu anki kırılgan halinden dolayı hemen o duygudan sıyrıldı. Yüzü şefkatli bir ifadeye büründü. Uzanıp elini tutmak bile istedi ama buna cesaret edemedi.

“Seni bu kadar etkilediyse bana haber vermeliydin. Sana destek olurdum.” Bu ilgiyi ve şefkati asla ondan beklemiyordu ama şu an Tuğrul karşısında dururken hissettirdikleri bunlardı.

“Hiç böyle tepki vereceğini düşünmedim.” Yüzünde küçük bir gülümseme oluşunca Tuğrul onu izlemekten kendini alamadı. Yan yana otursalar bile yine resmi hallerindeydiler. Az önceki samimi ortam kaybolmuştu.

“Hem çok ciddisin hem de çok duygusalsın. İkisi de birbirine zıtken nasıl aynı anda ikisine de sahip olabiliyorsun?” Ceyhan hafifçe güldü ve bakışlarını Tuğrul’un gözlerine çevirdi. Tuğrul içinden *bana böyle bakmayı bırak*, derken kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Çünkü kendisi de kızın dudaklarına, bacaklarına ve birkaç düğmesi açık olan gömleğinin göğüs kısmına bakmamaya çalışsa da bakıyordu. Aklından hep *o filo komutanının kız kardeşi*, diye tekrar edip dursa da o cümlelerin şu ana kadar pek işe yaradığı söylenemezdi. Ayrıca duygusal olmadığı zamanlarda tam bir baş belasıydı.

“Tam bir odunsun ama bazen de o kadar düşüncelisin ki... Kendi cevabından yola çıkarak bulabilirsin cevabı.”

“Odun değilim, öyle olsaydım buraya gelecek kadar seni umursamazdım.” Bunu açığa vurmaması gerekiyordu. Biliyordu ki Ceyhan bu durumla alay edecekti.

“Diğer yönün devreye girmiş. Sahi neden geldin?” Ceyhan’ın meraklı gözlerine baktı ve ona gerçeği söyledi.

“Sana birkaç bilgi göndermiştim ama mesaj iletilmedi. Aradım, telefonun kapalıydı.”

“Farkında değildim.” Telefonu hâlâ eve girince bir kenara koyduğu çantasının içinde duruyordu.

“Sen bir işkolik misin? Saat bayağı geç oldu ama evinde iş kıyafetlerinle oturuyorsun.” Tuğrul kıyafetlerine, özellikle bacaklarını saran o siyah çoraba bakmak istemiyordu. Çorapların onu bu kadar etkileyebileceğini hiç düşünmemişti.

“Bu olay beni sarstı. Biraz düşüncelerimi toplamak istedim. Eve gelince oturdum kaldım.”

“Yemek bile yemedin mi?”

“Yemedim.”

“Kendini aç bırakarak mı cezalandırıyorsun?” dedi Tuğrul biraz kızarak.

“Bak, yine odun haline döndün.” Aynı Tuğrul gibi o da öfkelenmişti. Bu tarz dayatmalardan nefret ederdi. Onu düşünüyor olsa bile bu bir dayatmaydı. Tuğrul kesinlikle emir vermeyi çok seviyordu. Her şeyin istediği gibi olmasını istiyor ve bunu yaparken de karşısındaki kişiyi düşünmüyordu.

“Evet çünkü sorumsuzca davranıyorsun. Yemek yemek zorundasın.”

“Sen zamanında yemek yemek zorundasın, ben değilim. Ben pilot değilim ve dikkat etmeyebilirim. Canım ne zaman isterse yiyebilirim. Aynı abim gibisin!” dediğinde bir parmağını ona doğru sallayıp öfkeyle bakarken, sesi de yükselmişti Ceyhan’ın.

“Abin benim idolüm. Her ne kadar beni çok sevmese de.” Bir anda konuyu değiştirip kendine getirmesi, ortamı yumuşatmaya çalışması Ceyhan’ı şaşırttı.

“Sen öyle san,” dedi bilmiş bir şekilde. Abisinin onu böyle hissettirmesi Ceyhan’a garip bir zevk verdi. Merak edip evine kadar gelmesinin hatırına birazcık gerçeği ele vermek istedi.

“Ne?” dedi Tuğrul gözlerini kısıp ona bakarak. Şu an biraz öfkeliyken onun daha da yakışıklı görüldüğünü düşündü Ceyhan.

“Abim gayet de seni seviyor. Yoksa neden seninle çalışmamı istesin? Sana güveniyor ki benimle çalışmanı uygun gördü.” Abisi o gün onun mühendislikte iyi olduğunu söyledikleri için seçtiğini söylemişti ama lafi üstelemedi Tuğrul. Eğer biraz daha burada kalırsa tüm hâkimiyetinin elinden gidebileceğini hissediyordu. Onun bu tavırları neden bu kadar hoşuna gidiyordu, bilmiyordu çünkü o her zaman daha uysal kadınlardan hoşlanmıştı.

“Yemek yemelisin. Ben de gitsem iyi olur. Gayet sağlıklı olduğunu gördüm.”

“Yine içip dağıtacağımı mı sandın? Ben asla öyle biri değilim, Tuğrul. O da hayatımda bir ilkti ve şansa bak ki sen şahit oldun. Abimin askeri... Ne kadar da trajikomik...” Saçlarını öfkeyle savurması ve o asabi tavır Tuğrul’u daha da cezbettti. Koltukta ona biraz daha yaklaşmak, dudaklarını dudaklarıyla örtmemek için kendisini zor tutarken bir

yandan da içinden Ceyhan'la rahatça sevgili olup onu çok üzen adama lanet okuyordu.

“O kişi senin için çok değerli olmalı.” Tuğrul buna neden olan olayı çok merak ediyordu. En azından biraz onu sıkıştırmak istiyordu anlatması için.

“Artık değil. Buna kafayı çok yoruyorsun. Neden?” Şu an kendisini fazlasıyla açığa vuruyordu Tuğrul. Normal koşullarda asla böyle biri değildi. Fazlasıyla ketum ve soğuk biriyken neden Ceyhan ile birlikteyken bu özelliklerinden faydalanamıyordu?

“O kadar kendini kaybetmene neden olan kişi senin için önemlidir diye düşündüm.” Bakışlarını kaçırabiliyordu en azından.

“Tuğrul... Onunla yaşamadığım bir şeyi seninle yaşadım, sana izin verdim. Sence benim için önemli olabilir mi?” O an kendini gülümsemek için zor tuttu çünkü bunu duymak hoşuna gitmişti Tuğrul'un. Bir yandan da ona daha farklı bir gözle baktığını ima etmişti.

“Bana neden izin verdin?” Biraz daha fazla detay istiyordu. Sanki kendini duyacakları ile ikna etmek ister gibiydi.

“Aynada dikkatli bir şekilde kendine bakarsan cevabı bir şekilde bulursun.”

“Beni beğendiğini mi itiraf ediyorsun?” Kendinden emin bir şekilde gülümsedi Tuğrul. Resmen onu beğendiğini ima etmişti ama bir de ondan net bir şekilde duymak istiyordu.

“Egonu tatmin edecek değilim. Zaten bayağı popüler bir adaysın askeriyede. Yengem çok talibin olduğunu söyledi.” Tuğrul kendini tutamadı ve güldü. Sanki onu kıskanıyor gibi davranması hoşuna gitmişti.

“Hepsini reddettiğimi de söylemiştir.”

“Evet, buna şaşırdım. O kızların çok güzel ve başarılı olduğuna eminim.”

“Belki de o özel kişiyi bekliyorumdur,” dedi Tuğrul, Ceyhan'ın gözlerinin içine bakarak. Sanki *o özel kişi sensin*, der gibiydi bakışları.

“Özel kişi karşına çıkınca evlenebilecek misin? Bence tam tersi olur; kalbini kırarsın ve kız da sana tekneyi basar.” Tuğrul kahkahalarla gülerken Ceyhan ona biraz öfkeli bir şekilde bakıyordu.

“Gerçeği söyledim,” dedi kendini savunarak.

“O yüzden gülüyorum ya, tamamen gerçek olabilecek bir hikâye.”

“Yazık o kadına.” Ceyhan yerinden kalkarken Tuğrul da artık daha fazla burada kalmanın kendisine zarar olacağını farkına vararak ayağa kalktı.

“Neden yazık olsun ki? Kadınlara güzel geceler geçirtiyorum.” Ceyhan yürürken aniden durdu ve ters bakışlarla Tuğrul’a bakmaya başladı. Yüzüne bir tokat yapıştırmamak için kendini zor tutuyordu. Kesinlikle aptallık etmişti. Neden onun egosunu tatmin ediyordu ki! Yalan söyleyip geçecek ve onu tekrardan kudurtacaktı. Sadece... onu düşünüp evine gelmesi Ceyhan’ın hoşuna gitmişti.

“Sarhoşluğun sınırındaki kadınlara...” dedi meydan okuyan bir tavırla.

“Çok iddialı konuşuyorsun, az önce bilincinin yerinde olduğunu kendin söyledin.”

“İddialı değilim, sadece gerçekler...” Tuğrul’un çoktan öfkelenmeye başladığını gördüğü an içinden kahkaha attı.

“O zaman tekrar hatırlatayım sana.” Aniden hiç beklemediği bir anda Tuğrul onu belinden kavradı ve hemen yakınlarındaki duvara yasladı. Dudakları hızlı bir etkiyle esir alınırken bir yanı onu sinirlendirmekten dolayı oldukça mutlu olsa da onu bu kadar kısa bir sürede etki altına alması ve ona karşı direnmemesi Ceyhan için sinir bozucuydu.

Tekrardan o sıcak, ısrarcı ve hükmeden dudakların tadını çıkarmak istercesine karşılık verdi. Daha bugün korkuyla gittiği o klinikten bir yanı buruk ayrılmıştı. Her ne kadar o durum hayatını bir çıkmaza sokacak olsa bile bir yanı onun çocuğunu taşıma fikrine sıcak bakmıştı. Onu duygusallığa sürükleyen kısım da buydu. Karşısında Tuğrul’u görünce buruk tarafı devreye girmişti. Şu an çok yanlış yaptıklarını bilse dahi onunla burada yine sabaha kadar öpüşebilirdi.

Karşılığını alır almaz Tuğrul kafasındaki tüm sesleri susturdu ve sadece arzularının sesine kulak verdi. Onu istiyordu hem de çok fazla... İçinden kendine lanet okudu. Serdar kesinlikle çok haklıydı. Artık durması lazımdı. Aniden başlattığı o öpücüğü yine ani bir şekilde sonlandırdı. Yanlıştı hem de çok yanlış... Onun yanıdayken duygularına engel olamıyordu. Onun gibi duygusuz biri için bu çok yeni bir durumdu. Dudaklarının arasında hâlâ birkaç santim aralık varken ikisi de hızlı bir

şekilde nefeslerini birbirlerinin yüzüne doğru soluyorlardı. Tekrardan alev alıp tutuşmaları an meselesiydi. Tüm vücudu ona ulaşmak istese de Tuğrul kendine kızarak hemen birkaç adım geri çekildi.

“Özür dilerim,” dedi sadece, Ceyhan’ın yüzüne bakamadan. Bakarsa olacakları çok iyi biliyordu. Başka bir şey demeden aynı o gecenin sabahında olduğu gibi evden ayrıldı. Kapının kapanma sesini duyan Ceyhan derin bir nefes alıp kendini toplamaya çalıştı. Burcu haklıydı, şu an Tuğrul kendi içinde savaşıyordu ve bu savaşı da başlatan bizzat kendisiydi.

Tuğrul, filoya erken saatte geldiklerinde kafasında dönüp duran düşünce yumağını spor salonunda atmak istedi ama dün geceyi düşünmemeye çalıştıkça daha da kötü bir şekilde düşünür oldu. Sürekli ona sarıldığı an, bakışları ve en sondaki öpüşmeleri aklında dönüp duruyordu. Ceyhan ile yalnız kaldıkları her an onun için tehlikeliydi. O sırada değil ama sonradan yaptıklarından dolayı pişmanlık duyuyordu. Tehlikeye atıldığını evden çıktıktan sonra anlamıştı. İkisi de birbirine bu kadar zıt davranırken nasıl bir anda tutkuyla birbirlerine yapışıyorlardı, anlam veremiyordu. Hayatının hiçbir döneminde duygularına bu kadar yenik düştüğünü hatırlamıyordu. Kontrolü tamamen elinden gitmiş gibi hissediyordu artık. Zamana bırakması her dakika aleyhine işliyor gibiydi. Bir an önce projenin bitmesini ve normal hayatına geri dönmeyi istese bile bir yanı onunla olmak için can atıyordu.

“Tuğrul, hakikaten haklıymışsın be oğlum!” Üzerine g-suiti geçirirken ters ters Serdar’a baktı. Onun ne ima ettiğini biliyordu. Aklının karışmaması için ilişkilerden kaçıyor ve şimdi bir kadının kucağına böyle düşmüşken önceki düşüncesinde haklı çıkıyordu.

“Dün gece eve geldiğinden beri bu haldesin.” Serdar içinde paraşüt ve acil ilkyardım kiti bulunan çantayı sırtına geçirirken, Tuğrul bir şey demedi. Ne diyebilirdi ki! Dört bir taraftan sıkıştırıldığını hissediyordu.

“İyi olacağım. Birazdan her şeyi unutacağım.” Kaskını eline aldı ve ikisi de hazırlanıp çıkarken Selçuk Yüzbaşı ile karşılaştılar. Tuğrul onu

görür görmez kendine bir çekidüzen verdi. Şu an bir sorgulamaya girmek için hiç uygun bir zaman değildi.

“Hemen hazırlanmışsınız.” Önce Tuğrul’a sonra da Serdar’a baktı. Özellikle Tuğrul’un biraz daha tuhaf görüldüğünü fark etti tek bakışta.

“Malum olaya can atıyoruz komutanım,” dedi Serdar gülümseyerek.

“Hemen geliyorum ben de.” Serdar ile dışarı çıktıklarında Tuğrul derin bir nefes aldı. Birlikte yürürlerken arkadaşının gözleri onun üstündeydi. Ona dün geceyle ilgili bir şey anlatmamıştı çünkü kendisinin de sindirmesi kolay olmamıştı. Eğer Ceyhan hamile olsaydı hayatı tümünden değişmiş olacaktı. En kötü detayı da nasıl bir araya geldiklerini insanlara açıklamak zorunda kalacakları kısım olacaktı. Gerçek öyle olmamıştı ama Tuğrul *olsaydı ne hissederdim* düşüncesinden kurtulamıyordu. Dün Ceyhan’ın ona sanki ihtiyacı varmış gibi sarılması, kollarında ağlaması, destek beklemesi onu çok etkilemişti.

“Hiç iyi değilsin. Umarım o jetten sağ çıkarsın.” Serdar’ın o olaycı imasına yavaşça gülümsemeye çalıştı.

“O kadar mı kötüyüm?” dedi yüzünde alaycı bir ifadeyle.

“Tuğrul, bana ne olduğunu indikten sonra anlatacaksın! Bu şekilde mi yıldız olmak istiyorsun?” Serdar kesinlikle haklıydı. Onun kızan tavrı doğrudu. Tuğrul da aynı tavrı Serdar, Verda’nın peşinden koşarken yapmıştı.

“Haklısın. Piste geldiğimde unutmuş olurum.” Öyle de oldu. Araçtan indikten sonra tüm düşüncelerinden arınmıştı. Şu an uçmak onu rahatlatacak ve gerçek dünyadaki tüm sorunlarını belli bir süreliğine bir kenara atacaktı. İçini bir korku kaplasa da beklediği gibi olmadı. Uçağı bugün gayet sağlam ve emrindeydi. Take off noktasına* gelip kalkışa geçtiği an aldığı nefes ona çok iyi geldi. Sanki havadayken kendini tüm sorunlarından arınmış gibi hissediyordu. İlk başta uçuş öncesi brifingte konuştukları gibi kol uçuşu** yaptılar. Tuğrul için her zaman bu pratiği yapmak önemliydi çünkü kol uçuşu zordu. Lidere tam anlamıyla uyması, onun ne yapacağını saniyesinde anlaması ve ona göre hareket etmesi

* Uçağın pistte burnunu kaldırdığı noktaya verilen isim, kalkış noktası.

** İki veya daha fazla hava aracının bir lider komutasında gerçekleştirdiği disiplinli uçuşa verilen isim.

gerekiyordu. Çünkü eğer tayini gerçekleşirse ona ilk öğretecekleri şey liderinin hislerini önceden tahmin edip ona göre hareket etmek olacaktı. En ufak bir aksama her şeyi berbat edebilirdi.

“Başlıyoruz beyler! Limitlerinizi aşmayın, kesinlikle alçak uçmak yok!” Alçak uçmak Tuğrul’un en sevdiği olaydı. Belki de bu yüzden Türk Yıldızları filosuna girmeyi bu kadar istiyordu. Onun için çocukluk hayali bile olsa şansına kuradan NF-5 eğitimini çekmişti ve onunla uçmanın her saniyesinden inanılmaz keyif almıştı. Manevralar için öyle çevik ve hızlıydı ki Tuğrul’un artık aklında şüphe kalmamıştı. Şu an bir F-16’nın içinde bulunsa bile gönlünde yatan jet oydu.

“Celladın geliyor, kolla kendini Tuğrul!” diyen Serdar’ın sesini telsizden duyunca güldü.

“Sıkıysa yakala bakalım.” Lövyeyi sıkıca kavradıktan sonra sağ tarafa doğru bir hamle yaptığı an Serdar’ın hemen arkasında olduğunu biliyordu. Hiç tereddüt etmedi ve havada ani manevralar yaparken Serdar onu yakalamaya çalıştı.

“Hadi biraz eğlenin sonra ben ikinizi de avlarım nasıl olsa.” Selçuk Yüzbaşı’nın sesini duyan Serdar karşı atağa geçti ve aralarındaki küçük çaplı gerilim başladı. Serdar it dalaşı işinde her zaman oldukça iyi olmuştu ve kovalayıp sıkıştırmak kesinlikle onun işiydi. Şu an Tuğrul’u kovalarken doğru zamanı bekliyordu.

“Serdar, sen ne zaman evleniyordun?” Selçuk Yüzbaşı’nın Serdar’la konuşma isteği Tuğrul’un işine geldi. Ona ani bir hamle yaptığı anda Serdar hemen ondan kaçtı.

“Bu yaz komutanım.”

“Bu devrenin hiç evlenmeye niyeti yok. Kız beğendiremiyoruz herife.” Tuğrul lafın kendine gelmesinden hiç hoşlanmadı. Demek ki Selçuk Yüzbaşı şahit olduğu o olayı hâlâ unutmamıştı.

“Komutanım zamanında çok güzel kızlarla çıktı da... Adam işine aşık, başka kimseyi buna dahil etmek istemiyor.” Serdar’ın ona destek çıkması bir an Tuğrul’u rahatlasa bile alışkın olduğu o yükü hissetmez tüm kaslarını sıktı ve doğru bir şekilde nefes almaya başladı.

* Hava taşıtlarını kontrol etmeye yarayan kumanda koluna verilen isim.

Artık vücudu anında tepki veriyordu g kuvvetine. Serdar'dan kaçarken aniden bir manevra yapıp onu şaşırttı. Başını çevirip baktığında onun ne yapmak istediğini anlamadığını görünce gülümsedi.

“Gürhan Komutanım aile kurmuş olan askerleri daha çok sever. Birileri bir yere not etsin bunu.” O bir anlık dalgınlık Tuğrul'a pahaliya patladı. Serdar'ın ona kilitlenmek üzere olduğunu gördüğü an hemen açısını değiştirdi ve öğrendiği tüm becerileriyle bu durumdan sıyrıldı. Şu an Serdar'ın içinden kahkahalarla güldüğüne emindi çünkü Serdar onun bu cümleden sonra hemen dikkatinin dağılacağını iyi biliyordu.

“Hadi be!” dediğini duydu Serdar'ın.

“Not ettim, komutanım. Doğru kişi karşıma çıkarsa elbette böyle bir niyetim var,” dedi Tuğrul sakın bir sesle.

“O kişinin daha karşına çıkmamış olduğuna sevindim.” Bu ima dolu laf Tuğrul'un siniri bozunca çok daha agresif uçmaya başladı. Serdar'a kilitlenmesine çok az kala hemen Serdar ondan kaçtı.

“Güzel hamleydi, devrem,” dedi Serdar hemen heyecanla.

“Peki, başlıyoruz o halde. Siz ikiniz, ben tek.” Liderlerinin sesini telsizde duyunca Serdar'ın sağ kanat hizasına geldiğini gördü.

“Benim için bir onur, komutanım,” dedi Serdar. Hareket ettiği an Tuğrul onun ne yapacağını tahmin etti ve planı uygulamaya başladılar.

Aşağıya indiklerinde takdir almaları onları daha da mutlu etti. Gayet güzel ve keyifli bir çalışma olmuştu onlar için. Şu an vücutlarındaki yorgunluk pek de umurlarında değildi.

“Daha yolun başındasınız ama bugün ikiniz de iyiydiniz. Belki de NATO' tatbikatına ikinizi götürmeliyim.” Böyle bir cümleyi komutanlarından duymak zordu çünkü liderleri çoğunlukla onları takdir etmezdi. Genelde eleştirir, daha fazla çalışmaya teşvik ederdi.

“Komutanım bunu çok isteriz,” diye hemen atıldı Serdar.

“O halde çalışmaya devam edin, ben de sizin isminizi vereyim.”

“Elbette, elbette komutanım,” dedi Serdar ve Selçuk Yüzbaşı önde yürürken o Tuğrul ile birlikte arkada kaldı. Yere indiği an yine tüm

* Türkçe açılımı Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü olan, Kuzey Amerika ve Avrupa'dan Türkiye de dahil oruz ülkenin üyesi olduğu, hükümetler arası bir askeri ittifaktır.

sıkıntılar üzerine üşüşmüştü Tuğrul'un. Daha filoda yapacağı bir ton iş onu bekliyordu. Bakım hangarına gidip uçakla ilgili geri bildirim verdikten sonra tekrar filoya döndüler. Uçuş sonrası brifingin ardından odalarına girdiklerinde Serdar'ın onu sıkıştıracağını çok iyi biliyordu.

"Aferin, sağ olarak geldin odana." Serdar ona takılıyordu ama durumun ciddiyetini de bilmiyordu.

"Serdar dün..." diyerek konuya girmeye çalıştı Tuğrul.

"Ne? Kızı eski sevgilisiyle mi yakaladın? Böyle filmlerdeki gibi seni havluya sarınmış bir şekilde mi karşıladı?" Serdar şaka yapıyordu ama Tuğrul bunu bile fark edemedi.

"Allah korusun!" dedi bir an dalgınlıkla ve hemen Serdar bu zaafı yakaladı.

"Ne oldu o zaman? Çünkü tahmin ettiğimden daha çabuk geldin eve." Tuğrul düşünceli bir şekilde olduğu yerde kıpırdandıktan sonra arkadaşına bakıp olanları anlatmaya başladı.

"Hamile olduğundan şüphelenmiş. Kapıda beni görünce ağlamaya başladı. Bana sarıldı Serdar, benden güç almak ister gibi bir hali vardı. Sanki bana ihtiyacı var gibiydi." Serdar olayın altından böyle bir şey çıkacağını hiç düşünmemişti. Olayı biraz daha öğrenmek istedi.

"Dediğine göre amca olmuyorum?" Tuğrul onu doğrulamak için başını salladı.

"Çok korkmuş ama yine de tartışmaktan geri kalmadık." Serdar, Tuğrul'un masasına yaslandı ve onun düşünceli yüzünü inceledi.

"Bu yüzden mi böyle düşüncelisin?"

"Duygularıma engel olamıyorum! Olmuyor Serdar, olmuyor!" diyerek sandalyesine çöktü. Elleriyle başını kavrayıp sıkıntıyla nefes verdi. Serdar masasının önündeki koltuğa otururken içindekileri tek tek döktü dostuna.

"Bu çok yanlış! Komutanımın yüzüne nasıl bakacağım ben? Ona bu kadar gıcık olurken nasıl yanında olmak isterim?"

"Geçmiş olsun, kardeşim. Tutulmuşsun işte..." dedi Serdar merhametli bir şekilde. Dostu sert bir kayaya çarpmıştı ve şu an ne yapacağını

da bilmez bir durumdaydı ama Serdar onun ilk yapması gereken şeyi biliyordu.

“Bu belki de sadece fiziksel bir şey. Bilmiyorum... O benim gibi değil, çok mantıklı hareket ediyor.” Tuğrul buna da çok sinir oluyordu. Çünkü onun en iyi yaptığı şeylerden biri duygularını kontrol etmekte ama onun karşısında bunu yapamıyordu.

“Bir şey oldu mu tekrardan?” dedi Serdar çekinerek.

“Sadece öpüştük...”

“İyi bari sadece onunla sınırlı kalmış.” Tuğrul biraz daha iradesini kaybetse bununla sınırlı kalmayacağından emindi. Aynı şekilde Ceyhan’ın da pek geri duracak bir tavrı yoktu.

“Tuğrul şunu kaçırıyorsun; istersen yalnızca fiziksel bir çekim de buna ama sen onu ne kadar istiyorsan kız da seni istiyor ki karşılık veriyor.” Evet bu doğru bir düşünceydi, dün Ceyhan da ona karşılık vermişti, hem de büyük bir istekle.

“Oradan ayrılmasaydım yine olanlar olacaktı. Onunla her görüştüğümde bu olacak ve ben daha da kendimden nefret etmeye devam edeceğim. İdolüm olan komutanıma ihanet ediyorum,” dedi sıkıntıyla.

“Git söyle.” Serdar aniden konuşunca Tuğrul ellerini yüzünden çekip gözlerini kısarak ona baktı.

“Ne?”

“Dediğimi duydun. Geç karşısına *kız kardeşinizden hoşlandım onunla görüşmek istiyorum ve bundan da haberinizin olmasını istiyorum*, diyerek kurtul bundan Tuğrul. Kötü görünüyorsun ve seni tanıyorum, daha da kötü olacaksın.” Serdar söylediklerinde gayet ciddi görünüyordu.

“Görevimi kötüye kullandığımı düşünecek. Şimdi olmaz, Serdar.” Her ne kadar arkadaşının söyledikleri mantıklı olsa da doğru zamanı bulmak da önemliydi. Daha duygularının karşılıklı olup olmadığını bile bilmiyordu.

“O zaman lafı evir çevir biraz. İstedğin zaman ağzın iyi laf yapıyor.”

“Biraz zaman geçmeli, olmaz. Hem Ceyhan Hanım benim kafamı siker. Hakkımda ne düşündüğünü bile bilmiyorum.” Ona sormasının da bir yolu yoktu. En azından şimdilik.

“Başka yolun yok. Yalnız içimden bir ses çöpçatan hanımın sana birini ayarlamaya çalışacağını söylüyor. Selçuk abinin uçuşta bu konuyu açması hiç hayra alamet değil, ben söyleyeyim.” Aynı şeyi Tuğrul da düşünmüştü ve bu yüzden bir de o durumdan korkmaya başlamıştı.

“Bana da öyle geliyor.”

“Sana bir fırsat daha işte. Çat diye söyleyeceksin ve şaşkınlıktan o an derinlemesine düşünemeyecek.”

“Sonra düşünecek ama... Neyse çok işim var bugün.” Tuğrul’un bir anda konuyu kapatmak istemesine sesini çıkarmadı Serdar. Arkadaşı son derece köşeye sıkışmış görünüyordu zaten. Asla onun yerinde olmak istemezdi. Kendisi de düşününce ona hak veriyordu ama başka bir çözüm yolu da yoktu.

“Buraya gelince eski anılarım canlandı. Özlemişim...” dedi Buket ve ablası Burcu’ya baktı. Birkaç aydır babasını görmüyordu. Filoya gelerek ona bir sürpriz yapmak istemişti.

“Annenin sözünü dinle o zaman Buket.” Selçuk konuştuğunda Buket yavaşça güldü.

“Annem bana hep subayları ayarlamaya çalışıyor zaten.” İleride, kendilerine doğru gelmekte olan güneş gözlüklü iki üsteğmene baktı dalgınca. İkisi de esmerdi ve bir tanesinin boyu diğerinden birkaç santim daha uzundu. Diğerine göre kısa olan asker gözlüğünü çıkarınca Buket onu incelemekten edemedi. Üzerindeki tulumu, kararlı yüz ifadesi ve güçlü duruşuyla oldukça çekici bir adamdı. Selçuk hemen bu bakışları yakaladı.

“Mesela biri de oydu. Hani ısrarla karşı çıktığın.”

“Gerçekten o muydu?” dedi Selçuk’a dönerek.

Burcu kısaca, “Evet,” derken eşine hiç onaylamayan bakışlarla baktı.

“Bu kadar yakışıklı olduğunu bilsem reddetmek yerine düşünürdüm,” dedi ve utanarak güldü. Burcu çoktan kardeşinin ilk bakışta ondan etkilendiğini görebiliyordu. Selçuk’u eve gidince bir güzel haşlamayı planlıyordu zira düşündükleri çoktan onu korkutmaya başlamıştı.

“Sizi tanıştırayım o zaman.” Burcu eşine öfkeyle bakarken Selçuk hiç üzerine alınmadı. Bunu yapmak için oldukça kararlıydı.

“Tuğrul! Serdar!” diye bağırdı ve el işareti yaparak onları yanına çağırdı. Hızlı adımlarla kendilerine doğru gelen askerlerden diğeri de gözlüğünü çıkardı ve Buket ikisini incelese de bakışlarını Tuğrul’dan çekemedi.

“Hoş geldiniz!” dedi Serdar, Burcu ve yanındaki kadına bakarak.

“Hoş bulduk! İyi gördüm sizi. Ee Tuğrul, Ceyhan ile olan çalışman nasıl gidiyor?” diyerek eşinden önce bir hamle yaptı Burcu. Gerçekleri bilirken Selçuk’un yapmaya çalıştığı şey deli saçmasıydı.

“İyi gidiyor. O çok başarılı, ben sadece ona bazı konularda danışmanlık yapıyorum.” Tuğrul’un değişen yüz ifadesini, bakışlarını ve vücut dilini dikkatlice izledi Burcu ama gözleri bile o ilgiyi belli ediyordu. Çünkü Ceyhan’ın ismini duyduğunda Tuğrul’un gözlerinin ışıldadığını anında gördü.

“Buradan bakınca iyi anlaşmış görünüyorsunuz. Ceyhan çok titizdir, bazen insanı çileden çıkartır,” diyerek güldü Burcu. Tuğrul da ona gülümseyerek cevap verdi.

“Evet, o yönüyle tanıştım.”

“Sizi Buket ile tanıştırayım. Gürhan Komutanınızın küçük kızı.” Selçuk hemen araya girdi ve genç kızı onlara tanıttı.

“Aa, öyle mi?” Tuğrul elini uzatırken genç kadın onun yüzüne bakıp ona uzatılan eli yavaşça sıktı. Gerçekten çok yakışıklıydı ve bir an kendine kızdı. Annesi ondan bahsettiğinde en azından bir fotoğrafına bakmalıydı.

“Tuğrul Türkdogan, babanızın büyük bir hayranıyım,” deyip gülümseyince genç kadın bakışlarını onun üzerinden çekemedi. Serdar ikiliyi izlerken Tuğrul bir an ona bir bakış attı. İkisi sessiz bir şekilde bakışlarıyla konuşmaya başladıklarında sabah konuştukları konu şimdi gerçek olmuştu. *Bu kadar samimi davranmamalıydım*, diye kendine kızdı Tuğrul ama çoktan olan olmuş, çoğu kadın gibi komutanının kızını da etkilemeyi başarmıştı.

“Burcu, Serdar bu yaz evlenecekmiş.” Selçuk konuya girince Buket hemen bakışlarını çekti ve odağını yanında duran ablasına verdi.

“Anneme hemen bu güzel haberi vereyim. Biliyorsunuz, düğünlere bayılır ve yardımcı olmak için can atacaktır.” Burcu gülerken Buket de ona katıldı ve bakışlarını Tuğrul’a yöneltti. Tuğrul hemen o bakışlardan kaçtı. Artık dörtgen tamamlanmıştı ve en son halkaya da bu kız katılıp dört bir yanından kuşatılmıştı.

“Nişanlım çok memnun olur.” Serdar yavaşça gülümseyip bakışlarını arkadaşına yöneltince hemen araya girdi Tuğrul.

“Biz gitsek iyi olur komutanım, işlerimiz var,” deyip hemen oradan kaçmak istedi.

“Tuğrul haklı komutanım,” deyip onu tasdikledi Serdar.

“Peki, işlerinizin başına dönün. Sonra görüşürüz.”

“İyi günler!” İkisi de başlarıyla selam verdikten sonra Serdar ile hızlı adımlarla binaya doğru yürürlerken arkadaşı gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Bir şey diyeyim mi, yandın oğlum sen!” dedi başını iki yana sallarken.

“Hem de nasıl. Allah’ım bana yardım et!” dedi Tuğrul bezgin bir sesle.

“Adam yol yapmış, her şeyi düşünmüş. Komutanının kız kardeşini değil ama direkt kızını sana uygun görüyor.” Tuğrul sabah onu neden sıkıştırdığını anlamıştı ve bu duruma da inanamıyordu.

“Kız küçük duruyordu. Nasıl bana yakıştırabilir!” Ses tonunu ayarlamakta bile zorluk çekiyordu çünkü fazlasıyla öfkeliydi bu karşılaşmadan dolayı. Üstü diye ona karşı çıkamamak ise en kötü olan kısmıydı.

“Burcu da öyle küçük duruyor. Eşi de yaşını göstermiyor, genetik galiba,” dedi Serdar tespitte bulunarak.

“Ne yapacağım ben şimdi!” Hızlı adımlarla binaya girdiklerinde hemen kendisini odaya atmak istiyordu.

“Burcu direkt Ceyhan’dan söz etti. Bir şey biliyor olabilir. Bariz Selçuk abiye kızdı.” Onu Tuğrul da fark etmişti.

“Ceyhan o konuda teminat verdi. Galiba elinde büyük bir koz var.”

“Kız senden hoşlandı yalnız, Tuğrul.”

“Fark ettim,” dedi ama sıkıntılı bir nefes verdi. Hoşlanmamasını tercih ederdi.

“Ee, yakışıklı olmak da zor iş.”

“Sanki sen değilsin,” dedi arkadaşına alaycı bir sesle.

“Eh, ben de fena değilim. En azından sevdiğim kadın beni çok yakışıklı buluyor.”

“Sürekli kavga etmiyorsunuz, anlaşıyorsunuz,” demesine şaşırды Serdar. Arkadaşını biraz daha konuşturmak istedi.

“Kabul ediyor musun yani onu sevdiğini?” dedi merakla yüzüne bakarak.

“Edeyim veya etmeyeyim ama bir şey var ortada. Hem de kafayı yedirtten cinsten.”

İş çıkışı birlikte alışverişe çıkmışlardı ama Serdar bunu yapmayı hiç sevmezdi. Şimdiden söylenip durmaya başlamıştı.

“Bu yorgunluğun üstüne alışverişe gelmek çok iyi oldu cidden!”

“Sızlanmayı kes de hemen bitsin işte.” Tuğrul reyonlar arasında dolaşp alacaklarını sepete atarken Serdar’a hak verdi. İkisi de çok yorgundu ve bir cuma kaçamağı yapıp bugünlük yemeği dışarıda yeseler fena olmazdı. Yarın da alışverişe çıkabilirlerdi ama ertelemek istemedi Tuğrul.

“Verda bugün evdeydi ya kesin güzel bir şeyler yapmıştır.” Arkadaşının özlemle karışık pişmanlık dolu sesi kendisini kötü hissettirdi.

“Nişanlının evine gidebilirsin, seni alıkoymuyorum.” Serdar böyle bir tepki beklemediği için afalladı.

“Saçmalama Tuğrul, bu haldeyken seni yalnız mı bırakacağımı!”

“Ne kadar düşünürsek düşünelim çıkış yolu yok.” Serdar ansızın arkadaşının kolundan tuttu ve arkalarındaki reyona çekerken Tuğrul onun neden bunu yaptığını ilk başta anlayamasa da sonradan gördüğü manzara ile anlamış oldu. Ceyhan bir erkekle oldukça sarmaş dolaş bir şekilde yürürken önlerindeki reyona girdiler.

“Seni çok özledim!” dedi yanındaki adam. Ne yaptıklarını göremiyorlardı ama ne konuştukları gayet net duyuluyordu.

“Ben de seni, hem de çok!” dedi Ceyhan kelimeleri uzatarak neşeli bir sesle.

“Ee, bana ne pişireceksin?” Adamın kelimeleri oldukça samimiydi, bu durum Tuğrul’u daha da sinir edince istemsizce yumruklarını sıkı.

“Sen ne istersen, canımın içi.” O cümleyi duyduğu an Tuğrul’un içi sıkıntıyla kasıldı. *Canımın içi...*

“Gidelim,” dedi Tuğrul fısıltıyla. Konuşmalarını daha fazla duymak istemiyordu. O korktuğu durum başına gelmişti. Demek ki Ceyhan’ı üzen, kontrolsüzce içmesine neden olan o adam geri dönmüştü. Tabii ki öyle olacaktı. Sadece Tuğrul yakışıklı ve kendisi de neredeyse sarhoş olduğu için onunla birlikte olmuştu. O kişi için *artık değerli değil*, demişti ama belki de fikri değişmişti. Çocuk ona yalvarmışsa affetmiş olabilirdi çünkü yüceltilmeyi çok seviyordu Ceyhan. Sessiz adımlarla marketten çıkarlarken önüne ne gelirse vurmamak için kendisini zor tutuyor, kendine olan öfkesinin hıncını bir yerlerden çıkarmak istiyordu.

“Tuğrul...” Konuşmak istemiyordu çünkü hem öfkeli hem de üzgün hissediyordu. Kendini bu kadar kaptırdığı için tam bir aptaldı. İçeri gidip hesap sormamak için kendini zor tutuyordu ama neyin hesabını soracaktı ki! Ceyhan onun hiçbir şeyiydi.

“Gördün işte, Serdar.” Tuğrul’un çöken omuzlarından, yüzündeki tatsız ifadeden onun bir sarsıntının içinde olduğunu görebiliyordu Serdar. Kendi bile şaşırmıştı çünkü ona göre Ceyhan da Tuğrul’a karşı boş değildi. Yalnız bu görüntü onu yalancı çıkaracak cinstendi.

“Haklısın, ne diyebilirim ki...”

“Evde ne kaldıysa onu yeriz artık ya da bir şeyler söyleriz. Hiç restorana gidecek havam yok.” Serdar onu başıyla onayladı ve birlikte yürürlerken arkadaşı için üzüldü. Kendini çok kötü kaptırmıştı ki Tuğrul her zaman mantığıyla hareket eden bir adam olmuştu ama şimdi yanında yürüyen adam başkaydı. Onun moralini nasıl düzelterceğini bilmiyordu çünkü hiç bu tarz bir durumla karşı karşıya kalmamıştı. Ne olursa olsun onun yanında olacak ve elinden gelen desteği arkadaşına verecekti.

○ na sıkıntı veren düşünceler eşliğinde eve girdiğinde Serdar'ın sevinç dolu sesiyle bir an başını kaldırdı ve salona baktı.

Serdar, “Hoş geldiniz!” diyen Verda’ya koşar adımlarla ilerledi ve nişanlisına sımsıkı sarıldı. Onların bu mutluluk dolu anına bakarken biraz gevşediğini hissetti Tuğrul. İkisi birbirlerine çok yaklaşıyorlardı ve Serdar gerçekten Verda’ya bağlı bir adamdı. Onun yanındayken bambaşka bir adam olup çıkıyordu.

“Çok açız deyince ben de sürpriz yapmak istedim.” İkili ayrılırken Verda, Tuğrul’a gülümseyerek baktı ama genç adamın yüzündeki tatsız ifadeyi de görmüştü.

“Bir sorun mu var?” dedi Tuğrul’a bakarak.

“Yok, hayır, Verda... Bu yemek çok makbule geçecek.” Verda yavaşça başını salladı ve onun üstüne gitmek istemedi.

“Ne yaptın, papatyam?” dedi Serdar heyecanlı bir sesle.

“Karnıyarık...”

“Senin Allah’ına kurban be!” Serdar, Verda’yı kucaklayıp yanaklarından öperken, Tuğrul onları yalnız bırakmak istedi ve hızlı adımlarla odasına gitti. Aklını kurcalayan, cevaplanması gereken o kadar çok soru vardı ki artık kendini alıkoyamıyordu. Tatilini bu soruları düşünerek geçiremezdi ama şu noktada kendini durduramıyordu. O adam kimdi? Ceyhan’ın yanında ne işi vardı? O samimiyet nereden geliyordu?

Ceyhan'ın ısrarla o gece neden öyle içtiğini anlatmaması, sürekli bundan kaçması hep aklına onu üzen kişi olduğunu getiriyordu. Çünkü insanın en çok canını acıtan genelde çok sevdiği, değer verdiği insanlar olurdu.

Üzerini değiştirip daha rahat kıyafetler giydi ve düşünmemeye çalışıp salona geçti. Salonda duyduğu o güzel koku annesinin yemeklerini hatırlattı. Belki de kafasını dağıtması için biraz buradan uzaklaşması gerekiyordu.

“Tuğrul, iyi misin?” dedi Serdar ona bakıp. Tuğrul yavaşça başını salladı ama düşünceler pek kafasından gidecek gibi değildi. Bu yaptığı kesinlikle aptallıktan başka bir şey değildi. Hiçbir şeyi olmayan o kadın için nasıl kendini bu hale soktuğunu anlamıyordu. Yanında bir erkek gördü diye moralinin bu denli bozulmaması gerekiyordu. Ceyhan ile bir gece yaşamışlardı ve bitmişti. Daha ilerisi olmayacaktı, o sadece onun çalışma arkadaşıydı. Aklı bu kadar karışmamalıydı. Yoksa senelerdir emek verdiği mesleğindeki o atılımı yerine getiremeyecekti.

Verda masayı hazırlamıştı. Tuğrul sandalyesine geçip oturdu. Önündeki iştah açan yemek bile ne kadar aç olsa da ilgisini çekmiyordu. Tıpkı dün akşam Ceyhan gibi aç olsa bile düşüncelerden dolayı canı istemiyordu. Korktuğu için ondan destek beklemesi ve ona sarılmasını hatırladı Tuğrul. Önünde duran kaşığı dalgınlıkla eline aldı ve sanki ilk kez görmüş gibi bakışlarını kaşığa dikmesini Verda ve Serdar şaşkınlıkla izledi.

“Ah be devrem, aklın uçmuş senin.”

“Ne?” dedi Tuğrul ona bakıp. Dalgın olduğu için ne dediğini net anlamamıştı.

“Hadi yemeğini ye. Tadı çok güzel.” Başını salladı onaylar bir biçimde.

“Eline sağlık, Verda. Biz de ne yiyeceğimizi düşünüyorduk. Bugün biraz yorulduk,” dedi az da olsa düşüncelerinden uzaklaşmak için.

“Afiyet olsun.” Verda yavaşça gülümsedi ama soru sorar gibi Serdar'a bakmayı da ihmal etmedi.

“Hani hatırlıyor musun birlikte içmeye gitmiştik?”

“Evet,” dedi Verda nişanlısına merakla bakarak.

“O gün Tuğrul malum kişiyi buldu. Sanırım... ondan morali bozuk.”

“Seni reddettiğine asla inanmam,” dedi Verda, Tuğrul’a bakarak.

“Aramızda bir şey yok,” diyerek kestirip attı Tuğrul.

“Var aslında da... Bence ikiniz de çok gururlusunuz. Siz adım atana kadar iş işten geçecek.”

“Neyse kapatalım bu konuyu.” Serdar daha fazla üstelemedi ve yemeğini yemeye koyuldu. Bir yandan da arkadaşını izlemeyi ihmal etmiyordu. Tuğrul düşünceliydi ve morali de son derece bozuktur. Serdar ona hak veriyordu çünkü o gördükleri manzara pek iç açıcı değildi. Belki bir yakını veya arkadaşı da olabilirdi o kişi ama Tuğrul gidip de bu durumu sorgulayacak bir pozisyonda değildi. Gerçeği öğrenene kadar içi içini yiyecekti.

Yemekten sonra Serdar, Verda’yı evine götürmek için evden ayrıldı. Tuğrul da artık kendine bir çekidüzen verip düşünmemek için eline bir kitap aldı. Kendini oldukça zorluyordu okumak için. Bir paragrafı okumak beş tekrardan oluşsa bile ısrarla devam ettirmeye çalışıyordu. Kendini çok fazla kaptırmıştı. Önceki gibi bir Tuğrul olsa asla bu kadar kafasında yer edinmez, olayın üstünü çizip geçerdi. Şu noktada neden eskisi gibi olamadığından dolayı da bir miktar korkuyordu. Tam kitabı bir kenara koyacakken telefonu çalmaya başladı. Ekrandaki ismi görür görmez canlandı ve hemen telefonu açtı.

“Timuçin!” dedi coşkuyla. Onun sesini duymayı bile özlemişti.

“İyi akşamlar, komutanım. Umarım rahatsız etmiyorumdur.” Bu söyleyişe güldü Tuğrul ve sonra kardeşinin gülüş sesini duydu.

“Seni çok özledim, asker. Konuşmayı dört gözle bekliyordum.”

“Biliyorum abi, bir türlü denk gelemedik. Ben de seni çok özledim. Anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki...” Onun pek de anlatmak istemediği o konudan başlamak istedi Tuğrul.

“Duyduklarım pek hoş değildi, Tim. Kız arkadaşın? Devren? Ne iş?” Timuçin’in gerildiğini nefes alışından bile anlayabiliyordu.

“Sen bunu nereden duydun! Halbuki anneme söyleme diye söz verdimiştim,” dedi Timuçin yalandan kırılgan bir sesle.

“Annem sana ihanet etmedi merak etme. Umulmadık biri diyelim.” Tuğrul o âna gitti. Ona Timuçin’i övmesini ve kendinden daha cana yakın olduğunu söylediğini âni hatırlayınca kendini kötü hissetti.

“Sezin ile aynı dönemiz evet ama okulda asla uygunsuz bir davranışta bulunmayız. O çok güzel, akıllı, hırslı... Kısacası, beni fazlasıyla heyecanlandırıp mutlu eden biri.” Ses tonu mutlu geliyordu, bu âni bozmak istemezdi ama ona gerçekleri de anlatmak zorundaydı.

“Timuçin, bu sene önemli. Yıllardan sonra ilk defa bu kadar fazla uçuşa çıkacaksın. Bunu iyi değerlendirmen gerek. Seneye mezun olup bir subay olacaksın. Görevinin ağırlığının ve bilincinin farkında olman lazım.” Timuçin’in bezginlikle iç çektiğini duydu çünkü o nasihat dinlemeyi hiç sevmezdi.

“Derslerim çok iyi ve planörle uçmak harikaydı. Her şey kontrol altında, ben mutluyum abi. Beni boş ver asıl sen neler yapıyorsun? Annem filo komutanının idolün olan pilot olduğunu söyledi.” Kardeşinin kaçıp konuyu değiştirmesine izin verdi çok istemese de. Fazla üstüne gidip onu bunaltmak istemiyordu Tuğrul.

“Evet, öyle ama aramız çok iyi diyemem. Önceki filo komutanı ile daha yakındım.” Halbuki komutanının ataması olduğunda ne kadar da mutlu olduğunu hatırladı Tuğrul istemsizce. Şu an her şey olması gerektiği gibi değildi.

“Neden?” diye sordu Timuçin meraklı bir sesle.

“Biraz sert mizaçlı bir adam. Çok kuralcı... Bir düşündüğümüzde de haklı aslında, sonuçta uzun yıllar çok riskli bir alanda lider pilotluk yapmış biri.”

“Peki hiç görüştüğün bir kadın yok mu?” Birden konuyu değiştirmesi hoşuna gitmese de gerçeği söylemekten kendini alamadı.

“Şu an olmaz, Timuçin. Çok sıkı çalışıyoruz. Hatta çok yorgunum.”

“Sesinden bile anlaşılıyor,” dedi Timuçin onu onaylayarak.

“Yani, vakit ayıramam. Tatilinin tadını çıkar. Annemin yemeklerinden de bol bol ye ama sporlarını aksatma. Uyku düzenini bozma. Sana söylediğim kuralları da unutma. Seneye seni sancaktar* olarak görmek

* Hava Harp Okulu’ndan mezun olan bir öğrenci seçilerek, tören esnasında alt devresine HHO sancağını teslim edip bir konuşma yapar. Bu kişiye sancaktar adı verilir.

istiyorum,” dedi her zaman hatırlattığı gibi. Bu düzeni bozmaması son derece önemliydi.

“Olacağım, tıpkı senin gibi hiç şüphelen olmasın,” dedi kardeşi söz vererek.

“Peki, kendine iyi bak. Bizimkilere de selam söyle.”

“Emredersiniz, komutanım.” Telefon kapanırken biraz da olsa rahatladığını hissetti. Düşünceler belli bir süreliğine de olsa zihninden uzaklaşmıştı. Kapının açılma sesini duyunca Serdar’ın geldiğini anladı. Arkadaşı salona geldiğinde Tuğrul’un artık rahadamış olan yüzüne baktı.

“Yoksa gerçeği mi öğrendin?” dedi merak ederek.

“Hayır, Timuçin ile konuştuk.”

“Ah be Tuğrul, ne diyeyim ki sana!” dedi çaresizce. Öğrenene kadar arkadaşı rahat olamayacaktı.

“Verda’ya yaptığın kıskançlıkları unutmadım. Bana hak vermen iyi hissettiriyor Serdar. Sanırım fazlasıyla anlam yükledim basit detaylara,” dedi bakışlarını yere çevirerek.

“Sen duygusuz bir robot değilsin ki... Daha geçen gün başına bir şey mi geldi diye evine gittin. Filoda onu öpecek kadar gözün dönmüştü. İnsanlar değişir Tuğrul, sen de değişeceksin zamanla. Hep böyle kalmayacaksın.”

“Doğru diyorsun ama...” Tuğrul cümleinin devamını getiremedi. İkisi de telefona bakarken Tuğrul’un kaşları çatıldı. Ceyhan ismi yanıp sönerken kılını kıpırdatmadı Tuğrul.

“Açmayacak mısın?” dedi Serdar.

“İçimden gelmiyor.” Telefon titreyip de hep o isim sabit kalırken aramayı cevaplamak istemedi. Çünkü nasıl konuşacağını, cümleleri doğru seçip seçemeyeceğini kestiremiyordu Tuğrul. Arama durunca hiç vakit kaybetmeden telefonunu kapattı.

“Ya önemli bir şeyse...” dedi Serdar, ciddi bir şekilde Tuğrul’a bakarak.

“Yarın ararım. Mesai saatlerimin dışında arıyor.”

“Yarın da mesai saati sayılmaz.”

“Konuşmak istemiyorum.” Hâlâ kulaklarında o *canımın içi*, diye söyleyişi yankılanıyordu. Ceyhan *canının içi* sebebiyle o kadar içmiş olabilirdi. Belki de o kişiyle barıştığı için anlatmak istemiyordu. Yine içi sıkıntıyla kasılırken ayağa kalktı. Onu neyin rahatlatacağını biliyordu. Piyanosunun başına geçti ve tüm sıkıntılarından arınmak istercesine gözlerini kapattı. Parmakları tuşlarda gezinirken hüzünlü bir melodi evi kaplamıştı.

Ertesi gün öğlene doğru hiç beklemediği birinden telefon alınca hemen ayağa dikildi. Filo komutanı onu arıyordu. Bu ihtimali hiç düşünmemişti. Ceyhan Hanım gidip onu abisine şikâyet etmişti.

“Ceyhan sana ulaşamamış. Bu görev senin için önemli değil anlaşılan!” O öfkeli sesi duymak onu bir nebze kendine getirmişti ama bu konuşma iyi yönde ilerlemeyecekti.

“Öyle şey mi olur, komutanım! Verdiğiniz tüm görevler benim için önemlidir.”

“Sana güvendim ve kardeşimle çalışman için seçtim ama şimdiden bu güvenimi boşa çıkarıyorsun.” O sert sestten bu sözleri duymak çok kötü olmuştu. Komutanının onu sevmemek için artık bir nedeni daha vardı.

“Hemen ona ulaşacağım, komutanım. Hiç şüphemiz olmasın.” Telefon çat diye yüzüne kapatılınca elindeki telefonu duvara çarpmamak için kendini zor tuttu.

“Seni uyarmıştım,” dedi Serdar kendini tutamayarak.

“Hay sikeyim ya!”

“Valla bu kız çok fena, Tuğrul. Sana böyle birisi yakışırdı da...” Serdar cümlelerin geri kalanını getiremedi çünkü Ceyhan ile birlikte görüklükleri esrarengiz erkek akıllarını fazlasıyla karıştırmıştı.

“Tatil günümde komutanımdan fırça yedim. İnanılır gibi değil.” Tuğrul önünde volta atıp dururken Serdar ona destek olmaya çalıştı.

“Hadi, sakinleş de kızı ara.”

“Bunun hesabını ödeyecek!” dedi Tuğrul öfkeyle.

“Her şey daha kötü olur. Küfür et, lanet savur, rahatla ama kıza ılımlı ol. Baksana her şey onun elinde gibi.”

“Başımın belası.” Derin nefesler almaya çalıştı ama yine de kızgınlığı üstündeydi. Telefon çalarken parmakları telefonu sıkmaktan dolayı acıyordu.

“Tuğrul Bey sonunda telefonunu açtı galiba. Artık kiminle konuşuyorsan meşguldün sonra aradım açmadın sonra da ne hikmetse telefonun kapandı.” Onu böyle sorgulamaya kalkması Tuğrul’u daha da sinir etti. Çenesi sinirden kasılırken nefes alıp kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Ceyhan Hanım, evet, üzgünüm bu durum için. Ne için aramıştınız?” dedi ve sesini olabildiğince sakin tutmaya çalıştı.

“Bugün buluşup projenin üzerinden geçmemiz gerek. Boş zamanım yok bu hafta içi.” Tuğrul bunu hiç yapmak istemiyordu ama başka çaresi de yoktu.

“Peki... Nerede, ne zaman?” dedi olabildiğince sakin bir sesle.

“Evimin karşısında bir kahveci var. Bir saat içinde gelirsın sanırım.”

“Orada olacağım.” Tuğrul hiçbir şey demeden telefonu kapattı.

“Fena değildin de telefonu öyle kapatmasaydın iyiydi,” dedi Serdar ama Tuğrul’un umurunda değildi. Kendisinin zor durumunu kullanıyordu. Onu bu halde görmek hoşuna gidiyordu.

“Benden hesap sorma cesaretini kendinde buluyor ama...”

“Boş ver, takılma. Kızın yanında da sakin kal. Yoksa seni yakacak çıra gibi. Seni tanıdığım o günden beri neden çalıştığını unutma ve tek bir an için onca seneyi harcama. Akıllı ol, Tuğrul.” Başını sallayarak hazırlanmak için odasına gitti. Kitaplarını ve notlarını toplayıp giyinmeye başladı.

Ceyhan bilgisayarından notlarına göz atarken kahvesinden bir yudum aldı. Bir saat önceki konuşmaları fazlasıyla resmi ve soğuktu. Tuğrul’u kızdırdığını biliyordu ama abisini aramaktan başka çaresi kalmamıştı çünkü dün gece defalarca aramıştı. Ona tavrı yaptığını

anlamıştı fakat neden tavır yaptığını da bilmiyordu. Bakışları dışarıya odaklandığında onun hızlı adımlarla sokakta yürüdüğünü gördü. Aynı onu gördüğü ilk gün gibi üzerine tam oturan bir gömlek ve siyah kot pantolon vardı. Giriş kapısına yaklaştığında gözündeki damla şeklindeki gözlüğünü çıkardı ve içeriye girdi. Atletik vücuduyla ve özgüvenle yürürken bakışlarını hızla masalar arasında gezdirdi. Ceyhan elini kaldırıp yerini belli edince hemen onun yanına yürüdü. Gerçekten çok yakışıklıydı. Ceyhan ondan bakışlarını çekemedi, tıpkı kafedeki diğer kızlar gibi. Karşısındaki sandalyeyi çekip oturduğunda sakın bir şekilde selam verdi ve elindeki kitapları masaya bıraktı.

“Merhaba, Ceyhan Hanımı,” dedi resmi bir şekilde. Bir an Ceyhan bu duruma anlam veremedi.

“Ne zaman aramıza resmiyet girdi?” Tuğrul hiçbir şey demedi. Kendini sakinleştirmek fazlasıyla zor olmuştu.

“Sadece görevim için buradayım. Bir an önce bitirip gitmek istiyorum,” dedi cümlesini duymamış gibi yaparak.

“Peki... Unutmadan söyleyeyim. Çalışırken tekrar dinlemek için sesini kaydedeceğim,” dedi Ceyhan ama Tuğrul pek umursamadı onu. Bu hali hiç hoşuna gitmese de çalışmadaki ilerleyişini ona anlatmaya başladı. Aklına takılan birkaç durumu sorup not aldı. Tuğrul sorularına sakın bir şekilde cevap verdi. Birkaç detay için kendi teknisyenine danışması gerektiğini de söyledi.

“Gördüğüm kadarıyla abimi aramama çok kızmışsın ama bana başka bir yol bırakmadın.” Ceyhan’ın yüzüne bir kere bile bakmamıştı. Ne için bu kadar kızgındı, anlamıyordu. Adamın bu ilgisiz tavrı moralini bozmuştu.

“Evet, meşguldüm,” dedi umursamaz bir şekilde.

“Tüm gece ve sabah?” Onu bu kadar sorgulamanın yanlış olduğunu biliyordu Ceyhan ama neden aralarına bir duvar ördüğünü, neden böyle bir tavır takındığını anlamıyordu.

“Benim de bir özel hayatım var.” Bunu duyunca ister istemez aklına kötü düşünceler geldi. Bir kadınla birlikte olabileceğini ima ediyordu.

“Yine mi sarhoş kadınlarla birlikteydin?” dedi onun damarına basarak. Tuğrul başını kaldırdı ve geldiğinden beri ilk kez ona baktı. Gözlerindeki öfkeyi hemen fark etti Ceyhan.

“Haddinizi aşmayın lütfen!” dedi Tuğrul ciddi bir tonda.

“Daha geçen gün telefonum kapalı diye evime kadar gelen birine göre oldukça tuhaf davranıyorsunuz, Tuğrul Bey.” Ceyhan da artık sinirlenmeye başlamıştı. O gece özür dileyip giden Tuğrul’du ve o günden sonra hiç iletişime geçmemişlerdi ama Tuğrul sanki o kabahatli gibi davranıyordu.

“Bana soracağınız başka bir şey yoksa ayrılmak istiyorum.” Aklına tek bir neden geldi. O da ona ulaşmak için abisinden yardım almasıydı ama Ceyhan’ın başka bir çaresi de kalmamıştı. Tuğrul telefonlarını açmamıştı.

“Neden konu abim olunca bu kadar gerilip korkak birine dönüşüyorsunuz? Senin daha gözü pek ve cesur biri olduğunu düşünmüştüm,” dedi hayal kırıklığı içinde. Tuğrul yerinde doğruldu ve ona küçümser gibi baktı.

“Askerliğimi sorgulamak asla sizin haddiniz değil! Bu ikinci oldu ve üçüncüsüne de cüret ederseniz beni görevden alması için abinize yalvarmak zorunda kalırsınız. Sabrımın sınırlarını zorlamayın, yoksa sizi bu yaptığınıza pişman ederim. O zaman sizi abiniz bile kurtaramaz.” Ceyhan bu cümlelere inanamadı çünkü onun hiddetini asla hak etmiyordu. O cümleleri askerliğini sorgulamak için söylememişti ama Tuğrul bilmediği bir nedenden dolayı ona o kadar kızgındı ki ne dediğini anlamaya çalışmıyordu bile. Telefonunu kaldırdı ve Tuğrul o an sesinin kaydedildiğini gördü.

“Merak etmeyin, bu sözlerinizden bizzat sizin sesinizden haberi olacak.” Artık Ceyhan da öfkesini saklamamaya başladı.

“Haberim olmadan sesimi kaydedemezsin!”

“Söyledim aslında ama o kadar dalgındın ki beni doğru düzgün dinlemedin bile Tuğrul Üsteğmen!” Yüzündeki öfkeyi görmek Ceyhan’ın öyle hoşuna gitti ki bunu derinleştirmekten geri durmadı. Haksız yere yargılanmak neymiş ona gösterecekti.

“Evet, tam bir korkak ve sebebini bile söylemeden bana tavır yapacak kadar aptalsın! Çok yazık! Görevini bana tavır yapıp kaçarak mı yerine getiriyorsun! Bir askeri karşımda böyle göreceğimi asla düşünmezdim ama şu an sen öylesin.” Ceyhan’ın heyecanlı ve kızgın sesi sustu çünkü Tuğrul’un elinde tuttuğu gözlüğü paramparça olmuştu. Ellerinden kanlar süzülürken acısını duymuyormuş gibiydi. Karşısındaki sanki Ceyhan değil de düşmanı gibi bakıyordu.

“Tuğrul, elin!” dedi ve ona dokunmak istedi ama Tuğrul elini çekip hızla ayağa kalktı.

“Pazartesi günü görevden çekilmek istediğimi söyleyeceğim ve siz de bu aptal, korkak askeri bir daha karşınızda göremeyeceksiniz.” Kana-yan elini karnına bastırdı ve başka hiçbir şey demeden oradan uzaklaştı. Kitapları ve notları masada kalmıştı ama umurunda değildi. Bugüne kadar hayatında hiç kimse askerliğini sorgulayarak hakaret etmemişti. Bu kadarı çok fazlaydı. O hakaretler çok canını yakmıştı çünkü Tuğrul daha on dört yaşında, çocuk sayılacak bir yaşta evinden ayrılmıştı asker olmak için. Birçok şeyi bu uğurda feda etmişti. Gece gündüz çok çalışmıştı ve çalışmaya da devam ediyordu. Milletine ve devletine olan görevini en iyi şekilde yerine getirmek için elinden gelenin fazlasını yaparken o kim oluyordu da ona böyle çirkin sözlerle saldırabiliyordu? Elinden kanlar süzülürken avucunu açtı ve gözlüğün camlarının birçok bölgeye battığını gördü. Hastaneye gitmekten başka çaresi yoktu.

Selçuk ona sorgulayan gözlerle bakan eşine karşı ilk başta sessiz kalmayı tercih etti ama süre uzadıkça Burcu’nun bakışları daha da sertleşti.

“İçindekileri söyle de bana böyle bakmayı bırak lütfen,” dedi eşine sakın bir şekilde. Bugün filodaki yaptığı davranışın Burcu’ya göre çok saçma olduğunu biliyordu ama içindeki bir ses bu yaptığını da doğru buluyordu. O sadece askerini en iyi şekilde eğitmek istiyordu.

“Sen ne yapmaya çalışıyorsun, Selçuk? Kız kardeşimi Tuğrul ile mi yakıştırıyorsun, hem de Ceyhan ile aralarında olanları bilirken!” Eşinin aksine sakinliğini korudu Selçuk. Ona gerçekleri anlatmalıydı.

Burcu'nun neredeyse bir ikiz gibi Ceyhan'la birlikte büyüdüğünü biliyordu ve eşi doğal olarak Ceyhan'ın yanında olacaktı ama anlattığı takdirde ona da hak verecekti.

"Evet, kesinlikle öyle."

"Sen aklını mı kaçırdın?" dedi öfkeyle eşine bakıp. Anlam veremiyordu bu yaptığına.

"Ben değil ama Tuğrul küçük halanla takılmaya devam ederse aklını kaçırarak."

"Küçük halan deyip durma." Aralarında sadece aylar olması ilk başta enteresan bir durumdu ama gerçek buydu.

"Ama öyle... Ceyhan Hanım ve Tuğrul birbirlerine uygun değiller."

"Bunun kararını sen mi vereceksin!" dedi Burcu eşine karşı çıkarak.

"Ben veremem belki ama elimden ne geliyorsa yapacağım. Burcu anlamıyorsun! Tuğrul'a uyum sağlayabileceği, aklını başından almayan, daha sakın mizaçlı biri lazım. İkisi birlikte çok fazlalar. Küçük halan beni bile tehdit edebiliyor. Kim bilir Tuğrul'a ne tehditler savuruyordur. O benim himayemde, benim liderliğimde uçuyor. Onun tüm ilerlemesi, gelişmesi, durumu; her şeyinden ben sorumluyum. En iyilerden biri olması için onu ben yetiştiriyorum. Aklının Ceyhan'da değil de işinde olması lazım. Adamın onu filoda öpecek kadar gözü dönmüştü. Ya ben değil başka bir personel, en kötüsü de baban görmüş olsaydı? Ne olacaktı! Tuğrul bize lazım Burcu. Göz göre göre onun geleceğini Ceyhan ile yakamam. Buna asla izin vermem!" dedi ciddi ve otoriter bir sesle.

"Artık çok geç."

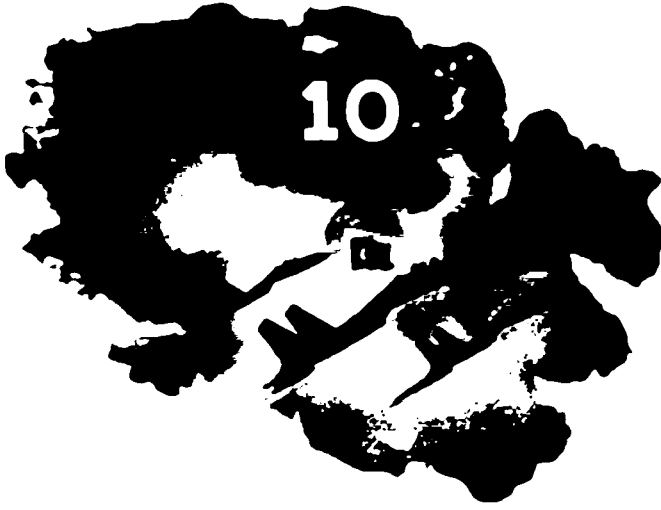
"Ceyhan uğraştırıcı, uysal değil dik başlı. Tuğrul'u çok yorar ve yoruyor da. Hal ve tavırları değişti çocuğun. Buket sakın bir kız, uyumlu. Ayrıca ikimiz de gördük, Tuğrul'dan hoşlandı kardeşin."

"Gel de bunları kalplerine anlat. Ceyhan'ı tanırıysam çoktan ona kapılmış bile. Anlattıklarına göre Tuğrul da öyle. Hal böyleyken nasıl onları ayırmayı düşünüyorsun!"

"Annen yardım eder. Zaten Buket'i Tuğrul ile tanıştırmak istiyordu." Burcu başını olumsuz anlamda salladı. Göz göre göre bu oyuna alet olmazdı. Ceyhan onun için her zaman kardeş gibi olmuştu. Birbirlerine dertlerini anlatıp tavsiye isterlerdi. Ona karşı bunu yapamazdı.

"Selçuk, bu işler çok tehlikeli."

"Tehlike benim işim, aşkım." Burcu onu hiç onaylamasa bile askeri anlamda nelerin olacağını bilmiyordu. Belki Selçuk kendi alanında haklıydı ama ikisinin sevgisi sandığından fazlaysa Selçuk'un planı işe yaramazdı.

Tuğrul o kadar öfkeliydi ki elindeki sızlamalar bile şu an için umurunda değildi. O sözleri duyduğu an her şey yerle bir olmuştu. Ceyhan saygı çerçevesini fazlasıyla aşmıştı ve sırf komutanının kardeşi diye ona daha fazla müsamaha gösteremezdi. Aralarında ne geçmiş olursa olsun... Elini karnına bastırırken kendini bu duruma düşürdüğü için ekstradan kızdı. Sakinliğini korumalı ve ona ağzının payını verdikten sonra çekip gitmeliydi. Tüm hırsını gözlüğünden çıkarmak tam da kontrolsüz insanların işiydi. Tuğrul o insanlardan biri değildi. Duygularını kontrol etmeyi öğrenmişti ama bugün, öğrendiklerini Ceyhan'ın karşısında uygulayamamıştı. Çünkü onun karşısında her şey altüst oluyordu. Tuğrul bir an önce onunla ilgili aklında ne varsa uzaklaştırmalı ve bir daha da onun hakkında hiçbir şey düşünmemeliydi. Pazartesi günü müsait bir zamanda komutanıyla konuşacak ve görevinden çekilmek istediğini söyleyecekti. Belki onun için olumsuz bir olay olacaktı ama o sözlerden sonra artık onunla iletişime geçmek istemiyordu.

İyi ki bulunduğu şehir büyük değildi. İsteddiği çoğu yere yürüyerek gidebiliyordu ve buna hastane de dahildi. Acil servise girdiğinde bugün Verda'nın burada çalışacağını biliyordu. Dün akşam kendisi yemekte söylemişti. Koridora girdiğinde muayene giriş yerini es geçti ve bir odadan çıkan Verda'yı görünce ona doğru yürümeye başladı. Karşı karşıya geldiklerinde Verda çok şaşırdı.

“Eline ne oldu?” dedi hemen ve Tuğrul’u bir müdahale odasına yönlendirdi.

“Önemsenecek bir şey değil.” Verda kaşlarını kaldırıp ona bakarken, Tuğrul oturdu ve avucunu açtığında elindeki sızlamaları net bir şekilde hissetti. Verda eline eldivenlerini geçirip yaralarına bakarken konuşmayı sürdürdü.

“Cam parçaları...” Verda çok şaşırmıştı, bu zamana kadar acile eline bu tarz zarar veren çok kişi gelmişti ama o kişilerden birinin Tuğrul olacağı hiç aklına gelmezdi.

“Evet, gözlüğüme biraz kötü davrandım.” Bunu söylemek bile Tuğrul’u zorlamıştı çünkü hatası söze dökülünce daha da canını yakmaya başlamıştı. Kendine ne olduğunu anlamıyordu.

“Bir tanesi çok derin kesmiş. Ona dikiş lazım.” Elini düzgünce uzattı ve Verda cam parçalarını çıkarırken yüzünde hiçbir mimiği kıpırdamadı. Aklında hâlâ o hakaretlerin ağırlığı vardı.

“Seni bu kadar kim kızdırdı?” dedi Verda ufacık camları çıkarırken.

“Konuşmaya geçecek biri değil.” Tuğrul’un bu net ve *daha fazlasını sorma* tavrındaki cümlesinden sonra konuyudeşmenin bir anlamı olmayacağını anladı. Dikkatlice işini sürdürmeye devam etti.

“Camları aldım. Elini uyuşturup dikişi de attım mı tamamdır.”

“Uyuşturmadan yapabilirsin, gerek yok.” Verda başını kaldırıp ona alaycı bir şekilde baktı.

“Kendine acı çektirmek mi istiyorsun?”

“Evet,” dedi ona uyarak Tuğrul. Bir an önce eve gitmek istiyordu. Üstündeki gömleğe baktı. Karnında kan lekeleri duruyordu. Ceyhan her zaman onun üzerinde bir leke bırakmayı başarıyordu. Bu kendi kanı olsa bile yine sorumlusu oydu.

“Elini sakın hareket ettirme. Canın yanacak, haberin olsun.” Başını sallamakla yetindi sadece. İğnenin girdiğini ve derisinin esnetildiğini hissediyordu ama acı dayanabileceği düzeydeydi. Bir daha sinirlendiğinde, öfkesini kontrol etmezse başına ne geleceğini hatırlatacaktı o an. Nitekim kısa süre sonra dikiş bitti ama sızlama devam ediyordu. Verda avucunu komple sardı. O an başka bir şeyin daha farkına vardı;

bu haldeyken uçuşa çıkamazdı. O gözlüğü elinde sıkıştırırken aklı neredeydi!

“Tamamdır, yarın sargıyı çıkarabilirsin. Evde batikon vardı, onunla sil mutlaka.” Tuğrul elini çekti ve minnet dolu gözlerle Verda’ya baktı.

“Sağ ol, Verda.”

“Kimliğini ver de girişini yaptırayım,” dedi Verda son anda hatırlayarak. Tuğrul’u o halde görünce şaşkınlıktan dolayı prosedürler aklından uçup gitmişti. Tuğrul ayağa kalkarak cüzdanından kimliğini çıkartıp Verda’ya uzattı. Tam kapıdan çıkacakken Serdar’ı görmesiyle afalladı.

“Senin burada ne işin var?” dedi hemen ama Serdar ona oldukça öfkeyle bakıyordu. Özellikle sargılı olan eline...

“Tuğrul, sen kafayı mı yedin? Gözüne yumruk geçirmemek için kendimi zor tutuyorum! Nasıl böyle kontrolsüzce davranıp kendini bu hale düşürürsün!”

“Bunu çoktan hak ettim,” dedi umursamaz bir şekilde. Serdar ona bir gömlek uzattı. Tuğrul hemen diğer eliyle düğmeleri çözüp kanlı olan gömleği çıkardı ve yeni getirilen gömleği giyip kanlı gömleğini Serdar’ın getirdiği torbaya koydu.

“Verda ne zaman söyledi burada olduğumu?”

“Hayır, Verda değildi söyleyen. Ceyhan aradı beni. Durumunu anlattı ve gelmek istedi ama engel oldum.” Tuğrul alaycı bir şekilde arkadaşına baktı. Ceyhan Hanım’ın aklı başına yeni geliyordu.

“Çok iyi yapmışsın. Şu an dünyada görmek isteyebileceğim en son kişi.” Serdar arkadaşının kırgın bakışlarını görebiliyordu ama nasıl kendini bu kadar kaybettiğini anlayamıyordu. Tuğrul genelde öfkelense bile bunu göstermez, sakinliğin arkasına saklardı.

“Ne oldu da böyle kaybettin kendini?”

“O bana uygun biri değil, Serdar.” Verda odaya girince Tuğrul kimliğini alıp, hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. İlkinin vedalaşmasını beklemek için koridora yöneldi. Bu çok uzun sürmedi ve Serdar gelince de hastaneden çıktılar.

“O çok endişeliydi, Tuğrul.” Sokakra yürürlerken Tuğrul önüne bakıyordu. Ceyhan ismini bile duymak istemiyordu. Sonunda kendinden

nefret ettirmeyi başarmıştı. Bu durum onunla bir yanlıştın içindeyken bir yandan da iyi olmuştu çünkü Tuğrul biraz da olsa gözlerinin açıldığını hissediyordu.

“Umurumda bile değil, Serdar. Askerliğime asla leke sürdürmem ama o sürmek için can atıyor.” Cümleyi söylerken bile öfkesine engel olamadı. Nasıl bir cüretle kendisine o kelimeleri yakıştırmıştı, anlayamıyordu. Tek bildiği asla o hakaretleri hak etmediğiydi.

“O kadar ileriye gitti ha! Sen de kendini kaybettin.”

“Bir şey söylememek için ben de tüm hıncımı gözlüğümünden çıkardım. Pazartesi günü görevden çekilmek istediğimi söyleyeceğim. Artık ne olursa olsun. Onu tekrar gördüğümünden beri tüm hayatım altüst oldu. Onu çevremde görmek istemiyorum.” Serdar onun üzüntüden böyle konuştuğunu görebiliyordu. Tuğrul kendi içinde bu olayı değerlendirecekti.

“Uçuşa çıkamazsın,” dedi Serdar eline bir göz atıp.

“En çok ona üzıldüm zaten. Keşke o an ne yaptığımı görebilseydim.” Serdar elini omzuna koydu arkadaşına destek olmak istercesine. Tuğrul da onun geçtiği o aşamadan geçiyordu ama bir anda fazlasıyla çarpılmıştı. Ceyhan’ın ona neler söylediğini, Tuğrul’un ne kadarını affdebileceğini de kestiremiyordu.

“Olan olmuş.” Tuğrul yavaşça başını salladı ama düşünceler peşini bırakmıyordu. Görevden ayrılmak istediğini söylediğinde *neden*, diye sorulması çok olasıydı. Ona nasıl bir kılıf uyduracağını bilmiyordu. Biraz düşündüğünde aklına gelen en mantıklı cümle bu görev için yetersiz kaldığıydı. Tuğrul için oldukça stresli bir gün olacaktı. Hanesine bir eksi daha yazdırmasını hesaba katmıyordu bile.

“O değil de kitaplarım orada kaldı. Neyse, yenisini alırım.”

“Tuğrul, o gelmek için çok ısrar etti. Ne söyledi, bilmiyorum ama şimdiden pişman olduğunu düşünüyorum.”

“Bu ikinci oldu, Serdar. Pişman olmuş veya olmamış artık umurumda değil. Abisinin emrindeyim diye bana üstünlük kurmaya, tehdit etmeye bayılıyor. Artık tahammül edemiyorum. Onca sene bu muameleyi görmek için çalışmadım ben.” Serdar bir şey demedi çünkü Tuğrul

bu konuda haklıydı. Kızın neden onunla bu kadar uğraştığına anlam veremiyordu.

“Hanımefendi telefonu açmadım diye hesap sorabiliyor. Gece ve sabah ne meşguliyetim olacakmış!” dedi söylenerek.

“Sen ne dedin?”

“*Özel hayatım var*, dedim tabii ki ne diyeceğim!” Serdar asıl meseleyi anlamıştı. Ceyhan onu şimdiden böylesine sahiplenmeye başladıysa bir gelecekleri olabilirdi.

“Seni net kıskanıyor. Başkasıyla birlikte sanmış.” Serdar gülmeye başlayınca Tuğrul ona kaşlarını çatıp kızgın bir bakış attı.

“Bana hiç öyle bakma. İkiniz de birbirinizi başkaları ile birlikte sa-
nıyorsunuz. Şimdi taşlar yerine oturdu. Seçtiği yol oldukça tehlikeli ve
yanlış olsa bile durum bu, Tuğrul,” dedi Serdar gerçekleri söyleyerek.

“Artık çok geç.”

Akşam yemeğini yedikten sonra Tuğrul sargıları çıkararak elinin durumuna baktı. Çok sayıda küçük yara vardı elinde. Tam avucunun içinde de dikişler gözükiyordu. Bu haldeyken uçuşa çıkmasına asla izin vermezlerdi.

“Şimdiden hayırlı olsun, Serdar. Yeni liderim sen olacaksın.” Bunu duyunca Serdar güldü ama zamanın ne getireceği de belli olmazdı, yine de arkadaşına takılmadan edemedi.

“Sana emir vermek çok keyifli olacak,” dedi arkasına yaslanarak.

“En azından Selçuk abi gibi havadayken bana *evlen* diye baskı kur-
mazsın.”

“Belki kararım beni hafife almayın, üstüğmenim. Hem nereden bi-
liyorsun, belki benimkiler de arıza çıkaracak.” Tuğrul *hayır* dercesine
başını iki yana salladı.

“En az üç, dört uçuşum kesilecek. O kadar arıza çıkmaz.”

“Haftaya ilk nöbetimiz var. O zamana kadar iyileşir inşallah.”

“İyileşir sanırım.” O an kapı çaldı ve Serdar’la birbirlerine baktılar. Bir misafir beklemiyorlardı. Serdar ayağa kalkıp kapıyı açmaya gitti. Kapıyı açtığı gibi de Ceyhan’ı karşısında buldu.

“İyi akşamlar,” diye başladı Ceyhan söze. “Ben, merak ettim ve gelmek istedim.” Serdar karşısındaki üzgün yüze baktı. İçeri davet etmek istedi ama sonrasında olacakları düşününce bunu yapamadı.

“Tuğrul ile görüşmek istiyorum,” dedi Ceyhan kararlı bir şekilde.

“Ceyhan bu, şu an iyi bir fikir olmayabilir.” Ceyhan o uyarıcı ses tonuna aldırmış etmedi.

“Ondan özür dileyeceğim.”

“Şimdi değil.” Ceyhan bir an gözlerini kapattı ama tekrar açtığında Serdar ondaki inatçılığı gördü.

“Ona geldiğimi söyler misin? Lütfen.” Genç kadının yüzündeki o üzgün ifadeyi görünce bir şansını denemek istedi ama Tuğrul çoktan sesleri duymuştu. Serdar salona geldiğinde hemen konuştu.

“Onu gönder, Serdar,” dedi Tuğrul kararlı ve biraz da öfkeli bir sesle.

“Gerçekten üzgün görünüyordu.”

“Onu görmek istemiyorum.” Serdar tekrar kapıya gittiğinde yavaşça konuşmaya başladı.

“Tuğrul seninle görüşmek istemiyor. Üzgünüm...” Ceyhan başını yere dikti bir an sonra elindeki kitapları Serdar’a uzattı.

“Kitaplar kalmıştı.” Serdar kitapları aldı ama kızın ağlamamak için kendini zor tuttuğunu net bir şekilde görebiliyordu. O kapıyı açtığında gördüğü kararlı kadın yoktu karşısında.

“Neyse, sonra görüşürüz,” dedi genç kadın ve kaçarcasına dairenin önünden ayrıldı. Serdar kapıyı kapatıp, elindeki kitapları salona girdiğinde Tuğrul’a verdi.

“Kitapların geldi. Tuğrul... Kız ağlayacaktı neredeyse,” dedi biraz olsun arkadaşını yumuşatmaya çalışarak.

“Korkak ve aptallar ağlamaya değmezler.” Tuğrul kitaplarını koymak için odasına gitti. Biraz da Serdar’ın sıkıştırmasından kaçmak istiyordu. Ceyhan hatasının cezasını çekmeliydi. Ona ne kadar kızgın olursa olsun

Ceyhan'ı bulduğu gece aklına gelince içinde adını koyamadığı bir his belirdi çünkü ağlamış Ceyhan'ın nasıl görüldüğünü biliyordu.

Pazartesi günü komutanın odasına gitmek sandığından daha zor olmuştu Tuğrul için. Öne süreceği nedenin, geçerli kabul edilip edilmeyeceğinden emin değildi. Derin bir nefes aldı ve kapıyı çalıp içeriye girdi. Selamını verdi ve o, konuya girmeden komutanı konuşmaya başladı.

“Ben de seni çağıracaktım, Tuğrul. Gel otur,” diyerek önündeki kolluğu işaret etti. Tuğrul merak içinde otururken onu neden çağıracağını merak etti.

“Dün Ceyhan ile birlikteydim. Çalışmanızın bittiğini söyledi ve senden övgüyle bahsetti. Ona çok yardımcı olmuşsun.” Komutanı bu cümleleri söylerken Tuğrul şaşkınlıkla bakmamak için kendini zor tuttu. Ceyhan... İstedikini onu zor durumda bırakmadan yapmıştı. Serdar haklı olmalıydı. Ceyhan belli ki yaptığından pişmanlık duymuştu.

“Görevimi en iyi şekilde yerine getirmeye çalıştım, komutanım. Ceyhan Hanım'ın memnun kalmasına sevindim. O gerçekten çok bilgili, bana da bir şeyler öğretmiş oldu.” Komutanı memnun bir şekilde başını salladı anlayışla.

“Kardeşimi çok iyi tanıyorum. Çalışması kolay biri değildir. İnsanların sabrını sınamayı çok sever,” dedi hafifçe gülerek.

“Size olan saygımdan ötürü ona da saygıda kusur etmemeye çalıştım, komutanım,” dedi ve bir an bunu söylemenin doğru olup olmadığını düşündü.

“O konuda hiç şüphem yok. Ben seni zorlayacağından korktum ama görevinin üstesinden gelmene de sevindim.” Birden gözlerini eline dikince Tuğrul gerildi. Elini refleks olarak saklamak istedi.

“Eline ne oldu?” dedi komutanı dikkatle ona bakarak.

“Küçük bir ev kazası, komutanım.”

“İyi ki sol elin.” Tuğrul bunu söyleyip söylememekte tereddüt yaşadı. İnsanlar ilk duyduklarında kötü tepkiler veriyorlardı ama komutanı bir

şekilde bunu öğrenecekti. Bu utanılacak bir şey de değildi ama havacılıkta sıkıntılı bir durumdu.

“Komutanım ben...” diyerek bir nefes aldı. “Ben, solak olarak doğdum.” O ciddi bakışlar şaşkınlıkla yüzüne bakarken içi sıkıntıyla kasıldı.

“Çocukken sol elimi kullandım ama büyüdükçe kendimi sağ elimi kullanmaya da alıştırmaya çalıştım. Yazı yazabiliyorum, rahatlıkla tüm kullandığım jetleri kumanda edebiliyorum, birçok konuda sol elim kadar iyiyim. İyi olmak zorundaydım çünkü beni asla pilot olarak almayacaklarını biliyordum.” Babası bu konuyu ona ilk söylediğinde ortaokulu bitirmesine bir sene kalmıştı. Askeri lise sınavları için sıkı bir şekilde çalışıyordu. Babası sivil havacılıkta bir nebze de olsa bu konunun daha anlayışla karşılandığını ama askeri havacılığın daha katı olduğunu ve eğer mülakatlardan geçmek istiyorsa sağ elini de iyi bir şekilde kullanması gerektiğini anlatmıştı. İlk başta Tuğrul’a bu durum imkânsız gelmişti. Sağ eliyle yazı yazamıyordu, yemek de yiyemiyordu. Zamanla pes ettiği anlar olsa bile devam etmişti ve bu noktaya kadar gelmişti.

“Ve sen akrobasi pilotu olmak istiyorsun, öyle mi!” Evet, o önyargıyı komutanının gözlerinde görebiliyordu çünkü jetler sağ elini kullananlara göre dizayn edilmişti. Solak birisi jetleri sol eliyle kullanamazdı. Lövyeye üzerindeki butonlar, sağ el başparmağının açısına göre yapıldığı için sol elle bu butonları kullanmak neredeyse imkânsızdı.*

“Sağ kokpitte solak bir pilot, uçuşun kritik zamanlarında zorlanabilir Tuğrul. Akrobasi pilotu olmak sürekli kritik uçuş demek.” Tuğrul bunun da bilincindeydi ama başarabileceğini biliyordu.

“Bir ilk olmak istiyorum. Solakların da sağ eliyle bunu yapabildiğini göstermek istiyorum. Komutanım, bu zamana kadar çok çalıştım eğer hayallerimi gerçekleştiremezsem bu dünya bana dar gelir.” Komutanına samimi bir şekilde baktı. Gençliğinde hayranlık duyduğu o kişiyle şu an karşı karşıya oturmak bile Tuğrul için mutluluk vericiydi fakat şu an onun yüzüne baktığında o sert tutum onu korkutmuştu.

* Havacılık ve Uzay Psikolojisi kitabından alıntıdır.

“Senin en büyük ve en önemli görevin ülkenin güvenliğini ve bölünmez bütünlüğünü korumak!” Yüksek ses tonunu duyunca hızlı bir nefes aldı. İlk görevinin ona böyle hatırlatılması hiç hoşuna gitmemişti.

“Komutanım, yanlış anladınız ben-” Sözü o sert ses tonuyla yarıda kesildi ve kendini anlatma imkânı bulamadı.

“Bugünden itibaren hayallerine olan bağlılığını bitirmeni sana emrediyorum!” O ciddi ve kızgın sesi duyunca Tuğrul derin bir nefes aldı. Artık onun referansını alamayacağını biliyordu. O da bazı pilotlar gibi bu konuda önyargılıydı. Oysaki solak olması pilot olmasına engel olmamıştı.

“Evet, solak olup çok başarılı olan pilotlar var. Solak olup sağ elini kullananların, sağlak olup sol elini kullananlardan daha üstün görüldüğü gerçeğini de biliyorum” Tuğrul ama akrobasi başka bir dünya. Bir ekip işi ve ekibin tüm üyelerinin sana olan güveninin tam olması gerek.” Ayağa kalktı ve Tuğrul’un tam karşısına oturdu. Bu nasihat veren tavır hiç hoşuna gitmese bile ondan çok fazla deneyim sahibi bir askerdi ve onu dinlemek zorundaydı.

“Senin iyi bir pilot olduğunu, daha da iyi bir pilot olacağını duyuyorum. Kendini akrobasi için şartlandırma yoksa bu seni mahveder. Her şeyden önce bir işe girmen için sadece çok çalışmak, iyi olmak da yetmez. Kader de devreye girer. Ben senin yaşlarındayken senelerce Türk Yıldızları’na liderlik edeceğimi bilmiyordum. Bunu hiç düşünmedim, hayal etmedim. Senin tek önceliğin gelişimin olmalı. Sen her şeyden önce bir savaş pilotusun. Savaşmak için eğitiliyorsun.” O yumuşayan tavır Tuğrul’a cesaret verdi ve hep merak ettiği o soruyu sordu.

“Komutanım, peki nasıl karar verdiniz? Kaderinizle nasıl keşişti?” dedi komutanına merakla bakarken.

“Komutanım sayesinde Tuğrul. Orada olmamı, uçuşumun buna çok müsait olduğunu söyledi ve beni tavsiye etti. Öğrenci pilot olmadan önce bunu yapmak için çok cesaret lazım, bende o cesaret var mı diye kendimi sorguladım durdum ama sonra ilk kez öğrenci olarak bizzat o hareketleri yapan jette bulunduğumda tüm korkularım gitti. *Bunu*

* Havacılık ve Uzay Psikolojisi kitabından alınmıştır.

yapabilirim, dedim ve sonrasını biliyorsun ama asla dışarıdan görüldüğü gibi değil, Tuğrul. O sorumluluk çok ayrı, bambaşka...”

“Ben de o sorumluluğu almak istiyorum. Kendime güveniyorum, komutanım.” Ciddi bir şekilde komutanının gözlerine baktı çünkü gözlerindeki cesareti görmesini istiyordu.

“Sırf bu yüzden bile seni tavsiye etmem. Kendine güvenmiyorsun, kendine *çok* güveniyorsun. Daha öğreneceğin çok şey var. Unutma *mekteb-i asli kıtadır**. Kendini toparla ve görevinin başına dön. Dediklerimi unutma, Tuğrul.” Tuğrul sadece başını sallamakla yetindi.

“Emredersiniz, komutanım.” Ayağa kalktı ve selamını verdikten sonra odadan çıktı. Dışarıya çıkar çıkmaz tüm morali bozulmuştu. Omuzları çökmüş ve yılgın bir halde odasına gitti. Gürhan Binbaşı’nın söyledikleri kafasında yankılanırken bir kez daha kendinden, özellikle de sol elinden nefret etti. Neden o da çoğu kişi gibi sağ elini kullanmak üzere doğmamıştı? Eğer o da Serdar gibi olsaydı Gürhan Binbaşı onun yeteneklerinden şüphe etmeyecekti. Sanki bir anda tüm kapılar yüzüne kapanmış gibi hissetti. Tüm hayalleri yıkılma aşamasına gelmişti. Tek etken komutanının tavsiyesi değildi; biliyordu. O tavsiye olsa işi daha da kolaylaşacaktı. Evet, komutanı bir yönden haklıydı. O, savaşmak için eğitiliyordu. En önemli önceliği o olmalıydı ama Tuğrul jetlere binip havacılıktaki üstün yeteneklerini tüm dünyaya gösteren, göğüs kabartan, gıpta ile söz edilen o filoda yer almak istiyordu. Bir Türk Savaş Pilotu nasıl korkusuz, cesaretli olur göstermek istiyordu. Hemen pes etmek ona göre değildi. Tüm yeteneklerini onun da bilmesi adına çok çalışmaya devam edecekti. Komutanının tüm şüphelerinin yersiz olduğunu ona kanıtlayacaktı. Serdar kesinlikle haklıydı. NATO tatbikatına mutlaka gitmeliydiler. O an kendine tekrar kızdı. Eğer duygularına hâkim olsaydı şu an yerde değil gökte olacaktı.

Masasının başına geçip evrak işlerine başladığı anda telefonuna bir mesaj geldi. Ekranı baktığında mesajın Ceyhan’dan olduğunu gördü ve hızla okumaya başladı.

* Mustafa Kemal Atatürk’ün sözüdür. Bir askerin asıl okulunun görev yapacağı birliği olduğu anlamını taşır.

Tuğrul merhaba, bu mesajı atıp atmamakta oldukça kararsız kalsam da sonunda kararımı verdim. Senden çok özür diliyorum. O gün çıkışım gereksiz ve haksızdı. Seni bir asker olarak değerlendirmem mümkün değil çünkü ben bir asker veya konunun uzmanı değilim. Umarım elin iyidir, çok kanıyordu. Artık çalışmak istemediğin için abime karşı seni zor durumda bırakmamak adına ona yalan söylemem gerekti. Çalışmanın bittiğini söyledim. Birkaç detay daha kaldı ama onu da başka birine sorarım artık. Çalışmamdaki yardımların için teşekkür ederim. Kendine dikkat et. Emniyetli uçuşlar.

İşte bu kötü olmuştu çünkü az veya çok onun da katkısı olmuştu ve o çalışmada adı yazacaktı. Evet, onu kurtarmıştı ama birkaç detay dediği kısım ne kadar kapsamlıydı, bilmiyordu. Görev bilinci daha ağır bastı ve kendini mesaj yazarken buldu.

Yine yardıma ihtiyacın olursa yazabilirsin.
Bu çalışman kurumumuzda kullanılacak ve
çok titiz davranmak zorundasın.

Mesajı gönderdiğinde anında okunduğunu gördü. *Benden mesaj bekliyor*, diye düşünmekten kendini alamadı.

Tamam, yazarım. Özrümü kabul ettin mi?

Tuğrul mesajı gördü ama cevap vermeden çıktı. Onu affetmiş miydi? Hayır, onu affetmemişti ama artık onunla daha fazla konuşmak istemiyordu. Ceyhan onu kötü yönde etkiliyordu. Hayatında ona yer olmamalıydı. Aklını kullanamıyor, duygularını yönetemiyordu. Tüm kontrollerini elinden alıyordu. Bu yanlıştı, hem de çok yanlış. Bir an önce bu yanlıştan kurtulmalıydı.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Ceyhan bu yemeğe hiç katılmak istemiyordu ama yengesinin sonradan açılacağını bildiği çenesi yüzünden gitmek zorundaydı. İlk başta kendini çok yorgun hissediyordu. Danışmanlık yaptığı şirketin ve hocasının ona yıktığı dersler genç kadını bir hayli zorluyordu. Eve gitmek, duş almak ve sonrasında da uyumak istiyordu. Moral olarak da zaten iyi değildi. Tuğrul ile aralarında oluşan gerilim ve onunla iletişim kurmak istememesi genç kadını üzüyordu ama hatanın da kendinde olduğunu biliyordu. O gün çok ileriye gitmişti. Gözünü bürüyen kiskançlık duygusuna engel olamamıştı. Aramasına geri dönmediği zaman, hiç bilmediği bir şey yüzünden Tuğrul'un ona tepkili olduğunu hissetmişti. Ona ulaşmak için tek çözüm abisine söylemekti ki abisi arar aramaz hemen dönüş yapmıştı Tuğrul. Ceyhan onu neyin kızdırdığını anlamıyordu. Daha birkaç gün önce kendisini merak edip evine gelen o Tuğrul değildi karşısındaki. Yüzüne bile bakmayan, soğuk, mesafeli, umursamaz bir adam olarak gelmişti.

Başka kadınların da hayatında olabileceğini ima ettiğinde Ceyhan kendini tutamamıştı. Tuğrul'u neyin yaralayacağını çok iyi biliyordu. Düşünmeden, sadece o anın getirdiği duyguyla konuşmuş ve karşılığını da almıştı fakat onun kendine zarar vereceğini hesaba katmamıştı.

Tuğrul'u çok merak ediyordu. Hakkındaki düşünceleri muhakkak negatif yönde değişmişti, ona yardım etmeye devam edeceğini de söylemişti. Onunla tek iletişim kanalı bu olacaktı. Sıkıntıyla arabasından

indi ve abisinin sıcacık, iç ferahlatan bahçeli evine doğru yürümeye başladı. Bahçe kapısından geçip, giriş kapısına geldiğinde zili çaldı ve kapıyı küçük yeğeni Buket açtı.

“Hoş geldin,” dedi genç kız gülümseyerek.

“Hoş buldum, canım,” dedi Ceyhan ve ona sarıldıktan sonra içeriye geçti. Üzerindeki ceketi çıkardı ve evin diğer hanımlarıyla buluşmak üzere Buket ile mutfığa gitti.

“Merhaba, hanımlar,” deyince hemen yengesi yüzüne inceleyen bakışlar atmaya başladı.

“Senin moralin mi bozuk, Ceyhan?” diyerek nezaket kurallarını es geçti yengesi.

“Çok yorgunum yenge, ondandır,” deyip geçiştirmek istedi Ceyhan.

“Var sende bir şeyler ama hayırlısı...” O ima hiç hoşuna gitmedi Ceyhan’ın. Özellikle Burcu da ona kaçamak bakışlar atarken sebebin az çok ne olduğunu tahmin etmiş gibiydi.

“Çalışma nasıl gidiyor?” diyerek konuya giriş yapması Ceyhan’ın gerilmesine sebep oldu.

“Az kaldı, bitecek yakında. Umarım faydalı ve kusursuz bir çalışma olmuştur. Daha hocama göstermedim.” Bunun baskısını da fazlasıyla hissediyordu. Yaptığı en kapsamlı, zor bir projeydi.

“Yani artık *askerlerle* çalışmayacaksın.” Askerdeki gizli ima Tuğrul’dü. Ceyhan bir an bakışlarını kaçırdı ve sorudan kaçmak istercesine mutfak masasındaki sandalyeyi çekip oturdu.

“Aklıma takılan bir şey olursa sormak zorundayım. Yer ekibine uğramaya çalışacağım hafta içi mesela.” Burcu ona bakarken bir terslik olduğunu çoktan anlamıştı. Yengesi de bu sohbe katılınca Ceyhan dört bir yandan sıkıştırıldığını hissetti. Keşke arkasını dönüp çıkabilseydi bu evden.

“Şu bizim kızları beğenmeyen askerle çalışıyordun, değil mi?”

“Galiba oydu,” dedi yengesine bakmadan.

“Selçuk abinin bizi tanıştırdığı o yakışıklı asker. Ondan mı bahsediyorsunuz? Tuğrul?” Heyecanla söylenen o cümle Ceyhan’ı rahatsız etti.

Küçük yeğeni ondan bahsederken garip bir şekilde konuşmuştu. Yüzüne yayılan kırmızılığa bakılırsa Ceyhan huzursuz hissetmekte haklıydı.

“Evet, Tuğrul ile birlikte çalıştık.”

“Ah, annem ilk söylediğinde bir fotoğrafına bakmalıyım. Bu kadar yakışıklı olacağını tahmin etmemiştim.” Buket her ne kadar gülse de Ceyhan onun biraz da olsa utandığını fark etmişti.

“Onu çok mu beğendin?” dedi Ceyhan. Tepkisini ölçmek istiyordu ama kızın davranışlarından gerçek apaçık ortadaydı. Küçük yeğeni ondan bariz hoşlanmış gibi duruyordu.

“Bence onu beğenmeyecek kadın yoktur.” O gözlerdeki ışıltı ve heyecan Ceyhan’ı içten içe kızdırdı. Hayatında böyle saçma bir olaya tanıklık etmek istemezdi. Yeğeniyle aynı adamı aynı anda sevemezdi.

“Buket biraz ergen gibi davranmıyor musun? Her halükârda o babamızın emrinde olan bir asker.” Burcu’nun böyle konuya girmesi onun için iyi bir şey olsa da kendini yine de huzursuz hissetti Ceyhan.

“Selçuk abi de babamın emrinde olan bir askerdir.”

“Ondan hoşlanmışsın,” dedi Ceyhan yavaşça.

“Evet, hem de çok. Babam yüzünden yüzüme bakmak istemez ama belki bir şansım olabilir.” O umutla söylenen son cümle Ceyhan’ı öyle rahatsız etti ki bakışlarını hemen kaçırdı.

“Onun hakkında bir şey bilmiyorsun, kendini hayallere çabuk kapırdın, Buket. Belki de annemin taliplerini geri çevirme nedeni vardır. Belki de bir kadını seviyordur,” dedi Burcu ona bazı gerçekleri hatırlatıp.

“Umarım böyle bir şey yoktur, abla. Onunla bir şansımın olmasını çok isterim.” Ceyhan sakinleşmek için derin bir nefes aldı. İnana-mıyordu bu duruma. Selçuk onunla Buket’i tanıştıtırırken aklından ne geçiyordu acaba! Günden güne iyice gıcık olmaya başlamıştı ona karşı. Tuğrul’u tehdit etmesini anlayabiliyordu ama Ceyhan’ı da tehdit etmişti resmen. Eğer daha da ileriye giderse elindeki kozu kullanmaktan geri kalmayacaktı. Arada Burcu’nun kalacağını biliyordu, yapacak başka iyi bir şeyi yoktu.

“Ee, Ceyhan, senden yok mu haberler?” Yengesi onun tavrını bildiği için çöpçatanlık yönünü asla Ceyhan’ın üzerinde kullanmamıştı, yine de merak etmekten kendini alıkoyamıyordu.

“O günden sonra erkeklere güvenmekte güçlük çekiyorum, yenge. Sanırım bir süre böyle devam edecek.”

“Hemen küsme aşka. Öyle biri çıkar ki karşına bu sözlerini yerle bir eder.” Çoktan yerle bir etti, dedi içinden. Şu an bile ana gündem oydu. Bir an sırf ona inat olsun diye Buket ile Tuğrul’un görüşmeye başlayabileceği fikri aklına gelince içi endişeyle burkuldu. Eğer yengesi bunu kafasına koyarsa yapabilirdi. Tuğrul bunu yaparsa Ceyhan’ı fazlasıyla yerle bir etmiş olurdu. *Umarım böyle bir şey olmaz*, dedi iç sesi. Kafasını rahatlatmak için kollarını sıvayıp yemeklere yardım etmeye başladı. Birlikte masayı hazırladılar. Yemeğe geçtiklerinde ana konu yine çalışması olmuştu.

“Ceyhan, bitti mi proje? Öğrencimi rahat bırakacak mısın artık?” Bu ima dolu sözlerle aldırış etmedi Ceyhan. Sakince cevap verdi Selçuk’a.

“Evet, bitti sayılır, hocama daha göstermedim. Belki yine yardım isteyebilirim. Bence mühendis olarak iyi, kendini geliştirmiş.” Neden birden onu övmek istediğini bilmiyordu Ceyhan ama gerçekten de onun hakkında böyle düşünüyordu. Ayrıca öğrenmeye de fazlasıyla açık biriydi Tuğrul. Ona birkaç soru bile sormuştu merak ettikleri hakkında.

“Açmayın o konuyu! Düşündükçe sinirlerim geriliyor.” Abisinin bu ani çıkışı Ceyhan’ı çok şaşırttı. Bilmediği bazı şeyler olmuştu anlaşılan.

“Neden?” dedi Ceyhan merak ederek. Abisinin öfkesini çekecek ne yapmıştı Tuğrul?

“Tam anlamıyla bir hot pilot!* Her şeyi yapabileceğini sanan, tehlike sever, kontrolü elden bırakmak isteyen...”

“Aynı kişiden mi bahsediyoruz baba? Benim tanıdığım Tuğrul böyle biri değil,” diyerek onu savunma ihtiyacı hissetti Selçuk. Ceyhan, abisinin Selçuk’a öfke saçan bakışlarını görünce gerildi.

* Hot pilot: Kanı kaynayan pilot. Uçuş zevk ve heyecanı ile kapasitesinin sınırlarını zorlayıp kırmızı çizgilere yaklaşan pilotlar için kullanılan bir terim. (Havacılık ve Uzay Psikolojisi)

“Hanene bir eksi yazdım bu yüzden Selçuk! Daha askerini tanımıyorsun. Belki solak olduğundan da haberin yoktur.” Bu bilgiyi duyunca Ceyhan çok şaşırıldı ve birlikte çalıştıkları o anları düşünmeden edemedi. Kalem hep sağ elindeydi ve sağ eliyle yazmıştı notları.

“Biliyorum ama Tuğrul kendini bu konuda geliştirmiş biri. Kumanda ederken ben hiç sorun yaşadığını görmedim. Zaten sorun yaşasa burada olmazdı,” diyerek Tuğrul’u savunmayı sürdürdü Selçuk.

“Konu o değil. Bunu bilerek akrobasi pilotu olma hayali kurması. İyi bir savaş pilotu değil, iyi bir akrobasi pilotu olmak istiyor. Daha kıtada ikinci senesinde hem de!” Ceyhan abisinde bu savunmaların işe yaramadığını net bir şekilde görüyordu ve bu kadar öfkeyi Tuğrul’un hak etmediğini düşünüyordu.

“Tuğrul o kadar yetenekli mi, bilmiyorum ama şu an için iyi bir savaş pilotu olacağının garantisini verebilirim, baba. Onunla bir uçuşa çıkmalısın. Reflekslerini kendin görmelisin. Seni çok önyargılı gördüm.”

“Önyargı değil bu, Selçuk! Omzumdaki yıldızları boşuna takmadılar bana. İşimi mi öğretmeye çalışıyorsun sen! Ne cüretle!” Abisinin sesinin yükselmesi masadaki herkesin gerginleşmesine neden oldu. Burcu endişeyle eşine bakarken konuya girip girmemek konusunda kararsız gibi duruyordu.

“Yanlış anladınız, komutanım. Özür dilerim.” Abisinin karşısında Selçuk’un aciz olması çok hoşuna gitse de Tuğrul’u korumaya çalışması da takdirini kazanmıştı.

“Bu hırs zamanla onu tüketecek, farkında değil. Hiç nasibimde varsa olurum, olmazsa da hizmetimi en üst şekilde yaparım, demiyor. Ben kesin atanacağım oraya, diyor. Karşıma geçip kendime güveniyorum, dedi. Kaderimde varsa demedi.” Ceyhan gülümsemek istedi ama kendini durdurdu. Onun bu cesareti hoşuna gitmişti.

“Tuğrul daha çok genç. Düşünmeden konuşmuş belli ki.”

“Cezasız da kalmayacak düşüncesiz konuşması. Operasyona Serdar ile birlikte sen gideceksin Selçuk.” Abisi hiç masada bu tarz konuları konuşmazdı. Özellikle de görevleri... Çok kızgın olduğu için belki de bunu düşünmemişti.

“Komutanım ama Tuğrul ve Serdar diye konuşmuştuk. Onları sınımamı istediniz ve o gün yaptığımız çalışmayı da izlediniz. İkisi de iyiydi. Serdar kadar Tuğrul da gitmeyi hak ediyor.” Bu haksızlık karşısında Ceyhan da kendini tutamadı.

“Sırf solak ve hayallerinin peşinden koşmak istiyor diye ona ceza mı vereceksin, abi?” Masanın altından Burcu ayağını Ceyhan’a vurdu daha da ileriye gitmesini önlemek için. Babası her an ona olan ilgisini fark edebilirdi.

“Bakıyorum da çalışma arkadaşını çok benimsemişsin. Onun tek hayali vatanına en iyi şekilde hizmet etmek olmalı. İyi bir asker bir tek bunu düşünür. Sana gelirse Selçuk, sana da ceza vermeden önce çeneni kapat. İkiniz gideceksiniz dedim, o kadar.” Abisini fazlasıyla kızdırmıştı Tuğrul ve bu, onun için hiç iyi değildi. Onu uyarmak istiyordu. Eve gidince onu araması gerekiyordu. Yoksa Tuğrul’un en ufak bir hatasında abisi onu cezalandırıp duracaktı. Davranışlarına ve cümlelerine çok dikkat etmesi gerekiyordu. Abisi ona bakarken söylediklerinin arkasında durduğunu göstermek istercesine cesurca karşılık verdi bakışlarına.

Ceyhan eve gittiğinde telefon etmek sandığından daha zor olmuştu. Defalarca aramaya yeltenmiş ama bir türlü o tuşa basamamıştı. En sonunda cesaretini topladı ve derin bir nefes alarak elini telefonun ekranından kaydırıp kulağına götürdü. Telefon çalarken kalbi hızlı bir şekilde atıyordu. O bekledikçe heyecanı da arttı. Gözlerini kapattı hayal kırıklığını sindirmek istercesine... Tam da tüm umudunu yitirmişken onun sesini duyunca rahat bir nefes aldı. Gözlerini açtı ve sakince konuşmak için kendini hazırladı.

“İyi akşamlar, Tuğrul. Seni bir konuda uyarmak için aradım,” dedi direkt konuya girerek çünkü Tuğrul her an telefonu suratına kapatabilirdi.

“Ne uyarısı?” dedi karşısındaki ses.

“Abim... Onu çok kızdırmışsın. Lütfen onun her dediğini yap, asla karşı gelme. Sözlerini dinle... Yoksa senin için her şey kötü olacak.”

“Zaten öyle davranıyorum. Ceyhan, bu da nereden çıktı?” Ceyhan demesi içini rahatlattı çünkü araya mesafe koymamıştı.

“Sen ne olduğunu biliyorsun. Abim eğer birine karşı önyargı yaparsa onu kırması çok zordur. Senin de buna kurban gitmeni istemiyorum.” Tuğrul duraksadı ve bir nefes aldığını duydu Ceyhan. Bunun gizli kalmasını istiyor da olabilirdi ama artık gizli diye bir şey kalmamıştı o masada.

“Peki, uyardığın için teşekkür ederim.”

“Sadece çalış, Tuğrul. Kendini ona göster. Yapabileceğini biliyorum, inanıyorum.” Onu şaşırttığını biliyordu fakat içinden geçen cümleler bunlardı.

“Görüşürüz,” dedi ve Tuğrul’un da bir şey söylemesini bekledi ama telefon kapanmıştı çoktan. Kendini koltuğa bırakırken tüm yorgunluğuyla birleşen moral bozukluğu ona hiç iyi gelmiyordu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Hayatı tam bir karmaşaya dönmüştü. Daha iki ay önce her şey bambaşkaydı. Onu sevdiğine inandığı bir erkek arkadaş vardı. Akademik hayatına doktor olarak devam edebilmesini sağlayacak o proje için oldukça hevesliydi.

Konuyu abisine ilk açtığı zaman aklına geldi. Ne kadar da heyecanlıydı, bir yanı kabul edilmezse diye çok korkuyordu. Ayrıca artık sevdiği hocasının yanında çalışacağı için de çok mutluydu. Çünkü hocasının şu an çalıştığı üniversiteye geçmesi Ceyhan için kötü olmuştu. Onun ufkunu açan, bu işe gönül vermesini sağlayan kişiydi hocası. Abisi onay geldiğini söylediği zaman kararını vermişti. Hocası onun için bir kadro açtırmıştı ve projenin ana amacını beğenince Ceyhan’ın artık o şehirde kalmak için bir sebebi kalmamıştı. Tabii o kötü manzaraya şahit olmasa daha iyi olabilirdi ama bir yandan da eski sevgilisinin o iğrenç yanıyla da tanışmış olmuştu.

O kötü olay olmasaydı Tuğrul ile daha farklı bir şekilde tanışmış olacaktı. *Yine o şekilde mi tanışmak isterdim,* diye düşünmeden edemedi. Malum gecedен pişman olmamıştı ama Tuğrul’un pişman olduğunu biliyordu. Ceyhan ondan daha ilk karşılaştıkları gece hoşlanmıştı. Tuğrul ile vakit geçirdikçe ona artık farklı bir gözle bakmaya başlamıştı. Genç adamı çoğunlukla sinir etse bile onunla atışmak hoşuna da gidiyordu. Eğer onu merak edip evine gelmeseydi Ceyhan şüphede kalacaktı ama

o gün eve gelmesi artık emin olmasını sağlamıştı. Tuğrul ona değer vermese bunu yapmazdı. Evet, tam anlamıyla normal bir ilişkinin başlangıcı değildi belki yaşadıkları, bir araya geldiklerinde o çekimi ikisi de hissediyordu. Daha fazla düşünürse bu koltuktan kalkamayacaktı. Zorla ayağa kalktı ve banyoya girmek için hazırlık yapmaya başladı.

Filoya gelmek Ceyhan için oldukça zor olmuştu. Tuğrul ile karşılaşma ihtimali vardı ve onunla karşılaştığında nasıl davranacağını bilmiyordu. Onu en çok korkutan ise karşılaştıkları takdirde Tuğrul'un ilgisiz davranma olasılığının yüksek olmasıydı. Özrünü kabul etmemişti. En azından cevap vermediği için Ceyhan öyle düşünüyordu.

Arabasından dışarıya adım atarken karşısında duran bakım hangarına baktı. Bir zamanlar o da burada çalışmak için hayaller kurmuştu ama gerçek hayat oldukça acımasızdı. Hızlı adımlarla yürürken makinistlere soracağı soruları düşünmeye başladı. İçeriye girmeden önce konuşma ve gülüşme sesleri duydu. İçeride neşeli bir sohbet dönüyor olmalı, diye düşündü. Birkaç adım attığında kimlerin konuşup güldüğünü gördü. Gülenlerden biri Tuğrul'du ve karşısındaki makinistlerle koyu sohbetine devam ediyordu. Bir asker önüne çay koyduğunda Tuğrul da teşekkür etti. Oturduğu masanın üstünde birçok evrak vardı. Tuğrul bir yandan konuşurken bir yandan da evraklarla ilgileniyordu. Birkaç adım daha atınca topuklu ayakkabısının sesi duyuldu ve birden tüm bakışları üzerinde hissetti. Masaya yaklaşıncaya yavaşça gülümsedi.

"Kolay gelsin, beyler!"

"Ceyhan Hanım, hoş geldiniz!" dedi makinist ve hemen oturduğu yerden kalkıp Ceyhan'a sandalyesini işaret etti oturması için.

"Teşekkür ederim," diyen Ceyhan sandalyeye oturunca Tuğrul ile karşı karşıya oturmuş oldular.

"Sizi yine rahatsız edeceğim biraz," dedi Ceyhan makinistlere bakarak.

"Ne rahatsızlığı..." Tuğrul ona bir bakış attı ve sonra yavaşça konuştu.

"Hoş geldiniz, Ceyhan Hanım," dedi mesafeli bir şekilde. Elindeki kalemle önündeki kâğıda hızla bir şeyler yazmaya başladı. Ceyhan ellerine dikkat ettiğinde sol elindeki yaraları ve dikişi gördü. O an içi

sızladı ve kendine kızdı tekrardan. Biraz daha uysal davransaydı böyle olmayacaktı.

“Hoş buldum, sizi de yakalamışken birkaç şey sorabilirim o halde.”

“Tabii,” dedi Tuğrul ona bakmadan ve yazmaya devam etti.

“Bir şeyler içmek ister misiniz?” dedi makinist, Ceyhan’a bakarak.

“Çay alabilirim zahmet olmazsa.” Makinist yanından ayrılırken Tuğrul kısık ama ima dolu bir sesle konuşmaya başladı.

“Yine ses kaydı olacak mı?”

“Bana tavırlı olduğun için duymadın ama o gün sana söyledim. Ben üniversiteye geçtiğimden beri böyle çalışıyorum. Asıl sen beni bilmediğim bir şey yüzünden yargılıyorsun.” Tuğrul’a kaçamak bakışlar attı, hâlâ yazmaya devam ediyordu. İstemsizce gözü sağ eliyle yazdığı el yazısına takıldı. Bir erkeğe göre gayet düzenli ve iyi duruyordu. Bir an Tuğrul bakışlarını ona çevirdi ama bu çok kısa sürdü. Kısık sesle Ceyhan’a cevap verdi.

“Aynısını sen de yapmıştın. Neden fikrini değiştirdiğini merak ediyorum. Bana neden yardım etmeye çalışıyorsun?”

“Çünkü haksızlığa tahammül edemem.” O an ikisi de sustu ve Ceyhan çay getirdiği için makiniste teşekkür etti. Sakinleşmek adına çaydan bir yudum içti, ardından notlarını çıkardı.

“Bunlara bakar mısın? Bu gece yazmaya başlayacağım.” Tuğrul kâğıtları alıp hızlı bir şekilde notlara bakmaya başladı.

“Buradaki teknik bilgiler doğru.” Makinistlere de bazı kısımları sordu ve teyit ettikten sonra hiç istemese de buradan ayrılmak zorundaydı. Tuğrul da evrak işlerini bitirmişti. Kalkmak için onun kalkmasını bekliyordu. En azından dışarıda baş başa konuşmak için bir an kollamak istiyordu Ceyhan. Nihayet o an geldi ve onunla dışarıya doğru yürümeye başladılar.

“Bana neden fikrimi değiştirdiğimi sordun.” deyip etrafa baktıktan sonra Tuğrul’un önüne geçti. İçeride bunu yapmayı çok istemişti. Tuğrul’un hiç beklemediği bir anda yaralı olan elini kavrayıp avuçlarının arasına aldı.

“Ceyhan, ne yapıyorsun?” Tuğrul elini çekmek istedi ama Ceyhan bırakmadı. Parmakları avucunun içindeki yaraları tek tek okşarken genç adamın gözlerinin içine baktı ve hüznünlü gözlerle konuşmaya başladı.

“Özür dilerim. O cümleleri öyle düşündüğüm için değil, seni kızdırmak için söyledim çünkü senin en zayıf noktanın ne olduğunu biliyordum. Bana kızgındın ama bunun nedenini bile bilmiyorum.”

“Biri görececek,” dedi sanki kaçmak ister gibi Tuğrul.

“Umurumda değil. Abimin karşısına çıkıp her şeyi anlatabilirim.” Kararlılığını görmesini ve o sert yüzün yumuşamasını istedi.

“Sen kafayı mı yedin?” İsteddiği olmasa bile pes etmedi Ceyhan.

“Tuğrul, o gün evime gelmeseydin buna cesaret edemezdim ama şimdi edebilirim çünkü seni gördüm. Benim için endişelenmiştin.” Tuğrul bir şey demedi, Ceyhan kendini fazlasıyla sıkıtuğunu görebiliyordu. Onu gafil avlamıştı fakat *böylesi daha iyi*, diye düşündü.

“Ben sana değer veriyorum. Fikrimi değiştirmedim, başından beri senin hakkında aynı şeyleri düşünüyorum, hissediyorum.” Şu an aynı karşılığın ondan gelmeyeceğini biliyordu, en azından bunu düşünmesini istiyordu.

“Ceyhan, ben...” Bakışlarını kaçırdı ama genç kadın onu etkilediğini net bir şekilde görebiliyordu. Kendi içinde bir savaş içindeydi Tuğrul. Bir ses duyunca hemen ellerini çekti onu zor durumda bırakmamak için.

“Zamanım kalmadı, bu ara çok yoğunum. Dersime yetişebilmem için gitmem gerek.” Tuğrul başını salladı, Ceyhan artık o sert bakışların yumuşadığını net bir şekilde gördü.

“Uçuşlara çıkamıyorum ben de evrak işlerinin peşinden koşuyorum,” dedi Tuğrul neden burada bulunduğunu açıklamak istercesine.

“Bunun için çok üzgünüm ama telafi edebilirsin. Seni bir gün kırmızı tulumla göreceğime inanıyorum.” Tuğrul ona bakınca yüzünde bir gülümseme olmasa bile gözlerindeki o gülümsemeyi görür gibi oldu.

“Görüşürüz inşallah, Tuğrul,” dediğinde az önceki sıcakkanlılığa güvenerek ondan bir cevap bekledi ama o cevap gelmedi. Sadece resmi bir şekilde selam verdi Tuğrul ve yanından geçip beş, on adım attığı sırada

durdu. Tekrardan ona bakarken bu sefer yine yüzünde sert bir ifade vardı.

“Bana değer veriyorsan niye başka erkeklerle birliktesin?”

“Ne?” dedi Ceyhan çünkü anlamamıştı. Başka erkeklerle falan değildi. Sadece bir kere başka biriyle alışverişe çıkmıştı. O zamanı hatırladığında içten içe sinir oldu.

“Demek beni bu yüzden yargıladın.” Buna inanamıyordu. Şaşkınlıktan başka bir şey demedi ve arabasına doğru yürümeye başladı. Onun kim olduğunu bile öğrenmeden direkt Ceyhan’ı yargılamıştı. Onu kıskanmıştı besbelli. Aklı başından uçup gitmişti ve abisinin yanına uğramadan gittiğini otoyola çıktığında fark etti. Artık beklemekten başka çaresi yoktu. İlk adımı atmıştı ve ona adım atıp atmamak Tuğrul’a kalmıştı.

Tuğrul aklında soru işaretleriyle birlikte filo binasına girdi. Ceyhan gerçekten cesur bir adım atmıştı. Elini tuttuğu ve gözlerinin içine baktığı âni hatırlayınca istemsizce gülümsedi. Ona değer verdiğini söyleyip bir nevi gerçek duygularını Ceyhan ilk kez ona itiraf etmiş oluyordu. Keşke o gün birlikte gördüğü erkeği de ona açık bir şekilde söyleyip öyle gitseydi. Tuğrul, o son öfkeli bakıştan bir şey çıkarmıştı. O da durumun sandığı gibi olmadığıydı. Bilmeden onu yargılamasının yanlış olduğunu biliyordu ama her erkek o tabloyu gördüğünde onun gibi düşürdü. Özellikle de Tuğrul gibi hayatında ilk kez bir kadından bu denli hoşlanıyorsa...

Elindeki evraklarla birlikte odasına girdiğinde Serdar'ın da orada olduğunu gördü.

“Devrem, benim kâğıtlarla işin bitmedi mi daha?” dedi alayla Tuğrul'a bakarak.

“Bitmiyor, bitmiyor... Tüm filonun evrak işini ben yapıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki ceza almışım gibi.” Tuğrul sabahdan beri ellerinde kâğıtlarla birlikte koşturup duruyordu. Raporlar ve doldurulması gereken evraklar derken floda kaç tur attığını sayamamıştı artık.

“Azıcık öyle gibi.” Tuğrul onu onaylamak için başını salladı. Ceyhan onu uyarmaya çalışmıştı zaten. Demek ki uyarmakta oldukça haklıydı.

“Gürhan Binbaşı’yı çok kızdırdım. Solağım ve hayallerim var diye...” Elindeki dosyayı sert bir şekilde masasına bıraktı.

“Ulan hem solaksın hem de yükseklik korkun var ama tanıdığım en yetenekli adamlardan da birisin. Nesin sen, Tevfik Tuğrul Türkdoğan!” Serdar’ın bu ani çıkışına güldü.

“Ben Allah’ın bir mucizesiyim,” dedi Tuğrul alaycı bir şekilde. İkisi birlikte gülerken Serdar arkadaşındaki ekstra neşeyi hemen fark etti.

“Bir şey olmuş. Sabah böyle değildin.” Tuğrul hemen bakışlarını kaçırdı ama sonra neden bu kadar utandığına da anlam veremedi.

“Ceyhan Hanım geldiler.”

“Ee,” dedi Serdar oturduğu yerden doğrularak.

“Cesur bir adım attı. Bana içinden geçenleri anlattı. Bana değer veriyormuş.” Tuğrul kendini tutamayıp içten bir şekilde hafifçe güldü. Bu zamana kadar ona ilgi göstermek isteyen çok kadın olmuştu ama hiçbir zaman bir kadının ilgisinin onu bu denli mutlu ettiğini hatırlamıyordu.

“O gün onu yanlış yargıladık yani.” Tuğrul arkadaşını doğrulayarak başını salladı.

“Galiba öyle. Bunu söylediğimde yüzüme öyle bir baktı ki...”

“Kız alenen senden hoşlandığını ima etti ve sen de karşılık olarak bunu mu sordun?” Serdar’ın o kaşlarını kaldırmış şekildeki onaylamayan bakışlarını görmezden geldi.

“O olayı öğrenmeden ona bir şey diyemezdim,” dedi kendini savunmaya geçerek.

“Gerçekten bu konuda ne kadar da cesaretsizsin be, Tuğrul. Tabii kızar. Hiç anlamıyorsun kadın ruhundan. Ceyhan böyle sert ve asi davranmaya devam etmeli bence, sen ancak öyle yontulursun.”

“Teşekkür ederim, bana ettiği hakaretleri ne çabuk unuttun?” Bezginlikle söylenen bu sözün ardından Serdar konuşmaya devam etti.

“Eminim bunun için de bir şey söylemiştir çünkü şu an onu affetmiş gibi duruyorsun. Bir şey yapman lazım, senin de bir adım atman lazım,” dedi heyecanlı bir sesle.

“Bir şey yapamam, çok yoğun olduğunu söyledi. Kafasının daha rahat olduğu bir ânı beklemeliyim çünkü öfkesi olduğundan daha fazla olacaktır.”

“Doğru diyorsun.” Tuğrul artık konuyu değiştirmek istiyordu çünkü düşünmeye başladığında akşam olana kadar aklından çıkmayacaktı.

“Uçuş nasıldı? Öyle özledim ki gitgide kendime daha da kızıyorum.”

“İyiymiş, haftaya yetişiyorsun ya ona bak. Nöbette birlikte olacağız.” İyi ki öyleydi yoksa kendisini hiç affetmeyecekti. Gözleri masasındaki dosyalarda gezerken bezgin bir nefes aldı.

“Daha yapılacak bir ton işim var.” Dosyaları ayırdı ve önündeki yığına baktı.

“Hadi hadi sızlanma.” Serdar’a bakıp başını salladı. Yapmaktan başka çaresi yoktu.

O gün gelip çattığında ikisi için de bir ilk olmuş olacaktı. Nöbet tutmak kutsal bir olaydı ve sorumluluğu çok ağırdı. Çünkü en ufak bir olayda gözünü kırpmadan müdahale etmek için en ön safhada onlar olacaktı. Bu görev, inanç ve sorumluluk bilinciyle yapılırdı. Nöbet için hazırlanmış uçakların yanındaki binada yirmi dört saat süre ile her an kalkışa hazır şekilde beklenirdi.* Ani bir olayda anında reaksiyon verilir, hazır bekleyen bakım ekibi ile pilotlar müdahale için kalkışı gerçekleştirirlerdi. Bu, dünya standartları içinde on beş dakikada yapılmalıydı ama Türk Hava Kuvvetlerinde ortalama yedi, sekiz dakikayı geçtiği görülmemişti.** Düşman uçakların yaklaşması, kendini tanıtmadan sınırlara yaklaşan, rotasından çıkan, kaçırılan her türlü hava taşıtı ve UFO görüldüğü bildirilen ve radarlarda görünen her durumu kapsardı.***

“Gerçekten bu çok farklıymış,” dedi Serdar. Her an tetikte olmak, bir miktar da stresi beraberinde getiriyordu.

“Çocukluktan beri burada olmak istiyorduk, şimdi gökyüzümüzü biz koruyacağız.” Tuğrul elinin iyileşmesinden sonra hem uçuşa çıkmış hem de tüm gün boyunca evrak işlerinin peşinden koşturup durmuştu. Artık Serdar’la birlikte düşündüklerinin doğru olduğunu görmüşlerdi. Alenen yüzüne söylenmese bile Tuğrul’a resmen bir ceza verilmişti. Tuğrul hiçbir şekilde yorum yapmamış, verilen tüm işleri zamanında yapmış ve hiçbir şekilde bozuntuya vermemişti.

* Göklerin Kurdu kitabından alıntıdır.

** Göklerin Kurdu kitabından alıntıdır.

*** Göklerin Kurdu kitabından alıntıdır.

Sabaha karşı tam hava aydınlanmadan telefon çaldığında Tuğrul açtı. Gürhan Binbaşı oldukça ciddi bir sesle telefonu Serdar'a vermesi gerektiğini söyledi. Tuğrul dışarıya bakıp da koşturarak binaya giren askeri gördüğünde, acil bir durum olduğunu anladı. Serdar telefonu aldı ve söylenenleri dinledi.

"Emredersiniz, komutanım," dediği an kapı açıldı ve gelen asker kâğıdı Serdar'a uzattı. Serdar ise telefonu Tuğrul'a verdi.

"Serdar, Selçuk Yüzbaşı ile birlikte bir hava harekâtına gidecek. Sen de hazırlıklı ol, Tuğrul."

"Emredersiniz, komutanım." Telefonu kapattığında Serdar hemen hazırlanmaya başlamış, asker de odadan çıkmıştı.

"Hadi göreyim seni," dedi Serdar'ın yüzüne yansıyan heyecanı görünce.

"Bizim için dua et, Tuğrul."

"Benim dua etmeme gerek yok. Milletimiz bize duacı zaten. Onların duaları korur bizi." Serdar başını salladı, gülümseyerek bir selam verdi ve odadan çıktı. Tuğrul neden onun seçildiğini kendi içinde sorgulamadı çünkü Serdar mükemmel bir savaş pilotuydu. Tatbikatlarda hep göz önünde olurdu çünkü bu işi her zaman yüreğiyle yapardı. Bu harekatta da arkadaşının başarılı olacağından emindi ve bundan dolayı da oldukça gurur duyacaktı. Serdar her zaman kardeşi gibi olmuştu. Aralarında asla bir rekabet yaşanmamıştı ki burada tüm askerler arasında öyle bir durumun olmasına imkân yoktu çünkü her biri aynı amaç doğrultusunda çalışıyorlardı. Kendisi de elbette aktif görevlerde yer almak isterdi ama bunun kararını verecek kişi o değildi. Bu yüzden beklemekten başka bir çaresi yoktu.

Telefon çalacak diye bekledi fakat bu gerçekleşmedi. Gün aydı, güneş açtı ve nöbeti devretti. Operasyonun başarılı olduğuna dair kamuoyu ile bilgi paylaşıldı. Serdar gelir gelmez onu soru yağmuruna tutmayı planlıyordu. İlk kez jetlerde uçmaya başladıklarında da böyle olmuştu. İlk Serdar deneyimlemiş ve her detayı Tuğrul'a anlatmıştı. Tuğrul da bu sayede daha bilinçli bir şekilde çıkmıştı uçuşa.

İndiğinde onu karşılamak için makinistlerle birlikte otururken iniş izni istendiğini ve makinistlerin hazırlanmaları gerektiğini duyduğunda ayağa kalktı. Dışarıya çıktığında o derinden gelen sesleri duydu. Birkaç dakika sonra da uçaklar görüş açısına girmişti. İniş gerçekleştikten sonra makinistlerle birlikte Serdar'ın inmesini bekledi. Serdar kaskını çıkarıp

makinistine vermesinin ardından Tuğrul'a mutlulukla karışık bir gülümsemeyle bakarken Tuğrul hemen arkadaşına sarıldı.

"Kardeşim benim, ilk görevin hayırlı olsun," dedi omuzlarına hafifçe vurarak.

"Sen de olsaydın daha güzel olurdu be, Tuğrul." Geri çekilip Tuğrul'a bakarken, Selçuk'un yanlarına geldiğini gördü.

"Kişisel hedeflerini, asıl hedefinin önüne koymasaydı bugün ben değil o gidecekti. Aptal herif!" Bir an o öfkeli cümleden sonra ikisi de şaşkınlıkla Selçuk'a baktı. Tuğrul böyle bir azarlamayı beklemiyordu.

"Umarım o bir haftalık koşturma aklını başına getirmiştir," diyerek hızını alamadan konuşmayı sürdürdü Selçuk.

"Ben dersimi aldım, komutanım," dedi Tuğrul konunun uzamaması için.

"Karşındaki adama iyi bak çünkü gerçek bir savaş pilotu öyle olur." Bu ani çıkış ve küçümsenmeyi hiç beklemiyordu Tuğrul. Demek ki ona öfkeli olan tek kişi Gürhan Binbaşı değildi. Moral olarak bir anda her şey tersine dönmüştü. Kendini böyle bir duruma düşürdüğü için çok kızgındı.

"Biliyorum, komutanım. Onunla gurur duyuyorum." Selçuk ona sert bir bakış atıp başka bir şey demeden hızlı adımlarla bakım hangarına doğru yürümeye başladı.

"Tuğrul... Sana kızgın olduğum için öyle dedi. Canını sıkma." Arkadaşının bu tesellisini küçük bir baş sallamasıyla kabul etti.

"Önemli değil, hadi sen de formlarını doldur da eve gidelim. Yorgun olmalısın."

"Tamam," dedi Serdar ve yanından ayrıldı. Uzun süredir moralinin bu denli sürekli bozulduğu bir zaman dilimi olmamıştı. Bu tarz bir fırçayı öğrenci pilotken yaşamıştı. Uçuş hocası kendisine gelmesi için bu yola başvurmuştu ve işe de yaramıştı çünkü duyguların kontrolü de bu işin önemli bir parçasıydı ama şimdi kendini o kadar güçlü hissetmiyordu. Birçok uçuş deneyimine sahip olsa bile şu an işe yaramaz biri gibi hissetmekten kendini alıkoyamıyordu. Bu duygusal kırılım da Ceyhan'dan sonra başlamıştı. Yoksa Tuğrul'un sinirleri çelik gibi sağlamdı ki öyle olmasa böylesine zorlu testlerden geçip burada olmazdı ama şimdi sanki her şey farklı bir yöne doğru gitmiş gibi hissediyordu.

Bakım hangarına doğru yürürken Selçuk ondan önce çıktı ve sert bakışlar atıp hızla oradan uzaklaştı. Serdar da birkaç dakika sonra çıkışta görününce onunla birlikte yürümeye başladılar.

“Hadi anlat, nasıl bir histi?” dedi Tuğrul onun konuşmasına fırsat vermeden.

“Değişik, yani bilmiyorum... Sanki ilk kez gerçek işimi yapıyordum gibi hissettim. Hani burada sürekli olası bir senaryonun provasını yapıyoruz ve hazırlanıyoruz ama oradayken gerçekten işimi yapıyordum. O tuşları kullanıp düşman hedefleri vurmak iyi hissettirdi. En kısa zamanda senin de o duyguyu tadacağını biliyorum. Düşürme kendini bu kadar,” dedi Serdar arkadaşına moral vererek.

“Umarım...” dedi Tuğrul neşesiz bir sesle.

“Ucu bir şekilde Selçuk abiye de dokunuyordu çünkü bizden o sorumlu. Gürhan Binbaşı ona da kızmış olmalı.”

“Söylediklerinde haklıydı. Ben kendimi çok kaptırdım sanırım. Kendimi toparlamam lazım.”

“Her şey üst üste geldi, ondan öyle hissediyorsun.” Tuğrul daha fazla düşünmek istemiyordu çünkü biliyordu ki düşündükçe daha da kötü olacaktı.

“Olabilir.” Filoya yaklaştıklarında bahçenin önünde durdu Tuğrul.

“Seninki geliyor,” diyen Serdar güldü. Tuğrul bir nebze de olsa kendisini sakinleştireceğini düşündü. Yere eğilerek yanına gelen simsiyah kediye yavaşça okşamaya başladı.

“Seninle bir gün görüşmedik ama bakıyorum da özlemişsiniz, hanımefendi,” dedi ve gülümsedi. En azından biraz da olsa rahatladığını hissediyordu.

“Hoş geldiniz, komutanlarım,” deyince asker, Tuğrul başını kaldırdı. Kediye göz kulak olmalarını ve o olmadığı zaman aldığı mamayı ve suyu vermeleri için onlara küçük bir emir vermişti.

“Bakıyorsunuz değil mi ona?” diyerek kediye kucağına aldı ve ayağa kalktı.

“Tabii komutanım, zaten çok akıllı. Her gün aynı saatlerde geliyor. Geçen gün Gürhan Binbaşı gördü.” Bir an korkuya kapıldı Tuğrul. Gürhan Binbaşı şu an ona kızgın olduğu için her şeyi yapabilirdi.

“Sakın attırmak istediğini söyleme.”

“Yok, komutanım bir şey söylemedi. Sadece kimin baktığını sordu ve biz de sizin ilgilendiğinizi, aşılarını bile yaptırdığınızı söyledik.” İçi rahatlariken kediyi okşamaya devam etti.

“Sevindim. Onun yaşam alanından ayrılmasını istemezdim. Onun evi burası ve burada güvende.”

“İyi insan lafının üzerine gelirmiş,” dedi Serdar kısık sesle uyararak. Ceyhan ile birlikte yolda onlara doğru geldiklerini gördü Tuğrul. *Bir bu eksikti*, dedi içinden. Ceyhan’ın karşısına bu şekilde çıkmak istemiyordu. Olabildiğince kendini toplamaya ve moral bozukluğunu üstünden atmaya çalıştı. Kucağındaki kediyi yere indirdi ama yanlarına gelen ikili bu durumu çoktan görmüştü.

“Günaydın, komutanım, Ceyhan Hanım,” dedi Serdar karşı karşıya geldiklerinde.

“İlk görevin hayırlı olsun. Planlanan tarihten erkene çekilince nöbetinden gitmek durumunda kaldın,” dedi hemen Gürhan Binbaşı açıklama yaparak.

“Sağ olun, komutanım.” Tuğrul’a bir bakış atarken yerde oturan kediyi gösterdi.

“Onunla sen ilgileniyormuşsun.”

“Doğrudur, komutanım. Yaşam alanlarına saygı gösterip onların da korunmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Burada yaşamasına izin verdiğiniz için teşekkür ederim.” Belki böyle bir durum geçerli değildi ama Tuğrul gerçekten ne düşündüğünü merak ediyordu.

“Böyle düşünmeni takdir ettim. Burada kalmasının bir zararı yok.” Tuğrul rahat bir nefes aldı. Ceyhan’ın onu dikkatle izlediğini de görüyordu. Duygularını saklamakta belki de başarısız olmuştu çünkü Ceyhan ona farklı bir şekilde bakıyordu.

“Sağ olun, komutanım.”

“Dinlenmeyi hak ettiniz. Yarın görüşürüz.”

“İyi çalışmalar, komutanım,” dedi Serdar. Ceyhan abisiyle yürürken son bir bakış attığını gördü Tuğrul. Sanki bir şey diyecek gibi oldu Ceyhan ama bir şey söylemedi. Onu tam inceleyemese bile Tuğrul onun da çok yorgun olduğunu görmüştü. Buraya geldiğine göre yine çalışma için bilgi alacak demekti.

“Daha fazla bakışmaya devam ederseniz komutanım anlayacak durumu,” diye araya girip onu uyardı Serdar ve Tuğrul bakışlarını çekti.

“Şöyle bir araya gelip konuşmanız lazım sizin.” Serdar doğru diyordu ama iyi bir zaman var mıydı, bilmiyordu Tuğrul. Kendini fazlasıyla bunalmış ve battıkça daha da dibe çekildiğini hissediyordu.

“Doğru zamanı bulmam gerek. Aynı onu ilk gördüğüm gün gibi...” Hep o geceden pişman olduğunu düşünmüştü, artık düşünceleri de değişiyordu. Duygusal anlamda hayatı bir çıkmaza girse de bununla başa çıkabilmeyi istiyordu.

Ceyhan aynada yüzüne bakarken hiç bu kadar solgun ve bakımsız olduğunu hatırlamıyordu. Son haftalarda öyle çok çalışmıştı ki artık hayatı sadece işten ibaret olmuştu. Hocasının asistanlığı onu fazlasıyla zorluyordu çünkü artık bir asistandan ziyade hoca gibi çalışıyordu. Okulda her şeye koşturup durmuştu. Önceden de sınavlar yapmıştı fakat hiç böyle bir yoğunluğun içine girmemişti. Daha okuyamadığı kâğıtlar vardı ve sisteme notları girmesi için son bir haftası kalmıştı. Bir yandan projeyle de uğraştığı için o dengeyi net sağlayamamıştı. Belki de evinde kalıp çalışması daha doğru olurdu ama bunalmıştı artık. Değişik bir şeyler yapması gerekiyordu. Yengesinin bu düğün daveti çağrısına hayatında ilk defa isteyerek dahil olacaktı. Filoda çalışan bir askerin düğünüydü ve büyük ihtimalle Tuğrul da orada olacaktı.

Genç adam ona hâlâ bir adım atmış değildi. Geçen gün gördüğü Tuğrul bambaşka görünüyordu. O Tuğrul üzgündü ve her ne kadar saklamaya çalışsa da bunu, Ceyhan görmüştü. Olayın nedenini de az çok tahmin etmişti. Abisi yemek masasında operasyondan bahsetmişti ve dediğini yapıp Tuğrul yerine Selçuk’u göndermiş olsa gerekti. Tuğrul’un arkadaşını kıskanacağını düşünmüyordu. Başka bir şey daha olmuş olmalıydı. Keşke Tuğrul da genç kadının onu düşündüğü kadar Ceyhan’ı düşünseydi. O gün evine merak edip gelmişti gelmesine ama şimdi hal

ve tavırları soğuktu. Özünden sonra ondan günlerce bir adım beklemişti. Bu kısacık bir mesaj bile olabilirdi fakat Tuğrul o mesajı bile ona çok görmüştü. Belki de sandığı gibi değildi. Tuğrul için o, kısacık bir hoşlanma da olabilirdi. İster istemez önceki ilişkisinin ilk zamanlarını hatırladı. Peşinden koşan her zaman Orkun olmuştu. Onunla görüşmek için birçok bahane yaratırdı. Her zaman ilgili davranırdı, sonucunda ne yaptığını da görmüştü Ceyhan.

Saçındaki havluyu çıkardı ve saçlarını kurutmaya başladı. Giyeceği elbiseyi seçmişti. Yüzüne ekstradan bir makyaj yapması gerekiyordu çünkü yorgunluk izlerini ancak öyle kapatabilirdi. Saçını kurutup şekil verdikten sonra elbisesini giyip çok abartıya kaçmadan makyaj yapmayı denedi ve aslında sandığından daha kolay izlerin kapandığını fark etti. Rujunu da sürdükten sonra aynaya baktı. Her zaman kurtarıcı olan siyah, nispeten uzun, vücudunu saran bir elbise giymişti. Aynadaki yansıması güzel görünüyordu. Aslında tek bir şey istiyordu, o da bu düğüne giderek kafasının dağılması ve bir nebze de olsa yoğun hayatından uzaklaşmaktı. Tuğrul ile aralarındaki olumlu bir gelişmeyi ekstra iyi bir hal olarak sayabilirdi.

Derin bir nefes aldıktan sonra çantasını koluna takıp evinden çıktı. Ona gönderilen adrese geldi ve salondan içeriye girdiğinde sadece Burcu'nun gelmiş olduğunu gördü. Onların masasına doğru yürüdü ve gülümseyerek oturmadan önce selam verdi.

"Bu ne güzellik!" dedi Burcu hemen.

"Elimden geleni yaptım. Yüzüm korkunç derecede kötüydü. Sen de çok hoş görünüyorsun ayrıca."

"Çok çalışıyorsun da ondan. Ne zaman bitecek bu yoğunluk?" dedi Burcu kaşlarını çatarak.

"İnan bilmiyorum, Burcu." Onlar konuşurken masada sessizce oturan ve garip bir şekilde ona sataşmayan Selçuk'a baktı.

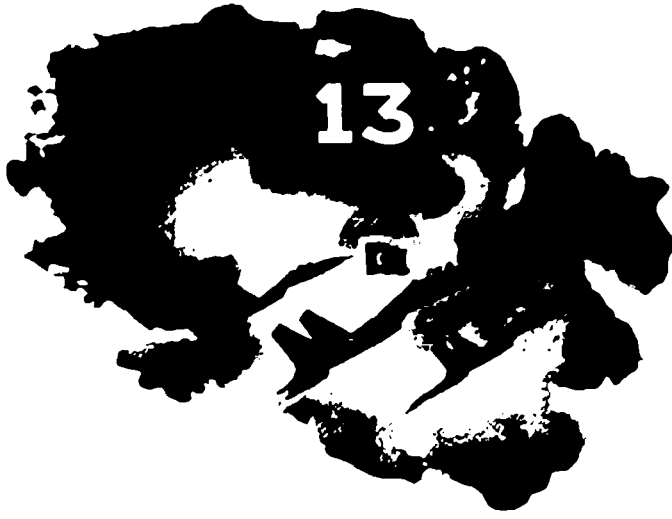
"Abimler nerede?"

"Kapıdalar," deyip o gece ilk kez konuştu Selçuk. İlk olarak abisi ve ortanca çocuğu Cenk girdi içeriye. Onlar masaya doğru gelirken yengesini kapıda gördü. Genç bir kadınla neşeli bir şekilde konuşurken kadının yanına Serdar'ın geldiğini gördü ve genç adam kadının koluna girdi. *Galiba o Serdar'ın nişanlısı*, diye düşündü. Sonra gördüğü manzara ise kanının buz kesmesine yol açmıştı. Elleri olayın getirmiş olduğu hayal kırıklığı ile titrerken hızlıca ellerini sıktı.

“Ceyhan, gelmişsin. Geleceğini hiç düşünmüyordum,” dedi abisi masaya geldiğinde. Ceyhan’ın bakışlarını girişten çekmesi çok zor olmuştu. Zoraki bir şekilde gülümsedi.

“Bir farklılık olur diye düşündüm.”

“İyi olmuş, seni gördüğüme sevindim.” Abisi ona gülümserken o da abisine gülümsemeye çalıştı ve bakışlarını önündeki masaya dikti. Tuğrul intikamını çok kötü bir biçimde almak istemişti. Ceyhan artık yanıldığını kabul etmek üzereydi. Dayanamayıp tekrar baktı. Yeğeni onun kollarında yürüyüp neşeyle ona gülümserken Tuğrul da bir an ona bakıp gülümsedi. Buraya gelmesi kesinlikle hataydı. Yanlış karar almıştı, evinde oturup çalışsaydı en azından kalbi bu denli kırılmayacaktı. İkili masaya geldiğinde Buket, Tuğrul’a teşekkür etti ama Tuğrul çoktan Ceyhan’ın kırılgan bakışlarını fark etmişti.

"İçinden bir an önce buradan çekip gitmek geliyordu. Bunun için çok geç kalmıştı Ceyhan. Anı bir bahane bulmak, masada oturanlar için pek inandırıcı olmayabilirdi. Şu ruh halinden bir an önce kurtulmalıydı ama bunu hazmetmesi kolay değildi. Tuğrul ona bu yüzden adım atmamıştı *çünkü Buket ile ilgileniyordu*, diye düşünmekten kendini alamadı. Gerçekten bunu yapmış olmasına inanamıyordu. Bakışlarını kaldıramıyordu masadan. Ne yapacağını da bilmiyordu.

"Hala, iyi misin?" Başını kaldırdı ve yanında oturan yeğenine baktı. Cenk kaşlarını çatmış ona bakarken tam abisinin kopyasıydı.

"İyyim halacığım," dedi biraz sesini yükselterek ve Tuğrul'a baktı. Sonunda gerçeği öğrenmişti işte. O yüzündeki oluşan tatsız ifadeye vurmak istiyordu. *Geri zekâlı*, dedi içinden bağırarak.

"Komutanım, bizi hiç oğlunuzla tanıştırmamıştınız," diyerek Serdar az önceki söylediği cümleyi teyit etmek istedi.

"Evet, filoya gelmek kismet olmadı." Cenk konuşurken Tuğrul'un zoraki bir nefes aldığını, kendine kızdığını net bir şekilde görüyordu. Neden kızıyordu ki kendine! Artık radarında Buket vardı, geçmiş hataları önemli olmamalıydı.

"Ben bile gittim abi," dedi Buket ve hafifçe gülümsedi. Tuğrul'un tekrar ona bir bakış attığını gördü Ceyhan. Masaya oturduğundan beri bir kere bile Buket'in olduğu tarafa bakmamıştı.

“Ama nasıl yaklaşıyorlar birbirlerine,” dedi yengesi evlenen çifti kastederek. Bu yorumu bezginlikle dinledi Ceyhan. Yengesinden daha da nefret etmeye başlamıştı artık. Bu, onun işiydi kesinlikle. Ona böyle zorluk çıkaran askerler için daha da şevkle uğraşmaya bayılıyordu. Sonunda Tuğrul’un da başını bağlayacaktı, kendi kızıyla. Kesin bu olayda Selçuk’un da parmağı vardı. Tuğrul ile Buket’i tanıştıran ve onu Buket’in aklına sokan kişi Selçuk’tu. Yeğeni ise bu olaydaki tek masum kişiydi ve hiçbir şeyden haberi yoktu.

“Ceyhan, proje ne durumda?” Bir an ne diyeceğini bilemedi abisine. Tuğrul ile ilgili tüm bağlarını koparmak mı istiyordu, yoksa ondan bir açıklama mı istiyordu, bilmiyordu çünkü ona projeyle ilgili teyit ettirmesi gereken konular vardı.

“Üzgünüm abi, seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim ama hocam başarılı olmadığını söyledi.” Yüzündeki maskeleydiği üzüntüyü dışarıya da gösterdi.

“Nasıl?” dedi abisi gözlerini kısıp ona bakarak. Şaşırmıştı çünkü Ceyhan bu zamana kadar başarısız olmamıştı. Bitti diyerek Tuğrul için yalan söylemişti, projenin bitmesi için biraz daha zamana ihtiyacı vardı ve şimdiki yalanı ona zaman da kazandırmış olacaktı.

“Sana söyleyemedim çünkü utandım. Tekrar üstünden geçmem lazım.”

“Son baktığımızda bir problem yok gibiydi,” diyerek araya girdi Tuğrul.

“Ama varmış üsteğmenim. Sanırım size yine ihtiyacım olacak. Sizi rahatsız edeceğim için şimdiden kusura bakmayın.” Cümleleri ima doluydu ve bir an böyle söylediği için kendisine kızdı. Masadakilere özelini göstermemeliydi.

“Ne kusuru! Projeniz hepimiz için yararlı olacak.” Ondan böyle yumuşak ve destekleyici bir cevap beklemiyordu çünkü Tuğrul açık açık çalışmak istemediğini söylemişti.

“Hatalar elbette olur. Sana inancım her zaman tam, Ceyhan. Bizim için çalışman bile bana ayrı bir mutluluk veriyor.”

“Teşekkür ederim, abi,” diyerek yavaşça gülümsemeye çalıştı. Abisinin destekleyici tavrı hoşuna gitmişti.

“Evet, dans zamanı hadi çocuklar!” dedi yengesi neşceyle. Tuğrul bir an konuşmaya başlayınca şaşırdı Ceyhan. Ondan böyle bir hamleyi asla beklemiyordu.

“Komutanım, müsaade ederseniz ve Ceyhan Hanım da kabul ederse onunla dans etmek isterim.” Kendi ismini duyunca gözleri şaşkınlıkla kısıldı ama abisinden böyle izin istemesine de önceki olayın verdiği öfkeyle birlikte daha sert çıkmadan kendini alamadı.

“Öncelikle abim benim kardeşim, sahibim değil, Tuğrul Bey. Ondan izin alamazsınız ve hiç dans edecek havada da değilim.” Gözlerini nefretle ona yöneltmişken araya abisi girdi.

“Ceyhan, bana olan saygısından dolayı öyle söyledi.”

“Sana olan saygıyı maalesef bana duymuyor.” Öfkesini kontrol altına alması gerekiyordu artık. Masadakiler onun bu çıkışına anlam veremiyor gibi duruyorlardı.

“Yanlış anladınız,” dedi Tuğrul yumuşak bir sesle ama Ceyhan hâlâ ona öfkeyle bakıyordu. Masaya bir sessizlik hâkim oldu fakat bu kısa sürdü.

“Tuğrul’un benden çekinmesi normal, senin bunda alınganlık yapman doğru değil. Buraya oturmaya geldiğini de düşünmüyorum.” Abisinin bir an bunu dediğine inanamadı. Resmen Tuğrul ile dans etmesi için ona telkinde bulunur gibi bir hali vardı.

“Hatanın nerede olduğunu merak ediyorum, Ceyhan Hanım. Dans ederken bunu konuşabiliriz.” Ceyhan karşı çıkmak istiyordu ama neden Buket’e değil de ona dans teklifinde bulunduğunu da merak ediyordu. Bir şey demedi ve Tuğrul’un sandalyesinden doğrulup ayağa kalktığını gördü. Yanına geldiğinde parfümünün kokusu ona birlikte geçirdikleri geceyi hatırlattı. O gün de aynı böyle kokuyordu, fazlasıyla çekiciydi. Derin bir nefes alarak ayağa kalktı. Tuğrul’un ona uzatmış olduğu koluna girdi. Dans pistine gidene kadar ikisi de konuşmadı. Yüz yüze geldiklerinde Tuğrul onu belinden kavrayıp kendine çekerken, Ceyhan kollarını onun omuzlarına koydu zoraki bir şekilde.

“Senden nefret ediyorum!” diyerek başını kaldırıp, öfkeli yeşil gözleriyle Tuğrul’a baktı.

“Sandığın gibi değil.” Tuğrul’un bu kadar sakin kalması Ceyhan’ı daha da sinir etti.

“Evet, küçük yeğenimi etkiledin, seni tebrik ediyorum.” Tuğrul karşısında bir nefes aldı ve sonra gözlerinin içine baktı.

“Bu, benim suçum değil. Küçük yeğenin buraya gelirken daha kolay yürüyebileceği şeyler giymeliydi.”

“Ben de ilk kez topuklu ayakkabı giydiğimde yürüyemiyordum.” Tuğrul onun yeğenini koruma çabasına gülümsemeden edemedi. Şu an ona böyle öfke doluyken çok çekiciydi ve Tuğrul kendini tutmakta oldukça zorlanıyordu. Her şeyi anlattığında o haksız öfkesi uçup gidecekti, biliyordu.

“Onun veya senin burada olacağından haberim bile yoktu. Serdar ve Verda ile geldim. Yenge hanım hemen Verda ile tanışmak istedi. Buket Hanım da ayağını burkacaktı ki tuttum onu. Yenge hanım da buna şahit oldu ve masaya kadar ona eşlik etmemi emrederek rica etti.” Emrederek rica etti cümlesini duyunca Ceyhan’ın kaşları çatıldı.

“Yenge hanım kim?”

“Abinin eşi işte, Feride Hanım. Biz ona *yenge hanım* diyoruz Serdar’la.” Ceyhan bir an o takma isme gülmek istedi ama sonradan asıl söylediğine odaklandı.

“Orada hayır diyemezdim, büyük saygısızlık olurdu. Küçük yeğeninle asla ilgilenmiyorum. Yanlış anladın, tıpkı benim de seni yanlış anladığım gibi.” Ceyhan bir an gülmek istedi. Yeğenlerinin böyle başına iş açacağını asla düşünmezdi ama olmuştu işte. İçi rahatlamıştı fakat bu, ona günlerdir neden bir şey demediğini açıklamıyordu.

Masadaki herkes ikiliyi izlerken Serdar yavaşça Verda’nın kulağına eğildi.

“Komutanım çaktı çakacak durumu. Eyvahlar olsun, Ali Rıza Bey, tadımız kaçacak,” dediğinde Verda gülmek istedi ama kendini tuttu.

“İkisi de yetişkin sonuçta,” dedi Verda fısıldayarak.

“Durum öyle değil işte, şu ara komutanım bozuk Tuğrul’a. Artık kariyerine bahtı sikik piyade olarak devam edebilir.”

“Ama dans etmelerini o istedi. Birbirlerine olan bakışları her şeyi belli ediyor bence. Çok da yaklaşıyorlar.”

“Hadi, biz de dans edelim de bakışları bölelim en azından.” Verda ile Serdar dansa kalkarken Feride Hanım kızı Burcu’ya döndü.

“Ne kadar da yaklaşıyorlar, değil mi? Bu zamana kadar hep yanlış kızları seçtin,” dedi annesine bakarak Burcu.

“Ceyhan çok güzel... Aralarında ne var?” Annesinin bu çekingen tavrı çok hoşuna gitmedi.

“Sandığından daha fazla şey var. Buket’in kırık kalbini sen onaracaksın.”

“Zaten haftaya gidecek buradan. Unutur...” Burcu annesinin bu kadar çabuk ikna olmasını beklemiyordu ama manzara da ortadaydı. Tüm bu konuşmalardan habersiz, yavaşça dans eden Tuğrul ve Ceyhan arasındaki buzlar daha erimemişti.

“Bana ulaşmanı bekledim günlerce,” dedi Ceyhan kurgın bir sesle.

“Çok yoğun olduğunu söyledin ve giderken kızgındın. Doğru zamanı bekledim.”

“Ufacık bir mesaj bile o yoğunluğa iyi gelebilirdi. Bana bahane uydurma.” Tuğrul konuyu değiştirmek istiyordu çünkü dışarıdan nasıl göründüklerini bilmiyordu. Burada resmen tartışıyorlardı.

“Projeyi anlatır mısın, lütfen?” Ceyhan bakışlarını kaçırdı hızlıca ve onun konuyu bu şekilde kapatmasına da çok sinir oldu ama doğruyu söylemekten de kendini alamadı.

“Yalan söyledim, daha hocam görmedi projeyi. Zaman kazanmam lazımdı ve biraz da sana ihtiyacım var. Sen çalışmak istemediğini söyleyince abime bitmesine çok az kaldı demiştim. O kadar çok işim var ki onunla doğru dürüst ilgilenemiyorum bile.” Ceyhan ona sarılmak ve avutulmak istiyordu. Sanki sırtı okşanırken kulağına *her şey geçecek* denmesine ihtiyacı vardı. Çok yorulmuştu ve bütün işler üst üste gelmişti.

“Abini hayal kırıklığına uğratmayı göze aldın.” Tuğrul onun cesareti-ne hayranlık duyarken, Ceyhan ona meydan okuyarak baktı.

“Beni çok hafife alıyorsun.”

“Aksine, senden korkulur. Tehditlerini unutmadım.” Müzik bir anda değişince ikisi de durdular ve gece boyunca bir daha hiç konuşma fırsatı yakalayamadılar. Masadakiler ikisine de farklı bakıyorlardı artık. Tek bir kişi hariç; o da Ceyhan’ın abisiydi.

Gitme vakti geldiğinde abisi Ceyhan’ı tek başına göndermek istemedi. Burada Serdar devreye girdi.

“Aslında biz aynı semtte oturuyoruz, komutanım.”

“Evet, doğru, aynı yoldan gideceğiz. O yüzden merakta kalma abi.” Ceyhan onun ikna olmasını bekleyerek baktı.

“Peki, öyle olsun.” İçi rahatladı ve Serdar’a minnetle baktı. Ceyhan tek başına özgür bir şekilde yaşamaya çok alışmıştı. Hayatına yapılan bu tarz müdahaleler ona farklı geliyordu. Bir an önce evine gidip dinlenmek istiyordu. Önce bu gece olanları düşünecekti elbette. Tuğrul hâlâ beklediği o adımı atmamıştı. Dans teklifi sanki Buket’le düştüğü durumu açıklamak için gibiydi. Onun ne yapmaya çalıştığını anlamıyordu. Burcu onu bu konuda uyarmıştı ama iş pratiğe geldiği zaman bu hiç de kolay değildi. Sürekli o ne zaman adım atacak diye bekleyemezdi. O kadar sabırlı biri değildi.

Yalnız hesaba katmadığı bir şey vardı. Arabasını park edip indiğinde, Tuğrul’u karşısında buldu. Onu görmezden gelip giriş kapısına doğru yürüdü. Tuğrul da arkasından geldi.

“Daha konuşmamız bitmemişti.”

“Pek iyi yöne gidecek gibi de durmuyordu.” Kapıyı açıp içeriye girince Tuğrul da girdi.

“Konuşmadan gitmeyeceğim buradan,” dedi Tuğrul kararlı bir sesle.

“Konuşmak için çok zamanın vardı ama sen kullanamadın. Çok yorgunum ve bir an önce uyumak istiyorum.” Bu gece onu hiç incelememişti Ceyhan. Şimdi karşısında dururken ve yanlarında da kimse yokken ona baktı. Kravatı ve ceketi çıkarmıştı. Üzerinde beyaz gömlek ve siyah bir pantolon vardı. Takım tam üzerine oturuyordu. İkinci fark ettiği detay şu ana kadar gördüğü en uzun saçlı haliydi. Kimi kandırıyordu ki Tuğrul çok yakışıklı görünüyordu. Keskin yüz hatları onu daha da çekici hale getiriyordu. Yeryüzünde hiç erkek görmeyen birine bir

erkeği anlatması istenseydi onlara hiç düşünmeden Tuğrul'u betimlerdi. Ona kızgın olmasa dakikalarca onu izleyebilirdi. Sıcak kahverengi gözleri onu ikna etmek istediğini açıkça gösteriyordu.

“Konuşalım, seni rahat bırakacağım.” Birlikte dairesinin olduğu kata geldiklerinde Ceyhan hayalmiş gibi gelen o anları hatırladı. Kapıyı açışını, dairesine girmesini sonra da Tuğrul'un onu kucağına alıp dairesine taşıması... Sanki yıllar önce gerçekleşmiş gibiydi yaşananlar.

“Konuşmak istemiyorum. Lütfen gider misin artık?” Dairesinin önüne geldi ve minik çantasından anahtarını çıkarıp ona bakmadan kapıyı açtı.

“Hayır! Bana öyle bakmaya devam edersen daha da uzun kalabilirim.” Sıkılmış gibi bir nefes aldı Ceyhan ve karşısındaki ısrarcı adama baktı. Ona nasıl baktığından haberi yoktu. Tuğrul bir adım daha yaklaştığında nefesi kesildi aniden. Birbirlerine çok yakındılar. Ansızın Tuğrul bir elini kaldırdı ve yavaşça Ceyhan'ın çenesini okşadı. Bakışlarını yüzüne çevirirken nefesi hiç beklemediği bir şekilde hızlanmaya başladı. Tuğrul'un gözlerinde artık sadece sıcaklık yoktu. Kahverengi halkalardaki alevi net bir şekilde gördüğünde kendi nefesinin ve Tuğrul'un hızlanan nefesinin sesini duydu Ceyhan. Sanki ikisi de birbirinden bir adım bekliyorlardı.

“Sana öyle bakmamamı söylemiştim.” Tuğrul iki eliyle Ceyhan'ın çenesini kavrayıp başını eğerken Ceyhan da ona bir adım attı ve gözlerini hızla kapatırken dudakları birleşti. Ceyhan asla anlamıyordu. Nasıl oluyordu da tam anlamıyla tanımadığı bu adamdan böylesine hoşlanıp tutkuyla öpüşebiliyordu? Tuğrul'un onu kapıdan içeriye ittiğini ve dairesini girdikten sonra da kapıyı kapattığını duydu. Dudakları bir an bile ayrılmamıştı ve hiç böylesine bir istekle birini öptüğünü hatırlamıyordu. Aceleciydi, fazlasıyla talepkârdı ve hiç bitecek gibi de durmuyordu. Tuğrul'un dudaklarını diliyle ayırdığını hissettiği an ona izin verdi ve aynı hareketi kendisi yaptığında Tuğrul'un cevabı farklı oldu. Elleri elbisenin eteğine gitti ve hızla yukarıya kaldırıldı. Elbiseyi kalçalarının altında topladığında genç kadının belinden kavrayıp yukarıya kaldırdı ve Ceyhan da bacaklarını beline doladı. Sırtının duvara değdiğini hissetti sonra. Tuğrul bacaklarının arasına bedeniyle baskı uyguladığında,

kendini tutamayıp derin bir şekilde inleyince genç adam dudaklarını geri çekti. İkisi de nefes nefese birbirlerine bakarken Tuğrul acı çekercesine konuştu.

“Kahretsin! Seni çok istiyorum, çok fazla istiyorum!” Ceyhan elleriyle ona istekle bakan adamın çenesini kavradı. Gözlerinin içine cesurca baktı.

“Durma o zaman.” Tuğrul bir saniye bile düşünmeden dudaklarını tekrar Ceyhan ile birleştirdi. Genç kadını odasına götürürken aklında onu uyaran tüm sesler durmuştu. En az kendisi kadar Ceyhan da onu istiyordu. İkisi de rahatladığında onunla konuşup tüm problemleri halledecekti ama şimdi ona o geceyi tekrar hatırlatmak istiyordu ve bu sefer öncekinden daha da istekliydi.

Tuğrul onu yere indirdiğinde dudakları hâlâ birbirlerinin üzerinde hareket ediyordu. Öpüşmeleri gittikçe yoğunluğunu artırırken Tuğrul’un elleri sahiplenici bir şekilde vücudunda dolaşıyordu. İkisi de istekli bir şekilde inlerken Tuğrul’un elinin sırtında dolaştığını ve sonrada yanlarına geldiğini hissetti. Sanki elbisenin fermuarını bulmaya çalışıyordu. Tam geri çekilip ona fermuarın yerini göstereceği an, Tuğrul elbisenin omuzlarından tutup iki yana doğru çekince kumaştan çıkan yırtılma sesini duydu. Bunun onu heyecanlandıracağını hiç düşünmemişti ama öyle olmuştu. O geceye dair hatırladığı detaylardan biri de Tuğrul’un kontrollü davranmaya çalışmasıydı ama bugün öyle değildi. Bugün farklıydı, çok daha tutkulu ve istekliydi. Elbiseyi aşağıya çektikten sonra da ayaklarının dibinde hissetti Ceyhan. Şimdi sıcak ve uzun parmakların az önce dokunamadığı alanları da hissedebiliyordu. Ceyhan da ellerini onun saçlarından çekti ve gömleğinin düğmelerini hızla çözmeye çalıştı. Onun yapılı olduğunu biliyordu. Geri çekildi ve sanki onu ilk kez görüyormuş gibi yine incelemeye başladı. Tekrar hatırlamak istercesine ellerini onun göğsüne yaslayıp yavaşça aşağıya doğru okşarken, Tuğrul’un iç çektiğini ve ellerinin altındaki kasların dokunuşuna karşılık olarak kasıldığını hissetti. Gerçekten de Tuğrul kaslı erkeğin tanımını gibiydi. Bu kasları çok çalışarak elde etmekten başka şansı yoktu çünkü mesleği gereği kolayca kaçıp vücuduna daha hızlı kas yapacak

maddeleri alamazdı. Bu yüzden hayranlığı daha da arttı. Dudakları yavaşça kıvrılırken gözlerini ona çevirdi.

“Yine öyle bakıyorsun,” dedi Tuğrul usulca. Ellerinin sırtına gittiğini, tek hamlede sutyeninin çözüldüğünü hissetti. Ona yardım etti çıkarması için. Tuğrul başını eğip göğüslerine bakarken biraz utandı. Ona daha da yaklaşırken tekrardan nefesi hızlandı. Tuğrul onu geri geri yürüttüğünde yatağı arkasında hissedince Ceyhan hızla oturdu. Tuğrul bacaklarının arasına diz çöktü. Heyecanla onun ne yapacağını beklerken, genç adam boynundan başlayarak onu öpmeye başladı. Gözlerini kapattı ve vücudunda oluşan hisleri memnuniyetle kucakladı. Tuğrul’un dilini ve hafifçe tenine geçirdiği dişlerini hissedince yavaşça inledi. Teni yanıyordu ama en büyük sıcaklık bacaklarının arasında oluşmuştu. Tuğrul’un elleri göğüslerini sertçe okşarken bir tanesi hızla aşağıya iniyordu. Aşağıdaki kaslarının gerildiğini, bacaklarının arasındaki ağrının ihtiyaçla daha da arttığını hissetti. Dudakları göğüslerine inmişti ve hafif öpücükler kondururken eli bacaklarının arasına ulaşınca Ceyhan irkildi. Parmakları onu okşarken gözlerini kapattı ve meme uçlarını emen Tuğrul’un saçlarını çekti. Kendinden hiç beklemeyeceği sesler çıkarıyordu ve sanki bu sesler Tuğrul’u daha da ateşliyor gibiydi. İyi hissettiriyordu, hem de çok iyi.

Tuğrul tekrar dudaklarını bulduğunda onu kucakladı ve yatağa yatırdığında Ceyhan onu üzerine çekti içgüdüsel olarak. Tuğrul bacaklarını okşarken tekrar yukarıya çıktı ve iç çamaşırını aşağıya çekerken dudakları ayrıldı. Tuğrul hızlı bir şekilde Ceyhan’ın üzerinde kalan son kıyafeti de çıkardı. Yine utandığını hissetti ama genç adam onu geçen sefer zaten görmüştü. Hemen o duygudan sıyrıldı. Üzerinden kalkıp pantolonunu çıkaran Tuğrul’u izlemeye başladı sonra. Her hareketinde dalgalanan kaslara hayranlıkla baktı ve onu çıplak gördüğünde bacaklarının arasındaki ağrı da şiddetini artırdı. Yatağa bir paket attığını gördü. Tekrar yatağa geldi ve Ceyhan’ın üzerinde yerini aldı. Gözleri birbirine kenetlendiğinde Tuğrul yavaşça fısıldadı.

“Sanat eseri gibisin. Sana her baktığımda başka bir güzel yanını görüyorum. Bir eşin ve benzerin yok.” Ceyhan’ın cevap vermesine fırsat vermeden tekrar onu öpmeye başladı. Bu sefer her şey daha farklıydı.

Çok daha kontrolsüzdü ve ikisi de bu durumdan dolayı şikâyetçi değildi. Ceyhan'ın aklı çoktan uçup gitmişti. Onun yerine vücudu konuşuyor gibiydi ve onu istediğinin sinyallerini oldukça net verirken Ceyhan bu olanlara inanamıyordu. Hiç vücudunun bu olaya aç olduğunu düşünmemişti ama şimdi Tuğrul'un bacaklarının arasında dolaşan ve içine giren parmaklarına doğru kalçasını istemsizce hareket ettiriyordu. Onun ismini fısıldıyor, küçük çığlıklar dudaklarından dökülüyordu. Tuğrul da buna daha fazla kayıtsız kalmadı. Yatağa attığı paketi buldu ve göğsü hızla inip kalkarken gereğini yerine getirdi.

Dudakları tekrar birleşti ve kısa sürede yine çok tutkulu bir hal aldı. Aniden Tuğrul'un hareket ettiğini hissetti. Bacaklarını biraz aralamıştı ve Ceyhan'ın beklemediği bir anda içine girince genç kadın irkildi. O an ilk sevişmelerini hatırladı. Ona bakire olduğunu söylemişti ve Tuğrul ona nazik davranmıştı ama şimdi daha kontrolsüzdü. Biraz acı hissediyordu fakat bu kısa sürede geçti ve Tuğrul parmaklarını parmaklarına geçirip onun gözlerine baktı.

“Bu duyguyu bana sadece sen yaşıyorsun! O kadar güzel ki!” Dudakları tekrar birleştiğinde artık Ceyhan üzerindeki durgunluğu atmıştı. Kalçaları onunla birlikte hareket ederken Tuğrul daha da sertleşti. Dudakları kayarak göğüslerine tekrar indi. Ceyhan artık kendini tutamıyordu. Çığlıkları duvarlara çarparken Tuğrul'un da ondan bir farkı yoktu. Hayatında hiç böyle hissetmemişti. Varlığından dahi haberi olmadığı kasları onun her hareketinde zevkle kasılıyordu ve bu zevk tüm vücuduna yayılıyordu. Vücudu rahatlamak istiyordu artık.

“Tuğrul, ah, Tuğrul!” diye haykırdı ihtiyaçla. Onun vücudundaki her damlalarının kendi vücuduna doğru süzüldüğünü fark edebiliyordu. Tuğrul ona daha güçlü hamleler yaparken artık içindeki o hazzın birikmeye başladığını hissetti. En sonunda bir çığlık attı ve tüm vücudu rahatladı. Bir erkeğin ona böylesine anlar yaşatacağını hiç düşünmezdi. Tuğrul'un da kendinden geçtiğini, hızlı nefesinin göğüslerine vurmasından ve kafasının ağırlığından anlayabiliyordu. Acaba o da kendisi gibi hissetmiş miydi, merak ediyordu. Tuğrul göğüslerine öpücük kondurdu ve biraz daha aşağıya kayıp başını karnına koydu. İkisi de hiç ses çıkarmadan bir müddet nefesleri düzelene kadar öylece yattılar. Sessizliği

bozan Tuğrul oldu çünkü onunla her şeyi konuşmak istiyordu ve şu an ikisi de fazlasıyla sakindiler.

“Artık beni dinleyecek misin?” dedi Tuğrul usulca.

“Şu an kafam oldukça sakin.” Tuğrul hafifçe güldü. Ceyhan ellerini saçlarında gezdirirken bunun da rahatlatıcı bir his olduğunu düşündü.

“Ben de en az senin kadar yoğundum. Bana söylenmeyen bir cezanın içindeydim. Sen haklıydın, abin bana çok kızmış. İkimiz de çok yoğunduk ve sinirlerimiz de gergin olacaktı. O riske girmek istemedim çünkü fazlasıyla dağıtabilirdik, bu da iyi olmazdı.” Ceyhan bu açıklamasına gülmeden edemedi.

“Az önce de ortalığı fazlasıyla dağıttık.”

“Çok güzel bir dağıtmaydı. Tepkilerini hatırladığımda senin de öyle hissettiğini düşünüyorum.” Tuğrul kollarını Ceyhan’ın karnına koydu ve başını kollarına yaslayıp Ceyhan’a baktı.

“Bundan sonra öyle yapma. Her zaman sana öfkeyle karşılık vermem,” dedi Ceyhan ciddi bir sesle.

“Seni daha tam anlamıyla çözmüş değilim. Sadece...” Tuğrul cümleinin devamını getirip getirmemekte tereddüt etti. Bu açıklamayı paylaşmak için erken mi diye düşündü bir an. Ceyhan ona bir adım atmıştı ve gördüğü kadarıyla onunla iletişime geçmediği için de kırılmıştı. Kararını verdiğinde yavaşça konuşmaya başladı.

“Hep annemle eşdeğer birini bulup bulamayacağımı merak etmiştim,” dedi dalgın bir şekilde.

“Annen nasıl biri?” dedi hemen Ceyhan merak ederek. Konuyu neden buraya getirdiğini tam anlamıyordu.

“Öncelikle çok güzeldir, çok inatçıdır. Söz dinletmeyi sever, dik başlı ve kuralcıdır. Takıp takıştırmayı çok sever, bu ara saçlarının uçlarını farklı renklere boyatıyor. Çocuklar çok seviyormuş, bu sayede benden korkmuyorlar diyor,” dedi Tuğrul gülümseyerek.

“Çocuklar derken? Annenin mesleği ne?”

“Diş hekimi, daha doğrusu pedodontist*. Ben Hava Harp Okuluna başladığım sene profesör oldu.” Tuğrul’un böyle bir annesinin olduğunu hiç düşünmemişti. Bu tanımlamalar modern bir anne olduğunu gösteriyordu.

“Annemi çok merak ettim,” dedi Ceyhan usulca.

“Ben anneme görünüş olarak benzemiyorum ama onun bazı özelliklerini aldım. O da benim gibi solak... Umarım göz olarak ona çekmem çünkü iki buçuk numara gözlük kullanıyor. Sanırım en büyük korkum bu.” Bu korkusunu yalnızca Serdar biliyordu ve şimdi Ceyhan da öğrenmişti.

“O konuyu deneyimledim, çok kötüydü.” Tuğrul başını kaldırdı ve ona baktı. Onunla böyle konuşarak aynı zamanda birbirlerini de tanımaya başlamış oluyorlardı.

“Nasıl?” dedi yavaşça ve Ceyhan’ın gözlerini kaçırıp tavana baktığını gördü.

“Ben de abim gibi olmak istemiştim. Hava Harp Okuluna girmek için başvurduğum. Gireceğime olan inancım tamdı, sağlık muayenelerine gelene kadar. Göz doktoru göz ölçüm kâğıdına bakıp gözlük kullanıyor musun diye sorunca şok olmuştum. Hemen itiraz ettim, görmeyle ilgili hiçbir problemim olmadığını söyledim. Görmemi test etmek için harflerin yazılı olduğu bir panonun karşısına geçirdi beni. Sol gözümü kapattım ve bana harfi okumamı söyledi. Gerçekten de harfin P mi R mi olduğunu tam göremiyordum. R dedim. *Elini çekip yaklaş ve bak*, dedi. Harf P idi. Şok oldum. Doktor bana üzgün olduğunu söyledi ve doğal olarak elendim.” Onun asker olmak isteyebileceği aklına hiç gelmemişti ama muayenelerde elenmek kötü bir deneyimdi çünkü elde olmayan nedenler insanı çok üzüyordu.

“Üzüldüm...” Tuğrul ona destek olmak istercesine göbeğine yavaşça bir öpücük kondurdu.

“Günlerce ağladım. En sonunda abim geldi ve beni kendime getirecek o sert konuşmayı yaptı. Kendi arkadaşlarının bile pilot olamadığını

* Çocuk diş hekimliği olarak bilinir.

söyledi.” Ceyhan doğru cümleyi hatırlamaya çalışıyordu çünkü üzerinden çok zaman geçmişti.

“*Bu sadece uçmak ile ilgili değil, biz askeriz en başta, demişti. Burcu gibi hukuk okuyabilirdim ama aynı zamanda mühendis de olabilirdim. Ben de mühendis olmayı seçtim. Bilgisayar mühendisliği okudum. Yüksek lisansımı yazılım üzerine yaptım ve doktorada da güvenlik protokollerine ilgi duydum. Tabii bunda hocamın rolü çok büyük. Onu çok seviyordum ama şu an bana sürekli iş verdiği için sevgim azalıyor,*” diyerek güldü Ceyhan. O anda yarını düşünmek istemiyordu, tatilini bile hocası için feda edecekti.

“O, senden büyük mü?” dedi Tuğrul şaşkınlıkla. Doğruldu ve kafasını eline koyarak dirseğine dayanıp Ceyhan’ın yanına uzandı.

“Teknik olarak altı ay büyük. İnsanlar inanmıyor, şaşıyor ama abim de babam da erken evlenmişler. İkisi de Harp Okulunu bitirdikten sonra evlenmiş ve abim de erken doğmuş.” Ceyhan bu konuşmayı yapmayı hiç sevmiyordu. İnsanların tepkileri genellikle sinirini bozardı ve aynı tepkinin Tuğrul’dan gelmesinden de korktu.

“Abinle aranda kaç yaş var?”

“Yirmi iki... Abimi annem yirmi üç yaşında doğurmuş. Babam hep bir kız çocuğu istemiş ama olmamış işte uzun yıllar. Babam sahada çok çalışmış. Biliyorsundur sanırım, babam da asker. Ben bir paşa çocuğuyum aynı zamanda, Tuğrul. O yüzden de ayağını denk al, sadece abimi komutanın olarak görme.” Ceyhan alaycı bir şekilde gülümsedi Tuğrul’un şaşkın yüzüne bakarak.

“Emredersiniz, küçük hanım!” dedi gülerek Tuğrul.

“Babanın rütbesi albaydan yüksek o zaman.”

“Evet, Tuğgeneral olarak emekli oldu Kara Kuvvetlerinden. O yüzden benimle, abimle olandan daha çok vakit geçirdi. Babama çok düşkünümdür.”

“Gerçekten ilginç. Ama iyi ki olmuşsun. Hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan birisin. Benim gözümde annemle eşdeğersin. Ona bazı açılardan çok benziyorsun.” Evet, bu tam bir sevgi ifadesi sayılmazdı,

ona yakın özel bir iltifat, diye düşündü Ceyhan. İlk başta bakışlarını kaçırdı fakat sonra ona içten ve mutlu bir gülümseme gönderdi.

“Buna sevindim.” Tuğrul yavaşça yüzüne düşen bir tutamı geri çekti. Onu daha da konuşturmak istiyordu Ceyhan.

“Peki senin baban?” dedi konuyu yine ailesine getirerek.

“Babam da benim gibi Hava Harp Okulu mezunu bir pilot. Zorunlu hizmetini bitirdikten sonra sivil havacılığa yönelmiş. Bir havayolunda uzun yıllar çalıştı. Şu anda annemle birlikte emekliliğin keyfini çıkarıyor. “

“Abim bir keresinde sivilde çalışan pilotların çoğunun askeri geçmiş olduğunu söylemişti.” Tuğrul onu doğrulamak için yavaşça başını salladı.

“Filodaki kedilere bile bakıyorsun,” dedi onları gördüğü anı hatırlayarak.

“Bu, çocukluktan gelen bir davranış. Bir tane köpeğimiz var. Adı Şans, şu an çok yaşlı. Annem bir gün arayıp onu kaybettiğimizi söyleyecek diye çok korkuyorum. Çünkü onunla büyüdük. Sokağa terk edilmişti ve bizim evimizin bahçesine sığındı. Çok mutsuzdu, günlerce bir şey yemedi. En sonunda annemle onu veterinerine götürdük. Güçsüz kalmıştı, köpeğin bilerek yemeden içmeden kesildiğini çünkü intihar etmek istediğini söyledi veteriner hekim. Bunu duyunca çok üzülmüştüm sonra biz ona aile olduk. Zamanla o da bize alıştı, sevdi ve şimdi mutlu bir hayat geçiriyor.” Tuğrul’un yüzündeki o mutlu ifadeye baktı dikkatlice çünkü nadir anlarda onu böyle görebiliyordu.

“Sen aslında hiç de öyle görüldüğün gibi değilsin. İçinde merhametli bir adam yatıyor ama sen onu gizliyorsun. Hep insanlara sert tarafını gösteriyorsun,” dedi Ceyhan bir tespite bulunarak.

“Aslında sert biri değilim, sadece kuralcıyım. Çünkü hayatım hep kurallarla geçti ve bundan hiç şikâyetçi değilim. Şimdi olduğum adamdan dolayı mutluyum.” Ceyhan yavaşça yastığına kaydı. Yorgunluk vücuduna çökmüştü artık. Onunla böylesine konuşmak hoşuna gitmişti. Samimi Tuğrul’u çok sevmişti.

“Tartışmadan en uzun konuşmamızı yapmış olduk.” Tuğrul güldü ve onu kendine çekti. Gözlerine çöken uykuyu fark etmişti.

“Böyle konuşmayı sevdim,” dedi Tuğrul yavaşça.

“Tekrar pişman olacak mısın?” Ceyhan başını omzuna yaslayınca Tuğrul sahiplenici bir şekilde ona sarıldı.

“Bu bir hata, kuralcı beynim öyle söylüyor çünkü vicdanım komutanıma saygısızlık yaptığımı düşünüyor ve bana sıkıntı veriyor ama hayır... Pişman değilim, öncesinde de pişman olmadım. Çünkü senin yanındayken kendimi mutlu hissediyorum. Beni sinirlendirmediğin zamanlarda...” Ceyhan da artık emin olmuştu. Ellerini yavaşça onun göğsünde gezdirdi. Tuğrul itiraf etmese bile ona karşı bir şeyler hissediyordu.

“Seni sinirlendirmek çok hoşuma gidiyor.”

“Evet, bunun farkına vardım. Yorgun olduğunu ve uyumak istediğini söylemiştin. Eğer biraz daha beni böyle okşamaya devam edip konuşursan uyuyamazsın.”

“Hemen gözlerimi kapatıyorum.” Ceyhan hafifçe güldü ve dediğini yapıp gözlerini kapatırken, Tuğrul başına bir öpücük bıraktı. Yavaşça saçlarının ve sırtının okşanması ile birlikte Ceyhan'ın uykuya dalması hiç zor olmadı.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Ceyhan gözlerini aralarken saçlarının yavaşça okşandığını hissetti. Tüm yorgunluğu geçmişti ve Tuğrul'un kollarında uyanmak gerçekten güzeldi. Bakışlarını ona çevirirken onun çoktan uyanmış olduğunu gördü. Tuğrul gözlerini ona çevirince yavaşça gülümsedi. Gerçekten onun böyle gülümsediğine kaç kez şahit olmuştu? Tuğrul hep ciddi duruyordu ama dün gece sanki ikisi arasında bazı kavramlar değişmişti. Karşısında farklı bir adam vardı.

“Yine gidecek misin?” Ceyhan gitmesini hiç istemiyordu. Dün geceki cesur ve ne istediğini bilen tavrı onu çok etkilemişti. Karşısında duygularını gizleyen ve onlardan kaçan bir adam yoktu. Bu da Ceyhan’a farklı geliyordu. Birbirlerini bedenlen görseler bile ruhen tanımıyorlardı. Karşı koyamadıkları bir çekim vardı, Ceyhan artık bunu kabul ediyordu. Dün gece ona ne kadar kızgın olursa olsun dudakları birleştiği zaman her şey beyninden uçup gitmiş, sadece yaşadıkları o an kalmıştı. Normal şartlar altında onu durdurması gerekirdi ama tam tersi bir şekilde Ceyhan onu kendi sözleriyle teşvik etmişti. Tuğrul bakışlarını çekmeden yüzünde duran bir tutamı nazikçe arkaya itip sakın bir şekilde cevap verdi.

“Gitmeyi düşünmüyorum. Günün en sevdiğim öğününü seninle birlikte yemek istiyorum. Tabii sen gitmemi istersen durum değişir.” Ceyhan bir an şaşırda da hemen kendini topladı. Yatakta doğrulurken çıplak olduğunu unutmuştu. Tuğrul'un bakışlarının açısı değişince

hemen gözleri memelerini buldu ve hızlıca örtüyü üzerine çekti. Çok tuhaftı, dün gece Tuğrul onlarla ilgilenirken pek utanmamıştı ama şimdi gözlerini orada hissetmesi utanmasına sebep olmuştu. Sanki bir şey olmamış gibi konuşmaya başladı.

“Gitmeni istemiyorum. Hatta böyle kalalım istiyorum. Keşke bu hafta sonunu benimle geçirsen.” Ceyhan söylediklerinin kabul görmeyeceğini biliyordu, yine de şansını denemek istedi. Dün düğüne giderken kafasında kabataslak bir şekilde hafta sonu planı yapmıştı ve o planın çoğunluğunu yoğun bir şekilde çalışmak dolduruyordu.

“Tamam,” deyince Tuğrul, Ceyhan duyduklarını teyit etmek istercesine tekrar sordu.

“Gerçekten gitmeyecek misin?” Sevinci yüzüne vuruyorken Tuğrul ona tekrar gülümsedi.

“Sen ne istiyorsan onu yapacağım,” dedi kayıtsız ve mutlu bir yüz ifadesiyle. Bu, Tuğrul için de bir ilk olacaktı. Daha önce kız arkadaşlarıyla vakit geçirdiği zamanlar olmuştu ama bu da çok sınırlıydı. Çünkü Tuğrul için her zaman ilk önceliği işiydi. Bunun bilincinde olduğu için hep kendine belli sınırlar koyardı. O sınırları aşan tek kişi Ceyhan’dı ve diğer sınırlarını da her zaman fazlasıyla zorluyordu.

“Çok fazla işim var aslında. Projeye bakacağım sonra tam iki yüz ellitane sınav kâğıdını okuyup sisteme notları girmem lazım. Bir de ekstrasından hocamın bana sormadan kabul ettiği banka projesi var. Danışmanlık yaptığım şirketi henüz olaya katmadım bile.” Daha konuşurken bile genç kadının yorulduğunu net bir şekilde gözlerinden görebiliyordu Tuğrul. Bu aralar kendisine fazla yükleniyor gibiydi ve her zaman fazla çalışmak iyi bir şey değildi. Ceyhan eve çok iş getiren biri gibi gözüküyordu. En azından bir nebze de olsa onu rahatlatmak ve bu iş yükünden kurtarmak için yardım etmek istedi genç adam.

“Projenin son hatlarını verebiliriz. Ayrıca sınav kâğıtlarında da yardımcı olurum.”

“Şu an beni öyle mutlu ettin ki.” Ceyhan ona coşkuyla sarılırken çıplak olduğunu yine unutmuştu. Tenine değen sıcak teni hissedince

irkildi. Biraz geri çekilmek istedi ama Tuğrul onu bırakmadı. Elleri sırtında gezerken Ceyhan'ın gözlerinin içine baktı.

“Tek bir şartım var; beni kızdırma.”

“Tamam,” dedi Ceyhan masumca. Sonra Tuğrul ona yaklaştı ve dudakları birleşti. Kısa süre içinde oldukça baştan çıkaran bir öpüşmeye dönüştü. Ceyhan yatağa tekrar yatırıldığını ve Tuğrul'un ellerinin vücudunda gezindiğini hissetti. Ansızın Tuğrul kendini çekti.

“Eğer böyle devam edersek bu yataktan çıkamayacağız.” Ceyhan güldü ve örtüyü üzerine çekerek oturdu. Onun yüzüne baktığında gözlerinin altındaki mor halkaları gördü.

“Sen uyuyamadın mı?”

“Uyudum ama yeteri kadar değil. Uzun yıllardan beri aynı düzende uyuyunca tek bir gecede bile belli ediyor.” Pilotlar için uyku düzeninin çok önemli olduğunu, biraz bile uykusuz ve yorgun olanların uçuşuna izin verilmediğini biliyordu. Sanki açıklamak ister gibi Tuğrul tekrar konuşmaya başladı.

“Biz erken uyanıyoruz Serdar'la. Filoya erken gidip orada sabah sporumuzu yapıp öyle mesaiye başlıyoruz.”

“Sadece sabah sporuyla olmuyor sanırım bu kaslar.” Ceyhan cesurca ellerini gövdesinde gezdirirken Tuğrul kendini tutmakta zorlanıyordu. Ufacık dokunuşlarla bu hale gelmesine kendi de inanamıyordu ama konu Ceyhan olunca vücudu fazla tepki veriyordu. Onun yakınlığını da her zaman istiyordu.

“Tabii, akşam programlarımız da var. Dayanıklı ve güçlü olmak zorundayız vücut olarak. Savaş pilotu olmak kolay değil, yorucu bir iş.”

“Peki, bu hafta sonu ne yapmayı planlıyordun?” Ceyhan ona hayran olmuş gibi bakarken bu bakışların Tuğrul'a hiç yararı olmuyordu. Tüm dikkatini söyleyeceği cümlelere vermeye çalıştı.

“Genelde spor salonuna gidiyoruz, vaktimizin çoğu hep bir şeyler okumakla geçiyor. Elimize ne geçerse okumaya çalışıyoruz çünkü bizim için her bilgi çok önemli. Havadayken ne ile karşılaşacağın hiç belli olmaz. Yaşananları okuyup ders çıkarmak da bu işin önemli bir parçası.” Ceyhan yavaşça başını salladı. Abisini ilk kez izlemeye gittiğinde nefesi

kesilmişti çünkü jetlerle o manevraları yapmak büyük cesaret isteyen bir durumdu. Tuğrul da abisi gibi akrobasi pilotluğu yapmak istiyordu ve güvenlik önlemleri onlar için hayati öneme sahipti.

“Abimin hep onu kurtaran bir aktivitesi vardı.”

“Hepimizin var. Piyano çaldığımı biliyorsun. Benim için müzik kurtaran bir aktivite.”

“Gerçekten seni dinlemek isterdim. Sanki piyano ve sen ayrı dünyaların insanı gibisiniz ama telefonunu Serdar açtığında o sesleri duydum. Serdar senin çaldığını söylediğinde çok şaşırdım.” O gün telefonu açtığında kulağına dokunaklı bir ezgi çalınmıştı ve aklına onun Tuğrul’un ellerinden çıktığı hiç gelmemişti.

“Piyano çalmamı annem istedi. Bir hastasının ebeveyni bana ders verdi, ben de zamanla onunla bütünleştim, fena da sayılmam. Ona çok şey borçluyum çünkü beni fazlasıyla geliştirdi.” *Belki de sağ elimi daha rahat kullanmama sebebiyet veren piyano çalmam olabilir*, diye çokça düşünmüştü Tuğrul ve çalmayı hiç bırakmamıştı. Evet, ilk başta insanlar duyduklarında Ceyhan gibi tepki veriyorlardı. Tabii bu durumdan Serdar’ı hariç tutuyordu.

“Her öğrendiğim bilgiyle sana daha da hayran oluyorum. Bir gün gerçekten seni de abimi izlemeye gittiğim gibi gösterini izlemeye gideceğim ve o gün bir fotoğrafını çekeceğim.”

“Kismet olursa,” dedi Tuğrul ve Ceyhan’a kısa bir öpücük verdikten sonra uzanıp yerden iç çamaşırını ve pantolonunu aldı. Üzerini giydi hızlıca. Ceyhan’ın yerdeki elbisesini görünce düşüncelere daldı. Dün gece kesinlikle çok kontrolsüz davranmıştı. Özellikle bu konuda asla böyle davranışları olmamıştı ama o an ne yapığının kendisi de farkında değildi. Ceyhan’ın onun üzerinde bıraktığı etki Tuğrul’u korkutuyordu.

“Sana yeni bir elbise alacağım. Öyle sabırsız davrandığım için özür dilerim. Kendimi kaybettim.” O anları tekrar düşündü. Elbisenin fermuarını bir türlü bulamamıştı ve sabırsızlık kızgın damarlarında dolaşırken aklına gelen ilk şeyi yapmıştı.

“Sabırsız davranman hoşuma gitti. Elbiseye gelirsek basit, kurtarıcı, siyah bir elbise. Her kadının dolabında mutlaka bir tane vardır.”

“O zaman senin dolabında en güzeli olacak.” Tuğrul gömleğinin düğmelerini tek tek iliklerken Ceyhan da gözünü kırpmadan onu izliyordu.

“Tamam, şöyle yapalım; sen evine git ve daha rahat edebileceğin kıyafetler giy. Gelirken yanına kitaplarını da almayı unutma. Ben de kahvaltı hazırlayayım,” dedi Ceyhan çabucak bir plan yaparak.

“Peki, anlaştık.”

“Evlerimizin birbirine bu kadar yakın olması güzel bir tesadüf.”

“Belki de kaderin bir oyunu.” Tuğrul güldü ama sonradan düşününce mantıklı bir açıklama buldu.

“Ya da şehirdeki güzel ve kullanışlı evler bu semtte olduğu için.” Uzandı ve gitmeden önce Ceyhan’a kısa bir öpücük verdikten sonra odadan çıktı. Ceyhan kapının kapanma sesinin ardından iç çekerek keyifli bir şekilde kendini yatağa bıraktı. Dün akşam gecenin böyle bitebileceğini söyleseler inanmazdı. Uzun süreden sonra ilk defa kendini bu kadar mutlu hissediyordu. Bir an önce bu yataktan da çıkması gerekiyordu. Kahvaltıyı çok sevdiğini laf arasında söylemişti ama en çok hangi yemeği sevdiğini bilmiyordu. Şimdilik kafasına göre takılması lazımdı.

Zor da olsa yataktan çıktı ve hemen banyoya girdi. Hızlı bir duş aldıktan sonra ne hazırlayacağını düşündü. Tek başına yaşadığı için çok iştahla yemek yiyemiyordu, bu yüzden aldıkları da genelde kısıtlı oluyordu. Bazen canı çekerse mutfakta biraz coşuyordu. Önceden mutfağa girip bir şeyler hazırlamayı severdi ama buradaki geçen aylarında çok fazla çalıştığı için artık yeteri kadar zaman bulamıyordu.

Abisinden ve babasından gördüğü kadarıyla askerler çay içmeyi seviyordu. O genelde kahve içmeyi daha çok severdi. Tuğrul için çay da koyacaktı. Her şeyi hazırladıktan sonra masaya bir bakış attı. Fena sayılmazdı ama içi de hiç rahat değildi. Annesi misafir ağırlamayı çok severdi ve özenli de davranırdı. Sanki o özellik Ceyhan’a da geçmiş gibiydi. Kahvesinden bir yudum almışken kapı çaldı. Kupasını masaya bıraktı ve hızlı adımlarla kapıya yöneldi. Açtığında Tuğrul’un üzerine bir tişört ve bir pantolon giydiğini gördü. Elinde de bir poşet vardı.

“Umarım simit seviyorsundur.”

“Çok severim.” İçeriye girerken saçından yayılan şampuan kokusunu fazlasıyla alınca onun da duş almış olduğunu anladı. Önüne düşen minicik kıvrık tutama dokunmamak için kendini zor tuttu. Onun uzun saçlı halini çok merak ediyordu.

“Çok bir şey hazırlayamadım ama,” dedi Ceyhan. Onu masaya yönlendirirken çekiniyordu.

“Bu mu çok bir şey hazırlamamış halin? Ben yemek seçmem Ceyhan, evde ne varsa yerim. Bu konuda hiç endişen olmasın.” Ceyhan’ın biraz içi rahatlamıştı. Onu masaya oturttu ve bardağına çay koydu. Bir yandan da Tuğrul’un onu incelediğini görüyordu.

“Ne oldu?” dedi yavaşça.

“Çok tatlı görünüyorsun. O çileden çıkarıcı kız ile şu anki seni benzetemiyorum. Dün gece sanki kadınları ezen pislik adammışım gibi bir imada bulundun.” Ceyhan gözlerini devirdi.

“O sana sinir olduğum içindi. Dans etmemek için bir kılıf. Ama unutma, fazlasıyla feminist biriyimdir. Şu an toplumdaki lanse edilen feministlikten değil, gerçek feministlikten bahsediyorum.”

“Bizim dönemimizden bir arkadaşımız var. Hilal... En yakın arkadaşlarımdan biri. Tanıdığım çoğu adamdan daha yetenekli. Şimdi o da kendi kıtasında bir savaş pilotu olarak görevine devam ediyor. Yani... Bununla ilgili asla bir problemim yok. Annemin aynı zamanda akademisyen olduğundan da bahsettim, onunla da bu konuyu destekleyebilirsin.” Tuğrul hafifçe ona göz kırpınca Ceyhan çok şaşırdı ama anlık bir heyecana kapılmaktan da kendini alamadı.

“Peki... Madem birbirimizi tanımaya çalışıyoruz o zaman bana bir anını anlat.” Tuğrul birkaç lokma yedikten sonra düşünmeye başladı.

“Birçok anım var.”

“Bilinmeyen bir şey olsun.” Tuğrul bir an ona baktı ama sonra anlatmaya karar verdi.

“Solak olmamın yanı sıra yükseklik korkum da var.” Ceyhan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmış ona bakarken Tuğrul gülmeden edemedi. Çoğu kişi duyduklarında aynen böyle tepki veriyordu.

“Gerçekten mi! Çok şaşırdım ama nasıl uçabiliyorsun?” Tuğrul çayından bir yudum aldıktan sonra yavaşça anlatmaya başladı.

“Öğrenci Seçme Uçuşu’nda sıra bana gelmişti. Teorik sınavda en yüksek notu ben almıştım. Haliyle biraz gergindim. Uçuş hocamla kontrolleri yaparken ona söyledim yükseklik korkumu. Durdu ve bana şöyle bir baktı. ‘Ne oluyor yükseğe çıkınca?’ dedi. ‘Midem bulanıyor, başım dönüyor. Kötü hissediyorum kendimi,’ dedim. ‘Demek öyle, seni yukarıya çıkarayım bir de oradan bak bakalım dünyaya, yine kendini kötü hissedecek misin?’ dedi. Çok stresliydim ve kendimi veremiyordum hocamın anlattıklarına.”

“Azarladı mı seni?” diyerek araya girdi Ceyhan.

“Yok, hayır. Herkes böyle çok katı, en ufak hatanda atılacakmışsın gibi sanıyor ama öyle değil. İlk başta durum düzeltilmeye çalışılır. Yapılacaklar yapılır eğer çözüm olmazsa ona göre davranılır. Bana, ‘Sen en yüksek notu almadın mı? Demek ki çalışmayı seviyorsun, bu işe gönül vermek istiyorsun. Şu an bir eşiktesin, ya geçeceksin ya da kalacaksın. Bu senin elinde. Kendini sakinleştirmeyi ilk başta öğrenmen lazım, duygularını kontrol edemezsen başarılı olamazsın,’ diyerek beni uyardı. Ben de tüm dikkatimi kötü düşüncelerden uzaklaşmak için ona verdim. Kendimi toplamamı söyledi sonra durup gülümseyerek, ‘Aşağıya bak bakalım,’ dedi. Bu kadar yükseldiğimizi bilmiyordum. Ne ara olmuştu bunlar, hiçbir fikrim yoktu. Baktım ve bir an nefesim kesildi ama aşağıdaki manzara o kadar güzeldi ki korkumu düşünmeye vaktim kalmadığı ve hocam da tam zamanında müdahale edip direkt beni yüzleştirdiği için kendimi hiç yüksekte gibi hissetmedim. Çok farklı bir duyguydu.” Onun hakkında şaşırtıcı daha ne öğrenebilirdi, bilmiyordu Ceyhan.

“Peki paraşüt?”

“Benim en sevdiğim eğitimlerden biriydi. Çok zevklidir, sen de dene-melisin. Belki bir gün ikimiz deneyebiliriz.” Son cümleyi duraksayarak söylemişti ama yine de bunu teklif etmesi hoşuna gitmişti Ceyhan’ın.

“Çok isterim.” Duraksadı Ceyhan ve doğru kelimeleri bir araya getirmeye çalıştı. “Cidden, sanki buralara gelmek için çok savaşmışsın kendinle. Şimdi düşününce sana ettiğim o cümlelerin ne kadar haksız ve can acıtıcı olduğunu daha da fark ettim. Demek yükseklik korkun

vardı ha...” O gün onun hassas noktasının mesleği olduğunu biliyordu Ceyhan ama şimdi öğrendikleriyle neden o kadar sinirlendiğini daha da anlamıştı.

“Evet, bir jet pilotu için kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama benim gibi olan çok pilot var. Artık yükseklik değil de hıza odaklanıyoruz. Bizim için *hayat 500 knot'ta* başlar.*” İlk T-38 A eğitimimizde sloganımız buydu çünkü ilk defa bir jeti uçurmaya başlamıştık.”

“Bir kere bile olsa o jetlerle uçmayı çok isterdim. Bunu abime de söyledim defalarca,” dedi biraz hüzünlü bir sesle Ceyhan.

“Evet, anlatınca kulağa çok güzel geliyor, biliyorum ama görüldüğü gibi değil. Sorumluluğu çok ağır.” İnsanlar onların sürekli eğitimden geçtiğini ve bilgileri taze tutmak için ders çalıştıklarını bilmiyorlardı. Belli bir ara verseler dahi tekrar en baştan sanki ilk kez kullanmayı öğreneceklermiş gibi bir eğitim programına dahil olup ondan sonra devam ediyorlardı.

“Evet, biliyorum, aynısını abim de söyledi. Sanırım sizin anılarınızı dinlemeyi seviyorum.” Tuğrul gülümsedi ve bir anısını daha anlatmaya karar verdi.

“Bir keresinde uçuş muayenesine gittiğimizde hemşire hanım gözümme fazla damla damlatmıştı. Gözün arkasına bakmak için gözbebeğini büyütüyor bu damla ve üç dört saat bulanık görünüyorsun. Fazla damla olduğu için tam üç gün öyle gezdim. Mevsim yazdı ve ışık işkence gibiydi. Bir an hiç geçmeyecek diye korktum.” Ceyhan hafifçe güldü çünkü anlatırken sanki o ânı yaşıyormuş gibiydi. O korkuyu şu an bile hissedebiliyordu.

“Çünkü gözbebeğini büyütüp küçülten kasları bir süreliğine felç ediyor. Işıktaki gözbebeğin küçülemediği için işkence oluyor.” Kendisi de bir kere deneyimleme fırsatı bulmuştu ve çok hoş bir deneyim olduğunu söyleyemezdi.

“O günden sonra *lütfen dikkat edin*, diye uyarıyorum her muayeneye gittiğimde.”

* Saatte 1 deniz milline eşit olan hız birimi.

** Göklerin Kurdu kitabından alınmıştır.

“Ah, kıyamam sana...” Ceyhan kahvesinden bir yudum içerken onu izledi.

“Biraz da sen anlat, hep beni konuşturuyorsun,” dedi Tuğrul. Gerçek Ceyhan’ı daha da yakından tanımak istiyordu.

“Senin gibi eğlenceli anılarım yok. Hayatımda yaptığım tek çılgınlık beni bulduğun geceydi.” Tuğrul hâlâ neden o kadar içtiğini merak etse de konuşmadı çünkü o konu açıldığında her şey kötüye gidiyordu.

“Sana bir şey söyleyeceğim ama asla kimseyle paylaşmayacaksın,” dedi aniden Ceyhan.

“Ne ile ilgili?” dedi Tuğrul doğrulup ona kısıp gözlerle bakarak. Merak etmişti çünkü Ceyhan bunu ciddiyetle söylemişti.

“Abim ile Selçuk abi geçenlerde birlikte yemekten ufak bir tartışma yaşadı. Abimin sana kızdığını o gün öğrendim. Selçuk abi seni savundu. Serdarla birlikte operasyona gittiler, değil mi?”

“Evet...” Tuğrul ona beklentiyle bakarken Ceyhan bakışlarını kaçırdı.

“İlk başta seninle Serdar’ın gitmesini planlamışlar ama abim sana kızdığı için fikrini değiştirmiş. Selçuk abi, abimi ikna etmeye çalıştı, abim çok öfkeliydi. O yüzden seni uyarmak istedim.”

“Ama acildi çünkü nöbetten gitti Serdar.”

“Detayını bilmiyorum, sadece bildiklerim bunlar.” Tuğrul, Selçuk’un da ona kızgın olduğunu biliyordu ama onu korumaya çalışması hoşuna da gitmişti.

“Beni korumaya çalıştı demek, görevden geldiğinde beni yerin dibine soktu. Serdar ile beni kıyaslayıp benim kötü olduğumu ima etti.” O anları hatırlamak Tuğrul’a iyi gelmiyordu çünkü kendisini suçlamayı bırakamıyordu.

“Aranızda rekabet mi var?” Tuğrul hemen başını olumsuz anlamda salladı.

“Tabii ki yok. Asla öyle bir şey olamaz! Hepimiz aynı amaç için bir aradayız ve bunun için eğitildik. On dört yaşında tanıştım ben Serdar’la. O benim kardeşim gibi oldu. Timuçin ile onu ayırmıyorum. Aynı kandan olmasak bile bu durum böyle olacak hep.” Ceyhan’ın bakışları ta-
bağında dalıp gitti.

“Böyle sadakatli arkadaşlıklar görünce çok özeniyorum. Benim en yakın arkadaşım bana ihanet etti çünkü. O günden beri insanlara güvenemiyorum. Tabii seni hariç tutuyorum çünkü senin yanıdayken böyle olmuyor.”

“Çünkü ben bir askerim.” Tuğrul yine merak içinde kalsa bile susmayı tercih etti. Eğer Ceyhan ona anlatmak isterse zamanı gelince anlatırdı.

“Serdar ile hiç mi ayrı düştüğünüz olmadı? Kavga etmediniz mi hiç?” Tuğrul hafifçe güldü.

“İlk başta ikimiz de birbirimizden hazzetmiyorduk. Serdar bana *zengin çocuğu* diyordu ve beni dışlamaya çalışıyordu. İlk zamanlar çok zordu gerçekten. O çocuk aklımla *acaba yanlış yerde miyim* diye çok düşündüm. Bir anda yüzlerce erkekle birlikte yaşamaya başlıyorsun. Dış dünyadan biraz soyutlanmış oluyorsun. Düzene ve disipline çok alışkındım çünkü annem bizi öyle yetiştirmişti. Millet yatağını düzeltmekte bile zorlanıyordu.”

“Sonra nasıl arkadaş oldunuz?” Ceyhan bu hikâyeyi merak etmişti çünkü nefretten doğan bir arkadaşlık var gibi duruyordu.

“Bir gün canıma tak etti, ben de beyefendiliğimi bozdum. Ona küfür ettim. ‘Şuna da bakın küfür etmeyi de biliyormuş,’ dedi ve ilk başta benimle bir güzel dalga geçti. Ben de dayanamadım ona vurdum. Kötü bir kavgaydı, bizi zor ayırdılar. Tabii sonrası çok sıkıntılıydı. Çünkü orada herkes kardeş gibidir, herkes birbirini kollar ve yardım eder. Biz bir istisna olmuştuk. Komutanımın o bağıırışı hâlâ kulaklarımdan gitmez,” dedi Tuğrul gülerek. O zaman bu durum çok sinir bozucuydu ama şimdi komik geliyordu.

“İkimize de ceza verdi ama cezayı da birlikte yapacaktık. Ayrıca Serdar’ı İngilizce çalıştıracaktım. Adam dil konusunda tam bir yeteneksizdi. Azap gibiydi onunla çalışmak ama sonra ikimiz de yorulduk ve ateşkes yaptık. O senenin yaz kampında hayatta kalma eğitimi alıyorduk ve yiyecek bir şey bulup yememiz gerekiyordu. Grubumuzla bir fare yakaladık ama çok zor oldu. Onu yememiz gerekiyordu. Serdar pişirdi ama hiçbirimiz yemek istemiyorduk. Birbirimize bakıp durduk sürekli. Sonra ben ani bir kararla bir parça kopardım ve hiç düşünmeden ağzıma

attım. Herkes şaşkınlıkla bana bakıyordu ve tepkimi de merak ediyorlardı. Acayip midem bulansa da onlara göstermedim. Serdar o an bana öyle bir bakış attı ki sanki onun uyguladığı bir testi geçmiş gibiydim. 'Hepiniz utanın be, şu zengin çocuğu bile sizden cesur çıktı. Allah'ın yüz karaları, milletinize böyle mi hizmet edeceksiniz, korkaklar!' diye çıkıştı. Serdar'ın takdirini kazanmak tuhaftı. O gün aramızdaki iletişim değişti ve bana olan önyargısını kırdı. Sonrası ise günümüz." Ceyhan ona gülümserken bu hikâyeyi sevmiştii. Nefretten doğan arkadaşlıklar genelde daha kalıcı oluyordu.

"Kulağa çok eğlenceli geliyor. Peki Timuçin, o da mı askeri liseye gitti?"

"Hayır, annem istemedi onun gitmesini. Şiddetle karşı çıktı çünkü onun uyum sağlayamayacağını düşünüyordu. Hâlâ da öyle... Timuçin için doğru mesleğin askerlik olmadığını düşünüyor. Çünkü onun fazlasıyla mükemmeliyetçi olduğunu söylüyor. En ufak bir hatasında kendine çok yükleneceğini, bunun da mesleğini yapmasına engel olacağını vurguluyor sürekli. Timuçin Türkiye derecesi yapıp girdi. Fen lisesi mezunu, çok çalışkandır."

"Sen de mi annene katılıyorsun? Çünkü yüzün düştü bir anda." Tuğrul'un bu hayatta korktuğu şeylerin başında gelen bir sorundu annesinin kuruntusu. Annesi Timuçin'i ikna etmeye çalışmıştı. Hatta arkadaşı Eren ile birlikte isterse tıp bile okuyabileceğini söylemişti. Çünkü Timuçin çalışmayı seven bir çocuktu. Kendi şartlarındayken hatayı daha çabuk sindirebileceğini düşünüyordu annesi. Timuçin'in küçüklükten gelen, annesinin mesleğine karşı ilgisinin olduğu bir gerçek daha vardı ama Timuçin hayatında ilk kez annesine karşı çıkmış ve kendi kararlarını alacak yaşa geldiğini, annesinin artık karışmaya hakkı olmadığını söylemişti. Şu güne kadar Timuçin gayet iyi götürmüştü. Öğrenci Seçme Uçuşu'nda başarılı olmuştu ama jetler diğer uçaklar gibi değildi. Timuçin en büyük sınavını 2. Ana Jet Üssü'ne girdiğinde verecekti.

"Hayır, Timuçin'in yetenekli olacağını çünkü genlerimizde bunun olduğunu düşünüyorum ama annem Timuçin'i benden daha iyi tanıyor ve o haklı çıkacak diye de korkuyorum."

“Gelecekte ne olacağını bilemeyiz.” Tuğrul onu onaylamak için başını salladı yavaşça. Yemeği yedikten sonra Tuğrul’un ona ortalığı toplarken yardım etmesi Ceyhan’ı şaşırtsa da memnuniyetle kabul etti o yardımı. Birlikte çalışma masasına oturduklarında Ceyhan sınav kâğıtlarının bulunduğu dosyaları getirdi. Bir tanesini seçip içinden kâğıtları çıkardı.

“Bu, hocamın cevap anahtarı, bazı noktaları kesinlikle istiyor. Adım adım hepsini açıklamış. Ona göre puanlama yapacağız. Örnek olarak bir tane yapacağım sen de kafana takılan olursa sorabilirsin.” Aynı söylediği gibi bir tane örnek gösterdi ve eline bir kalem verdi. Tek tek bakarak kontrol edip puanlamayı yaptı.

“Şimdi neden o kadar şikâyet ettiğini anladım. Çok vakit alır böyle yapmak.” Ceyhan başını sallayarak onu onayladı ama başka kolay bir yöntem de yoktu.

“Bir hafta süresi var hocamın ve o zamana kadar sisteme notları girmemiz lazım yoksa uyarı geliyor.”

“Hocan bilmiyor mu senin fazlasıyla dolu olduğunu? Bu senin görevin değil ki!” Tuğrul’un böyle karşı çıkıp onu korumaya çalışması hoşuna gitti ama yapmaktan başka çaresi de yoktu. O çoktan bu yoğunluğu kabullenmeye başlamıştı.

“Hocalar her zaman acımasızlardır, Tuğrul. O yüzden kuzu kuzu yapmak zorundayım,” dedi çaresiz bir sesle.

“Kendini çok fazla hırpalıyormuşsun gibi geliyor. Seni gördüğüm günden bile daha zayıfsın. Sağlığına dikkat etmelisin. Masada gördüğüm kadarıyla iştahlı da değilsin,” dedi Tuğrul kaşlarını çatarak.

“Tek başıma yaşamaya başladığımdan beri böyleyim. Buraya gelmeden önce bir ev arkadaşım vardı. Her şey daha farklıydı. Burası benim için sıfırdan bir sayfa gibi ve ben de uyum sağlamaya çalışıyorum. Eğer konuşmaya devam edersek de bitmeyecek.”

“Doğru,” dedi Tuğrul ve kâğıtlara geri döndü. Ceyhan kutusundan gözlüğünü çıkarıp taktı ve oldukça konsantre bir şekilde kâğıtları puanlamaya başladı. Tuğrul istemsizce onu izledi. Bu ciddi hali fazlasıyla çekiciydi. Bir an onu çekici bulmadığı bir zaman var mı diye düşündü. Kızgınken, ciddiye, onu tehdit ederken ve ona gülümserken de çekici

buluyordu. Bu listeye dahil edebileceği daha birçok an vardı. Kendi kendine gülümsemek istiyordu bu şaşkınlığına ama Ceyhan'ın bunu görmesini istemiyordu. Kâğıtlara göz attıkça daha da hızlanmıştı. Bir saatte otuz kâğıdı bitirmeyi başarmıştı ama önündeki yığınlar bakınca hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu.

Kâğıtlar tam beş saat sonra bitti ama ikisi de fazlasıyla yorulmuşlardı.

“Bana çok büyük bir iyilik yaptın. İsteddiğin bir şey söyle.” Tuğrul’un aklına gelen ilk şey tabii ki sevişmekti ama hemen bu düşünceyi uzaklaştırdı.

“Her yardım karşılık beklenerek yapılmaz.”

“Evinden uzaksın, eminim annenin yemeklerini de özlüyorsundur. Bana bir yemek söyle, sana yapayım. Artık mutfağa girmeye vaktim var.” Tuğrul bir düşündü. Artık Serdar ile çok iyi yemekler yapabiliyorlardı çünkü alışmışlardı ama tabii ki hiçbir yemek annesinininkinin yerini tutmuyordu.

“Serdar ile denedik ama hiç güzel olmadı.”

“Ne denediniz?” Tuğrul bakışlarını kaçırdı ve yavaşça konuşmaya başladı.

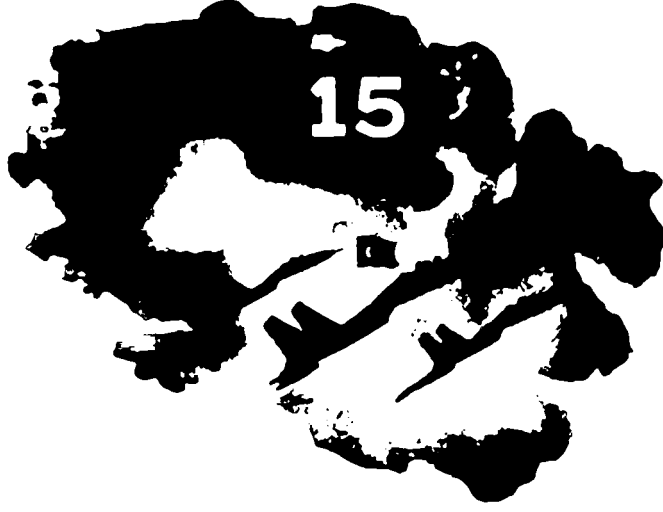
“Timuçin hep dalga geçer benimle bunu sevdiğim için. *Alt tarafı bulgur ve yeşillik var içinde neresini bu kadar seviyorsun, der,*” dedi gülerek.

“Kısır mı?” Tuğrul yavaşça başını salladı. “Biraz acımasız bir eleştiri olmuş. Kısır sevilmez mi ya!” diyen Ceyhan gülerek ayağa kalktı. *Bir önceki gün iyi ki alışveriş yapmışım,* diye düşündü. Tuğrul da yanına gelirken yardım etmeye istekli görünüyordu.

“Böyle her konuda yardımsever olman hoşuma gitti.”

“Çünkü ben çalışan bir annenin çocuğuyum. Bazı detayları çocukluktan öğrendim.”

“Pekâlâ, o zaman başlayalım.” Ceyhan kollarını sıvadı ve mutlu bir şekilde buzdolabının kapısını açtı.

Buzdolabından yeşillikleri çıkarırken en son ne zaman kısır yediğini düşündü Ceyhan. Uzun süredir yapmadığını o an fark etti. Oysaki çocukluğundan beri evde kısır eksik olmazdı ve Ceyhan da Tuğrul gibi seviyordu. Sebzeleri yıkarken Tuğrul'un bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Güzelce yıkadı yeşillikleri, sirke ve suyla doldurduğu bir kaba koydu sonra.

“Biraz beklesin. Sen de bana yukarıdan bulguru al. Ben kolayca uzanamıyorum ama senin boyun uzun.” Tuğrul gülümsedi ve uzanarak ona gösterilen mutfak dolabını açıp bulgur paketini aldı kolayca.

“Ya ne güzel, istediğin an her şeyi böyle uzanıp alabiliyorsun.”

“Bir ara kâbusumuzdu ama...” Bu ima dolu cümleyi duyunca Ceyhan'ın içinde merak duygusu uyandı. Onu, anılarını dinleyerek tanımak çok hoşuna gitmişti.

“Nasıl?” dedi anlatması için.

“Hava Harp Okuluna girmek için boy sınırı 1.90 cm, birkaç santim daha uzasaydık Serdar ile bu yüzden elenecektik.” Ceyhan güldü ama olası sonuç onlar için korkunç olurdu.

“Elenseydiniz bayağı kötü olurdu ama kadınlar sever uzun boylu erkekleri. Annen sana perde astırmıştır kesin.” Tuğrul yavaşça güldü ve onaylayarak başını salladı.

“Babam da uzun boylu ama annem aksine kısa ve minyon.”

“Annemi çok merak ettim. Bir fotoğrafını gösterir misin?” Tuğrul cebinden telefonunu çıkardı ve geçen yaz evlerinde çekildikleri aile fotoğrafını açıp telefonu Ceyhan’ın eline verdi. Ceyhan fotoğrafı büyütüp bakarken şaşırdı. Asimetrik kesilen saçların bir tarafı uzun diğer tarafı kısaydı. Sarı saçlarının uçları kızıla boyanmıştı ve kalın çerçeveli gözlüğü ile aynı renkteydi. Üst üste uzun boncuklu zincirler ise gözüne hoş görünmüştü. Hayat dolu ve enerjik bir gülümsemeyle poz vermişti. Tuğrul haklıydı çünkü kadın onların yanında küçücük kalmıştı. Zekâ saçan mavi gözlerini güzel bir yüz çevreliyordu. Annesi çok güzel bir kadındı ve Timuçin annesine benzerken, Tuğrul daha çok babasına benziyordu.

“Çok güzel bir kadın. Neden bu kadar yakışıklı olduğun belli çünkü sen babana benziyorsun ve baban da yakışıklı biri.” Tuğrul bakışlarını kaçırsa da gülümseyerek iltifatı kabul etti.

“Annen gerçekten anlattığın gibi hayat dolu.” Tam telefon elindeyken çalmaya başlayınca bir an telefonu elinden düşürecekti Ceyhan. *Asuman Sultan* yazıyordu ekranda, Tuğrul telefonu eline alırken küçük bir kahkaha attı.

“Bunu açmam lazım yoksa dilinden kurtulamam.” Ceyhan onu onaylayarak başını salladı. Tuğrul hiç çekinmeden telefonu onun yanında açtı. Oysaki Ceyhan onun yanından uzaklaşacağını sanmıştı.

“Efendim anne,” deyince büyük bir şok yaşadı Ceyhan. Tuğrul’un niye öyle güldüğünü anlamıştı. Garip bir tesadüf olmuştu.

“Tabii annene işin düşünce ararsın ancak.” Bu sözleri net bir şekilde duydu Ceyhan çünkü sitemle ve yüksek sesle söylenmişti.

“Bana sonra kızsan olmaz mı? Şu an çok müsait değilim de,” dedi Tuğrul, Ceyhan’a bakarak.

“Neden? Yanında biri mi var?” Tuğrul annesinin sesindeki heyecanı duyunca eğlenmeden edemedi.

“Evet.”

“Aa, tamam, hemen kapatıyorum.” Annesinin o küçük öfkesi hemen sönmüş, yerini meraklı bir heyecana bırakmıştı. Telefon kapanırken Tuğrul muzip bir şekilde Ceyhan’a baktı.

“Tam zamanında aradı,” dedi Tuğrul eğlenir bir şekilde.

“Evet.” Ceyhan arkasını döndü ve yeşillikleri sirkeli sudan çıkarıp yıkamaya başladı. Bir an şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. Annesine bir şekilde yakalanmışlar gibi hissetmişti ve bu da onu biraz utandırmıştı. Tuğrul’un yanına geldiğini gözucuyla görünce hemen konuşmaya başladı.

“Domates ve salatalığı sen doğramak ister misin?”

“Olur,” dedi Tuğrul yavaşça. Ceyhan ona bir bıçak verdi ve sebzeleri uzattı. Kendisi de bir kaba bulguru döktü ve kaynayan suyu dökerken Tuğrul’un durup onu dikkatli bir şekilde izlediğini gördü.

“Ne oldu?” dedi neden öyle izlediğini öğrenmek için.

“Biz yaptığımızda çok cıvık olmuştu.” Minik bir gülüş gönderdi Tuğrul’a.

“Suyunu çok koymuşsunuzdur.”

“Bunun bir ölçüsü yok mu?”

“Ben hep göz kararı yaparım. Üstünü basacak kadar döneceksin o kadar.” Kabın üstünü kapattıktan sonra yeşillikleri hızlı bir şekilde doğramaya başladı. Bir yandan da Tuğrul’u izliyordu. Evet, kabul ediyordu eline pek yakışmıyordu ama elinin alışık olduğunu da net bir şekilde görebiliyordu.

“Biraz daha küçük doğrarsan güzel olur,” dedi gülerek.

“Yapabildiğimin en iyisi bu.”

“Peki, bu seferlik böyle olsun.” Tuğrul onun doğradıklarına baktıktan sonra neden kendisine öyle dediğini anlamıştı. Çok ince doğranmış görünüyordu.

“Senin elin çok yatkın,” dedi Tuğrul sakın bir sesle.

“Annem misafir ağırlamayı severdi ve bizim evde de eksik olmazdı. Yemek yapmayı seviyorum ama dediğim gibi uzun süredir mutfakta çok vakit geçiremiyorum. Bazen canım bir şey çekerse onu yapıyorum en fazla, o da bu ara çok azaldı.” Ceyhan soğan doğrarken bir gözünü kapatmış tek gözüyle ona bakarken oldukça komik duruyordu.

“Fark ettim, o gün geldiğimde saat çok geç olmasına rağmen yemek yememiştin. Şimdi o işlerini görünce hak vermeden edemedim, kendini çok yıpratıyorsun. Düzene sokman lazım.” Soğanı doğradıktan sonra

derin bir nefes aldı ve maydanozu da hızlı bir şekilde doğramaya başladı Ceyhan. Tuğrul respitinde haklıydı ama şu an başka bir seçeneği yoktu.

“Şu proje bitince inşallah o düzen olacak. Bu, daha az yorulacağım anlamına da gelmiyor. Bölümde zaten hoca eksigi var. Ders yüküm fazla olacak. Hocam da beni tempoya bu şekilde hazırlamaya çalışıyor.” Tuğrul onaylamaz bir şekilde ona baktı. Bu kadar çalışmak çok fazlaydı ve bir noktada Ceyhan için tüketici hale gelecekti.

“Diğer işlerini bırakmalısın o zaman. Danışmanlık yapıyorum demiştin,” dedi ona bir tavsiye vererek.

“Orası çok oyalamıyor aslında, ücreti çok iyi. Hatta akademik hayatı bırakıp oraya geçsem tam zamanlı çalışsam orada çok daha az yorularak daha çok kazanabilirim.”

“Belki de bunu düşünmelisin. Çünkü bu, uzun vadede sağlığına da zarar verecek.” Onun bu düşünceli hali hoşuna gitti Ceyhan’ın. Aslında gerçekte çok daha farklı biri diye düşünmeden edemedi. Onu şaşırtacak kadar da tatlıydı.

“Proje bitsin de düşüneneğim bunu.” Sınav kâğıtları onları yeterince yormuştu ama Tuğrul yanındayken projeye de son şeklini vermek istiyordu. Bu fırsatı bir daha bulamayabilirdi.

Birlikte masayı kurdular ve oturduklarında Tuğrul kaşığına tabağına daldırdı hemen. Ceyhan tepkisini izlemek için gözlerini ondan ayırmadı. Tuğrul kaşığı ağzına götürdü ve yavaşça çiğnedi. Yuttuğu anda da konuşmaya başladı.

“Bu gerçekten çok iyi. El lezzeti denilen şey kesinlikle var ve sen de ondan nasiplenmişsin. Çok güzel olmuş. Eline sağlık, Ceyhan,” dedi gülümseyerek. Ceyhan onun yüz ifadesinden beğendiğini net bir şekilde görebiliyordu.

“Beğenmene sevindim. Afiyet olsun.” Kendisi de tadına baktığında beğendi ve birlikte konuşarak yemeklerini yediler. Tuğrul kendisini fazlasıyla kaptırmıştı ve ne kadar yediğini sonradan fark etti.

“Bu kadar çok yememem lazımdı ama kendimi tutamadım,” dedi Ceyhan’a itiraf ederek. Gerçekten de kısır çok lezzetliydi, Tuğrul’a da yemekten başka seçenek bırakmıyordu.

“Seni sporundan da alıkoyuyorum,” dedi Ceyhan gözlerini kaçırarak. Bu detay Tuğrul’un aklına gelmemiştii bile.

“Telaft ederim, önemli değil. Ben genelde nerede durmam gerektiğini bilirim, o yüzden öyle söyledim.” Uzun süredir bu lezzette bir kısır yemeyince bir nevi gözü dönmüştü, bu durum tamamen normaldi.

“Ben de biraz fazla yemiş olabilirim. Vicdan azabı çekiyorum şu an.”

“Sakin benim yanımdayken böyle düşünme. Hiç sevmem öyle takıntı yapanları.” Ceyhan onun yüzüne bakarken hafifçe güldü. “Bence fazlasıyla formdasın. Bu kadarcık yemekten bir şey olmaz.”

Ceyhan yavaşça başını salladı ve tabaklarındakileri bitirdikten sonra birlikte etrafı topladılar. Tuğrul salonda göz gezdirirken abisi ile olan bir fotoğrafı gördüğünde eline alıp incelemeyden edemedi. Fotoğrafta komutanı kırmızı tulumun içindeydi. Ceyhan’ın omzuna kolunu atmıştı ve ikili gülümseyerek poz vermişlerdi. Ceyhan yanına geldiğinde Tuğrul çerçeveyi dikkatlice yerine koydu.

“Abimin beşinci yılını kutluyorduk orada. Peçini bana vermişti. Saklıyorum.” Tuğrul *anladım* dercesine başını salladı. Acaba bir gün onun da kırmızı tulum içinde bir fotoğrafı olacak mıydı? Bakışlarını Ceyhan’a çevirirken sakın bir sesle konuşmaya başladı.

“Abini ilk kez 9 Eylül kutlamalarında izlemiştim. Etkilenmemek mümkün değildi. Lider olduğunda sanki kendim olmuş gibi sevinmiştim. Şu an ise idolüm olan komutanımla aram çok kötü.” Tuğrul onun öfkesinin cezasını bir hafta boyunca evrak işlerini yaparak çekmişti. Çalışmak ona çok koymuyordu ama aralarını düzelteceklerine olan inancı günden güne azalmaya başlamıştı ve bu durum onu çok rahatsız ediyordu.

“Çok kötü olduğunu sanmıyorum. Abim çabuk öfkelenir ama içinde merhametli bir adam da vardır. Babama çekmiş çünkü o da öyle.” Zaman zaman o öfkeden Ceyhan da nasibini almıştı ama sonradan abisi onun gönlünü almaya çalışmıştı. Tuğrul için de aynı durum geçerli olur muydu, bilmiyordu. Bunun için elinden geleni yapmaya hazırdu.

“Beni cezalandırdı, bir hafta boyunca resmen filonun çoğu evrak işini ben yaptım.” Ceyhan bu durumu yadırgamadı. Bir noktada ona ceza vermesi iyiye işaret diye düşündü.

“Evet, bunu yapmayı sever ama şunu da söyleyeyim; eğer sende bir ışık görmese hiç umursamazdı. Umursadığı için çok kızgın. Bence bundan değil, seni umursamamasından daha çok korkmalısın. Aranızı düzelterekçinize eminim. Sadece ılımlı ol ve onun dediklerini yap.”

“Ama ben onun emrindeki bir askerim. Çok duygusal bakamaz. Sonuçta bizi yetiştiriyorlar,” diyerek karşı çıktı Tuğrul. Evet, duygusal komutanları olmuştu daha önceden, aşırı sinirliler ve merhametlilerle bir arada da olmuştu ama Gürhan Komutan daha farklı biriydi. Onu çözmesi zaman alıyordu.

“Ben de sana gerçek abimden bahsediyorum. Bence bir gün seninle böyle bir fotoğrafımız olacak. Tabii çekilmek istersen,” dedi Ceyhan umutla ve inançla parlayan gözlerle.

“Çok isterim.” Birbirlerine bakarlarken yine o çekimi hissedebiliyorlardı. Ceyhan ondan bir adım daha istiyordu. En azından duygularını daha net söylemesini ve aklının da bunu düşünüp durmamasını diliyordu. Çünkü aralarında olan bu durumun bir adı olmalıydı. Bu artık bir iş arkadaşlığı değildi. Tuğrul çenesini yavaşça tutup yukarıya kaldırırken cesurca gözlerinin içine baktı. Parmakları yanaklarını yavaşça okşuyordu ve gözlerinde farklı bir ısıltı vardı. Tam bir şeyler söyleyecek gibi bakıyordu ama o sözler gelmedi.

“Şu projeye baksak iyi olur.” Ceyhan hayal kırıklığı içinde kafasını salladı ve tekrar çalışma masasının başına geçtiler. Ceyhan tüm konsantrasyonuyla bakışlarını bilgisayara yönelttiğinde Tuğrul onu izlemekten kendini alamadı. Bu ciddi hali fazlasıyla hoşuna gidiyordu. Ona birkaç soru sordu ve notlarını birleştirip rahat bir şekilde son şeklini vermeye başladı. Bu işte ne kadar da profesyonel olduğunu Tuğrul net bir şekilde gördü ve ona hayranlık duymadan edemedi. Güvenlik protokolü şu an sınıadıkları programlara göre iyi çalışıyor gibiydi.

“Tamamdır, bir yolculuğun daha sonuna geldim. Hatta geldik,” dedi Ceyhan ve derin bir nefes aldı. Yapacağı başka bir şey kalmamıştı. Eğer başarılı olursa hayatında başka bir sayfa daha açılmış olacaktı.

“Artık sana *doktor öğretim görevlisi* diyebilir miyiz?”

“Şu an için değil. Hocam büyük ihtimalle HAVELSAN’a* gönderip görüş alacaktır. Orada yetiştirdiği çok öğrencisi var ve bu konuyla uğraşıyorlar. Umarım yüzümü kara çıkarmaz. Abim projem için Kuvvet Komutanı ile konuşmuştu. İyi gitmezse çok kötü olur anlayacağın.” Tuğrul hayır dercesine başını iki yana salladı.

“Kötü olacağını düşünmüyorum. Ayrıca abin sana çok güveniyor.” Tuğrul’un güven veren sözlerine yavaşça gülümsedi.

“Bu zamana kadar pek başarısız olduğum söylenemez.” Saate baktı ve yarın işe gidecekleri aklına geldi.

“Yarın uçuşun var mı?” dedi masadan kalkarken.

“Var, telafi uçuşlarım bile var.”

“O zaman senin bir an önce uyuman gerek.” Kitapları hızlıca toplayıp Tuğrul’un önüne koydu.

“Beni evden göndermek istiyorsun yani.” Bu alaycılıkla söylene bile sanki gerçekten öyle düşünüyormuş gibi hissetti.

“Hayır, saçmalama, sadece uyku saatleri konusunda çok titiz olduğunuzu biliyorum.” Tuğrul uzandı ve onun ellerini kavradı.

“Bu gece de seninle uyumak istiyorum. Yarın zinde olarak uyanmak benim için önemli ve senin yanındayken kendimi iyi hissediyorum,” dedi bir itirafta bulunarak.

“Sinir etmediğim zamanlar,” diyen Ceyhan tek kaşını kaldırıp ona alaycı bir şekilde baktı.

“Karşımdaki Ceyhan’ı, gıcık hallerine tercih ederim.” Ceyhan hafifçe güldü.

“Peki... Sen odama gidebilirsin. Ben de etrafı toplayayım.” Tuğrul saatin bu kadar ilerlemiş olduğunu görmese ona yardım etmek isterdi ama artık uyuması gerekiyordu. Uykusu belli bir saatin altına indiği zaman uçuşa katılamazdı.

Ceyhan masayı toplayıp bilgisayarını kapattığı zaman rahat bir nefes aldı. Tuğrul resmen onun hayatını kurtarmıştı. Omuzlarındaki iki koca yük artık gitmişti. Tüm kalbiyle projenin başarılı olmasını diledi. İçten

* 1982 yılında, Türk Silahlı Kuvvetleri’nin yazılım mühendisliği alanındaki ihtiyaçlarının giderilmesi amacıyla kurulmuş bir şirkettir.

içe başarılı olduğunu bilse bile küçük bir pürüz çıkmasından korkuyordu. Çünkü askeri güvenlik normalden biraz daha farklı işliyordu. Odasına girmeden önce üstüne ne giyeceğini düşünmeden edemedi. Garip bir şekilde düz bir pijama giymek istemedi. Bunun nedeni belki de onu daha fazla etkilemekti.

Ceyhan sandığından daha da sabırsız davrandığının farkında değildi. Başından beri Tuğrul'un duygular konusunda ağırdan alacağını biliyordu. Burcu'nun ona verdiği en iyi tavsiye buydu çünkü aynı olayı Selçuk'la o da yaşamıştı. Tuğrul gibi idealist pilotların önem sırasında her zaman meslekleri olurdu. *Adam pilot olmak için sanki yeniden doğmuşçasına sağ elini kullanmayı öğrenmiş*, diye geçirdi içinden.

Kararını verdi ve üstüne pijamalarını giydi. Yatağına yaklaştığında onun uyumamış olduğunu gördü. Üstünde de iç çamaşırı hariç bir şey olmadığını fark edince heyecanlanmadan edemedi. Kot pantolonla uymak rahatsız edici olurdu onun için.

Yatağı uzandığında çok garip hissetti. Dün bu yatakta birbirlerine yapışmışlarken şimdi sanki iki yabancı gibiydiler. Belki de Ceyhan'ı rahatsız eden, bu adı konulmamış yakınlaşmaydı.

"Düşüncelisin... Ne oldu?" Tuğrul'un ona dönmüş olduğunu ve izlediğini fark etmemişti. Ona gerçeği söylerse ne olurdu, bilmiyordu. Dün evine kadar gelen oydu. Konuşmak için ikna etmeye çalışan da oydu. Ceyhan'ı umursamasa dinleneceği vakti onunla çalışarak geçirmezdi. Kararını verdi ve çekinse de konuşmaya başladı.

"Tuğrul bu aramızdakiler..." dedi ve yutkundu. İlk başta konuşmakta zorluk çekmişti.

"Ne olacağını bilmiyorum. Artık seninle bir daha çalışmayacağız. Seni tekrar görebilecek miyim ya da beni görmek isteyecek misin, onu da bilmiyorum. Biliyorum ki gün doğduktan sonra bazı şeyler değişecek. Sen kendi rutininde kaybolup gideceksin, ben de öyle... Başımızı kaşıyacak vaktimiz olmayacak." Ellerinin titrediğini ve gözlerinin istemsizce dolduğunu fark edince hemen kendini toplamak istedi. Ağlamak ona öyle olmasa bile zayıflık gibi gelirdi ama zaten Tuğrul onu en zayıf anında tanımıştı.

“Bir bahanemiz olmayacak,” dedi sesi titreyerek. Ansızın belinden kendine doğru çeken güçlü kolların arasında kalırken dudakları, bir gelecek istediği ama o gelecekten de emin olmadığı adamın dudakları tarafından esir alındı. Vücudu anında karşılık verdi o isteğe ve bu, onu hayrete düşürdü. Ellerini saçlarının içine daldırdı ve dudakları birbirini içiçresine kenetlenmişken, Tuğrul’un ellerinin pijamasının üzerinden kalçalarını sahiplenircesine kavrayıp sıkıtuğım hissetti. Ağzından bir inleme çıktı, kendini onun vücuduna bastırdı ve Tuğrul’un da derin bir şekilde inlediğini duydu. Tuğrul kendini bir anda geri çekti ve başını onunkine yasladı.

“Bahane mi istiyorsun? Binlerce bahane uydurabilirim.” Nefesleri birbirlerinin yüzüne vururken Ceyhan o kararlı gözlere baktı.

“Kendimi kaybediyorum, en sağlam kalelerimi bir bir yıkıyorsun. İrademi yerle bir ediyorsun. Şu anda olduğu gibi...” dedi Tuğrul konuşmayı sürdürerek. “Seni görmek istiyorum, tıpkı bu hafta sonu gibi günler geçirmek istiyorum. Bu olanlar... hayatımda çok yeni... Dışarıdan nasıl görünüyorum, bilmiyorum ama ben...” Duraksadı, o detayı söyleyip söylememe konusunda kararsız kaldı. “Kadınlara düşkün bir adam değilim. Mümkün olduğunca uzak kaldım. O gece evinden gitmek istedim. Doğru olan oydu, bir beyefendi böyle yapardı. Ama... yapamadım. Çünkü bir yanın beni ele geçirmişti. Aklımı susturdu, tüm benliğimi susturdu, irademi susturdu. Sana kapılmak istedim. Şu an bile istiyorum. Çok istiyorum. Kendimi durduramıyorum.” Ceyhan’ın gözünden akan yaş sildi. Söylediklerini ona itiraf etmek sandığından daha zor olmuştu. Cümleler kesik kesik çıkabilmişti ağzından. Çok gerilmişti ama şimdi konuştuğu için daha rahatlamış hissediyordu. Bu yüzden durmadı, düşünmeye fırsat vermeden konuşmaya devam etti.

“Sanki kendimle bir savaş halindeyim. Direniyorum... Sürekli kafamın içinde *yanlış yapıyorsun*, diye bir ses yankılanıyor. *Herkes yanlış yapıyorsun*, diyor. *Komutanına yanlış yapıyorsun, mesleğine yanlış yapıyorsun, liderine yanlış yapıyorsun, ahlakına yanlış yapıyorsun...*” Ceyhan başını *hayır* dercesine salladı.

“Birbirimizi arzulamamız yanlış değil,” dedi fısıltıyla.

“Ben duygusuz biri değilim. Sadece duygularımı saklamakta usta-laşmış biriym ama bazen senin yanındayken bunu bile yapamıyorum. Yeniliyorum...” Bu, *duygularıma boyun eğiyorum ve kabul ediyorum*, demekti. O an Ceyhan’ın içi rahatladı.

“Duygularına yenilmen hoşuma gidiyor. Öfkeliyken de beni öperken de senden hoşlanıyorum.” Ceyhan onun gözlerinin içine baktı. Cevabını görmek istedi. Şimdilik bu kadar da yeterdi çünkü onun üzerindeki gücünü alenen anlatmıştı. Onun için neden zor geldiğini de anlamıştı. Gerçekleri yüzüne daha net kelimelerle söyleyecek zaman da gelecekti, bunu biliyordu Ceyhan ama sandığı kadar çabuk olmayacaktı. Onu böyle kabul etmeliydi. Davranışlarında, ona olan bakışlarında, dokunuşlarında Tuğrul ona olan ilgisini sözlere dökemese bile hissettiriyordu. Bu detay şu an sözlerden daha önemliydi.

“Bu hislerin karşılıksız değil.” Doğrudan söylemektense bu yolu tercih etmesine kızmadı. Yavaşça gülümsedi Ceyhan ve alnındaki minik kıvrıkcık tutamı çekip oraya bir öpücük bıraktı.

“Artık uyusan iyi olur yoksa telafi uçuşunun da telafisi olacak.” Üzerinden kalktı ve tekrar kendi tarafına geçerken Tuğrul onu kendisine çekti ve başını omzuna koydu. Saçlarını yavaş yavaş okşamaları hoşuna gitse de artık onun uyumasını istiyordu. Elini tuttu ve parmaklarını parmaklarının arasına geçirdi.

Sabah gözünü açtığında Tuğrul’un onu izlemekte olduğunu gördü. Genç adam ona yavaşça gülümsedi. Ceyhan *ne kadar da yakışıklı bu haliyle*, diye düşünmeden edemedi. Onun çoktan hazırlanmış olduğunu da fark etti.

“Yeteri kadar uyumuşsundur inşallah.”

“Uyudum, merak etme. Uçuşlarıma oldukça dinamik başlayacağım.” Ceyhan gülümsedi ve yatakta doğrulurken kötü bir sürpriz yakalamıştı onu. Zilinin çaldığını duyunca gözleri panikle kocaman açıldı. Çünkü evinin adresini abisi ve ailesi biliyordu. İşyerindekiler de bu saatte evine gelmezlerdi.

“Bu, abim olmalı!” dedi panikle ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Ceyhan'ın heyecanla nefesi hızlanırken Tuğrul onu sakinleştirmeye çalıştı. İkisinin de panik olması hiçbir işe yaramayacaktı. Tuğrul hemen kendini topladı ve onu rahatlatmak için konuşmaya başladı.

“Belki abin değildir. Abin olsa bile senin yatak odana bakmak aklına bile gelmez. Burada kalacağım, sen de kapıyı kapatacaksın. Yüzündeki endişeyi de düzelt. Yoksa başka bir şeyler olduğunu anlar. Şimdi... nefes al ve topla kendini.” Tuğrul’un bu kadar sakin kalması Ceyhan’ı şaşırtsa da haklı olduğunu düşünüyordu. Bu adam soğukkanlı olmayı öğrenmişti ve bir kriz anında hemen çözüm bulması onun mesleğinin getirdiği bir durumdu. Zil tekrar çalarken Ceyhan ayağa kalktı ve tıpkı onun dediği gibi nefes aldı. Kapıyı hemen açması gerekiyordu. Yüzüne normal bir ifade oturttu ve yatak odasının kapısını kapatarak evin kapısına doğru yürüdü. Ellerinin titrediğini fark edince yumruk yaptı ve bir kez daha nefes alarak kapıyı açtı. Tahmin ettiği gibi abisi karşısında duruyordu.

“Seni uyandırdım mı?” dedi Gürhan suçluluk dolu bir sesle.

“Sana da günaydın. İçeriye geçsene.” Abisi evine girerken biraz gerilse de hemen kendini topladı. Karşılıklı oturduklarında abisi yavaşça konuşmaya başladı, dinlemek biraz da olsa Ceyhan’ı gevşetmişti.

“Düğünde pek iyi görünmüyordun. Aslında dün çok gelmek istedim ama Feride seni rahat bırakmam gerektiğini söyledi. Gelmemi razı

olmadı. İçim hiç rahat değildi, bu yüzden seni görmek istedim. Biraz erken geldim, kusura bakma.” Ceyhan onun bu haline güldü ve ayağa kalkıp abisinin yanına oturup sevgiyle sarıldı. Abisi de aynı şekilde onu sımsıkı kavradı. Onun bu korumacı yönünü her zaman sevmiştii Ceyhan.

“İyiyim, hiçbir sorunum yok sadece çok yorgunum. Fazla çalışıyorum ve şu sıra her şey üst üste geldi. O yüzden öyleydim, aklına başka bir şey gelmesin,” dedi onu ikna etmeye çalışarak.

“Bir an o herif seni rahatsız ediyor sandım.” Ceyhan içinden *umarım konuşmalarımızı Tuğrul duymuyordur*, diye geçirdi. Çünkü onun da bu konuyu merak ettiğini biliyordu. Artık Orkun meselesinin bir daha açılmamak üzere kapanmasını istiyordu.

“Abi! Beni hafife alıyorsun. Hiçbir şey yok ama olsa bile kendimi koruyabilirim.” Ceyhan babasından bu konuda çok güzel dersler almıştı. Dövüş ve kendini savunma konusunda oldukça iyiydi.

“Biliyorum ama sen benim için çok kıymetlisin.” Ceyhan ona tekrar sarılırken içini mutluluk kaplamıştı. Abisinin bu ilgili tavrı onu her zaman mutlu ederdi. Birden ona müjdeyi vermek istedi. Geri çekildi ve heyecanlı bir şekilde konuşmaya başladı.

“Projeyi tekrar gözden geçirdik.” Duraksadı, bunu söylemek Tuğrul için iyi olabilirdi. “Dün Tuğrul Üsteğmen ile bir araya geldik ve eksikleri kapattık. Bugün hocama teslim edeceğim. Bu sefer kesinlikle oldu. Yüzünü kara çıkarmayacağım,” dedi heyecanlı bir sevinçle abisine bakarak.

“Bundan hiç şüphem yoktu ki zaten. Sana her zaman güvenim tam. Çok mutlu oldum. Artık bir öğretim görevlisisin diyebilir miyiz?”

“İnşallah,” dedi Ceyhan ve kocaman gülümsedi.

“Ben Tuğrul ile çalışmak istemeyeceğini düşünmüştüm. O gün ona çok sert çıktın.” Abisinin bu ani izlenimi onu biraz gerdi. Ona mantıklı bir savunma yapmak zorundaydı. Gerçeği biraz değiştirerek anlatabilirdi.

“Evet, dans ederken konuştuk ve ona zor bir hafta geçirdiğimi anlattım. O da anlayışla karşıladı ve konu kapandı.” Abisinin ağzını arayıp aramadığından emin olamadı ama kendisi bunu yapmak istedi. “Bana çok yardımcı oldu. Hâlâ onun için önyargılı mısın?” Abisi gözlerini

kısıp ona bakarken bu bakışlardan biraz çekindi. Kendini asla ele vermek niyetinde değildi fakat öyle olur diye de içine bir korku düşmüştü.

“Neden bunu merak ediyorsun? Bakıyorum da siz iyi arkadaş olmuş gibisiniz.” *Eyvah*, dedi içinden. Abisi durumu anlamış olabilirdi çünkü alaycı bir merakla söylemişti cümlesini. Hemen toparlamak istedi. O ima hiç hoşuna gitmemişti.

“Yani ben asker değilim, daha yumuşak iletişime geçmeyi tercih ederim çalışırken. Kardeşiyle de çalıştığım için konu oradan açıldı ve biraz sohbet ettik. Arkadaş gibi olmuş olabiliriz. Öyle çalışmak daha kolaydı benim için. Biliyorsun, asla haksızlığa gelemem ve sanki ona haksızlık ediyormuşsun gibi hissettim. Çünkü ben kendi gözlerimle onun benim projem için bile harcadığı o gayreti gördüm. Ondan yola çıkarak konuşuyorum. Beni yengemle karıştırma,” deyip espri yaparak olayı kurtarmak istedi, abisi net olarak yengesinin o tavırlarından hoşlanmadığını bilirdi. Yanındaki adam gülünce içi rahatladı. Bakışları kolundaki saate gidince onun artık kalkacağını anladı.

“Ben artık gideyim. Senin de iyi olduğunu gördüğüme göre içim rahatladı. Lütfen kendini bu kadar yorma.” Abisi elini tutup sıkı güven veren bir şekilde.

“Elimde değil, sınav haftası çok yoğun geçti. Bundan sonra biraz daha rahat olurum sanırım.”

“Evde kalma böyle, arada bize gel.”

“Tamam.” Gürhan ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdüler. Gitmeden önce sımsıkı sarıldı ve abisi yanaklarından öptükten sonra kapıdan çıktı. Ceyhan kapıyı kapatır kapatmaz rahat bir nefes aldı. Birincisi, abisi bazı şeylerin farkına varıyor gibiydi. İkincisi ise sorduğu soruya cevap vermemişti. Yavaş adımlarla odasına doğru giderken kapı açıldı ve Tuğrul dışarıya çıktı.

“O kadar korkmaya gerek yokmuş, değil mi?” dedi Ceyhan’a doğru yürürken.

“Sen değil miydin *abin duyarsa kariyerim biter*, deyip uyaran? Hani filoda ilk karşılaşmamızda?” Tuğrul gülerken bakışlarını kaçırdı.

“O zaman sana güvenmiyordum çünkü seni tanıımıyordum. Beni de defalarca tehdit ettin.”

“Çünkü beyefendi, hak etmiştin.”

“Şu sinirli haline bayılıyorum.” Tuğrul ona yaklaşırken Ceyhan’ın heyecan seviyesi arttı. Genç adam onun çenesini kavradı ve telaşsız bir şekilde tatlılıkla öptü. Buradan gitmek istemese bile gitmek zorundaydı. Hatta biraz daha burada kalırsa geç bile kalabilirdi ki evde Serdar faktörü olacaktı. Onun fırçasına hazırlayacaktı kendini daha.

“Gitmem gerek. Bu hafta sonu çok güzeldi. Tekrarlamayı iple çekeceğim.”

“Ben de,” dedi Ceyhan yavaşça. Bir yandan da içini bir korku sarmıştı. Yine iletişim olarak kopabileceklerinin endişesini taşıyordu.

“Kendine dikkat et, bu kadar yorma ve yemek yemeyi de unutma.” Ceyhan hemen başını salladı. Dikkat edecekti ama ne kadar başarılı olacağını bilmiyordu.

“Sen de dikkatli ol.” Tuğrul son kez karşısındaki kadının yanaklarını okşadı ve sonra birlikte kapıyı kadar yürüdüler. Kapıdan çıktıktan sonra kendini fazlasıyla farklı hissediyordu Tuğrul. Hiçbir kadınla bu kadar özel konuşmalar yapmamıştı. Ceyhan her anlamda onun için ilkleri gerçekleştiriyordu. Bu durumdan dolayı mutluydu ama içinde onu uyaran o ses olmasa daha da mutlu olabilirdi. İçindeki o ses *önceliklerini ne çabuk unuttun*, diye haykırıyordu. Ayrıca şu an evinde olmasını, zamanında yatağından kalkmasını, sabah rutin egzersizlerini yapmasını, tıraş olup giyinmesini ve besleyici bir kahvaltı masasında yemeğini yemesini söylüyordu. Tüm bunlar için biraz geç kalmıştı ama şu noktada pek umurunda değildi çünkü ömründe hiç tatmadığı o özel ve güzel duygunun içindeydi.

Hızlı adımlarla dairesine girip salona geçtiğinde Serdar’ı yemek yerken buldu.

“Oo, Tuğrul Bey, bir an hiç eve gelmeyeceksiniz sandım.” Serdar’ın onu böyle karşılayacağını çok iyi biliyordu o yüzden onun gibi sert konuşmadı.

“Evet, geç kaldım biraz. Daha erken gelmeyi planlıyordum ama binbaşım kardeşini görmeye gelince biraz uzadı.”

“Adamın içine doğmuştur belki de.” Bu ima dolu cümle hoşuna gitmedi ve kendini savunma ihtiyacı hissetti.

“Serdar, sandığın gibi değil,” dedi itiraz ederek.

“Koskoca bir gün öylece durduğunuzu sanmıyorum.”

“Evet, durmadık ama ona yardım ettim.”

“Neyse, hadi çabuk tıraşını ol. Şu yakalanma hikâyesini de ayrıca öğrenmek istiyorum.”

“Tamam.” Tuğrul aceleyle odasına koştu. Hemen sakal tıraşını oldu ama aynada gördüğü saçları da onu fazlasıyla rahatsız ediyordu. Standartların üstünde değildi ama yine de yılların getirdiği alışkanlığı onu fazlasıyla uyarıyordu. Üzerini hızlıca giyindi ve saçlarını taradıktan sonra odasından çıkıp ona sorgulayıcı bir şekilde bakan Serdar’ın karşısına oturdu. Arkadaşı vakit kaybetmeden konuşmaya başladı.

“Tuğrul, bu yaptığın doğru değil. Onunla böyle... olmaz oğlum! Kadını hepimiz gördük o gün. Sana sadece değer vermiyor o, besbelli sana âşık oluyor ki karşımdaki de benim senelerdir tanıdığım katı kuralcı, ahlaki ilkelere önem veren Tuğrul değil.” Tuğrul sesini çıkaramadı çünkü Serdar haklıydı. Arkadaşı, Verda’nın peşinden koşarken bu tarz bir silkeleme konuşmasını Tuğrul, Serdar’a karşı yapmıştı. O yüzden onun böyle sert olmasını yadırgamıyordu.

“Ya gideceksin komutanımın karşısına çıkacaksın, cesurca onunla olmak istediğini söyleyeceksin ya da böyle gizli ve kesinlikle kontrolsüz bir şekilde onunla birlikte olacaksın. Onunla böyle gönül eğlendiremezsin.” Haklıydı haklı olmasına ama Tuğrul asla o niyette değildi.

“Serdar, onunla gönül eğlendirmiyorum. Ona işleri için yardım ettim. Sınav kâğıtlarını okuduk sonra da projeyi bitirdik. Evet, onunla kaldım ama sandığın gibi her dakika birlikte olmadık.” Biraz keyfi kaçsa da çayından bir yudum içti.

“O kız senden bir gelecek bekleyecek. Buna hazır mısın? Kararını verdin mi? Zamanı geldiğinde onunla ciddi adımlar atacak mısın?”

Sanki karşısında arkadaşı değil de babası varmış gibi hissetti. Serdar onun kadar ciddi duruyordu.

“Bunu istemesem neden ona yardım edeyim? Neden peşinden gideyim? Sen de istediğimi biliyorsun.” Serdar ona bakarken alaycı bir şekilde gülümsedi.

“Sonunda itiraf ettin.” Tuğrul onun bu hızlı değişen ruh halini görünce güldü ama gerçek buydu. Kendine bile itiraf etmesi zor olmuştu.

“Bu hafta sonu bizi yakınlaştırdı. Hiç kavga etmedik, sadece konuştuk.”

“Bak Tuğrul, benim de kız kardeşim var. Onun bu şekilde bir ilişki yaşamasını istemezdim. Hadi bir kere oldu, tamam ama bu şekilde birbirinize söz vermeden sürdürmek delilik.” Serdar olaya daha farklı bakabilirdi. Tuğrul’un bir kız kardeşi yoktu, belki olsa o da bu şekilde düşünebilirdi ama Tuğrul, Ceyhan’ı bu konuda kullanmıyordu ki Ceyhan onu teşvik bile etmişti. Ayrıca Serdar tamamen günahsız biri de değildi.

“Bana diyene bakın, sanki sen süttten çıkmış ak kaşıksın.”

“Oğlum ben iki aya evleniyorum. O, benim hayatımın aşkı. Senin gibi arada kalmıyorum. Onun için çok çaba harcadım, biliyorsun.”

“Artık arada değilim. Ama bunu komutanıma ne zaman, nasıl söyleyirim, bilmiyorum. Adam bana kızgın, biraz beklemem lazım.” Durdu ve sonra tekrar itirafına devam etti.

“Serdar... Bu başka bir şey. Ben de farkındayım ama kendime engel olamıyorum. O gün benim gitmemi istedi, konuşmak istemedi. Ona ulaşmamam onu üzmüş. Çok garipti, sadece birbirimize yaklaştık ve her şey bir anda değişti. O an geldiğinde aklımı kullanamıyorum. Sanki her şey duruyor ve sadece ikimiz canlı kalıyoruz bu dünyada. Hiçbir şey umurumda olmuyor, tüm detaylar aklımdan silinip gidiyor.”

“İşte sen de âşık oluyorsun.” Tuğrul’a bu kelime yabancıydı ama şu an düşününce ve hislerini de hesaba katınca gerçek apaçık ortadaydı.

“Ona birçok şey anlattım, o bana birçok şey anlattı.” Bunu söylerken Tuğrul’un yüzünde bir gülümseme oluştu.

“Komutanım da şanslı mı, şanssız mı bilemedim. Aileye ikinci bir pilot damat daha gelecek gibi duruyor.” Serdar gülerken Tuğrul bakışlarını

kaçırdı. Biraz da artık konunun değişmesini istiyordu. Karşısında Serdar olsa bile yine de çekingenliğini tam anlamıyla atmış sayılmazdı.

“Zaman ne gösterir bilinmez. Bu arada babası Tuğgeneralmiş.”

“Hadi!” dedi Serdar şaşırarak.

“Evet, Kara Kuvvetlerinden emekli olmuş. Abisiyle aralarında çok yaş farkı var ve Burcu Hanım da ondan büyükmüş ay olarak.”

“Cidden kulağa çok garip geliyor. Komutanım kardeşi olacağının haberini aldığında ne düşündü acaba? Hadi onu geç, çevresi ne düşünür!” O yönden sıkıntılar çekmiş olabilirdi ama Ceyhan bu dünyaya gelen çok güzel ve nevi şahsına münhasır kadınlardan biriydi.

“Ama iyi ki Ceyhan dünyaya gelmiş. Yani beni bazen deli ediyor ama... Bu dünyada anneme en çok benzeyen kişi o,” dedi Tuğrul bakışlarını kaçırırken. Yüzünde istemsizce bir gülümseme belirdi ve Serdar onun bu halini eğlenerek izledi.

“Annene de benzettiysen tamamdır o zaman.” Tuğrul başını salladı ve onun bakışlarından kaçmak istedi.

“Sen ne yaptın ben yokken?”

“Her zamanki şeyler.”

“Tabii tabii, her zamanki şeyler. Bazen düşünüyorum da amca olacağımın haberini çok beklemeyecekmişim gibi geliyor.” Tuğrul biraz rahatlarırken artık oklar hedefini değiştirmiş, sıkıştırılma sırası Serdar’a gelmişti.

“Olabilir, biliyorsun ben çocukları severim ama evlendikten sonra bekle o haberi benden.” İkisi birlikte gülerken saate bakmalarıyla birlikte acele etmeye başladılar.

Filoya geldiklerinde ilk dikkatlerini çeken, liderleri Selçuk oldu. Askerlerle sohbet edip gülerken keyfi oldukça yerinde görünüyordu.

“Bir şey olmuş baksana. Bu neşe normal değil,” dedi Serdar hemen.

“Beni gördüğü halde böyleyse haklısın,” dedi Tuğrul. Onun acımasızca söylediği cümleyi unutmamıştı. O günden beri de araları iyi sayılmazdı. Genellikle görmezden geliniyordu. Selçuk’un yanına geldiklerinde Serdar ile birlikte onun yanında durdular.

“Günaydın, komutanım,” dedi Serdar o neşeye uyarak.

“Günaydın,” dedi gülümseyerek Selçuk.

“Bayağı neşeli görünüyorsunuz, biz de bugün güzel geçecek diye düşünüyorduk Tuğrul ile.” Selçuk yavaşça güldü bu küçük dokundurmaya.

“Baba olacağım.” Ceyhan, Burcu’nun konusu açılınca hiç bu konudan bahsetmemişti. *Demek ki onun da haberi yoktu*, diye düşünmeden edemedi Tuğrul.

“Allah sağlıkla kucağınıza almayı nasip etsin, komutanım. Pilot adamın çok güzel kızı olur,” dedi Serdar coşkuyla ve bu coşkusuna Selçuk da katıldı. Bir istatistiğe göre pilotların genelde kız çocukları oluyordu. Serdar da kız çocuk sahibi olmayı çok istiyordu.

“Evet, o kızlardan biriyle evliyim.” Bunu söylerken Tuğrul’a bakmayı ihmal etmedi.

“Tebrik ederim, komutanım,” dedi yavaşça Tuğrul. Artık onun bas-kısı altında kalmak istemiyordu. Ceyhan onu savunduğunu söylemişti ama şu bir haftadır ona karşı olan hal ve tavırları sertti.

“Darısı başınıza.” Tuğrul başını sallarken Serdar konuşmaya başladı. Etraflarındaki askerler bir şeye yetişeceklermiş gibi telaşla yanlarından geçip gidiyorlardı.

“Bu koşuşturma neden?”

“Binbaşım Harp Okuluna gidecek. Bir konferans için çağırmışlar. Sabah erken saatte filoya geldi.” Bunu duyduğu an Tuğrul gerildi. Timuçin ile aylardır görüşemiyordu ve içindeki özlem ağırlığını her geçen gün artırıyordu.

“Keşke ben de gidebilseydim,” dedi Tuğrul sessizce ama bunu Selçuk duydu.

“Ne dedin?” dedi gözlerini Tuğrul’a dikerek. Derin bir nefes aldı genç adam ve komutanına gerçeği söyledi.

“Komutanım, kardeşim de Harp Okulunda ve uzun süredir onu görmüyorum. Keşke komutanımla gitme imkânım olsaydı.” Önceden olsa komutanına bu itirafı yapmak daha kolay olurdu ama son zamanlardaki durumlarını hesaba katınca Tuğrul gerçeği söylemekte zorlanmıştı.

“Ne kadardır görüşmüyorsunuz?” dedi liderleri ilgili bir tavırla.

“Altı ayı geçti.”

“Uzun süre olmuş.” Tuğrul yavaşça başını salladı.

“İzin günleri bir türlü uyuşmadı,” diyerek açıklamak istedi.

“Anladım. Neyse, siz işinizin başına dönün. Brifingte görüşürüz.”
İkisi de selam verdikten sonra odalarına döndüler.

Öğleden sonra ise o hiç beklemediği haberi aldı Tuğrul. Serdar ile birlikte Gürhan Binbaşı’nın isteği üzerine, odasına girdiklerinde beklen-
ti ve merakla komutanına bakarken onun söyleyeceklerini bekliyordu.

“İkinizi de yanımda götürmeye karar verdim. İkiniz de gençsiniz ve
gelecek vaat ediyorsunuz. Çocuklara güzel bir örnek ve ekstra bir mo-
tivasyon olursunuz.” O an Tuğrul komutanının karşısında gülümseme-
mek için kendini zor tuttu. O kadar mutlu olmuştu ki gidip sarılmak
bile istedi tüm kaideleri bir kenara bırakıp.

“Emredersiniz, komutanım!” derken coşkusu sesine yansdı. Oda-
dan çıkarlarken Serdar sessizce konuşmaya başladı.

“Bu kesin Selçuk abinin işi. Adam sana kıyamadı bak.”

“Bugünkü neşesine veriyorum ama çok güzel bir iyiliği oldu bana.”
Kardeşini göreceği için çok mutluydu Tuğrul. Sabahki uçuşlarını ta-
mamladıktan sonra komutanları için özel olarak ayarlanmış uçağa bin-
diler ve dakikalar sonra birçok anılarının olduğu, onları yetiştirmiş olan
kampüse indiklerinde ikisi de çok mutluydu. Tuğrul inmeden önce göğ-
sünün üzerindeki isminin yazdığı isimliği çıkarttı. Annesinin en büyük
isteklerinden biri de Timuçin’in özellikle arkadaşları tarafından, abisi-
nin mesleğinin bilinmemesiydi çünkü annesi bu bilinirse Timuçin’in
üzerinde çok büyük bir baskı hissedeceğini düşünüyordu. En azından o
mezun olana kadar bunu saklayacaktı. Bu yüzden konferansta konuşur-
sa soyadını gizli tutacaktı.

Onlar yürüdükçe öğrenciler selam verirken kendi öğrenciliklerine
dönmüş gibi hissetti. Burada Serdar ile birlikte birçok anıları vardı.
Ceyhan’la çalışmasına imkân sağlayan ikinci mesleği olan mühendisliği
burada öğrenmişti. Birçok aktivitede görev almış ve başarılı olmuştu.

“Tekrar burada olmak çok güzel.”

“Daha dün gibi değil mi burada koşturup durmamız?” dedi Tuğrul dalgınlıkla.

“Zaman çok hızlı geçiyor. Seneye Timuçin de bitirecek.” Serdar bir elini Tuğrul’un omzuna yavaşça vurduktan sonra Tuğrul başını salladı. Timuçin için asıl zorluklar o zaman başlayacaktı. Kapının önüne geldiklerinde komutanları onlara doğru döndü.

“Selçuk kardeşinle görüşmek istediğinden bahsetti,” dedi Tuğrul’a bakarak.

“Doğrudur, komutanım.”

“Konferans saatine kadar onunla görüş. Sakın geç kalmayın.”

“Tabii, komutanım.” Komutanlarının yanlarından ayrıldıktan sonra o bildikleri binaya girdiler. Timuçin’in programını öğrenmek çok kolay olmamıştı ama görevli asker onlara yardım etmişti. Şanslılardı ki Timuçin’in yarım saat de olsa bir arası vardı.

“Şu ders programına bak. Harbi adam olacak bu Timuçin,” dedi Serdar programı incelerken.

“Kendi kaşındı, en zor bölümü okumak isteyen oydu.” Timuçin çok tercih edilmeyen havacılık ve uzay mühendisliği bölümünü okuyordu. Çoğu öğrenci elektrik, elektronik mühendisliği, makine mühendisliği, bilgisayar mühendisliği okumayı tercih ederken Timuçin çocukluk hayalinin peşinden gitmişti. Roketlere, uzay araçlarına oldukça ilgisi vardı.

Dersin yapıldığı sınıfın önünde bitmesini beklerlerken, onu gördüğünde Timuçin’in yüzünün alacağı ifadeyi çok merak ediyordu Tuğrul. Onu özlemişti ve konuşmak istediği çok detay olsa bile kısa kısa konuşmak zorundaydılar. Cebindeki telefonun titrediğini hissedince hemen telefonunu çıkarıp baktı. Ceyhan mesaj atmıştı.

Hocam çalışmada bir sorun olmadığını söyledi.

Onay alırsa kullanıma geçecek. Seninle paylaşmak istedim mutluluğumu.

Tuğrul’un yüzünde bir gülümseme belirirken hızlı bir şekilde mesajı cevapladı.

Çok sevindim. Artık sana öğretim görevlisi
diyebiliriz o zaman. Kutlamalara başlarsan iyi olur.
Abin bana çok büyük bir iyilik yaptı.
Birazdan Timuçin ile görüşeceğim.

Mesaj anında görülürken yukarıdaki imleçte Ceyhan'ın ona cevap yazdığını görüyordu. Kapı açılınca telefonunu cebine koymak zorunda kaldı. Öğrenciler tek tek dışarıya çıkarken sınıftan en son çıkan Timuçin olmuştu. Dalgın bir şekilde elindeki kitapları tutarken başını kaldırdı ve onları gördü. Tuğrul ona gülümserken Timuçin hem şaşkınlık hem de sevinçle birlikte hızlı adımlarla abisine doğru yürüdü. Koridor boşalınca da abisine sımsıkı sarıldı.

“Hoş geldiniz, komutanım!”

“Hoş bulduk,” dedi ve geriye çekilip kardeşine baktı. Timuçin fiziksel olarak onu en son gördüğünden çok daha olgun görünüyordu. Yirmili yaşların hafif ağırlığı ona da yansımaya başlamıştı. Yüz hatları keskinleşmiş, erkeksi bir görünüme bürünmüş ve daha da yakışıklı olmuştu.

“Ama nasıl? Üzerinde tulumun var.” Timuçin onu incelerken gözleri hayranlıkla parlıyordu. Bu detayı görmek Tuğrul'u mutlu etmişti. Timuçin ondan bile daha iyi bir pilot olacaktı. Bu konuda hiçbir kuşku yoktu.

“Filo komutanımızın konferansı var.”

“Evet, duymuştum, birinci sınıflar için ama senin de geleceğin aklıma hiç gelmedi.” Timuçin gözünü Serdar'a çevirirken onunla da selamlaştı. Tuğrul bir elini Timuçin'in omzuna koyarken Serdar'a baktı.

“Serdar, olmuş değil mi bu çocuk?”

“Valla çakı gibi asker olmuş. Seneye rütbesini parlatırlar.” İkisi birbirine bakıp güldü. Timuçin mahcup bir şekilde onlara bakarken, Tuğrul kardeşinin omzuna kolunu atarak kendine çekip sataştı.

“Üst sınıf birincisi bana subay kılıcını ödünç verecek.”

“Oo... Bak bu çok güzel bir duygudur Timuçin,” dedi Serdar. Üçü birlikte kantine giderlerken meraklı gözlerin hedefi oldular. Bir köşeye geçip oturduklarında Tuğrul hemen uyardı.

“Şu an ben senin abin değilim. Biliyorsun annemin talimatını. İsimliğimi bile çıkardım.” Timuçin gerginlikle abisine bakarken sitem eder bir şekilde konuştu.

“Artık şu göndermelerinden sıkıldım. Asıl onun bu tavrı beni çok sıkıyor. Üç sene oldu hâlâ kabullenemedi kendi kararlarımı alacağımı.”

“Sakin ol bakalım. Komutanının yanında ayıp oluyor,” dedi Serdar’ı işaret ederek.

“Rahat bırak çocuğu, Tuğrul.” Serdar’ın cümlesini duymamış gibi konuşmaya devam etti Tuğrul.

“Anlat bakalım, Timuçin Efendi. Kız arkadaşın şu iki masa ötedeki çaprazda oturan kız mı?” Timuçin ona şaşkınlıkla bakarken bunu nasıl fark ettiğini anlamamıştı.

“Nasıl anladın?”

“Ee, oğlum kaç senelik askeriz sonuçta. Sürekli sana bakıp duruyor. Bizi merak etti herkes gibi.” Tuğrul başını çevirip baktı ve kızı incelemeye başladı. Esmer bir kızdı ama bakışlarından cesur biri olduğunu da görebiliyordu. Karşısındaki arkadaşlarıyla konuşsa bile tüm ilgisi onların üzerindeydi.

“Sen de biraz atak olsaydın, senin de kız arkadaşını konuşuyor olurduk Tefvik Üsteğmenim.” Tuğrul gözlerini kısarak ona bakarken Serdar da ona eğlenerek bakıyordu.

“Kanı kaynıyor çocuğun, kızma. Timuçin, işler pek öyle değil aslında.” Tuğrul bakışlarıyla Serdar’a uyarılar gönderiyordu fakat Serdar’ın durmaya pek niyeti yoktu. Timuçin bakışlarını ona yöneltirken masaya koyduğu telefonunun ışığının yanıp sönmesiyle mesaj bildirimi de görünmüş oldu. Timuçin’in bakışları telefona odaklanınca hemen telefonunu cebine götürdü Tuğrul.

“Ceyhan? Bu bizimle çalışan kadın mı yoksa? Abisinden bahsetmişti. Abi?” dedi hayretle Timuçin. Kardeşinin bu kadar zeki olması bazen sinirini bozuyordu çünkü saniyeler içinde tüm bildiği parçaları bir araya getirmişti.

“Evet, abin biraz zor durumda ama işte, aşk zoru sever.” Tuğrul ayağıyla Serdar’a vurmamak için zor tuttu kendini. Buraya onun aşk hayatını konuşmak için gelmemişlerdi.

“Çok güzel bir kadındı ama... Sezin onu kıskandı.” *Demek ismi Sezin*, dedi Tuğrul içinden. Konuyu ona getirmek isterken Timuçin karşı atak yaptı.

“Onu kesinlikle kaçırmamalısın. Çok yakışırırsınız birbirinize.” Timuçin’in bu heyecanlı gülümsemesi onu mutlu etmişti ama kendini rahat hissetmiyordu. Timuçin’in gözünde onun bir imajı vardı ve o imaj yıkılsın istemiyordu.

“Sen beni boş ver şimdi. Sınavlar yaklaşıyor, sakın sınıfta kalayım deme. Derslerine iyi çalış,” diyerek konuyu değiştirdi.

“Ben mi sınıfta kalacağım? Ders konusunda senden daha iyi olduğum malum,” dedi Timuçin kendine güvenerek. Ders konusunda tam bir canavar olduğunu biliyordu Tuğrul ama Timuçin’in bölümü diğer bölümlere nazaran çok daha zordu.

“Senin Türkiye derecesi yaptığını unutmadım, asıl sonra göreceğim ben seni. Abin olarak uyarmak benim görevim,” dedi kendini savunarak.

“Derslerim çok iyi, endişelenme bu konuda. Birinci olamam belki ama ikinci olurum. Keşke bu sene mezun oluyor olsaydım. Sabırsızlanıyorum uçmak için.” Tuğrul hemen saatine baktı. Ona askerlik ve uçmanın arasındaki o ince çizgiyi anlatacak zamanı yoktu. Timuçin tatile geldiğinde, Tuğrul mutlaka bir şekilde izin alıp onunla uzun uzun konuşacaktı. Timuçin, Serdar’ın dediği gibi kanı kaynayan bir dönem-deydi. Özgüveni çok yüksekti, her şeyi başarabileceğine inanıyordu ama kendisini her türlü olasılığa karşı da hazırlaması gerekiyordu.

“Biz kalksak iyi olur. Vakit geliyor,” dedi Serdar uyararak.

“Tatilde geleceğim inşallah, o zaman detaylıca konuşacağız. Sen sadece çalışmaya devam et.” Timuçin başını salladı.

“Az kaldı zaten.” Dışarıya çıkarlarken Tuğrul kardeşine tekrar sarıldı ve vedalaştılar. Biraz daha fazla zamanı olsun isterdi ama en azından Timuçin’i görebilmişti. Komutanı onları buraya da getirmeyebilirdi. Bugün şanslı günündeydi Tuğrul.

Ceyhan okuldan danışmanlık yaptığı şirkete geldiğinde kendini oldukça yorgun hissediyordu. Telefonunu kontrol ettiğinde Tuğrul'un hâlâ mesajı görmediğini fark etti. *Kardeşi ile vakit geçiriyor olmalı,* diye düşündü ve şirketteki toplantı salonuna giderken onu bir sürpriz bekliyordu. O çok tanıdık sesi duyduğu an olduğu yerde kaldı.

"Ceyhan..." *Onun burada ne işi var,* diye düşünürken buraya birlikte başvurmuş oldukları aklına geldi.

"Senin burada ne işin var!" dedi sert bir şekilde. Gerginlikten dolayı tüm vücudu öfkeyle yanıyordu. Onun varlığına katlanmak bile istemiyordu. Tam o sırada telefonu çalmaya başlayınca dikkatinin dağılması bir nebze ona nefes aldırırken, telefondaki ismi gördüğü anda tüm gerginliği yine tavan yapmıştı. Tuğrul arıyordu ve şu an Orkun'un karşısında bu telefonu açıp açmamak konusunda kararsızdı. Ani bir hareketle telefonun tuşuna basıp kulağına götürdü.

"Tuğrul, seni sonra arayacağım, canım. Şu an müsait değilim," dedi hızlı bir şekilde. Orkun'un yüzündeki o değişim hoşuna giderken kendini çok iyi hissetmişti.

Telefonu kapattığında gülümsemesi yüzünde daha da genişledi. Onu nasıl bir halde bulacağını sanıyordu acaba! Ceyhan'ın günlerce yas tutmayacağını çok iyi biliyordu ki olayın üstünden aylar geçmişti.

“Hemen başka birine bağlanacağını düşünmemiştim.” Ceyhan kaşlarını şaşırmış gibi kaldırdı ve sonra da alaycı bir şekilde güldü.

“Ah, seni mi beklemeliydim? Yaptığından sonra bunu düşünmen aptalca.” *Burada durup onunla konuşmam da aptalca*, diye düşündü Ceyhan ama cevap vermişti bir kere.

“Bana açıklama imkânı bile vermedin.” Sesli bir şekilde nefes aldı ve yüzüne bezgince baktı Ceyhan. Açıklama yapmasına gerek yoktu çünkü net bir şekilde her şeyi görmüştü.

“Bir de açıklayacak mıydın? Hiçbir şey değişmezdi. Sen benim en yakın arkadaşımla yattın. Hem de benim dairemde.” Orkun başını yere eğdi. Yaptıklarından utanması asla işe yaramazdı ve umurunda da değildi Ceyhan'ın.

“Bu yaptığımız çok yanlış, biliyorum ama ikimiz de kendimizde değildik. Çok sarhoştuk. Büyük hataydı çünkü seni kaybettirdi bana.” Pişman olmasına umursamazca baktı Ceyhan. Onu üzen bu olay Tuğrul ile tanışmasını sağlamıştı. Şimdi düşündüğünde hislerinin bambaşka olduğunu farkına vardı. Tuğrul'a olan duyguları hep uçlarda oluyordu.

“Orkun, düşünüyorum da sana duyduğum hislerle şu an erkek arkadaşına duyduğum hisler çok farklı.”

“Sana güzel bir yara bandı olmuş olabilir. İntikamını böyle almış olabilirsin. Seni çok iyi tanıyorum. Bunu yapmak istedin.” Ceyhan’ın gözleri kocaman açılırken cümleler ağzından net bir şekilde çıkmadı çünkü bu söylediklerine şaşırılmıştı. Tuğrul ile birlikte olduğunda aklında intikam yoktu. Sadece üzüntüsünün geçmesini istemişti.

“Yara bandı mı? İntikam?” Bu tanım hiç hoşuna gitmemişti. Orkun insanların duygularını yönetmeyi çok severdi. Onlarla çok iyi oynayabilirdi. Bu yüzden Ceyhan öfkelenmediğini ona göstermek istemedi. Aynı meziyetten Ceyhan’da da mevcuttu. Onun damarına basmaktan kendini alamadı.

“Sana hiç bahsetmediğim şeyler de dahil mi buna mesela? O yara bandı benim keskin çizgilerime kadar uzanabilir mi?” Orkun neyi ima ettiğini anlamıştı ve yüzündeki o öfkeyi net bir şekilde görünce Ceyhan kollarını göğsünde kavuşturdu. Neden çok değerli vaktini onunla burada konuşarak harcıyordu ki! Tuğrul ile o gece bir intikam uğruna yatmamıştı. Bunu net olarak kendine söyleyebiliyordu. Onunla birlikte olmuştu çünkü ondan fazlasıyla hoşlanmıştı. İlk defa bir erkeğe karşı böylesine bir arzu hissetmişti.

“Bunu yapmış olamazsın.” Orkun bunu istese dahi Ceyhan ona izin vermemişti. Bu yüzden şu an kendini çok kötü hissettiğini net olarak görebiliyordu. Kıskançlığı bile gün yüzüne çıkmıştı. Buna aldırış etmedi Ceyhan çünkü Orkun umurunda bile değildi. Tek istediği gelecek, Tuğrul ile oldu.

“Bazı duygular öyle güçlü ki çizgileri çok kolay aşabiliyor. Ona karşı aynen böyle hissediyorum. Son olarak Orkun, iyi ki o hatayı yapmışsınız.” Başka bir şey demeden kendinden emin bir şekilde koridorda yürürken, aslında bu karşılaşmanın içini rahatlatmıştı hissetti. Çünkü ona karşı nefret bile duymamıştı. İçindeki tüm hislerin birer hiçe dönüşmesi onu memnun etmişti.

“Bu kadar yorulacağımızı düşünmemiştim,” dedi Serdar oturduğu koltuktan Tuğrul’a bakarken.

“Akılçelen, ben bir de çift uçuşa çıktım! Onu ne yapacağız?” derken soyadını söyleyerek Serdar’a takıldı Tuğrul.

“Aferin, asker iyi dayandın. Şu NATO tatbikatından da hiç ses çıkmadı. Gitsek ne iyi olurdu. Selçuk abiyle konuşsan ya, adam sana kıyamıyor.” Serdar son cümleyi gülerek söylerken Tuğrul da gülmeye başladı. Evet, bugün ona kıyamadığı için kardeşiyle görüşme imkânı sağlamıştı.

“Sen de konuşabilirsin. Bana seni örnek gösteriyor,” dedi alaycı bir şekilde Tuğrul.

“O senin damarına basmak içindi.” Tuğrul başını onu onaylarcasına salladı.

“Bugün Timuçin’i görmek gerçekten iyi geldi.” Serdar bakışlarını karşıya dalgınca dikerek konuşmaya başladığında Tuğrul onda farklı bir şey olduğunu gördü.

“Timuçin bana kendimi hatırlattı. Ben de abime öyle hayran hayran bakmıştım. O bambaşka bir dünya. *Komutanım* demiştim bir kere ayar çekmişti bana, Timuçin o konuda şanslı.” Tuğrul gülümserken arkadaşının özlemini net bir şekilde görüyordu uzaklara dalmasından. Serdar’ın abisi bir deniz subayıydı ve denizaltı görevlerine katılmış biriydi. Onlarda bazı detaylar farklı işliyordu. Astlar üstlerine *komutanım* yerine *efenim* diyorlardı.

“Beyaz üniformanın kendine has bir karizması var.” Serdar başını salladı Tuğrul’u onaylayarak.

“Ayrıca entelektüeller, opera dinlemeye bayılırlar.” Serdar yavaşça gülerken bugüne kadar anlatmadığı bir anısını arkadaşıyla paylaşmak istedi.

“Birkaç sene önce bir istihbarat görevi için doksan gün boyunca denizaltısında kaldı. Buna nasıl dayandığını sordum. Düşündükçe gerçekten işin içinden çıkamıyorum. Gece ve gündüzü ışıklarla anlıyorsun, yüz elli metre karelik metal bir tüpte doksan gün denizin derinliklerinde yaşıyorsun, bu görevler o kadar riskli ki... Radarla tespit yok. Bir şey olsa

belki abimin bir mezarı bile olmayacak. Bunları düşündükçe içim sıkılıyor bazen.” Teknoloji ilerledikçe denizde yer tespiti yapmak zorlaşmıştı çünkü denizaltılar görünmez bir şekilde görevlerini yapıyorlardı.

“Ona da anlattın mı bunları?” dedi Tuğrul anlayışla arkadaşına bakarak.

“Anlattım tabii ama beni bir güzel azarladı. Onlar için yaşam tarzı bu. Dedi ki *bir düşün bakalım sen yapmayacaksın, ben yapmayacağım, başkası da yapmayacak, peki kim yapacak bu görevleri! Hayatımızı denize adanmışız, şehit olmak kaderimizde varsa da bundan şeref duyuyoruz.* Sonra yine o esprili tavrına büründü. Sandığım gibi olmadığını, zor olduğunu ama çok zor olmadığını ve belli bir zaman sonra alıştığını anlattı. Bazen çok keyifli de oluyormuş. Zaten denizaltına girmek çok zor. Bir ton teste tabi tutuluyorsun. Buna da hayranlık duyuyorum. Abimi özledim, yeğenlerimi de özledim,” dedi Serdar yavaşça.

“Benim korkularımı da biliyorsun. Timuçin şu ana kadar hatasız ama jet pilotu eğitimine girince her şey değişecek. İlla ki hata yapacak, anneme göre o hatanın altında kalacak. Bundan inanılmaz korkuyorum.” Tuğrul nefesini hızlı bir şekilde verdi. Timuçin’i bu konuda hazırlamalıydı ama bir araya gelemiyorlardı ki!

“Üstesinden gelecektir. Biz bile kaç kere direktten döndük ve buradayız.” Doğruydu söyledikleri Serdar’ın. Bazen ikinci şanslarında kalmayı başarmışlardı ama o zamanlar o kadar stresli geçirdi ki bir arkadaşına ihtiyacın olurdu. Çok iyi geçtiğini düşündükleri uçuşları bile uçuş hocası tarafından beğenilmemiş, ikinci ve son şanslarına bırakılmışlardı. Her bir detayı bilseler, çok çalışsalar bile böyle durumlar olabiliyordu. Uçuşu düşünüp acaba neyi yanlış yaptım deyip, sürekli sorgulayıp, hayali uçuşlarına konsantre olup öyle çalışırlardı. Nitekim Serdar ile birlikte birbirlerini motive etmişlerdi.

“İnşallah.” Tuğrul o an annesini araması gerektiğini hatırladı. Ceyhan’ın yanında aradığı için onunla konuşamamıştı. Annesinin onu sorguya çekeceğini biliyordu.

“Ben annemi arasam iyi olur. Ceyhan ile birlikteyken aramıştı, konuşamadık.” Serdar ona alaycı bir şekilde bakarken kollarını bağlayıp arkasına yaslandı.

“Çapraz sorguya hazırla kendini.” Evet, tam olarak böyle bir durum yaşanabilirdi. Annesinin o heyecanlı sesini net bir şekilde hatırlıyordu.

“Hazırladım çoktan.”

“Verda gelinlik bakacaktı ve daha aramadım onu. Eğer istediği gibi bir model yoksa bana patlayacak kesin.” Oturduğu yerden ayağa kalktı Tuğrul ve teselli edercesine Serdar’ın omzuna dokundu.

“Kolay gelsin, kardeşim.” Telefonunu eline aldığı anda hâlâ Ceyhan’ın da ona geri dönüş yapmadığını fark etti. Onun fazlasıyla çalışması hoşuna gitmiyordu çünkü kendini çok yoruyordu. Annesini ararken pencerenin önünde durdu ve dalgın bir şekilde dışarıya bakmaya başladı.

“Ben de ne zaman arayacaksın diye merak ediyordum,” diyerek açtı annesi telefonu. Onun bu tavrına hazırdı ve kendini gülümsemekten alamadı.

“Bugün biraz yoğundu. Komutanım beni Timuçin ile buluşturdu,” dedi mutlu bir sesle.

“Çok mutlu oldum,” dedi annesi coşkulu bir sesle.

“Onu görmek iyi hissettirdi, anne. Büyümüş...”

“Tabii ki büyüyecek.” Hafifçe güldü annesi, doğru söylüyordu.

“Onu iyi gördüm.”

“Sen nasılsın peki?” Annesinin hemen konuya girmek istemesi onu güldürdü.

“Ben iyiyim,” dedi. Bu rutin bir söyleyiş değildi, gerçekten de öyle hissediyordu.

“O gün aradığımda yanında kız arkadaşın mı vardı? Komutanının kardeşi?” dedi annesi heyecanlı bir sesle.

“Evet ama onlar henüz bilmiyor. Daha çok yeni.” İçine bir sıkıntı yayılırken nefes aldı yavaşça. Bu durum daha ne zamana kadar devam edecekti, bilmiyordu. Cesaretini bir an önce toplamalı ve komutanına gerçeği söylemeliydi.

“Bir fotoğrafı yok mu? Merak ediyorum.”

“Bir dakika bekle.” Tuğrul hemen onun profil fotoğrafının ekran görüntüsünü aldı ve annesine attı. Annesi fotoğrafa bakarken onun yorumunu bekledi merakla.

“Benim oğluma da böyle bir kız yakışır. Çok güzel!” Annesinin bu yorumuna gülmeden edemedi. Pek öyle *hep çocuklarım haklı ve üstün* diyen annelerden değildi. Herkese hakkını teslim ederdi.

“Sen onu bir de yakından görsen,” dedi yavaşça Tuğrul.

“Oo, laflara bakın! Oğlum böyle cümleler kurmaz normal şartlarda.” Tuğrul güldü ama annesi haklıydı bu konuda.

“Ondan çok hoşlanıyorum. Beni bazen çok sinir ediyor ama bunu yapmasını bile seviyorum içten içe.” Annesinin gülüşünü duyunca ona gerçeği bu kadar kolay bir şekilde söylemiş olduğunu yeni idrak etti Tuğrul.

“Sesin bile mutlu olduğunu belli ediyor. Beni de mutlu ettin.”

“Daha her şey çok yeni. Umarım hep böyle devam eder.” Komutanına bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Öğrendiği takdirde nasıl bir tepki vereceğini de kestiremiyordu. *Selçuk Yüzbaşı acaba nasıl bir yol izledi*, diye düşünmeden edemedi. Onlar buraya tayin olmadan önce evlenmişlerdi. Bunun için pişman olamasa bile *acaba proje için tanışmış olsaydık ne olurdu* sorusu aklına geldi. O zaman süreç çok daha rahat ilerleyebilirdi çünkü Tuğrul onun kim olduğunu bildiği için aralarında olan o cinsel çekime karşı koyabilirdi belki. Sonra da gidip komutanına ondan hoşlandığını, birlikte olduklarını ve bundan da haberdar olması gerektiğini düşündüğünü söyleyebilirdi ama şimdi sanki bir şey olmuş gibi onun karşısına geçip konuşacağını hayal edemiyordu.

“Uyumlu olmaya her zaman özen göster,” dedi annesi bir hatırlatma yaparken. Zaten olabildiğince uyumlu olmaya çalışıyordu. Komutanı ona üstü kapalı bir ceza verdiğinde, hiçbir tepki göstermeden işini yapmıştı.

“Öyle yapacağım.”

“Yorulmuşsundur, kapatayım da dinlen. Arada gelişmelerden haberdar edersin.”

“Tabii söylerim.” Bundan sonra gelişmeleri aktarmak daha kolay olacaktı.

“Baban da selam söylüyor.”

“İkinizi de çok özledim. Az kaldı ama geleceğim. İyi geceler.”

“İyi geceler.” Telefonu kapattığında içini bir huzur kaplamıştı ama çok geçmeden telefonu çalmaya başladı. Bu sefer arayan Ceyhan’dı. Hemen telefonu açtı ve Ceyhan’ın telaşlı sesini duydu.

“Kusura bakma cevap veremedim,” dedi Ceyhan mahcup bir tavırla.

“Önemli değil, işlerin vardı sanırım,” dedi Tuğrul anlayışlı bir sesle.

“Çok sevindim Timuçin ile görüşmene. Uzun zaman oldu demiştin.”

“Evet, çok iyi geldi. Selçuk abi söyledi sanırım abine.”

“Burcu onu çok sevdiğine göre iyi yanları da olmalı,” dedi Ceyhan alaycı bir tavırla. Aslında Selçuk Yüzbaşı işinde çok başarılı ve insan olarak da iyi biriydi. Sadece Ceyhan ile birlikte olmasını neden istemediğini anlamıyordu.

“Bugün neşesi yerindeydi, Burcu Hanım hamileymiş.”

“Evet, benim de öğlen haberim oldu. Zaten istiyordu, çok mutlu oldum.” Ceyhan da onunla yaşıtı ama hayat tercihleri farklıydı. Burcu hâkim olduktan sonra evlenmişti. Abisinin buraya tayini bir sene önce gerçekleşmişti, Selçuk da üç senedir burada görev yapıyordu. Burcu ile de ortak bir arkadaşları sayesinde tanışmıştı.

“Abin de mutlu görünüyordu.”

“O çocukları çok sever.”

“Sen nasılsın peki? Umarım çok yormamışlardır seni,” diyerek konuyu Ceyhan’a getirdi Tuğrul.

“Yoruyorlar ama yapacak bir şey yok. Yorulmadan hiçbir şey olmuyor.” Tuğrul sesinden bile onun yorgun olduğunu anlayabiliyordu ve bu duruma içten içe kızdı. Kendini fazla hırpalıyordu ama farkında değildi Ceyhan. Kızgın oluşunu genç kadına belli etmemeye çalıştı.

“Yine de kendini zorlama. Gerekirse hocana anlat bunu uygun bir dille.”

“Hocam şu an diğer asistanlara benim olası bir öğretim görevlisi olmam durumunda yaz okulu için yeni bir ders programı hazırlatıyor. Yani direkt derslere girmeye başlayacağım.” Ceyhan’ı her ne kadar uyar-
sa da o çalışmaya devam edecek gibi görünüyordu.

“Mutlaka dinlenmen için aralar olacaktır,” dedi temenni ederek Sanki durum pek öyle olacak gibi değildi.

“Evet ama o boşlukların da dolacağına eminim. Neyse boş verelim bunu, o zaman geldiğinde düşünürüm. Bana *kutlamalara başlamalısın* dedin. Ben de düşündüm ki seninle tanıştığımız kulübe gidip bir şeyler içebiliriz. Tabii bu sefer o kadar içmeyeceğim.” Tuğrul istemsizce gülümsedi.

“Tamam, olur. Ne zaman?”

“Bu hafta sonuna ne dersin?”

“Olur. şimdi hafta sonuna kadar seni göremeyecek miyim?” Ceyhan’ın bu cümleyle içi kıpır kıpır olmuştu. Evet, Tuğrul yavaş da olsa çözülmeye başlamıştı.

“İstersen görebilirsin elbette.” Ceyhan saatine baktı ve istemese bile telefonu kapatmak zorunda olduğunu gördü. Eve geç geldiği için onu da geç aramak zorunda kalmıştı.

“Programın nasıl, yarın uçuşun var mı?” dedi temkinli bir sesle.

“Benim her gün uçuşum var.”

“Peki... Kapatayım o halde çünkü uyuman gerek.”

“Tamam, iyi geceler.” Tuğrul da telefonu kapatmak istemiyordu ama yapmak zorundaydı. Onun sesini duymak iyi hissettirmişti. Annesinin söylediği gibi onunla uyumlu olmaya özen göstermeli ve asla düşünmeden hareket etmemeliydi. Ceyhan’ın karakteri zorluydu, bu da ilgisini en çok çeken kısımdı. Bu zamana kadar çıktığı kadınlar daha uysallardı.

“İyi geceler, Tefik Tuğrul.” Telefon kapandığında ismini bütün olarak söylemesi garip bir şekilde hoşuna gitmişti.

Ertesi gün daha onlar sormaya fırsat bulamadan o güzel haberi aldılar. Gürhan Binbaşı, Tuğrul ve Serdar'ı odasına çağırdı ve ikisinin de NATO tatbikatına katılacağıнын haberini verdi.

“Tatbikat Fransa'nın ev sahipliğinde yapılacak. Deniz Kuvvetlerimiz ile birlikte katılacağız. Selçuk ikinizin de bu tatbikat için hazır olduğunun teminatını verdi,” dedi Gürhan Binbaşı ciddi bir sesle.

“Hazırız komutanım, her zaman!” dedi Tuğrul hemen onaylayarak.

“Selçuk senin Fransızca bildiğini söyledi.” Tuğrul yavaşça kafasını salladı onu onaylayarak.

“Doğrudur, komutanım.”

“Bu hafta sonu tatbikatta olacaksınız. Geldiğinizde de izin kullanabilirsiniz.” Zamanlama biraz kötü olmuştu çünkü Ceyhan ile olan randevularının iptal olduğu anlamına geliyordu.

“Katılımcılar belli mi, komutanım? Deniz Kuvvetlerinde abim görev yapıyor. Merakımı mazur görün,” dedi Serdar. Gürhan Binbaşı masasından bir dosya çıkarıp Serdar'a uzattı ve Serdar ile birlikte isimlere gözlerini gezdirdiler.

“Genellikle genç subayların gitmesi istendi. Hem bu kadar genç hem de bu kadar kabiliyetli askerlerimizin olduğunu müttefiklerimizin görmesi bizim açımızdan daha iyi.” Serdar belli etmese de abisinin ismini gördüğünde mutluluğu ikiye katlanmıştı. Ayrıca dönem arkadaşlarının isimlerini de görmeleri şimdiden tatbikatın daha da güzel geçeceğinin habercisi gibi olmuştu.

“Bizi seçtiğiniz için çok mutlu olduk, komutanım. Vatanımızı en güzel şekilde temsil edeceğiz,” dedi Serdar ciddiyetle.

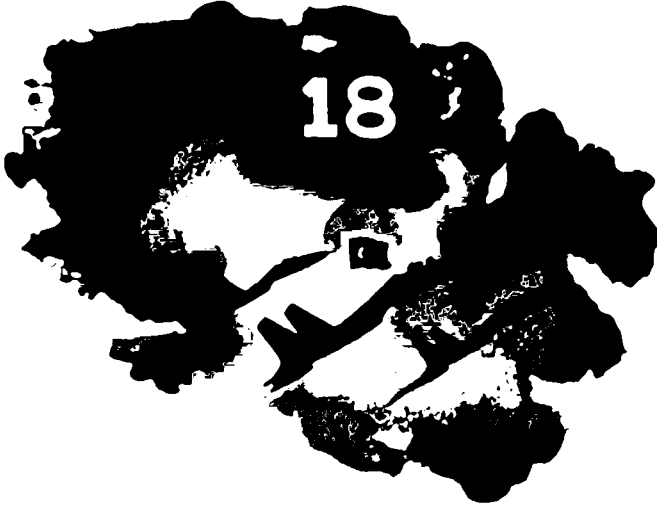
“Şimdi işlerinizin başına dönün.” Selam verip çıktıktan sonra Serdar gülmeye başladı.

“Daha dün akşam konuştuktan sonra abimle tatbikata gitmem! Hilal ve Furkan da olacak. Şimdiden çok eğleneceğiz.” Tuğrul da onun coşkusuna uydu. Devrelerini o da çok özlemişti ve tekrar bir araya gelmeleri hepsi için güzel olacaktı. Artı bir motivasyon ve moral de bulacaklardı.

“İkisini de çok özledim. Yalnız Ceyhan ile hafta sonu planı yapmış-
tık. Umarım çok bozulmaz,” dedi temkinli bir sesle Tuğrul. Bundan
biraz çekiniyordu çünkü Ceyhan ondan ilgili bir tavır bekliyordu.

“Vay, o seviyeye geldiniz ha! Kızın babası, abisi asker tabii ki anlayış-
la karşılayacaktır. Sıkıntı yaratma kendine.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Görev her şeyden önce gelir.” Anne ba-
badan, eş dosttan hatta bazen kendi canından bile önce gelirdi görev.

Tuğrul, Ceyhan'ın evinin önünde onun gelmesini beklerken telefon etmeyi değil de yüz yüze görüşmeyi daha uygun bulmuştu. Ayrıca Ceyhan'ı özlemişti ve göreve gitmeden önce onu görmek moral de sağlayacaktı. Artık duygularını kabul ettiği için rahatlamıştı ama onun tam tersi bir şekilde aralarındaki bu gizli ilişki onu rahatsız ediyordu. Özellikle komutanının yüzüne her baktığında bu his katlanarak artıyordu. Ne zaman ona söyleyeceğini de bilmiyordu. Daha çok yeniydi ve zamanın ne göstereceği belirsizdi. Belki de üzerine düşünülmemiş bir konuşma ile komutanının karşısına geçip anlatmak daha doğrudu. *Çalışmamız bizi bir araya getirdi ve birbirimizden hoşlanmaya başladık*, deyip kısa bir açıklamayla bu işi çözebilirdi. Yalnız komutanı ile arası hâlâ iyi sayılmazdı. Konu bir daha açılmadığı için şu an durgundular. Tuğrul ona hayallerinden vazgeçmediğini, aynı zamanda onu da anladığını gösterecekti. Keşke bunun için onunla uçuşa çıkma imkânı olsaydı. Kendi gözleriyle yeteneklerini görebilirdi. Şu an Serdar ile ikisinin tatbikata gitme aracısı ve ısrarcısının liderleri Selçuk Yüzbaşı olduğunu biliyordu. Tabii ki uçuşları ve raporları komutanı izlemiş olmalıydı ama uçaktaki hissiyat bambaşka olacaktı. Düşünceli bir şekilde saatine bakarken başını kaldırmasıyla Ceyhan'ın şaşkın yüzünü gördü.

“Ah, keşke haber verseydin! Umarım çok beklememişsindir.” Ceyhan böyle söylese bile yüzündeki mutluluğu ve memnuniyeti Tuğrul anında fark etti. Yavaşça gülümseyerek ona yaklaştı.

“Hem seni özledim hem de bir haberim var. Biraz yürüyelim mi? Yorgun musun? Ben günbatımında yürümeyi severim,” dedi açıklayarak. İlkbahardan yaza geçiş kendini iyice göstermeye başlamıştı ve bu fırsatı kaçırmak istemiyordu.

“Olur.” Tuğrul ilk başta çekindi. Tanıdık birilerinin onları görme ihtimalini düşündü ama içinden bir ses yapmasını söylüyordu. Ceyhan ondan ilgi bekliyordu, bunu biliyordu. Elini uzattı ve Ceyhan elini tutunca içi rahatladı.

“Günün nasıl geçti?” diyerek konuşmaya başladı Tuğrul. Yürürken bir yandan da gözü ondaydı. Üzerinde kısa kollu bir gömlek ve biçimli bacaklarım fazlasıyla sergileyen bir etek vardı. Topuklu ayakkabı giydiği için boyları arasındaki fark azalmıştı. Saçları her zamanki gibi düz ve ipeksi görünüyordu. Tuğrul *acaba evine gitsek daha mı iyi olurdu* diye düşünmekten kendini alamadı. Hem daha rahat olacaktı hem de ona istediği kadar bakacağı için güzelliğini beynine kazıyacaktı.

“Orta yoğun diyelim. Bütünlemeler başlayacak, biraz telaş var anlayacağın.” Tuğrul ayakkabılarına bir bakış attıktan sonra o malum geceyi hatırladı.

“Sen de Buket Hanım gibi tam anlamıyla yürüyemeyecek gibi olursan seni memnuniyetle taşıyım.” Ceyhan hafifçe gülerken ona baktı ve bu küçük gülümsemeden bile etkilendiğini hayretle fark etti Tuğrul.

“Tanıştığımız gece aslında bunu yapmıştın.” Evet, o gece biraz zorunluluktan yapmıştı ama şimdi tam tersi bir şekilde onunla daha da yakın olmak için bunu yapmak isteyebilirdi.

“Yani ayakta duramıyordun. Seni taşımak güzeldi.”

“Topuklu ayakkabıyla yürümekte fena değilim. Evet, biraz ağrı yaşıyor fakat giymeyi seviyorum,” dedi Ceyhan açıklayarak.

“Konuyu biraz dağıttım... Seninle hafta sonu kutlamaya gelemeyeceğim.” Ceyhan’ın aniden yüzünün asıldığını ve düşünceli bir hale geldiğini görünce hemen anlatmaya başladı.

“Gelmeyi çok istiyordum, gerçekten ama abin bugün NATO tatbikatına gideceğimizin haberini verdi. Serdar ile gitmek istiyorduk uzun zamandır.” Ceyhan’ın yüzünün rahatladığını gördü ancak aklında da

soru işaretleri kaldı. Neden bir anda ilgisini çekeceğini ya da araya mesafe koyacağını düşünüyordu acaba? Tuğrul o hafta Serdar'ın sözünü dinleyip, Ceyhan'a bir şekilde ulaşıp ilgisini belli etmeliydi. O konuda hata etmişti. Ceyhan bu yüzden çekiniyor olmalıydı.

“Sizin adınıza çok sevindim. Başarıyla döneceğinize eminim. Geldikten sonra da gideriz, problem değil.” Tuğrul durdu ve onun karşısına geçti.

“Ceyhan, ben... Daha önce hiç ciddi bir ilişkinin içinde bulunmadım. Kadınlar...” Duraksadı ve onun gözlerinin içine bakarken gerçeği söylemek istedi. Ceyhan'ı o gece bir erkeğin o hale getirdiğini biliyordu ama bilmediği şey, ilişkilerinin hangi boyutta olduğuydu. Onu bu kadar üzdüyse çok ciddi olmalı diye düşünmüştü.

“Ben hep mesleğimi düşündüm. Onun için aklımı karıştırabilecek herhangi bir duygusal ilişkiden kaçtım çünkü arkadaşlarımdan ne hale geldiklerini gördüm. Sen bu konuda bir ilksin. Ben asla duygularıma yenilmem ama sana karşı hissettiğim duygulara yenilmek beni mutlu ediyor.” Ceyhan ellerini kavradı ve gözlerinin içine bakarken yüzündeki anlayış dolu ifadeyi görünce içi rahatladı.

“Biliyorum ve bu itirafını çok değerli buluyorum. Her zaman benimle ilgili konularda içinden ne geliyorsa öyle davranmalısın. Şu an olduğu gibi...” Tuğrul gülümseyip gözlerini kaçırınca onun bu sevimli utangaçlığı Ceyhan'ın çok hoşuna gitti. Gerçekten de ilk kez bu duyguları yaşadığını o tek bir bakış bile belli ediyordu.

“Seni biraz daha yormuş oldum yürüterek.”

“Seninle yürüdüğüm için yorgunluğu falan unuttum.” Tuğrul elini sıkınca aynı şekilde karşılık verdi. Birlikte eve doğru yürümeye başladıklarında yanındaki adamı izlemeyi sürdürdü. Hayalini kurduğu mesleği için kendisiyle bir savaş vermişti. Sağ elini kullanmayı öğrenmiş, yükseklik korkusunu bertaraf etmişti. Onun mühendislik konusunda da bilgili olduğunu görmüştü Ceyhan. Yanında dağ gibi yürürken etrafına yaydığı gücü ve özgüveni fazlasıyla hissediyordu. İş duygulara gelince Tuğrul başka bir adama dönüşüyordu. Garipti ama bu yanını da sevmişti. Ona aşkı ve sevmeyi öğretmeye kararlıydı. Bir mesleğe duyulan aşk ile bir kadına duyulan aşk son derece farklıydı. *Keşke onunla daha*

fazla zaman geçirme imkânım olsa, keşke hep yanımda olsa, diye içinden geçirdi Ceyhan. Daha abisi bile bilmiyordu ilişkilerini. Bu konuda hiç abisinden çekinen biri olmamıştı ama Tuğrul abisinin emrinde bulunan bir asker olduğu için çekinmeden de edemiyordu. Çünkü nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu. Özellikle de şu an Tuğrul ile araları çok iyi değilken...

Evinin önüne geldiklerinde Tuğrul kapıyı açtı ve Ceyhan apartmana girerken arkasından o da içeriye girdi. Tuğrul gelen birisi var mı diye ilk başta etrafı dinledi sonra hiç düşünmeden Ceyhan'ı dudaklarından öptü. Kısa süre içinde öpücük başka bir boyuta geçince durmak zorunda kaldı Tuğrul. Aralarındaki tutku gitgide vites artırırken bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Tüm vücudu ona ulaşmak, onun yakınında kalmak istiyordu. Onu kalbinden vuran yeşil gözlere baktığında aynı isteği onda da gördü. Duygularının bir yansımasını karşısında görmek onun için yeniydi ama sanki Ceyhan ile yıllardır böyle bir durumun içindeymiş gibi hissediyordu. Hal ve tavırları belki biraz acemi olsa dahi kötü gittiği de söylenemezdi. Şu an yanından ayrılıp evine gitmek ona çok zor gelecekti.

Parmakları genç kadının yüzünde dolaşırken tekrardan dudaklarını birleştirmemek için kendini zor tutuyordu.

"Eve gidip hazırlıklara başlamam gerekiyor." Ceyhan sadece başını sallayabildi çünkü gitmesini o da istemiyordu.

"Geri döndüğümde güzel bir kutlama yapacağız. Kim bilir, belki onay bile çıkabilir o zamana kadar."

"Sana şans öpücüğü vermek istiyorum," dedi Ceyhan ve uzanıp Tuğrul'u öptü tatlı bir şekilde. Geri çekildiklerinde Tuğrul, Ceyhan'ın ellerini kavradı.

"Lütfen kendini fazla yorma. Kendine zaman ayır."

"Dikkat edeceğim." Tuğrul ellerini bıraktı ve ona son kez bakıp kapıdan çıktı. Ceyhan derin bir nefes alırken neden bu kadar duygusallaştığını anlamıyordu. Nişanlanmayı düşündüğü erkek arkadaşıyla hiç bu tarz bir an yaşamamıştı. Dairesine girdiğinde koltuğa çöktü ve

düşünmeye başladı. Karnı aç olsa bile canı yemek yemek istemiyordu. O an telefonuna bir mesaj geldi. İsmi görünce heyecanlandı ve mesajı okudu.

Yemek yemeyi de unutmal
Bunu söylemeyi unuttum.

Kendi kendine gülerken *sanki aklımı okudu*, diye düşündü.

Canım istemiyor ama senin için yiyeceğim.

Hafta sonu gelip çatığında Tuğrul ve Serdar oldukça mutluydu. Özellikle Serdar, abisini göreceği için ekstra hevesliydi. Sınıf arkadaşlarıyla bir araya geldiklerinde, Tuğrul onlarla oturup muhabbet etmeyi çok özlediğini fark etti. Birlikte toplantıya girmeden önce tatbikata katılan üye ülkelere şöyle bir bakarlarken arkadaşları Furkan konuşmaya başladı.

“Ee, devrem, ne zaman düğün?” dedi Serdar’a bakarak. O, geçen sene evlenmişti ve karşı tarafta yerini almıştı. Yanlarında duran Tuğrul, Hilal ve Serdar bekârdı şu an.

“İki ay sonra devrem ama zor işmiş valla.” Furkan bilmiş bilmiş gülerken Hilal’e baktı.

“Aha sana diyor,” dedi arkadaşına takılarak.

“Evet, evlenen iki asker olunca daha da zor olabilir ama bir yolunu bulacağız. Ya da tüm işi ailelere bırakacağız.” Tuğrul’a bu muhabbet hayli uzak göründü. Hilal de bir denizci ile nişanlıydı ve yakın zamanda ondan bir davetiye almaları da muhtemeldi. Aslında başından beri Tuğrul, Hilal ve Serdar arasında bir şey olmasını beklemişti. İkisi iyi anlaşmanın yanında birbirleri ile yaklaşıyorlardı ama beklediği gibi bir olay olmamıştı.

“Durun bir dakika! Tuğrul, şu geçen sene Anadolu Kartalı’nda sana asılan Fransız değil mi?” Başını çevirip baktığında iki askerle konuşan kadını gördü.

“Ta kendisi, Marion...” dedi Serdar.

“Fena kız değil hani. Sen biraz ilgi göstersen neler olur bilemiyorum. Belki iki ülke arasında dostluk elçisi olursunuz.” Furkan’ın bu esprisine Serdar ve Hilal gülerken Tuğrul’un yüz ifadesi bezgin bir hale geldi. Çünkü o kadının ondan hoşlanma nedeni Tuğrul’un geçen sene tatbikatta olay yaratan çıkışmasıydı. Aralarında haddi aşan bir şekilde Tuğrul’un yanında konuşmuşlardı ama hesaba katmadıkları şey, Tuğrul’un Fransızca bilmeseydi. Ağzlarının payını öyle bir vermişti ki hepsi ağzı açık bakakalmışlardı. Sonra tabii komutanlarından göstermelik bir fırça yemişti. Komutanı giderken kulağına dürüstçe *aferin* dedikten sonra kendini daha iyi hissetmişti.

Şu an kaçamak bakış attıkları kadın Tuğrul’un yanına gelmiş, özür dilemiş ve fazla samimi davranmıştı. O yüzden arkadaşları Tuğrul’a asıldığını düşünüyorlardı.

“Şimdi... Yalan yok, kız boş bir kız değil. Hilal kadar olamasa da uçuş anlamında gideri var,” dedi Furkan. Serdar, sanki onay almak ister gibi Tuğrul’a baktı ama sonradan kararını verip konuşmaya devam etti.

“Küçük bir sorun var çünkü Tuğrul’un artık bir kız arkadaşı var.”

“Yavrum, doğru mu bu duyduğumuz?” dedi Hilal, Tuğrul’a şaşkınlıkla bakarak.

“Oha! Doğru, bakışlara bak. Aşırı merak ediyorum bu sürpriz kızı,” dedi Furkan. Tuğrul ise arkadaşlarının bu şaşkınlığına güldü ama kısa sürede kendini topladı. Ciddi ve uyaran bir sesle konuşmaya başladı.

“Daha çok yeni. Maşallah deyin.”

“Maşallah maşallah! Valla şaşırttın bizi,” dedi Hilal hemen. Tuğrul arkadaşlarının bu tutumunu yadırgamadı çünkü bu konuda ne kadar dikkatli olduğunu onlar da iyi biliyordu.

“Çok fenalar çok, bildiğiniz gibi değil.” Şu an ilgi odağı olmak onu rahatsız etmişti. Serdar yakın arkadaş oldukları için bu haberi vermişti ama sanki duyulursa her şey bozulacakmış gibi hissetmekten kendini alamadı Tuğrul.

“Serdar sınırları zorlama istersen.”

“Ben gördüğümü söylüyorum.” Aniden ona alması gerektiği elbise-
kline geldi. Yoğunluktan dışarı çıkıp ona bir elbise bakamamıştı,

burada bir fırsat yakalarsa Hilal'in de yardımıyla ona güzel bir elbise alabilirdi.

“Madem öğrendiniz, Hilal bana yardım et. Ona hediye almak istiyorum. Siyah bir elbise.”

“Modanın kalbinin attığı yerlerden birindeyiz, elbette güzel bir şey buluruz yavrum, endişelenme.” Arkadaşı ona göz kırparken içi rahatlamıştı.

“Ulan sizi çok özlemişim.” Hilal'in *yavrum* deyişini bile özlemişti Tuğrul. Onun kendisinden küçük bir erkek kardeşi vardı ve ona hep böyle hitap ettiği için genelde çok yakın arkadaşlarına da böyle hitap ediyordu. Tuğrul ilk başta çok garipsemişti bu durumu ama zamanla alışınca kulağına o kadar da kötü gelmemeye başladı. Selçuk Yüzbaşı yanlarına gelirken kendilerine çekidüzen verdiler.

“Hasret gidermeniz bittiyse içeriye girelim.” Hep birlikte içeriye girdiklerinde asıl görevlerini yapmaya hazırlardı.

NATO, politik ve askeri bir ittifak olan, otuz üyesi bulunan bir örgüttü. Üye ülkeler savunma ve güvenlik konularında bir araya gelerek işbirliği yapıyorlardı. Üye ülkeler arasındaki ortaklığı geliştirmek amaçlı belirli zamanlarda bu tarz tatbikatlar yapılıyordu. Bugün burada toplanmalarının sebebi de buydu. Bu tatbikatlar barış ve güvenliğin sağlanması için de bir prova niteliğindeydi.

Ceyhan telefonun ekranına bakarken tam beş gündür Tuğrul ile mesaj harici konuşmadığını fark etti. Artık sesini duymak istiyordu ama ciddi bir tatbikat olduğu için onu rahatsız etmek de istemiyordu. Resmen o gelsin diye gün sayıyordu. Sosyal medya hesabına girdiğinde Tuğrul'un bir hikâye paylaşmış olduğunu gördü. Merakla telefon ekranına dokunduğunda onu bir fotoğraf karşıladı. Serdar ve yanında tanımadığı bir erkek onun yanında Tuğrul ve Tuğrul'un yanında da bir kadın vardı. Hepsi kollarını omuzlarına atmış bir şekilde pilot tulumlarının içinde yan yana poz vermişlerdi. Yorgun oldukları her hallerinden belliydi ama mutluydular da aynı zamanda. *Uçuştan gelmiş olsalar gerek*, diye düşündü Ceyhan ve fotoğraftaki Tuğrul'a uzun uzun baktı.

Bu adamı bir kez bile çirkin göremeyecekti ya da artık ona âşık olmaya başladığı için gözüne kusursuzmuş gibi görünüyordu. Yanındaki kızın hesabı altına etiketlendiğinden ismi ona bir ânı hatırlattı. Hilal... Evet, Tuğrul bu kızıdan bahsetmişti evinde kaldığı gün.

Diğer hikâyeye geçerken bu sefer Serdar'ın hesabından paylaşılmış olduğunu gördü. Burası bir tenis sahasıydı ve Serdar, *Tuğrul birazdan Fransız'ın ifadesini alacak*, diyordu. Tuğrul spor bir şort, tişört giyiyordu ve raketinin de sağ elinde olduğu dikkatinden kaçmadı Ceyhan'ın. İki elini aynı oranda kullanması Ceyhan'da her zaman hayranlık bırakıyordu. Bir sonraki hikâyeye geçtiğinde, Tuğrul tişörtünü çıkarmıştı. Ter damlalarının güneşteki ışıltısını yakaladığı an Ceyhan heyecanla yutkundu. Serdar'ın *Tuğrul'un solu çok pistir*, dediği an artık raketin sağ değil de sol elinde olduğunu gördü. Gerçekten iyi oynuyor gibiydi çünkü hareket için aldığı pozisyon ve vuruşları iyi görünüyordu. Parmağı ekrana tıkladığında Tuğrul'un gülererek raketini havaya kaldırdığı bir fotoğrafını gördü. *Kazandı her zamanki gibi*, yazmıştı Serdar. Fotoğrafa dakikalarca bakarken telefonun çalmasıyla irkildi. Fazlasıyla dalmıştı çünkü. Arayanın ismini görünce daha da heyecanlandı ve hemen aramayı yanıtladı.

"Tam da hikâyelerine bakıyordum." Tuğrul gülerken hemen açıklamaya başladı.

"Bugün son gün ya kaynaşmak için biraz eğlendik sadece. Serbest bir gündü."

"Maçı kazanmışsın."

"Kolay oldu aslında. Ev sahibi Fransa ya, tutturdular tenis bizden çıktı diye. Gerçi haklılar, kökleri dayanıyor da pek bana dayanamadılar ama." Ceyhan güldü ve onun bu özgüvenli sesini sandığından daha çok özlediğini fark etti.

"Ne zaman dönüyorsunuz?" Ceyhan saçlarıyla oynarken dalgın bir şekilde karşıya baktı.

"Yarın sabah... Aslında akşamına kutlamaya gidebilir miyiz diye soracaktım."

“Tabii olur. Akşama dersim yok ve hazırlanmak için yeterli sürem olacak.”

“Peki... Seni görmek için sabırsızlanıyorum.” O istek sesine bile yanıyordu ve Ceyhan da heyecanlanmadan edemedi.

“Ben de,” dedi Ceyhan.

“Burada saat daha erken ama senin uyuman gerek artık. Sesin yorgun geliyor.”

“Çok değil, biraz yorgunum.” Bu konuda Tuğrul’dan kaçıışı yok gibiydi. Bu dönem zorlu da olsa bir şekilde geçecekti.

“Kapatayım da dinlen. Yarın uzun uzun konuşuruz. İyi geceler!”

“İyi geceler!” Telefonu kapattığında içine dolan mutluluğa engel olmadı Ceyhan ve onu dinleyerek hemen yatak odasına doğru yürümeye başladı.

Ertesi gün Ceyhan okuldan çıktığı gibi kendini kuaförde buldu. Saçlarını biraz kestirmesi ve kaşına da çekidüzen verilmesi gerekiyordu. Fön çektirmeyi de ihmal etmedi ve saçının bu yeni kesimini sevdi. Eve gittiğinde Tuğrul bir saat sonra evinin önünde olacağını, eğlenmeye gitmeden önce akşam yemeğine gitmek istediğini yazınca onu onayladı. Yeteri kadar zamanı vardı ve ne giyeceğini önceden planlamıştı. Tuğrul ona her seferinde onu çok güzel bulduğunu söylese bile özenle hazırlanmaktan kendini alamadı. Ceyhan’ı bir nevi annesiyle eşdeğer buluyordu. Bunu ilk söylediği zaman mutlu olsa da şimdi düşündüğünde sandığından çok daha anlamlı bir şey söylediğini fark etti. Erkek çocukları annelerine çok düşkün olurdu ve annesiyle bağdaştırması Ceyhan’a çok daha özel bir gözle baktığını kanıtlıyordu.

Üzerine koyu yeşil bir elbise giydi ve makyajını yaptıktan sonra küpe-lerini takıp aynadan kendisine baktı. Güzel görüldüğünden emin oldu, topuklu ayakkabılarını giydiğinde zil çaldı ve kapıyı açınca Tuğrul’u karşısında buldu. Onun aşağıda bekleyeceğini düşünmüştü aslında ama onu görür görmez aklındaki düşünceler uçtu gitti. Tek kelime etmeden birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

“Seni çok özledim,” diye fısıldadı Tuğrul.

“Ben de seni,” diyerek karşılık verdi Ceyhan. Geri çekilip birbirlerine bakarlarken Tuğrul elindeki paketi Ceyhan’a uzattı.

“Eve gelince açarsın. Şu an çok açım.”

“Tamam, hemen geliyorum.” Ceyhan paketi içeriye koydu. Ona aldığı güneş gözlüğünün kutusunu aldı ve çantasına attı kapıya giderken. Tuğrul’un gözlüğünü parçalamasından o sorumluydu, bu yüzden ona yeni bir gözlük almak istemişti. Ona verdiği paketin içinde siyah bir elbise olduğundan da emindi.

Birlikte çıktılar ve evine yakın güzel bir restorana girdiler. Bu artık resmi bir randevuya dönüşmüştü. Masaya oturduklarında ve garsona istedikleri yemekleri sipariş verdiklerinde Tuğrul hemen konuşmaya başladı.

“Çok şık görünüyorsun. Ayrıca saçlarını kestirmişsin.” Sadece uçlarını aldırmişti ama Tuğrul’un fark etmesi onu mutlu etti.

“Sadece uçlarından kestirdim, çok fark ediliyor mu?” Tuğrul uzanarak omuzlarının altında bir noktaya dokundu.

“Önceden buralardaydı, şimdi daha yukarıda duruyorlar.” Ceyhan bu tespitine gülerken Tuğrul da ona katıldı.

“Tatbikat nasıldı?” dedi detayları merak ettiği için.

“Aslında beklediğimizden daha güzeldi. Sınıf arkadaşlarımızı özlemişiz. Çok iyi geldi onları görmek. Zaten pilotaj olarak çok iyiyiz, bir sorun çıkmadı. Seni ancak son gün arayabildim çünkü o gün serbest olduk sadece.”

“Önemli değil, tahmin ettim.” Tuğrul masada uzanıp elini tuttu ve ciddiyetle Ceyhan’ın gözlerinin içine baktı.

“Senin için önemli olduğunu biliyorum. Bir anda tüm fikrimin değişeceğini, uzaklaşacağımı düşünüyorsun ama böyle bir şey olmayacak. Abinle aram biraz düzelir düzelmez ona da söyleyeceğim. Böyle içim rahat etmiyor.” Ceyhan onun kaşlarını çatıldığını gördü ve bu hiç hoşuna gitmedi. Biraz da olsa genç adamın içini rahatlatmak istedi.

“O benim abim, özel hayatıma karışmaz. Bu zamana kadar karışmadı, yanlış kişiyle birlikte olsam bile. Sadece yorumunu söyledi ama

benim hep arkamda durdu. Bu kararı sana bırakıyorum. İçin nasıl rahat edecekse öyle davran.” *Yanlış kişiyle* kısmını ne kadar çok merak etse de Tuğrul susmayı tercih etti. Bu gecenin güzel bir şekilde bitmesini istiyordu. Görevdeyken Ceyhan’ı özlemişti ve şu an bir nevi ilk randevularına çıkıyor gibilerdi. Her şey kusursuz olmak zorundaydı Tuğrul’a göre.

“Selçuk abi ve Burcu Hanım arasında nasıl bir süreç geçti, bilmiyorum ama açık bir şekilde o seninle birlikte olmamı istemiyor gibi,” dedi Tuğrul çekinerek.

“Şaşırmam, pek yıldızımızın barıştığı söylenemez. Benim fazlasıyla başına buyruk, özgür ve uğraştırıcı biri olduğumu düşünüyor. Bunu bizzat yüzüme söyledi. Büyük ihtimalle seni kötü yönde etkileyeceğimi düşünüyordur.” Evet, bu şekilde olabilirdi çünkü o gün filoda ona böyle düşünmesi için yeteri kadar kanıt vermişlerdi.

“Böyle düşünmeye ve özel hayatıma karışmaya hakkı yok. Abinle aram bozulduğunda onunla da bozulmuş gibi oldu,” dedi Tuğrul savunmaya geçerek. Gerçek neden bu olabilirdi.

“Çünkü abim ona kızdı. Neyse, onu konuşmak istemiyorum. Hocam bugün bir görüşme gerçekleştirdi. Büyük ihtimalle haftaya projenin kullanımına onay verildiğini bildirecekler.”

“Bu harika bir haber,” dedi Tuğrul gülümseyerek.

“Biraz erken kutluyoruz ama ben seninle vakit geçirmek istiyorum.” Yemekler geldiği için ikisi de sustu. Garson gittikten sonra Ceyhan tekrar konuşmaya başladı.

“Çok aç olduğunu söylemiştin.” Tuğrul başını salladı ve çatalını eline alıp ilk lokmasını çiğnemeye başladı. Onun böyle iştahla yemesi Ceyhan’ın da normalden biraz daha fazla yemesini sağlamıştı. Karınlarını doyurduktan sonra onları bir araya getiren bara geldiklerinde Ceyhan o kötü geceyi hatırladı. Ağlayarak içmesini ama içtikçe içindeki acının geçmeyişi ve bu yüzden daha da çok içmesini...

“Ne oldu?” dedi Tuğrul. Ceyhan’ın hemen yüzünün düştüğünü fark etmişti.

“O gün geldi aklıma sadece. Bir şey yok, oldukça iyiyim.” Ceyhan hemen kendine bir çekidüzen verdi. O kötü günler artık geride kalmıştı.

Ayrıca o kötü gün Tuğrul ile tanışmasını da sağlamıştı ve bugün buraya mutlu bir kadın olarak gelmişti. Tuğrul'un elini sımsıkı kavradı ve içeriye girdiler. Barın önünde yan yana oturduklarında Tuğrul yüzüne düşen bir tutamı nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdı ama elini yüzünden çekmedi. Barmen önlerine içkilerini koyarken Ceyhan rahatlamak istercesine hemen bir yudum aldı.

"Seni bu kadar üzmüş olması beni sinir ediyor. Hiç tanımadığım bir adama karşı öfke doluyum." Belki anlatır diye bir umut bekledi ama Ceyhan bunu yapmadı.

"Konuşmaya değmez. Şu an beni çok mutlu ediyorsun. Bu ana odaklanalım."

"Sen de beni mutlu ediyorsun. Arkadaşlarım çok şaşırdı. Serdar ismini ve kim olduğunu söylemeden bizi anlattı. Yani tavrımı biliyorsun." Ceyhan yavaşça güldü.

"Beni doğal olarak merak ettiler." Tuğrul onu doğrulayarak başını salladı.

"Fazlasıyla."

"Tuğrul'un aklını çelen kız oldum yani?" dedi Ceyhan ona takılarak.

"Aklını başından alan dersek daha doğru olur." Tuğrul daha fazla kendini tutamadı ve dudaklarını Ceyhan ile birleştirdi. Burada kendilerini kaybetmeleri pek iyi olmazdı. İstemese bile kısa bir öpücüktü.

"Dans etmek ister misin?" Ceyhan yavaşça kafasını salladı. Birlikte ayağa kalkıp kalabalığın içine daldıklarında Tuğrul'un kolları arasında olmaktan dolayı memnundu. Eğlenmeyeli uzun zaman olmuştu. Kendini müziğin ritmine kaptırdığında Tuğrul onu kolları arasında döndürdü. Neşeyle gülümsedi ve birlikte sallanırlarken Tuğrul'un bu konuda da kötü olmadığını gördü.

"Askerler böyle iyi dans ederler mi?" dedi kulağına fısıldayarak.

"Yerine göre. Bir F-16 ile de iyi dans ediyorum." Ceyhan kahkahalarla gülerken Tuğrul hızlı bir şekilde onu kendine doğru çekti ve kalabalığın arasında sanki sadece onlar varmış gibi hiçbir şeyi görmeden öpüşmeye başladılar. Hesaba katmadıkları biri onları gözünü kırpmadan izliyordu ve bu manzaraya şahit olmak ona fazlasıyla kötü

hissettiriyordu. Kıskançlık ve üzüntü içinde dolaşırken onları izlemeye devam etti. Bir türlü bunu kabul etmek istemiyordu. Ceyhan söylediklerinde haklı olmalıydı. Karşısındaki erkekten başka kimseyi görmediği için onu fark etmemişti ama karşısına çıkacaktı. Oturduklarında, birbirine açık bir şekilde aşkla bakan çiftin yanına gitmeye karar verdi.

Kalan içkilerini yudumlarken Tuğrul, Fransız'ın ona nasıl yenildiğini anlatıyordu. Ceyhan hafifçe başını çevirdiğinde onlara doğru gelmekte olan adamı görünce dondu kaldı. Orkun'un burada ne işi vardı? Yanlarına geldiğinde ise hemen bakışlarını çekerek kendini sakinleştirmeye çalıştı. Tuğrul ise Ceyhan'ın neden birden bu kadar gerildiğine anlam veremedi. Bir şeyler oluyordu.

"İyi geceler, Ceyhan. Seninle burada karşılaşmak sürpriz oldu." Tuğrul bir Ceyhan'a bir adama bakarken ortalık bir anda gerginleşti. İçinde bir sıkıntı baş göstermeye başladı. *O adam, bu adam mıydı? Bir arkadaşı olsa neden Ceyhan bu kadar gerginleşecekti?*

"Ceyhan?" dedi Tuğrul karşısında sıkıntıyla oturan kız arkadaşına bakarak. Ceyhan'ın bu kadar gerilmesinin nedenini ve bu adamın kim olduğunu merak ediyordu.

"Seni benimle tanıştırmak istemez ama ben kendimi tanıtayım. Ceyhan'ın eski erkek arkadaşıyım. Sen de yara bandı, pardon yeni erkek arkadaşı olmalısın." Tuğrul gözlerini kısıtı öfkeyle ve hışımla ayağa kalktı. Demek Ceyhan'ı üzen adamla böyle tanışacaktı. Düşünceleri doğru çıkmıştı.

"Orkun, defol git buradan!" dedi Ceyhan öfkeyle. En mutlu ânının Orkun yüzünden bozulduğuna inanamıyordu. Bir yandan da Tuğrul'un yanlış anlayacağından korkuyordu. İkili karşı karşıya dururken Orkun o rahatsız edici tonlamasıyla konuşmaya devam etti.

"Ceyhan senden söz etti. Ona nasıl yara bandı olduğundan, seni kullanıp benden intikam aldığından..." dedi sanki mağdur biriymiş gibi. Tuğrul'un o an tepesi attı.

"Sen ne diyorsun lan!" dedi Tuğrul öfkeyle ve tam onu yakasından kavrayacakken Ceyhan araya girdi.

“Tuğrul, lütfen! Lütfen!” dedi endişeyle ona bakarak. Bir yandan da onu nasıl sakinleştireceğini düşünüyordu. İçinde bulunduğu durum tam bir kâbustu ve ne yapacağını da bilmiyordu.

“Ne duyduysan onu söyledim. Benden intikam almak için seninle yattı. Seni kullandı, dostum,” dedi adam. Sinirden tüm vücudu gerilirken adamın söyledikleri kafasındaki o boşluğu doldurmaya başladı. Hep o gece neden Ceyhan’ın hiç tanımadığı bir adamla yattığını merak etmişti. Ceyhan sürekli neden o kadar içtiğini anlatmaktan kaçınmıştı? Bu gece bile öyle yapmıştı. Hayal kırıklığı içine işlerken gururu fazlasıyla canını yakmaya başlamıştı. Adamın argümanı şu an mantıklı görünüyordu. Öfkeli olduğu için doğru bir şekilde düşünemiyordu Tuğrul.

“Onu biraz bile tanıdıysan dediğimin doğru olduğunu bilirsin. Hırçın ve fazlasıyla özgüvenli bir kadın. Canını yakanın canını yakmak ister.”

“Bir kadının özel hayatını konuşmak ne sıfatla olursa olsun kimse- nin haddine değildir!” Tuğrul yumruğunu sıktı. Bileği çok kuvvetliydi, burnuna ve elmacıkkemiklerine yumruğu isabet ederse büyük ihtimalle kemikleri kırılacaktı ve adam onu şikâyet ederse başı ağrıyacaktı. Bunları sadece iki saniye içinde düşündü. Cümlesini söyler söylemez adamın yanağına yumruğunu geçirdi ve adam yumruğun şiddetiyle yere yığıldı. İnsanlar onlara bakarken Ceyhan, Tuğrul’u çekiştirip bir an önce oradan çıkmak istiyordu. Böyle güzel bir gecenin bu şekilde bittiğine inanamıyordu. Resmen Orkun, Tuğrul’un aklını karıştırmıştı. Zor da olsa Tuğrul’u çekiştirerek dışarı çıkarmayı başardı. Ceyhan ona her şeyi açıklamak istiyordu ama Tuğrul’un yüzünü gördüğü an korktu.

“Sürekli bana neden seni o halde bulduğumu anlatmanı bekledim. Bu yüzden mi anlatmak istemedin!” Tuğrul çok öfkeli görünüyordu, aynı zamanda bir yanı da kırgın gibiydi. Ceyhan telaşla konuşmaya başladı.

“Tuğrul sana her şeyi anlatacağım, lütfen beni dinle,” dedi endişeli gözlerle Tuğrul’a bakarken.

“Bunu sana sorduğum zaman anlatacaktın, Ceyhan. O haklı... Hırçın ve fazlasıyla özgüven sahibisin, canın yandığında karşıdaki kişinin de canını yakmaya çalışıyorsun. Sırf bu yüzden askerliğimi sorguladın, bana çok çirkin ve hak etmediğim sözlerle saldırdın. Beni abinle tehdit

ettin! Artık taşlar yerine oturuyor.” Tuğrul’un elini tutmak istediğinde adam sertçe ellerini çekti. Böyle düşünmesi için mantıklı sebepleri olabilirdi ama yanlış yaptığını o an fark edemedi Tuğrul. Öfke tüm vücudunda dalga dalga dolaşıyordu ve kalbine kırgınlığının ağırlığı çökmüştü.

“Evet. Evet, bunları yaptım ama hayır, seni kullanmadım ben!” Gözünden gözyaşları süzülürken onu ikna edemeyeceğini, ona inanmadığını, öfkeli ve aynı zamanda acı çeken gözlerinden görebiliyordu Ceyhan.

“Haklısın, bu yüzden sana yardım etmeye çalışan adamı baştan çıkardın.”

“Bana inanmıyorsun. Beni hiç mi tanımadın!” dedi Ceyhan hayal kırıklığı içinde. Tuğrul’un ona bu şekilde davranmasını kabul edemiyordu, aklı almıyordu. Orkun nasıl olur da Tuğrul’u buna inandırabilirdi?

“Ben sana güvendim, Ceyhan. İlk defa duygularımı kabullendim, ilk defa duygularımın peşinden koştum ama hepsi boşuna mıydı?” Bu hayal kırıklığıyla söylenen sözler içini yaktı. Resmen ona değil de Orkun’a inanıyordu.

“Hiç tanımadığın birine inanıyorsun, bana hiç güvenmemişsin sen. Benim bir ilişkide aradığım en önemli şey güven. Çünkü o beni aldattı,” dedi yüksek sesle. Artık o da öfkesini gizleyemiyordu.

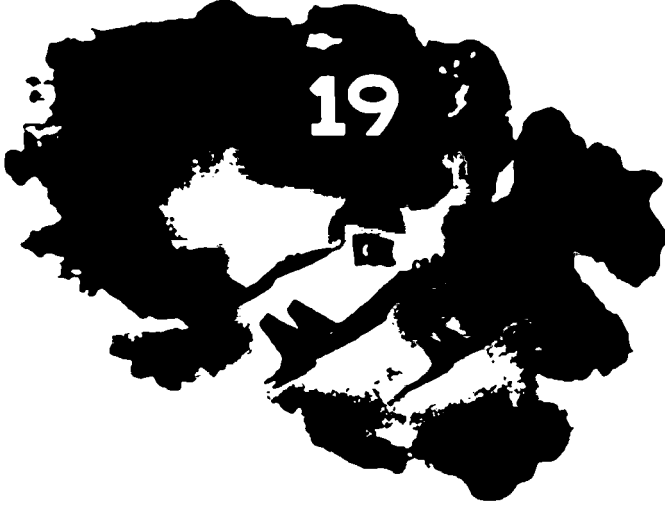
“Ah, şimdi daha da mantıklı oldu. Sen de benimle yatıp bir nevi onu aldattın çünkü onun canını en çok yakan şeyin bu olacağını biliyordun.” Ceyhan dayanamadı ve elini kaldırarak ona çok sert bir tokat attı. O iğrenç durumuyla dalga geçer gibi bunu söylemesine öyle kırıldı ki o an yanlış kişiye gönlünü verdiğini düşündü. Bu kadarı çok fazlaydı. O gece aklından asla böyle bir şey geçmemişti. Tuğrul ona oldukça öfkeli bir bakış attıktan sonra tek kelime etmeden arkasını dönüp hızlı adımlarla oradan uzaklaştı. Ceyhan olduğu yere çökmek için kendini zor tutuyordu. Aralarındaki her şey başlangıç noktalarında bitmişti.

Eve bir şekilde dönmüştü. O yürürken insanlar ona tuhaf bakışlar atmıştı ama umurunda değildi. Odasına gitti ve aynadaki yıkılmış olan Ceyhan’a baktı. İnsanların neden ona baktığı belli olmuştu. Yüzünde siyah şeritler vardı, ağladığı için makyajı akmıştı. Yatağına oturduğunda

paketi fark etti. İstemsiz bir şekilde ne ile karşılayacağını bilse bile paketi açtı ve içinden çıkan elbiseyi gördüğü an ağlamaya başladı. O gün yırtılan elbisesinden çok daha güzel, siyah bir elbiseydi bu. İçinden düşen kartı aldı ve gözlerini gezdirdi.

"Bir daha asla öyle sabırsız davranmayacağım. Tekrar özür dilerim. Umarım elbiseyi çok beğenirsin. Üzerinde görmek için sabırsızlanıyorum. T.T.T"

Artık üzerinde bu elbiseyi görmek için sabırsızlanmayacaktı çünkü Tuğrul onu terk etmişti. Bunu düşündüğü an elbiseye sarıldı ve hıçkırarak ağladı.

Tuğrul tüm gece düşündü ama işin içinden de çıkamadı. O adamın kim olduğunu öğrendiğinde içinde beliren Ceyhan'ı koruma içgüdüyle ayağa kalkmıştı fakat adamın sonraki söyledikleri bu zırhı delip geçmiş ve tam tersi bir şekilde canını yakmaya başlamıştı. O gece neden o kadar içtiğini, o adamın Ceyhan'a nasıl bir zarar verdiğini, kısacası tüm detayları merak ediyordu. Adamın söylediği bir cümleyi, Ceyhan o gece kendi ağzıyla zaten Tuğrul'a söylemişti. İşte bu detay ve bilmediği boşluklar birleşince adamın söyledikleri Tuğrul için mantıklı görünmüştü. O geceki konuşmalarını tekrar tekrar gözünün önüne getirdi. Ceyhan'ın böyle bir şey yapmayacağına kendini inandırmaya çalıştı.

"Körü olmuş fakat bu olaya zarardan erken dönmek olarak bakabilirsin,"

"Şu noktada öyle bakamıyorum. Onun canını acıtmak istiyorum."

"Boş ver gitsin, onun canını yakınca eline ne geçecek? Önüne bak ve her şeyi unutmaya çalış."

Tuğrul'du ona artık boş vermesini söyleyen ama Ceyhan bunu yapacak durumda değildi. Bir yandan da öyle olsa bile bu olaydan sonra birbirlerine karşı bir şeyler hissetmeye başlamışlardı. O gecenin tek suçlusu Ceyhan değildi. Tuğrul izin vermeseydi, kendine hâkim olsaydı bunların hiçbirisi olmayacaktı. Güzelliği, özgüveni ve yaralı ceylan hali, Tuğrul ile olan konuşma tarzı onu etkilemişti ama gururu şu an hiçbir şeyi kabul edecek durumda değildi. Ona yenilse bile kullanılmayı asla

kabul edemezdi. Çünkü Tuğrul onu gördüğü an yardım etmeye çalışmıştı. Şu an Tuğrul'un da canı yanıyordu ve Ceyhan'a verdiği tavsiyeyi bizzat kendisi uygulamak istemiyordu.

Sabah saatine baktı, ona huzur ve rahatlık sağlayamayan yatağından kalktı. Serdar dün, gün boyunca Verda ile birlikteydi ve birazdan evde olurdu. Şu an tek akıl danışabileceği kişi oydu. Canı hiç yemek yemek istemese bile mutfığa gitti. Buzdolabını açıp kahvaltılıkları koyarken kapının açılma sesini duydu.

"Günaydın, valla Tuğrul seni evde bulacağımı beklemiyordum." Tuğrul buzdolabını kapatarak arkadaşına doğru dönerken, onun şaşkın yüzüyle karşılaştı. Serdar onun moralinin bozuk olduğunu hemen anlamıştı.

"Ne oldu? Kavga mı ettiniz?" dedi kaşları çatık bir şekilde masaya doğru yürürken.

"Galiba ayrıldık," dedi Tuğrul umutsuz bir sesle.

"Yok artık!" Tuğrul masaya çökünce Serdar da karşısına geçti. Şaşkıncı, o yokken neler olmuştu? Arkadaşı içini dökmeye başlayınca dikkatle onu dinledi.

"Eski erkek arkadaşla karşılaştık. Ceyhan'ın beni yara bandı gibi gördüğünü, o gece intikam almak için benimle yattığını söyledi." Tuğrul'un ses tonundan bile ne kadar rahatsız olduğunu anlamıştı ama bir anda silip atmak kolay mıydı?

"Sen de ona inandın mı?" Serdar'a tüm gerçeği anlatması gerekiyordu anlaması için çünkü şu noktada arkadaşının onu suçlu bulacağından emindi. Bir çırpıda yaşananları anlattı, anlattıkça yine içindeki öfkeye engel olamadı.

"Serdar o gece bana Ceyhan kendi ağzıyla onun canını yakmak istediğini söyledi. Şunu da anlamıyorum, adam Ceyhan ile yattığımı nereden biliyor?" En çok merak ettiği de oydu. Adam bunu nasıl öğrenmişti? Eğer Ceyhan gidip ona anlattıysa adam burada haklı çıkardı, yoksa kimse durup dururken en özelini eski sevgilisine açmazdı.

"Şimdi işler değişir," dedi Serdar mantığını kavradığında.

"Adama gidip bunu söylemediyse nereden bilecek! Bunu söylemesi bile hâlâ onun canını yakmak istediğini, adamın söylediğinin de

mantıklı olduğunu gösterir. Dün gece adamı görmeden önce de konu açıldı ama Ceyhan yine bana anlatmaktan kaçındı. Hepsi bir araya geldiğinde sen ne düşünürdün?” Serdar arkadaşının üzgün ve yılmış haline baktı. Şu noktada Tuğrul haklı gibi duruyordu.

“Ceyhan ne dedi peki?” dedi diğer tarafın tutumunu da merak ederek.

“Böyle bir şey olmadığını söylüyor tabii ki. Başka ne diyecek!” Serdar arkadaşının öfkeli yüzüne baktı. Tam gerçekten sevdiği birini buldu derken böylesine çirkin bir olayın patlak vermesi çok can sıkıcıydı. Kendisi Tuğrul’un yerinde olsa o da böyle düşünürdü.

“Kötü olmuş be kardeşim,” dedi üzgün bir sesle.

“Düşünüyorum düşünüyorum, işin içinden çıkamıyorum. Önceden olsa bir dakika bile düşünmeden onun üstünü çizerdim ama şimdi... resmen bir çözüm bulmaya, kendimi kandırmaya çalışıyorum,” dedi Tuğrul çaresiz bir şekilde. Dün gecedan beri *Ceyhan böyle bir şey yapmaz*, diye inanmaya çalışıyordu.

“Onu seviyorsun, Tuğrul.” Tuğrul istemsizce başını salladı çünkü bu doğrudu. Şimdi bile onu düşünüyordu. *Yanlış mı yaptım*, diye kendini sorguluyordu.

“Peki şimdi ne yapacağım? Bunu asla kabul edemem. Kullanılmayı kabul edemem. Başka bir adamı kızdırmak için benimle yatmasını asla kabul edemem.” Arkadaşının gururunun fazlasıyla yara aldığını görebiliyordu, Serdar. Bu durumu hiçbir erkek kabul edemezdi. Sineye çekmesi de bir hayli zordu. Böyle bir şey düşünüp düşünmediğini ancak Ceyhan’ın kendisi bilebilirdi.

“Keşke o gece kendimi tutup o evden çıksaydım. Aramızda bir şey olacaksa çalıştığımız zaman da olabilirdi. Keşke öyle olsaydı, o zaman her şey daha iyi olurdu. En azından kendimi komutanımın karşısında kötü hissetmezdim,” dedi diğer can sıkıcı detayı hatırladığında.

“Zamanı geri alamazsın. Biraz bekle bakalım.” Ceyhan’ın ona olan o son bakışını hatırladığında onun bir daha adım atmayacağından adı gibi emindi Tuğrul.

“Ne düşündüğümü ona söylediğimde bana tokat attı. Zaten çok öfkeliydim, ağzımı açmamak için yanından ayrıldım. Şu an bile onun ne

halde olduğunu merak ediyorum.” Bu kendine olan sitemine anlayışla baktı arkadaşı. Aşk bazen böyle bir şeydi.

“İkiniz de çok baskın karaktersiniz. Biriniz alttan almak zorunda yoksa böyle sürdüremezsiniz.” Bu konuda kesinlikle Serdar haklıydı ama bunun bir çözümü var mıydı, bilmiyordu Tuğrul. Dün gece kimse alttan almak istememişti çünkü.

“Bana zarar veriyor şu anda. Belki de sürdürmemek en iyisi,” dedi mantığı ama bir anda her şeyin bitmesi canını yakıyordu.

“Biraz daha düşün ve sakinleş. Acele karar verme. Belki seni arar ve konuşursunuz. Öyle bir şey olursa nazlanma, onunla konuş,” dedi Serdar ciddiyetle arkadaşına bakarak. Tuğrul bunu yapmak istemezse bile o teşvik edecekti.

“Bilmiyorum, Serdar şu an içimden hiçbir şey yapmak gelmiyor.” Serdar çoktan arkadaşının o batağa girdiğini gördü. Onu oradan tek çıkarabilecek şey, çalışmaktı ama şu an izinde oldukları için bu mümkün olmayacaktı.

Serdar ile birlikte kitapta okudukları bir kazayı konuşurken arkadaşının telefonu çaldı. Arayan kişi Verda’ydı. Tuğrul, Verda’nın endişeli sesini karşıdan bile duyuyordu. Serdar’ın bir an da yüz ifadesi sertleşmişti.

“Yetiş, Serdar yetiş!” Sesi çok telaşlı ve ağlamaklı geliyordu. Serdar ayağa kalkarken durumu anlamaya çalışıyordu Tuğrul.

“Siz sakin olun. Hemen geliyorum. Verda, sakin ol. Lütfen!” dedi Serdar ve telefonu kapattıktan sonra Tuğrul’a baktı endişeli bir şekilde.

“Acilde olay çıkmış. Hemen gitmeliyiz.” Tuğrul ayağa kalktı ve vakit kaybetmeden hastaneye gittiler. Acil tam bir kaos haline gelmişti. Bağırışları duyunca Serdar koşmaya başladı. İçeride bir kavga vardı. Hastane güvenliği, polis ve doktorun kavganın arasında kaldığını gördüler içeriye girince. İkisi de temel askeri eğitim alırken bir insanı etkisiz hale getirmeyi de öğrenmişlerdi. Serdar, Tuğrul’a bir işaret verdi ve Tuğrul soldaki adamın, Serdar da sağdaki adamın üzerine doğru yürüdü ve ilk başta Serdar gözü dönmüş adamın elinden doktoru kurtardı. Karnına vurup onu nefessiz bıraktığı anda adam yere düştü. Serdar diğer adamın

elindeki bıçağı görür görmez bileğine bir tekme savurduğunda bıçak adamın elinden fırladı. Tuğrul yerde gördüğü bıçağa ayağıyla vurdu ve bıçak adamın uzanamayacağı bir noktaya gittiğinde Tuğrul adamın karnına sert bir yumruk attı. Serdar öfkesini koruyamadı, adama birkaç tekme savurduktan sonra müdahale odasının kapısını yumruklayıp açmaya zorlayan grubu görünce bu sefer Serdar'ın tam anlamıyla gözü döndü çünkü içeride Verda ve diğer hemşire arkadaşları vardı. Adamı tutup bir sinek gibi yere fırlatırken yüzüne bir yumruk atmayı da ihmal etmedi. Tuğrul da diğer adamı çekti ve bu insanların bu kadar gözlerini karartmalarına inanamadı. Buradaki çalışanlar insanları hayatta tutmaya çalışırken onlara yardım edenlere bu derece saldırmalarına çok şaşır-mıştı. Serdar ile birlikte kapının önünü de temizledikten sonra hastane güvenliği ve polis nihayet işlerini yapabilir hale geldiler ve birlikte gözü dönmüş hasta yakınlarını kelepçelediler.

“Verda! Verda! Açın kapıyı,” dedi Serdar yüksek sesle. Kapı temkinli bir şekilde açıldı. İçeriye sığınmış ve son derece korkmuş hemşireleri görünce Tuğrul'un içi sızladı. Onlar gelmeseydi ne olacaktı, bilmiyordu çünkü adamlar çok fazla olduğu için güvenlik ve polis yetersiz kalmıştı. Verda, Serdar'a sımsıkı sarılırken arkadaşının nişanlısını sakinleştirme çabasını izledi.

“Geçti bebeğim. Geçti... Yanındayım artık. Korkma, ben buradayım.” Verda hıçkırarak ağlarken Serdar onun saçlarını ve sırtını okşayarak sakinleştirmeye çalışıyordu. Etraf darmadağın olmuş ve çalışanlar da o ilk şoku daha atlatamamışlardı. Masalardaki kâğıtlar, telefon ve sandalye yere devrilmişti. Yerlerde kan izleri vardı. Tuğrul etrafı toplamaya çalışanlara yardım etti. Burada durup onlara yardım etmek kendisini bir nebze iyi hissettirmiş, aklındaki düşünceleri susturmuştu.

Serdar ile buraya tayin olduklarında yolda fenalaşmış yaşlı bir kadını görüp hastaneye götürmüşlerdi. Serdar ile Verda ilk kez bu şekilde karşılaşmışlar ve Serdar, Verda'yı görür görmez etkilenmişti. Yalnız işi hiç kolay olmamıştı. Kibarca Verda ile tanışmak istediğini söylediğinde Verda onu geri çevirmişti. Bu durum Serdar'ı bayağı sarsmıştı çünkü hiçbir kız onu bu zamana kadar reddetmemişti. Kızlar arasında beğenilen bir erkekti. Uzun boyu ve geniş vücuduyla çoğu kadının dış görünüş olarak

ilk bakışta ilgisini çekiyordu ama bu, Verda'da asla işe yaramamıştı. Şu an onlara bakarken geçmişini hatırlayınca, Tuğrul yavaşça gülümsedi. O halden bu hale gelmeleri hayatın sürprizlerinden biriydi. O aynı sürprizi Ceyhan ile yaşayabilecek miydi, bilmiyordu. Şu noktada işi çok zor görüyordu. Gururu fazlasıyla kırılmıştı ve bir adım atmasını engelliyordu.

İşe döndükleri hafta Tuğrul'daki bu moral bozukluğu fazlasıyla fark ediliyordu. Uçuştan dönerken Selçuk Yüzbaşı bu durumuna yorum yapmaya başladı.

"Tuğrul, biliyorsun ki özel hayatını buraya yansıtamazsın. Karşımda suratını asan bir adam istemiyorum!" Bu noktada haklıydı, bu yüzden bir şey diyemedi Tuğrul. Sadece yürümeye devam etti.

"Eğer konu Ceyhan ise bir an önce o konuyu çöz. Seni kötü etkileyeceğini başından beri biliyordum." Tuğrul aniden durdu. Kaskı tutan elleri gerilmişti. Onun bu konudaki tutumunu gayet iyi biliyordu ama özel hayatına karışamazdı.

"Komutanım, mesleğim hakkında yorum yapabilirsiniz. Size büyük bir saygı duyuyorum. Bize birçok şey öğrettiniz, daha iyi olmamızı sağladınız ama özel hayatımı konuşmak sizin haddinize değil," dedi buz gibi bir sesle. Lideri ona şaşkınlık ve öfkeyle bakarken Tuğrul başka bir şey demedi. Hızlı adımlarla yürümeye başlarken Serdar ona yetişti ama kapıda onları bir sürpriz bekliyordu. Gürhan Binbaşı'yı gördükleri anda hemen surat ifadelerini düzelttiler.

"Ben de sizi bekliyordum," dedi Gürhan Binbaşı konuya girerek. "Tuğrul, sana çok önemli bir görev vereceğim." Tuğrul merakla komutanına bakarken Gürhan Binbaşı konuşmaya devam etti.

"Akşam hava harekâtına katılacaksın. Şimdi hazırlanıp, seni bekleyen helikoptere binerek operasyon merkezine gidiyorsun." Tuğrul duydukları ile birlikte heyecanlandı. Komutanı resmen ona ilk görevini söylemişti. Aklındaki tüm düşünceler anında uçup gitti.

"Emredersiniz, komutanım!" dedi coşkuyla ama hesaba katmadığı bir şey vardı.

“Komutanım, Tuğrul gidemez. Onun morali bozuk, başarılı olamaz,” diyerek araya girdi Selçuk. Bu ani çıkışı asla komutanından beklemiyordu.

“Ulan moral tablosu mu yapacağız bir de görevler için! Ne olursa olsun görevine gidecek!” Fırçayı yiyen liderleri hemen bakışlarını yere çevirdi.

“Komutanım ben iyiyim, bir sorun yok,” diyerek karşı çıktı Tuğrul. Ne olursa olsun bu göreve gidecekti. Şimdiden vücuduna bir canlılık gelmişti. Görevin adı bile ona yetmişti şu noktada.

“Seninle sonra konuşacağız, Selçuk!” Tuğrul ve Serdar selam verirken Selçuk Yüzbaşı, Tuğrul’a çok sert bir bakış atıp komutanı ile birlikte içeriye girdi. Serdar gülmeye başlarken Tuğrul ona baktı.

“Yazık lan adama. Hem astından hem de üstünden fırça yedi.”

“Bunu fazlasıyla hak etti, Serdar.” Birlikte paraşüthaneye girerlerken konuşmaya devam ettiler.

“Orası öyle de çok eğlenceliydi yalnız. İlk görevin hayırlı olsun. Hadi göreyim seni, koçum.” İlk görevine bu şekilde çıkacağını düşünmemişti Tuğrul. Çok ani olmuştu çünkü. Daha yeni uçuştan gelmişken şimdi tekrar gökyüzünde olacaktı ama bundan asla şikâyetçi değildi. Hatta içini güzel bir heyecan bile kaplamıştı. Gürhan Binbaşı’nın onu seçmesi de ayrıca mutlu etmişti. Belki de cezasını itiraz etmeden çekmesi, verilen tüm işleri zamanında yapması komutanının öfkesini yenmesine yol açmıştı. Üzerindeki g-suiti çıkardıktan sonra hazırlandı ve Serdar ile vedalaşıp onu bekleyen helikoptere bindi.

Bir saat sonra helikopter, Tuğrul’u operasyon merkezi üssüne bıraktıktan sonra onu bekleyen görevli askerle birlikte toplantı odasına girdi. İçeride üç tane subay bir masada oturuyorlardı ve önlerinde bir harita, ayrıca duvardaki ekranda da işaretlerle dolu, havadan çekilmiş bir arazinin görüntüsü vardı.

“Avcı Filodan Hava Pilot Üsteğmen Tevfik Tuğrul Türkdogan,” diyerek kendini tanıttı ilk başta.

“Hoş geldin, Tevfik Tuğrul. Ben Yüzbaşı Akın, hemen şuraya geç.” Ona gösterilen sandalyeye oturdu. Karşısında üç yüzbaşı duruyordu.

İkisi pilot, birisi de hava trafik kontrol subayıydı. Ona yer gösteren komutanı sanki diğer yüzbaşından daha kıdemli biri gibi duruyordu.

“Yüzbaşı Ali... Biraz acil oldu, farkındayız ama süreyi öne çektik,” dedi diğer komutanı kendini tanıtarak.

“Filo komutanım akşam diye söylemişti ama...” dedi Tuğrul çekinerek.

“Evet, öyleydi ama yarım saate çıkmamız lazım. Şimdi, vurmamız gereken altı tane hedef var. Dördünü biz vuracağız ikisi de senin olacak. Yalnız asıl görevin bu değil.” Akın Komutan hemen konuya girince ortam bir anda daha da ciddi oldu. Tuğrul dikkatle komutanına baktı.

“İstihbaratımızın bilgilerine göre uzun menzilli füzeye sahip terörist kampları. Atışlara başladığımız anda büyük ihtimal onlar da füzeleri ateşleyip karşılık verecekler. Sen onları etkisiz hale getireceksin, Tefvik Tuğrul. Biz atışları yaparken sen de bizi kolluyor olacaksın. Gürhan Binbaşı'm ilk görevin olacağını söyledi. İlkine göre zor bir görev olacak. Tüm soğukkanlılığını ve tecrübeni kullanmanı istiyoruz.” Akın Yüzbaşı'ya anladığını göstermek için hemen başını salladı. Yalnız durum biraz garip geldi. Nasıl bir terörist grubu, hava savunma sistemi gibi bir düzene sahip olabilirdi? Evet, biraz zor gibi görünüyordu ama üstesinden başarıyla geleceğini de biliyordu. İçinde kabaran görev aşkıyla hemen uçuşa çıkmak istedi.

“Emredersiniz, komutanım. Elimden gelenin fazlasını yapacağıma hiç şüpheleniz olmasın,” dedi kararlı bir ses ve bakışla.

“Keşif uçuşlarımızdaki görüntüler bunlar. Sizinle koordineli olarak birlikte bu operasyonu yapacağız.” Hava trafik kontrolörü direkt Tuğrul'a bakarak konuşmuştu. Daha önce bu tarz komplike bir provada yer almıştı ama gerçeğinin nasıl olacağını kestiremiyordu. Operasyon ile ilgili tüm detaylar konuşulduktan sonra birlikte savaş uçaklarına binmek üzere odadan çıktılar. Tuğrul ilk kez gerçek mühimmatlarla uçacak ve onları kullanacaktı. Uçağının kontrollerine başlamadan önce kıdem olarak daha üst olan komutanı Akın Yüzbaşı yanına geldi.

“Her şey kontrolümüz altında olacak. İlk görevin şimdiden hayırlı olsun. Sana güveniyoruz.” Komutanının ona destek olup moral vermesi Tuğrul’a iyi hissettirmişti.

“Sağ olun, komutanım. Gözünüz arkada kalmasın,” dedi minik bir tebessümle. Komutanı yavaşça omzuna dokunduktan sonra uçağın kontrollerine başladı. Serdar’ın ne demek istediğini az çok anlamaya başlamıştı. Bu heyecan diğer uçuşlarındaki heyecana benzemiyordu. Şu an gerçek işini yapacaktı. Yıllarca çalışmış ve bulunmak istediği konumda yerini almıştı. Ülkesini ve milletini tehdit eden her unsura karşı savaşmak için buradaydı, bugün o hain unsurlardan bazılarını yerle bir edecekti.

Kaskını başına geçirdi ve kanopisini kapatmadan önce derin bir nefes aldı. Vizörünü kapattıktan sonra artık bu görev için hazırды. Önündeki iki savaş uçağı sırasıyla havalandıktan sonra o da uçuşa geçti. Bölgeyi yeteri kadar tanımıyordu, burada hiç keşif uçuşu yapmamıştı. Bu tarz görevler gelecekte olabilecek herhangi bir acil olay için onları yetiştirmek ve tecrübe kazandırmak için de yapılıyordu.

İlk başta Tuğrul’un bölgeyi tanınması için keşif uçuşu yapıldı, daha sonra ondan fazlasıyla tecrübeli ve bu tarz görevlerde sıkça yer alan komutanının sesini duydu telsizden.

“Başlıyoruz.”

“Anlaşıldı, komutanım,” dedi ve biraz da stresle dolu uçuşuna başladı. Sağdan ve soldan ayrılan iki savaş uçağının hedeflere bombaları bıraktığını yükselen ateş ve tozdan anladı ekranındaki görüntüye bakarken. Üç uçak koordineli bir şekilde uçuyordu, ikinci hedeflere doğru giderken Tuğrul radar uyarısını görür görmez hemen konumunu değiştirdi.

“Ateşlemeye başladılar. Üsteğmenim sendeyiz,” dedi Akın Yüzbaşı.

“Gözünüz arkada kalmasın komutanım, ben buradayım. Canım pa-hasına sizi koruyacağım.” Radardan gördüğü füzeyi etkisiz hale getirmek için mühimmatını konumlarken hava trafik kontrolörünün sesini duydu.

“Atış serbest, üsteğmenim.”

“Anlaşıldı,” dedi ve tam konumunu ayarlayıp parmağının altındaki tuşa ilk kez bastı. Tam isabetle füzeyi onlara yaklaştırmadan imha etmişti.

Havada uçuşan kıvılcımları görürken garip bir özgüven içini kaplamıştı. Serdar'ın ne demek istediğini şimdi anlıyordu. Tuşları kullanmanın iyi hissettirdiğini söylemişti. Komutanlarının güvenli bir şekilde atışlarını yapması için çaba harcıyordu ve şimdiye kadar iyi de gidiyordu.

İkinci hedefler de vurulduktan sonra sıra Tuğrul'un hedeflerine gelmişti ama bu sefer atılan füze hem daha hızlıydı hem de konumlandırma yapmak zordu. Kaç kez pozitif ve negatif dalış yaptığını bile bilmiyordu. Garip bir şekilde de kendini soğukkanlı hissediyordu. Konumu ayarladı ve tekrar elinin altındaki tuşu kullandı. Patlama o kadar yakınında oldu ki net bir şekilde parlayan alevi görmüştü. Eğer zamanı iyi ayarlayıp risk almasaydı kendi uçağı zarar görebilir ya da isabetin yerine bağlı olarak son nefesini de verebilirdi ama bundan hiç korkmadı. Kendini fazlasıyla iyi hissediyordu. Ona verilen hedefleri de tam isabet vurduktan sonra inişe geçtiler. Kaskını çıkardığında yüzünde bir gülümseme vardı. Zorlu bir görevden başarılı bir şekilde çıkmıştı. İlk görevi hem zorlu olmuş hem de onu fazlasıyla tatmin etmişti. Sanki asıl şimdi savaş pilotu olmuş gibi hissediyordu. Uçağından indiğinde onu bir astsubay karşıladı.

"Tebrik ederim, üsteğmenim."

"Teşekkür ederim," diyerek uçağın dış kısmında bir hasar olup olmadığını kontrol etti. Komutanları ona doğru yürürken olduğu yerde kaldı.

"İlk görevinizde oldukça başarılıydınız, üsteğmenim," dedi Akın Yüzbaşı.

"Sağ olun, komutanım. Elimden geleni yaptım."

"Aferin!" Komutanı elini sıkarken kendini çok iyi hissetti. Tüm çalışmalarının karşılığını sanki bugün almış gibiydi.

"Biz seni böyle arada çağırırız," dedi Ali Yüzbaşı muzip bir şekilde.

"Çok memnun olurum, komutanım. Sizlerle uçmak çok güzeldi."

"Bayağı dalış yaptın ama iyi sıyrıldın. Bu hainler böyle işte, ne zaman ne yapacakları belli olmuyor ama her zaman başlarını eziyoruz. Soğukkanlı davrandın; ikinci füzeye isabet ettirmek zordu, uçağını güzel konumlandırıdın," dedi Akın Yüzbaşı ve birlikte yürümeye devam

ettiler. Kendinden daha kıdemli ve deneyimli pilotlardan böyle sözler duymak Tuğrul için çok kıymetliydi.

“Filodayken birçok kez çalıştık, komutanım,” dedi açıklamaya çalışarak.

“Selçuk sizin filoda değil mi?” dedi Ali Yüzbaşı konuyu değiştirerek. Şu an Tuğrul’a fazlasıyla kızgındı Selçuk Yüzbaşı ama belki bu operasyondan sonra fikri değişmiş olabilirdi çünkü öğrencisi başarılı olmuştu.

“Evet, komutanım o benim liderim. Bana çok şey öğretti.”

“O çok delidir ha dikkat edin.” Komutanı gülerken Tuğrul da yavaşça gülümsedi.

“O benim devrem. Şimdi nasıl? Neler yapıyor?” Tuğrul bunu söyleyip söylememe konusunda emin olamadı ama devrem dediği için aralarının iyi olduğunu düşünüyordu.

“Baba olacak yakında, biraz onun heyecanı içinde.”

“Öyle mi? Akşam onu arayayım tebrik etmek için. Biraz da seni öveyim.” Komutanı ona göz kırptı ve birlikte paraşüthaneye kadar yürüdüler. Tuğrul kendini fazlasıyla yorgun hissediyordu ama bu yorgunluğu da sevmişti. Kendini çok iyi hissediyordu. Artık gerçek bir savaş pilotu olmuş ve düşmanlarının hamlelerini bertaraf etmişti. Bu ona büyük bir güç vermişti. Mutlu bir şekilde evine dönecekti.

“Serdar üzerimden elli tane tır geçmiş gibi hissediyorum. Bir de kondisyonumuz var diye geçiniyoruz. O an hiç böyle değildi.” Hiç yorulmamıştı o zaman, şimdi üstüne yorgunluk çökmüştü. Sanki bedeni ve uçağı bir bütün olmuştu, yalnız şimdi öyle hissetmiyordu. G kuvveti canına okumuştı ama Tuğrul o an değil de şimdi hissediyordu.

“Kaça kadar yükseldin?” dedi Serdar karşısında oturduğu koltuktan.

“Bilmiyorum ki panele hiç bakmadım. Hissettim sadece, art arda oldu. Sanırım 6G vardı ama bunu üst üste pozitif negatif dalışla yaptığını düşün.” G kuvvetinin büyüklüğü insanın kendi ağırlığı ile kuvvetin çarpımıyla hesaplanıyordu. Bu durumda Tuğrul bugün dört yüz seksen

kilo hissetmişti vücudunda. Bunun sürekli olması bedeni fazlasıyla yoruyordu.

“Alış oğlum bunlara, sen akrobasi pilotu olacaksın. Bunları bir de Gürhan Binbaşı’nın yanında söyle bakalım,” dedi alayla Serdar.

“Siktir lan! Alışırım o zaman herhalde,” dedi ve elindeki yastığı Serdar’a atarken gülüyordu. Serdar yastığı havada kaptı ve tekrar Tuğrul’a fırlattı.

“O değil de adamı iyi etkilemiş olabilirsin. Şu an tüm Türkiye ismini bilmese bile seni konuşuyor. Ben de seninle gurur duyuyorum.” Bakanlık operasyondaki bazı görüntüleri kamuoyuyla paylaşmıştı ve konuşmaları da bunlara dahildi. *Canım pahasına sizi koruyacağım*, cümlesi ve füzeleri imha edişinin görüntüleri insanların takdirini kazanmış ve video binlerce paylaşım almıştı.

“Sağ ol, kardeşim. Güzel bir deneyimdi. Yalnız açığı bir kaçırıyordum burada olamayabilirdim.”

“Bu tarz tehlikeler her zaman olacak, Tuğrul ama üstesinden de geleceğiz.” Tuğrul onu doğrulamak için başını salladı. Telefonu aniden çalmaya başlayınca doğruldu ve kimin aradığına bakıp hemen açtı.

“İyi akşamlar, baba,” diyerek konuşmaya başladı.

“Tuğrul, hiç haber vermiyorsun. İlk görevine çıkmışsın! Senin sesini duymak öyle güzel hissettirdi ki! Seninle çok gurur duyuyorum, oğlum. Çok emek verdin bu günlere gelebilmek için.” Babasının o coşkulu sesini duymak iyi hissettirmişti. Tuğrul gülümsedi ve babasının takdirini kazanmanın tadını çıkardı.

“Baba ani oldu, haber veremedim. Biraz yorgunum, sizi yarın aramayı düşünüyordum,” dedi açıklamaya çalışarak.

“Sesinden anlaşılıyor yorgun olduğun.”

“Ayrıca sizin de benim üzerimde çok emeğiniz var. Bunu ben tek başıma başarmadım, birlikte başardık. Çok mutluyum. Sizi çok özledim. İki haftaya inşallah orada olacağım. Seninle konuşacak çok anım birikti,” dedi özlem dolu bir sesle. Çocukluktan itibaren ailesinden ayrı kalmaya alışmıştı fakat bu, özlediği gerçeğini değiştirmiyordu.

“Annemi unut tabii sen!” Annesinin sesini duyunca güldü.

“Sultanım, ben seni unutmuyum hiç! Sana başka şeyler anlatacağım.” Tabii artık anlatacak bir kız arkadaşı kalmamıştı. Olayın üstünden neredeyse bir hafta geçmişti ama adım atan kimse olmamıştı.

“Neyse oğlum sen dinlen, tekrar konuşuruz.”

“İkinizi de öpüyorum. İyi geceler.” Telefonu kapattıktan sonra dalgın bir şekilde konuştu.

“Anneme ne anlatacağım ki! Ceyhan artık kapsama alanında değil,” dedi kendi kendine konuşur gibi.

“İkiniz de adım atmazsanız tabii birbirinizin kapsama alanında olmazsınız. Gururunun bir kenara bırakmalısın.” Şu an Ceyhan görevini bahane ederek bile ona ulaşabilirdi. Onun da görmüş ve sesini tanımış olduğunu düşünüyordu. Tebrik etmek için arasaydı Tuğrul onunla konuşurdu ama gururu ilk adımı atmasını engelliyordu.

“Kızlar böyledir, Tuğrul adımları senin atmanı beklerler. Verda için ısrarcı olmasaydım bugün bu konumda olmayacaktık. Buna sen şahitsin. Ayrıca kız anlatmak istemiş, adam damarına basınca tepen atmış. Besbelli adam duygularını yönetmiş. Senin gibi biri o tuzığa düşmemeliydi.” Bu yönden haklı olsa bile o an bunları düşünecek kadar sağduyulu değildi. Adamın söyledikleri kafasında olan boşlukları gayet mantıklı bir şekilde doldurmuştu çünkü.

“Ya anlattıkları doğruysa, Ceyhan beni kullanmışsa?”

“Yalnızca o seninle sevişmedi, sen de onunla seviştin. Hatta bunu tekrarladınız, o zaman da mı intikam alıyordu yoksa seni arzuladığı için mi karşılık veriyordu, bunu bir düşün. Hadi, bir şeyler yap! Bir adım at ki ne yapacak görelim.” Serdar’ın bu ısrarcı tavrı karşısında şüpheye düştü. Bu konuda deneyimli olan kişi Serdar’dı.

“Ne yapacağım?” dedi ona çaresizce bakarak. Durum adamın dediği gibiye diye çok korkuyordu ama şu noktada ona güvenmek de istiyordu çünkü şu geçen bir hafta kızgın olsa bile onu özlemişti.

“Mesaj at. O gece niye öyle davrandığını, ne hissettiğini anlat. Olaya senin açıdan bakmaya çalışsın. Hadi!” Tuğrul telefonunu eline aldı

almasına fakat içinden bir ses bunu yapmamasını söylüyordu. Serdar'ın şu anki gazı resmen Tuğrul'u ele geçirmişti, bunu yaptıran mantığı değildi. Mantığı hâlâ Ceyhan'ın suçlu olduğunu söylüyordu.

“Kendini daha iyi hissedeceksin. Ona âşık olmuşsun ama farkında değilsin. Seni çok iyi tanıyorum. Hiçbir kız için böyle hevesli olduğunu görmedim ben.” Bakışlarını kaçırdı, bir yandan da Serdar'ın doğru söylediğini biliyordu. Son mesajı o güne aitti. Kendini sıktı ve hızlı bir şekilde mesajı yazmaya başladı.

Ceyhan, seni doğru düzgün dinlemediğim için hata yaptım. Özür dilerim. Sadece... ben çok öfkelen dim. Senin anlatmaman, o adamın aramızdaki özeli bilmesi ve bunun üzerine mantıklı bir şekilde boşlukları doldurması... Sanki o an söyledikleri doğruymuş gibi geldi. Oturup konuşmamız lazım.

Yazıp gönderdi. Dakikalarca mesajı görmesini bekledi. Şu noktada Serdar'ın dediği gibi kendini iyi hissediyordu. Ceyhan onunla konuşmak isteyecekti kendini anlatmak için, bunu biliyordu fakat hiç de düşündüğü gibi olmadı. Ceyhan mesajı gördü, cevap vermeden uygulamadan çıktı.

“Cevap vermeyecek. Mesajı gördü ama çıktı,” dedi hayal kırıklığı içinde.

“Bekle biraz, belki düşünmek istiyordur.”

“Serdar, ben çok düşünmeden ona yazdım. Ceyhan böyle biri, aynı erkek arkadaşının söylediği gibi. Şu an canımı yakmak istiyor. O beni kırduğında bile görevi bahane ederek cevap vermiş tim. Ben başka bir adım atmam artık.” Hışım la ayağa kalkıp odasına gitti. Kıyafetlerini hızla çıkarırken sakinleşmek için kendini duşa attı. Ona mesaj atmadan önce görevini başarıyla yerine getirmenin mutluluğu vardı üzerinde ama şimdi, o mutluluk da yok olmuştu. Bedeni çok yorgundu ve bunun üzerine bir de duygusal yorgunluk çekmek istemiyordu fakat artık olan olmuştu. Ceyhan konuşmak istemiyorsa Tuğrul'un yapacak başka bir şeyi kalmazdı. Bu gece en çok onun arayıp tebrik etmesini beklemişti. Onun tebriği, abisinin tebriğinden bile daha değerli olacaktı.

Gözünü kapattığında onunla yemek yediği anıları aklına üşüştü. Ona gülümseyişi, kendinden emin bakışları ve en önemlisi de ona sevgiyle bakması şu an Tuğrul'a acı veriyordu. Hiç böyle hissetmemişti çünkü kendisine birini sevmeye izin vermemişti. Uzak durmuştu ve şu an ne kadar da akıllılık yaptığını anlıyordu. Bugün filodaki hal ve tavırları iyi değildi, Selçuk Yüzbaşı işine özel hayatını yansıtmaması gerektiğini söylerken doğruyu söylüyordu. Tabii ki konu uçuş olunca her şey bir yanda kalıyordu ama gerçek de buydu. Yarın yine asık bir suratla işe gideceğinin farkındaydı. Rahatlamak için girdiği duş, görevini yerine getirmemiş aksine düşünceli hali daha da fazlalaşmıştı. Duştan çıktıktan sonra bir umut tekrar telefonunu aldı eline ama gelen bir mesaj yoktu. *Kendi düşen ağlamaz...* Aklından geçen cümle tam da buydu.

Ceyhan çalışma masasına oturmuş, hocasının istediği sınav sorularını yazmakla meşguldü. Fazlasıyla yorgundu fakat durmak da istemiyordu çünkü durduğu an kötü düşünceler beyninin içinde dolaşmaya başlayacak, ona hiç rahat vermeyecekti. Bu yüzden kurtuluşu çalışmakta bulmuştu. O gece eve geldiğinde çok ağlamıştı ama en çok canını yakan şey, Tuğrul'un ona inanmayışı olmuştu. Tabii bir de üzüntüsüyle dalga geçtiği bir kısım vardı ki düşündükçe hem çok öfkeleniyor hem de fazlasıyla canı yanıyordu. Her şey bir anda olmuş ve bitmişti.

Orkun'un böyle bir şey yapabileceğini tahmin etmeliydi. Kendi eliyle ona büyük bir koz vermişti. Ceyhan sadece ona hayatına devam ettiğini ve mutlu olduğunu göstermek istemişti ama bir anlık hırsıyla ona fazla detay vermişti. Tuğrul o gece onu dinlemiş olsa bile bu detayı öğrendiği takdirde yine o kadar fevri davranabilirdi çünkü bu olayın doğal olarak gizli kalmasını istiyordu.

Lanet olasıca işyeri sadece iki haftalık bir çalışma için onu çağırılmıştı. Çünkü o iki hafta Ceyhan fazlasıyla meşguldü ve yetişemediğini yönetime bildirmişti fakat Orkun'u çağıracakları aklının ucundan bile geçmemişti. Çok iyi bir ücret ödemiş olmalıydılar çünkü Orkun bu konuya çok dikkat ederdi. Daha altı ay önce onunla evlenmeyi bile düşünürken şu anki bulundukları hal bambaşkaydı. Orkun da en az onun kadar hırslı, çalışkan ve ne istediğini bilen biriydi. Belki de iyi anlaşmalarının nedeni buydu. Ceyhan'ın peşinden koşmuştu ve ilişkileri boyunca

fazlasıyla ilgili davranmıştı. Ceyhan tüm odağını işe verdiği an Orkun bir kalemde Ceyhan'ı silip atacak o davranışı hem de en yakın arkadaşıyla yapmıştı. Canını en çok yakan detay da bu olmuştu. En yakın arkadaşı Buğlem ne kadar sırrı varsa bilirdi. Buna Orkun ile ilgili detaylar da dahildi. Nasıl bir araya gelip arkasından iş çevirdiklerini bilmiyordu ama olan olmuştu artık. Bunları düşünmek Ceyhan için hiçbir yarar sağlamayacaktı.

Tuğrul ile karşılaştığı o gece dünyada başka erkeklerin de olduğunu, onu yaşadığı mutluluklardan daha fazlasını yaşayabileceği gerçeğiyle yüz yüze getirmişti. Tuğrul o gece onu teselli etmeye çalışmıştı. Ağlar-ken ona sarıldığı an sanki onunla bir bağ kurmuş gibi hissetmişti. Eve gittiklerinde ise gerçekten onunla neden birlikte olmak istediğini tam olarak bilmiyordu. Tek bildiği şey, Tuğrul'un bakışları ve onu fazlasıyla çekici bulmasıydı. Ayrıca yalnız kalıp tekrar o üzüntü kuyusunun içine girmek istememişti. Tuğrul'u yanında tutmak için sanki tek yapması gereken şey ona yakın olmak gibi gelmişti. Bu yüzden onu öpmüştü, dudakları onun dudaklarına değdiği an farklı bir şey hissetmişti. Bedeni daha fazlası için onu uyarmaya başlamıştı ama adam gitmek istiyordu, bunu net olarak görmüştü. İçgüdüsel bir şekilde ismini söylediğinde onun kalacağını düşünmemişti fakat Tuğrul kalmış ve ona hiç bilmediği hisleri tattırmıştı. Orkun onunla sevişmek istediğini birkaç kez söylese bile Ceyhan izin vermemişti, o gece ise Tuğrul ile kendi birlikte olmak istemişti. Bundan da hiç pişman olmamıştı. İkisinin arasında büyük bir cinsel çekim vardı ve bunu kontrol altına almak çok zordu. Tuğrul hiç bunları düşünmemiş, Orkun'un iki cümlesine kanıp Ceyhan'ı yanlış yargılamıştı. Şu noktada bu yaptığı Ceyhan için affedilmez dereceye yakındı. Çünkü ona olan güveni sarsılmıştı.

Gözlüğünü çıkardı ve alnını ovuşturdu. Düşünmek istemese bile düşünüyordu artık. Kendine gelmek için birkaç yudum su içerken telefonuna bir bildirim gelince gözleri telefon ekranına kaydı. Mesaj Burcu'dandı. Bardağı bırakıp mesajı okudu.

Selçuk videodaki askerin Tuğrul olduğunu söylüyor.

Yanında bir video eki de yollanmıştı. Tuğrul'un şu noktada adını bile duymak istemese bile merak etti ve linke tıkladığında bakanlığın

paylaşmış olduğu bir operasyon görüntüsü karşıladı onu. Videoyu oynattı, telsizdeki o sesi duyar duymaz kalbine bir sızı oturdu. Evet, bu ses Tuğrul'a aitti ve şu an onu duymak o kötü geceyi hatırlatıyordu. Video defalarca kez paylaşılmış, altına da binlerce yorum yazılmıştı. Onun kendinden emin konuşması insanları etkilemiş gözüküyordu. İlk görevi abisi tarafından kesilmişti ama görünüşe göre artık ilk görevine çıkmış ve başarılı da olmuştu.

Araları iyi olsaydı şu an onu heyecanla aramak isterdi fakat Tuğrul o gece onu yıkıp geçmişti. Belki de Tuğrul haber vermek ve mutluluğunu paylaşmak için ilk önce Ceyhan'ı da arayabilirdi fakat hayat varsayımlar üzerinden değil, gerçekler üzerinden devam ediyordu.

Evet o.

Mesajı yazıp gönderdi. Burcu'ya fazla detay vermek istemiyordu. Bu durumu kimseye de anlatmak istemiyordu çünkü bir yanı hâlâ Tuğrul'un ona inanmamasını kabullenemiyordu. Tam telefonunu masaya bırakacağı anda bir mesaj daha geldi. Mesajın sahibini görünce gözleri öfkeyle kısıldı.

Ceyhan, seni doğru düzgün dinlemediğim için hata yaptım. Özür dilerim. Sadece... ben çok öfkelendim. Senin anlatmaman, o adamın oramızdaki özeli bilmesi ve bunun üzerine mantıklı bir şekilde boşlukları doldurması... Sanki o an söyledikleri doğruymuş gibi geldi. Oturup konuşmamız lazım.

Bildirim panelinden mesajı okudu ve telefonunu masaya bıraktı. Aklı başına daha yeni geliyordu demek. Oturup konuşmak falan istemiyordu. Anlatsa ne olacaktı ki yine inanmak istemeyecekti. İnanmak isteyen kişi o an onu dinlemek isterdi. Öylesine çaresizce onu dinlemesini istemişti Ceyhan ama üstüne Tuğrul Bey bir de o geceki üzüntüsüyle algı geçmişti. Keşke aynı söylediği gibi olsaydı, o zaman haksız yere u şekilde cezalandırılmamış olurdu. Evet, Ceyhan, Orkun'un canını yakmak istemişti ama bunun için Tuğrul'u kullanmak aklına bile gelmemişti. Sadece arzularına yenilmek istemişti fakat Tuğrul'un aklına bu detay asla gelmiyordu.

İnadına mesajı gördü ve cevapsız bırakıp çıktı. Bir mesajla ona konuşacağını düşünüyorsa fazlasıyla yanılıyordu. Ceyhan hata yaptığında Tuğrul'un ayağına bir değil, iki kere gitmişti. Gerçekten samimiyse ve sevgisini göstermek istiyorsa bundan daha fazla şey yapması gerekiyordu ki öyle yapsa bile Ceyhan onu affedebilir miydi, onu da bilmiyordu. Tuğrul'un o acımasız ve keskin yönünü görmüştü. Anlaşmak için önce dinlemek sonra da konuşmak gerekiyordu ve Tuğrul bu tarz durumlarda böyle yapacaksa bu ilişki ilerlemeden bitmeliydi. Yoksa Ceyhan aynı önceki ilişkisi gibi büyük bir zararla kalacaktı.

Aradan bir hafta geçtiğinde Ceyhan fazlasıyla yorgundu ve başı ağrı-maya başladığı için yengesinin yemeğe çağırmasına karşı koyamadı. Şu an eve gidip, yemek hazırlayıp yemek işkence gibi görünüyordu. Moral olarak da günden güne daha da kötüleşmişti. Sandığından daha fazla kendini kaptırmıştı bu ilişkiye. Eve girerken onu kötü bir sürpriz karşı-ladı. İki haftadır görmediği sözde erkek arkadaşı da buradaydı. İçindeki öfke kabarmaya başladı ama bu öfke, tek bir kişi için geçerli değildi. Yengesinin de parmağı vardı kesin. Bilerek Ceyhan'ı davet edip ikisini yan yana getirmek istiyordu. Şu ana kadar kimseye aralarının kötü olduğunu söylememişti. Tuğrul'un onu gördüğü an yüzü değişti. Evet, onun da çok neşeli olduğu söylenemezdi, buna sebep olan bizzat kendisiydi. Sadece bir mesajla özür dileyip başka adım atmayan Tuğrul'du. Bunu düşündükçe içi daha da öfke doldu.

"Senin burada olacağını bilsem asla adımımı atmazdım. Yorgun halimle bir de seni çekmek zorunda kalacağım," dedi Ceyhan sert bir sesle. Tuğrul'un yüz hatları gerildi ama sesi sakin bir şekilde çıktı.

"Ben de senin geleceğini bilmiyordum. Bu kadar rahatsız olacağını bilsem emin ol ben de burada olmazdım." Tuğrul, Ceyhan'ın bu sözlerine inanamadı ilk başta. Ona bir adım atmaya çalışmıştı ama Ceyhan resmen ona düşmanymış gibi davranıyordu. Hemen saldırıya geçeceğini düşünmemişti çünkü Tuğrul günlerce onun mesajına cevap vermesini beklemişti. Ceyhan çoktan onu silmiş gibi görünüyordu ve bunu düşündüğü an içi sıkıntı ve acıyla kasıldı.

Ceyhan'ın Verda ile olan konuşmasına baktı. Nasıl oluyordu da bir anda sanki bir şey olmamış gibi başkalarıyla konuşabiliyordu! Bu konuda çok iyi olmasına rağmen şu an Tuğrul bile bunu başaramıyordu. Aynı eski sevgilisinin söylediği gibi Ceyhan canını yakmaya çalışıyordu. Bunu önceden de askerliği üzerinden ve bilerek yapmıştı. Belki de Tuğrul aptallık yapıyordu. Böyle uğraştırıcı ve kurnaz bir kadınla mı bir ömür geçirmek istiyordu?

İçeriye girip masaya oturduklarında Serdar sessizce konuşmaya başladı.

“Sana çok kırgın ve öfkeli.” Tuğrul başını çevirdi ve komutanına yalanlanmamak için sakın bir şekilde Serdar’a cevap verdi.

“Büyük bir hata olacaktı belki de onunla olmam. Ben böyle birini istemiyorum, Serdar. Şu anki tutumu bile bunu kanıtlıyor. Ben ona böyle davranmamıştım. Keşke gelmeseydim,” dedi kırgınlıkla. Ceyhan'ın tutumu fazlasıyla canını yakıyordu ve Tuğrul mantıklı düşünemiyordu.

“Farkında mısın, bilmiyorum ama yarbayım resmen senin başarını kutlamak için yemeğe davet etti.” Geçen hafta itibariyle Gürhan Binbaşı'nın rütbesi yükseltilmişti ve sanki rütbesiyle birlikte Tuğrul'a karşı olan davranışları da olumlu yönde değişmişti.

“Bilmiyorum, Serdar. Tek bildiğim şu an canımın fena yandığı, hata yaptığımı iliklerime kadar hissetmem... Keşke o gün sizinle hiç çıkmamış olsaydım.” Serdar karşısına oturan Ceyhan'ı izledi yavaşça. Gerçekten de şu an duygusuz bir robot gibiydi. Sanki bir şey olmamış gibi duruyordu ve bu hali Serdar'ı bile fazlasıyla gıcık etti. Gözlerini kapatıp alnını ovuşturduğu zaman ancak bir duygu görebildi.

“Ceyhan, iyi misin?” dedi Burcu onun sıkıntılı yüzüne bakarak.

“Sanırım migrenim tutacak, başım ağrıyor. Umarım midem bulanmaya başlamadan yemek yiyebilirim.”

“İlaçların yanında mı?” Ceyhan yavaşça başını salladı.

“Bugün çok derse girdim, o sunum ışıkları beni mahvetti. O tetikleli büyük ihtimalle,” dedi alnını ovuşturarak.

“Çok çalışıyorsun be kızım.”

“Kim çok çalışıyor?” diyerek söze katıldı abisi. Ceyhan önündeki çorbadan bir yudum aldığı anda sıcak çorba bir nebze iyi gelmişti.

“Ceyhan, baba. Baş ağrıyormuş,” dedi Burcu açıklamaya çalışarak.

“Kız arabasını değiştirmek istiyor, ondan çok çalışıyor,” deyince abisi, Ceyhan istemsizce güldü. Evet, bunu yapmak istiyordu ama şu anda bunu düşünecek bir zaman değildi.

“Babam eksik çıkarsa yardım edeceğini söyledi. Biraz para biriktirdim,” dedi Burcu’ya açıklamaya çalışarak.

“Bakarız birlikte.”

“Çok mutlu olurum, abi.” Tuğrul onun şu an abisiyle böyle rahat bir şekilde konuşmasına bile inanamıyordu. Hiç mi canı yanmamıştı?

“Arabayı aldıktan sonra bu kadar çalışma artık! Her gördüğümde daha da zayıflamış oluyorsun. Çöp gibi kaldın, Ceyhan,” dedi yengesi ve bu siteminde de haklıydı. Doğru düzgün yemek yiyemediği için bu haldeydi.

“Haklısın, yenge bu ara hayatım stresli geçiyor. Tek başıma yemek yemeyi de sevmiyorum,” dedi dalgın bir şekilde.

“Kızım bize de gelebilirsin, niye çekiniyorsun?” dedi abisi kızarak ama Ceyhan özgürce yaşamaya alışmış bir kadındı. Bu kişi abisi olsa bile kimseyi rahatsız etmek istemezdi.

“Her gün size gelemem, abi.”

“Ceyhan’ın aslında evlenme vakti geldi. Sana çok uygun adaylar bulabilirim.” Yengesi gülerken ilk defa bu konunun onu rahatsız etmediğini fark etti. Sırf Tuğrul’u gıcık etmek için konuşmaya başladı.

“Haklısın, yenge. Bu konuda çok başarılı değilim ama lütfen asker olmasın. Dört bir yanım askerlerle dolu artık hayatımda bir farklılık olsun istiyorum.” Tuğrul’a acımasız bir bakış atmaktan kendini alamadı Ceyhan. Tuğrul net bir şekilde mesajı almıştı.

“Aa, öyle söyleme, kızım. Çok yakışıklı subaylar var,” dedi yengesi neşeli bir sesle.

“Aynı benim gibisin. Ben de öyle diyordum, Ceyhan ama gördüğün gibi öyle olmadı,” dedi ve güldü Verda.

“Siz birbirinize çok yakışıyorsunuz, Verda.” Ceyhan yavaşça gülümsedi ve çorbasından bir kaşık daha içti. Dakikalar geçtikçe ışığa fazlasıyla duyarlı hale geliyordu. Yemek yemek için kendini zorlamaya başlamıştı.

“Gerçi bazen de başarılı olamıyorum. Şu yakışıklı çocuğa bir türlü kız beğendiremedim,” dedi yengesi ve taş, Tuğrul’a geldi. Tuğrul, Ceyhan’ın az önceki söylediği cümleye o kadar sinirlendi ki kendini laf çarpmaktan alıkoyamadı.

“Sanırım ben arkadaşlarımla düğününe gidip altın takan bekâr adamlardan olacağım. Hep annem ve babam gibi bir aile kuracağımı düşünmüştüm. Birbirlerini hâlâ çok seviyorlar, bir kere bile yanımda tartışıklarına şahit olmadım. Sanırım umudumu kaybediyorum. Bugüne kadar gerçekten sevdiğim bir kadın karşıma çıkmadı.” Ceyhan o sözleri duyar duymaz başını kaldırdı ve direkt Tuğrul’a baktı. Bu kadar acımasız olacağını düşünmemişti. Şu masada aralarındaki olup biteni tam olarak bilmeyen sadece abisi vardı. Alenen masada bunu söylemesi bir nevi Ceyhan’ı da küçük düşürmüş oluyordu. Baş ağrısı, öfke ve kırgınlığının etkisiyle öyle bir hale geldi ki midesi aniden bulanırken bir an ne yapacağını bilemedi.

“Tuğrul’un böyle olduğuna bakmayın çok içine kapanık ve utançtır aslında. Sırf bir kız arkadaşının telefonu kapalı diye endişelendi ve evine kadar gitti. O kızı sevmiştin be devrem.” Serdar’ın bu söyleyişi direkt Ceyhan’ı hedef alıyordu. Tuğrul’un onu artık gözden çıkardığını anlamıştı Ceyhan. Tuğrul sessiz kaldı ve bir şey demedi ama kaçamak da olsa kendine baktığını görebiliyordu Ceyhan.

“Çok özür dilerim ama başım çok kötü. Abi, bugün burada kalabilir miyim? Hiç eve gidecek halim yok,” dedi Ceyhan çünkü şu an ağrıya dayanamıyordu ve Tuğrul’u da görmek istemiyordu. Hemen ayağa kalkıp sandalyesini geriye doğru çekti. Bu masada artık sakince oturamazdı çünkü Tuğrul o sözleriyle kalbini paramparça etmişti.

“Beni sinir ediyorsun, Ceyhan. Abim ben senin, izin almana gerek yok.” Ceyhan başını salladı ve başka bir şey demeden oradan ayrıldı. Burcu’nun eski odasının kapısını açtığı anda gözyaşları çoktan gözünden üzülmeye başlamıştı. Odaya girdi ve yatağa oturduğu an sesini bastırarak için ağzını eliyle kapattı. Resmen yüzüne karşı onu sevmediğini

söylemişti. Tabii ki onu sevmeyen bir adam ona inanmamayı tercih ederdi.

Kapı çalınıp açılınca içeriye giren Burcu'yu gördü.

"Ah be, güzelim aranızda neler oldu böyle?" diyen Burcu yanına oturup şefkatle ona sarıldı. Başını omzuna koydu ve içindeki acıyı atmak için ağlamaya devam etti Ceyhan. Baş çok daha kötü hale gelmişti ama kalbindeki ağrı ondan daha büyüktü.

"Orkun her şeyi mahvetti," dedi sonra da olan biteni anlatıp içini döktü Ceyhan.

"İkiniz de birbirinizin canını acıtmaktan geri durmuyorsunuz. Nasıl yürüyecek böyle?" dedi Burcu, Ceyhan'ın saçlarını okşarken.

"Ne dediğini duydun."

"Sen de asker istemediğini söyledin. İkiniz de hatalısınız. Önceki olayda da ikiniz hatalısınız. O seni dinlemediği için hatalı, sen de gidip Orkun'a onu anlattığın için hatalısın. Sen öyle deyince gururuna yediremedi, o da seni böyle alt etmek istedi. Seni bal gibi de seviyor, görmemek için kör olmak lazım. Bence babam da biliyor ama sizi ürkütmemek için bilmiyormuş gibi davranıyor. Seni uyardım, Ceyhan onun diğer erkeklerden daha farklı davranacağını söyledim. Selçuk iki haftadır onun moralinin çok bozuk olduğunu söyledi. Bir şey bilip bilmediğimi sordu. Demek nedeni buydu." Burcu yapbozun parçalarını birleştirmişti, sadece ilişkilerinin böyle bir çıkmazın içine gireceğini tahmin edememişti. Şu noktada ikisi de birbirine bu kadar zıt davranırlarken nasıl bir araya geleceklerdi?

"Ben kimseye anlatmak istemedim," dedi Ceyhan içini çekerek.

"İçine attın da ne oldu? Bak daha kötü oldun. O mesaj attığında en azından kırgın bile olsan cevap yazacaktın, yine kırgın olduğu belli edebilirdin. Diğer erkekler gibi etrafında pervane olmasını bekleme. Selçuk zorlu bir operasyona katıldığını söyledi. Hatta öyle bir riskli hamle yapmış ki yetenekli olmasa o gün orada şehit olabilirmiş. Adam seni mi düşünsün, işine mi odaklansın? Daha ufacak çocukken ilk aşkları meslekleri oluyor." Ceyhan geri çekildi ve sanki onu haksızmış gibi yargılayan Burcu'ya baktı.

"Ne yani, bana güvenmediği için bir de onu alkışlayayım mı?"

“Sen de onun güvenini bozacak bir hamle yaptın. Gidip Orkun’a onunla yattığını söyledin. Orkun az daha cesaretli olup, gidip babama her şeyi anlatsaydı ne olacaktı? Sen de hatalısın, hatalı olduğunu kabul etmiyorsun. En azından özür dilemiş sakınlaşınca. Hemen git affet demiyorum, süründür ama böyle zıtlaşarak, iletişimi kopararak değil. Onun mesleğinin de farkına var. Ufacık bir dikkat dağınıklığı, dalgınlık onun ölümüne yol açabilir. Sorunları çözebilecekken böyle yapmayın.” Sırf eşiyle aynı mesleği yapıyor diye Tuğrul’a karşı daha ılımlı yaklaşıyordu Burcu. Sanki hata yapan tek kendisi gibi hissetmişti.

“Onu hayatımda istemiyorum.”

“Peki, ne istiyorsan öyle yap.” Burcu, Ceyhan’ın bu tavrına gıcık olsa da yapabileceği başka bir şey yoktu. Göz göre göre ikisi de saçma bir şekilde inatlaşıyordu. Yemek boyunca Tuğrul’un Ceyhan’a olan bakışlarını görmüştü. Besbelli o da acı çekiyordu. Sanki Ceyhan’dan bir işaret bekliyordu ama inatçı kız tam tersi bir şekilde yıkıcı davranıyordu. Aynı şekilde Tuğrul da ondan geri kalmıyordu. İçeriye döndüğünde eşinin yanına oturdu. Selçuk askerlerine her zaman düşküncü ve onların tüm problemleriyle ilgilenirdi. Bazen haddini de aşardı. Tek istediği onları olabilecek en üst seviyede yetiştirmekti. Tuğrul’un bir sıkıntısı olduğunu da görüyordu günlerdir.

“Ceyhan nasıl oldu?” dedi babası masaya oturduğunda.

“İlaçlarını alacak, karanlık odada uyumak iyi geliyor. Birazdan rahatlayacaktır.”

“Burcu, yine o şerefsiz rahatsız mı ediyor yoksa?” Babasının bu konuyu açması iyi olmuştu. Bu şekilde en azından belki Tuğrul’un dikkatini çekebilirdi. Masada bu özel konuyu açmak belki garip kaçacaktı fakat buradaki insanlar güvenilir kişilerdi.

“Yani... Biliyorsun baba, onlar evlenmeyi bile düşünüyordu. Bu yüzden şirkete ikisi de başvurmuştu ama iş teklifi alan Ceyhan oldu. Sınavlar, bütünlemeler falan derken Ceyhan çok yoğun iki haftadır. Şirket de Ceyhan’ın yokluğunu doldurmak için Orkun’u çağırmış iki haftalığına. İşyerinde karşılaşmışlar. Tabii Orkun çok pişmanmış fakat Ceyhan ağzının payını vermiş. Bundan dolayı çocuk kudurmuş ama bitmiş artık işi. Ceyhan sarsılmış biraz,” dedi gerçekleri olabildiğince detaylı anlatarak.

“O şerefsiz pislğin ağzını burnunu kırmak istiyorum,” dedi Gürhan Yarbay ve masadaki herkes onun öfkeli bakışlarını gördü.

“Aa, Gürhan! Koskoca yarbaysın yakışıyor mu sana?” dedi eşi hemen kızarak.

“Artık Ceyhan’ın hayatından defolup gitmeli. Kardeşimi mutsuz ediyor.” Komutanı, asıl mutsuz edenin Tuğrul olduğunu bilse ne düşünürdü acaba? Onun da ağzını burnunu kırmak istemesi aşikârdı.

“Tuğrul valla sizden bir sik olmaz, oğlum. İkiniz de geri durmuyorsunuz. Aferin, böyle devam edin siz.” Eve girdiklerinde Serdar hemen konuşmaya başlamıştı. Arkadaşı tespitinde oldukça haklıydı ama ilk kötü adımı atan Ceyhan olmuştu.

“Serdar, ne dediğini duydun. Kapıda da geri durmadı sözlerinden.”

“O sözün çok ağır oldu. Kız dayanamadı gitti,” dedi Serdar arkadaşına kızgın gözleriyle bakarken.

“Asker istemiyorum diyerek bombanın fitilini o ateşledi. Resmen yengesinin ona birisini bulmasını istediğini ima etti. O da beni hiç sevmemiş demek ki,” dedi Tuğrul üzgün bir sesle. Artık olanların önüne geçemiyordu. Bir çözüm yolu da görünmüyordu.

“Tuğrul birinizin fedakârlık yapması lazım. O da sen olacaksın.” Tuğrul itiraz edecek gibi oldu ama Serdar onu bir el hareketiyle durdurdu.

“Yarın yüz yüze konuş onunla. Eğer yine böyle davranırsa unut gitsin, sana kız mı yok deriz. Model gibi adamsın sonuçta.” Tuğrul başka birini değil, onu istiyordu ama Ceyhan bugün onu fazlasıyla korkutmuştu. Onu deli etse, canını yaksa bile gerçek buydu. Onu masada üzdüğü için şu an pişmanlık duyuyordu. Ona olan sözünü de unutmuştu çünkü yengesi haklıydı, Ceyhan daha da zayıflamıştı ve bu detay bile Tuğrul’un içini acıtmıştı.

“Belli ki onun konuşmayacağına yüksek ihtimal veriyorsun,” dedi umutsuz bir sesle.

“Cidden çok zor bir kadın, anladım artık. Belki de Selçuk abi onu tanıdığı için ikinizin olmasını istemedi. Yarbayımın kızı ona göre daha uysal, bu yüzden sizi tanıştırmak istedi.”

“Muhtemelen öyle düşündü çünkü yemekte Ceyhan da aynısını dedi.”

“Kendini topla ve uyumaya çalış. Yarın uçuşumuz var.” Tuğrul başını salladı onu onaylamak için. Odasına gidince içine bir ağırlık çöktü. O söylediği sözden dolayı pişmanlık duyuyordu çünkü Ceyhan’ı üzmüştü. O keskin ve üzgün bakışları görmüştü. *Keşke her şey daha farklı olsaydı* dedi içinden ama bu duruma gelmelerine ikisi sebep olmuştu.

Ertesi gün iş çıkışına doğru Timuçin aradı. Birazdan uçağa bineceğini, tatilinin de başlayacağını söyledi. Tuğrul tatbikat dönüşü ona verilen izni başka bir zaman kullanmak istediğini söylemişti ve o izni bu yüzden saklamıştı. Yarın da çalışıp sonraki gün için iznini kullanabilirdi. Mesai bitmeden bunu bildirdiğinde izni onaylandı.

Evine gideceği için mutluydu ama göğüs germesi gereken bir görüşmesi vardı. Planlı bir görüşme sayılmazdı çünkü Ceyhan’ın geleceğinden haberi olmayacaktı. Serdar onu Ceyhan’ın evinin önüne bıraktığında çok gergindi çünkü iyimser olan Serdar bile Ceyhan’ın onunla konuşacağına yüzde elli ihtimal vermişti. İlk başta dairesine çıkıp zilini çaldı ama açan olmayınca tekrar aşağıya indi ve kapının önündeki kaldırıma oturarak onu beklemeye başladı. İlk başta dün gece söylediğinin gerçeği yansıtmadığını söyleyerek söze başlayacaktı. O gün neden o kadar öfkeli olduğunu anlatacaktı. Tabii Ceyhan dinlemek isterse bunları yapacaktı. Bakışları yerdeyken bir gölge düştü önüne, kafasını kaldırdığında Ceyhan’ı ve öfkeli bakışlarını gördü.

“Senin ne işin var burada?” dedi biraz sesini yükselterek.

“Konuşmak için geldim, Ceyhan.” Hemen ayağa kalktı ve onun karşısına geçti.

“Ben konuşmak istemiyorum. Aramızdaki her şey bitti.” Tuğrul son cümleyi duyunca afalladı ama sonra kendini topladı.

“Dün söylediklerim gerçek değildi. Sadece sen öyle söylediğin için aynı şekilde karşılık vermek istedim.” Ceyhan hiç umursamadan ana giriş kapısından içeriye girdi ve Tuğrul da arkasından yürüdü. Düğünden sonraki geceyi fazlasıyla anımsatıyordu şu anları. O gün de Ceyhan

onu dinlemek istememişti ta ki fazlasıyla yakınlaşana kadar. Eğer yine aynısını yaparsa ikinci bir koz olarak bunu kullanabilirdi Tuğrul. Ne kadar kızgın olsalar bile aralarındaki cinsel çekim onları birbirine doğru itiyordu.

“Artık hiçbir şey umurumda değil. Sen benim güvenimi kaybettin.” Genç kadının gözlerindeki o hüznü görmek Tuğrul’un kalbini acıttı. O gün neden sakın kalıp onu dinlememişti sanki! Zamanı geri alamazdı, şimdiye odaklanıp hatasını telafi etmeliydi.

“Ceyhan çok özür dilerim, o gece öyle davranmak istemezdim ama elimde değildi.” Kapısının kilidini açtı ve Tuğrul’a sırtını döndü Ceyhan. O burada değilmiş gibi davranmakta zorlanıyordu. Onun da canının yandığını gördüğü halde öfkesi üstün geldi.

“Ben de seni dinlemek isterdim ama elimde değil.” Tuğrul onu kolumdan tuttu ve kendisine doğru çekti.

“Bir de gözlerimin içine bakıp söyle her şeyin bittiğini!” dedi cesurca gözlerinin içine bakıp. Şimdiden Ceyhan’ın etkilenmeye başladığını görebiliyordu. Şu an tek tutunduğu dal, öfkesi gibi duruyordu.

“Bırak beni!” dedi Ceyhan kollarını çekmeye çalışarak.

“Söyle, bırakacağım.” Kendisi de etkilenmeye başlamıştı. Nefesleri sıklaştı ama Ceyhan ani bir hamle yaptı. Onu kuvvetli bir şekilde itirdi ve Tuğrul bu hamleyi beklemediği için sendeledi. O ara Ceyhan eve girerek kapıyı yüzüne kapattı. Böyle kendisinden kaçmasına ve ona bir şans vermemesine inanmak istemedi Tuğrul. Serdar yanılmıştı, onu dinleme ihtimali yüzde elliden bile düşük olmuştu. Şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Öylece durmuş, yüzüne kapanan kapıya bakıyordu.

Burada daha fazla ısrar etmek artık tacize girerdi çünkü Ceyhan konuşacak gibi görünmüyordu. Aralarındaki çekim bile işe yaramamıştı. Gözlerini kapattı ve başı önüne düştü. Birkaç kez derin derin nefes aldı durumu sindirmek için ama hiç beklediği etkiyi yaratmadı. Çaresiz bir şekilde merdivenlerden indi. Dışarıya çıktığında dün Serdar’ın söylediği söz aklına geldi. Unutmak hiç kolay olmayacaktı çünkü şu an canı fena halde yanıyordu.

Tuğrul tüm işlerini bitirdi ve artık evine gitmek için hazırды. Dünü düşünmeden bir dakika bile geçirmemişti; uçuşa çıktığı zaman dilimi hariç. Ceyhan'ın hâlâ kendisini geri çevirmiş olduğuna inanamıyordu. Eve gittiğinde Serdar bile inanmamıştı reddedilmesine. Canı yanarken bir şey olmamış gibi davranmak çok zordu. Özellikle bunu Selçuk Yüzbaşı'nın yanında yapmak oldukça zorlamıştı onu. Masada olanlarla ilgili ağzını açmamıştı ama bu, ileride açmayacağı anlamında da gelmiyordu. Belki bu durumdan memnun da olabilirdi çünkü Ceyhan ile olan ilişkilerine pek sıcak bakmıyordu.

“Dikkatli kullan çok dalgınsın, Tuğrul uçuşta da beni korkuttun.” Serdar yüzüne ciddiyetle bakarken arkadaşını rahatlatmaya çalıştı.

“Merak etme, iyiyim.”

“Bak yine aynı şeyi yapıyorsun. Beni kandıramazsın!” Tuğrul istemsizce de olsa gülümsedi. “Oğlum elinden geleni yaptın. Ne demişler; bir insana en çok iki kere git, bir kez onun gelmesini bekle bir daha gelmiyorsa gitme. Sen bunu yaptın için rahat olmalı.” Olay artık doğruyu mu yaptım evresinden çıkmıştı. Dün akşamı düşünmek onu fazlasıyla üzüyor, çaresiz hissettiriyordu çünkü dediği gibi yapılacak bir şey kalmamıştı.

“Serdar konu o değil. Hayatımda ilk kez bir şeye kalkıştım onu da elim yüzüme bulaştırdım. Hiç duygusal anlamda böyle yıpranmamıştım

ama şu an iliklerime kadar hissediyorum acıyı.” Serdar’a bunu itiraf etti sanki kendine itiraf eder gibi. Gerçek buydu ve fazlasıyla can sıkıcıydı şu noktada. Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

“Görebiliyorum ama geçecek Tuğrul. Hem belki aklı başına gelir ve sana ulaşmaya çalışır.” Tuğrul kendini bu boş hayallerle kandırmak istemiyordu. Ceyhan dün kararlı gibiydi, yakınlaştıklarında kaçmak istemesi biraz kafa karıştırıcı olsa bile Tuğrul olayın kötü yanına odaklanmıştı.

“Sadece kafamdaki düşüncelerin susmasını istiyorum. Ailemin yanında olmak iyi hissettirecek.” Arabasının kapısını açarak sürücü koltuğuna yerleşti.

“Herkes benden selam söyle. Asuman teyzenin süper sebze yemeklerinden de bol bol ye.” Başını salladı yavaşça açık camdan bakarak.

“İstediğin bir şey var mı?” dedi arkadaşına sakın bir şekilde.

“Valla Verda’nın hayalindeki gelinliği bulsan ne iyi olurdu da...” dedi müzip bir şekilde Serdar.

“Anneme söylerim, biliyorsun onun çevresi geniştir. Belki hastalarından falan tanıdıkları vardır.”

“Çok iyi olur, Tuğrul. Hatun asla takmazdı böyle şeyleri, nereden çıktı bu istek anlamıyorum.”

“Yani hayatımda bir kere giyeceğim diye düşünebilir. Ben ne bileyim, oğlum kadınlar konusunda ultra başarısızım zaten.”

“Bu kadar umutsuz olma.” Tuğrul yavaşça başını salladı ve emniyet kemeri taktıktan sonra el sallayarak arabasını çalıştırdı. Otoyola çıktığında bu şehirden uzaklaşma fikri iyi gelse bile eve gittiğinde moral bozukluğunu da anlatmak zorunda kalacaktı. *O gece keşke öfkeme hâkim olabilseydim*, diye bininci kez düşündü. Normal koşullarda Tuğrul asla bu kadar kontrolsüz davranmazdı. Adama yumruk atması bile kontrolsüz olduğunun kanıtıydı. Onu şikâyet etseydi sicilinde olumsuz bir durum olmuş olacaktı. Parçaları tek tek birleştğinde durum apaçık bir şekilde ortaya çıkıyordu ama bunu o gece yapmalıydı şimdi değil.

Ceyhan aldatıldığını ve daha öncesinde de ev arkadaşının ona ihanet ettiğini söylemişti. Büyük ihtimalle erkek arkadaşı ile ev arkadaşı

birlikte olmuştu. Atladığı nokta şuydu ki Ceyhan bu adamla evlenmeyi bile düşünüyordu. Burcu yemekte aynen bunu söylemişti, yani ilişkileri çok ciddi boyuttaydı. Ceyhan'ın kendisini o kadar kaybetmesine şaşmamak gerekirdi. Yalnız, adam *Ceyhan senden söz etti*, demişti. Ceyhan şirkette onunla karşılaştığında ona bir sevgilisi olduğunu söylemişti ama nasıl olur da aralarındaki en özel şeyi adama söyleyebiliyordu, onu anlamıyordu. İşte kafasına yatmayan yer burasıydı. Tam da adamın dediği gibi iş hep bir intikam olayına geliyordu. O gece Ceyhan'ın bilinci yarı yarıya açıktı ve o an bunu düşünebilecek bir durumda mıydı, onu da bilmiyordu. Tek bildiği onu baştan çıkarmak için öptüğü ve yakınında durduğuydu.

Dün Ceyhan onunla konuşmuş olsaydı Tuğrul ona inanacaktı çünkü mantığı her ne kadar olabilir dese de kalbi böyle bir şeyi Ceyhan'a konduramıyordu. O gün yedikleri yemeği ve bardaki geçirdikleri anları düşündü. Dans ederken gözlerinin içine bakmasını ve sonraki öpüşmelerini... O an kimseyi umursamamışlardı, sadece içlerinde yanan isteğe kulak vermişlerdi. O adam onları görmüş olmalıydı. Acaba ikisini muhtemelen gördüğünde kıskanmış olabilir miydi? Adamın onlarla konuşma amacı tamamen aralarını bozmak için miydi? Bu da çok mantıklı bir ihtimaldi, o an Tuğrul'un gözü hiçbir şey görmemişti. Şimdi yaptığı hatanın büyüklüğünü daha da net anlamıştı. Ceyhan ona güvenmesini istemişti ama Tuğrul bir aptal gibi adamın tuzağına düşmüştü. Direksiyonu tutan elleri öfkeyle kasıldı. Ona haksızlık etmişti ve Ceyhan hatasını telafi etmesini istemiyordu. Aksine onu görmezden gelmek istiyordu ama bunun olmasına izin vermeyecekti. Ani bir hamleyle arabasını kenara çekip, hiç düşünmeden Ceyhan'ı aradı. Açmayacağını biliyordu, yine de şansını denemek istedi. Telefon çalıyordu ama açan yoktu. Açmıyorsa okumasını sağlayacaktı. Hızlı bir şekilde mesaj yazdı ve gönderdi.

Çok özür dilerim. O gün sadece seni dinlemeliydim ve diğer her şeye kulağımı tıkamalıydim. Öfkemi kontrol altına olmalıydim ama yapamadım Ceyhan. Çünkü senin yanındayken tüm kontrolümü kaybediyorum ve hiç olmadığım birine dönüşüyorum. Şu an sen de aynı şeyi yapıyorsun ve beni dinlemek istemiyorsun. Her şey bitmedi, seni

kollarıma aldığımda benden kaçtın çünkü duygularından korktun, o duyguların benim yanımda olmanı istiyordu. Oturup uzun uzun konuşmamız lazım. Bunu yaptıığımız takdirde birbirimize hak vereceğimizi düşünüyorum.

Tekrar yola çıktığında telefonu da ekranını rahatça görebileceği bir noktaya koydu. Kilometreler geçti gitti fakat o beklediği mesaj gelmedi. Şu an ondan tam üç yüz kilometre uzaktaydı. Hiç doğup büyüdüğü eve bu kadar canı sıkkın bir şekilde geldiğini hatırlamıyordu. Güneş daha yeni batıyordu ve bariz sıcaklığı da fazlasıyla hissediyordu ama içi buz gibi soğuktu. Ceyhan yine onu görmezden gelmişti. Artık tüm umutları tükenme noktasındaydı. Serdar'ın dediği doğrudu çünkü Ceyhan üçüncü adımına da karşılık vermemiştir. Dört saattir araba kullanıyordu, mesaja cevap vermesini beklediği için en azından içindeki heyecan onu diri tutmuştu. Arabasını park ettikten sonra telefonuna tekrar baktı. Mesajı okumamıştı bile. Arabadan inmeden önce derin bir nefes aldı. Çantasını ve tulumunu aldıktan sonra arabadan ayrıldı. Bahçeye girdiğinde onu ilk babası karşıladı. Haber vermeden geldiği için babasının şaşkınlığı yüzüne yansımıştı.

“Oğlum, hoş geldin!” Zoraki bir şekilde gülümsedi. Elindekileri yere koyup babasına sımsıkı sarıldı.

“Hoş buldum, baba. Sürpriz yapmak istedim,” dedi babasının mudu yüzüne bakarak.

“İyi etmişsin. Hadi, geç içeriye yorgun olmalısın.” Tuğrul bedenen yorgundu ama asıl duygusal yorgunluk onu sarsıyordu. İçeriye girdiğinde annesini mutfakta yemek hazırlarken buldu.

“Aa, Tevfik, hoş geldin!” dedi annesi şaşkınlığını atar atmaz. Elini hızlı bir şekilde yıkadı ve coşkuyla oğluna sarıldı. Geri çekildiklerinde annesi gözlüğünün ardındaki mavi keskin gözleriyle onu süzdü. Daha şimdiden annesinin iyi enerjisini hissetmeye başlamıştı.

“Heyt be! Benim oğluma da bakın. Sık bakayım şu kollarını.” Tuğrul gülerek elini yumruk yapıp kolunu sıktı ve kolundaki kaslarını gösterdi. Annesi elini karnına koydu ve ittirdi.

“Baksana taştan duvar olmuş oğlum, Mustafa Kemal.” Annesinin bulaşıcı olan neşesi en azından şu an üstünde işe yarıyordu. Artık evindeydi, her şeyi geride bırakıp rahatlamaya ihtiyacı vardı.

“Genç adam, olacak tabii,” dedi babası gururla. Evet, ilk görevi babasında büyük bir tesir bırakmış gibi görünüyordu şu noktada. O bakışların derin bir anlamı vardı.

“İki numara nerede?” dedi Timuçin’i hatırlayarak.

“Eren ile birlikte Şans’ı gezdirmeye gittiler. Gelirler birazdan.” Annesine döndü ve uzun süredir söylemeye korktuğu o cümleyi söyledi.

“Ödüm kopuyor valla anne kötü haber vereceksin diye.”

“Mamasını değiştirdik, vitamin takviyesi aldı. Hareketleri falan iyi. Gelsin de kendi gözlerinle gör. Geçen geldiğinden çok daha iyi.” Yavaşça başını salladı, içi rahatlamıştı ama aklındaki düşünceler hâlâ canını sıkmaya çalışıyordu.

“Keşke söyleseydin, sevdiğin yemeklerden hazırlardım.” Annesinin kaşları çatıldı sitemle.

“Beş gün buradayım. Kaçmıyorum ya.” Göz kırptı ama annesi çoktan moralinin bozuk olduğunun farkına varmıştı. Tam bir şey diyeceği sırada babası imdadına yetişti.

“Otur, anlat bakalım şu operasyonu.” Annesi mutlaka onunla konuşacaktı, ertelenmesi şu an Tuğrul için çok iyi olmuştu. Babasına çok detay vermeden anlatırken havlama sesini duydu ve mutfaktan bahçeye açılan kapıya baktığında, Şans’ın koşarak ona geldiğini görünce ayağa kalktı. Annesi haklıydı, çok daha enerjik görünüyordu. Tuğrul dizlerinin üstüne çöktü ve Şans resmen üstüne atladı. Kuyruğunu sallayıp onu yalamaya çalışırken, Tuğrul güldü ve kafasını okşadı.

“Takviyeler işe yaramış,” dedi ve köpeği okşayıp öpmeye devam etti. Onu sandığından çok daha fazla özlemiş ve ona böyle bir karşılama yapması biraz da olsa Tuğrul’u düşüncelerden uzaklaştırmıştı.

“Oo, 3T gelmiş.” Timuçin ona gülümseyerek bakarken, Tuğrul ayağa kalktı ve kardeşiyle sarıldı.

“Hoş buldum, 2T. Bakıyorum da okuldan çıkar çıkmaz saygıyı unutmmuşuz. Oh, saç zaten uzun da o sakalların hali ne!” Timuçin sanki

bu azarlanmaya hazırmış gibi gıcık bir şekilde güldü ve tam da abisini sinir edecek şekilde konuştu.

“Tatildeyim ve senin de üniforman üzerinde değil.”

“Beni ilgilendirmiyor tatilde oluşun. Asker adam kimliğini tatilde bırakmaz,” dedi Tuğrul sert ve ciddi bir şekilde.

“Tevfik uğraşma çocukla!” Annesi araya girince Timuçin kurtulmuş oldu ama Tuğrul onunla düzgün bir şekilde konuşacaktı.

“Sonra konuşacağız seninle,” dedi başını sallayarak.

“Konuşalım bakalım, abiciğim.” Görünüşe göre Timuçin ile çok daha sert bir konuşma yapması gerekiyordu. Bu özgüveni fazlasıyla gereksiz ve sinir bozucuydu. Tamam, dördüncü sınıfa geçmiş bir adam biraz fazla coşkulu olurdu, kendine güveni gelirdi ama bu şekilde olmazdı.

“Hadi oturun bakalım. Çok uzun süredir ailecek yemek yemedik.” Annesi bu konuda haklıydı. Şu an Tuğrul’un canı pek yemek yemek istemiyordu. Eve girdiğinden beri telefonuna bakmamıştı, artık bir umudu da kalmamıştı. Kendine bir çekidüzen verip tatilin hakkını vermeliydi ve şu an bu durumdan çok uzaktı.

“Tevfik Üsteğmen gözler sende, anlat bakalım,” dedi annesi konuya girerek. Annesi ilk ismi ve rütbesiyle hitap edince kulağına sanki başka birine sesleniyormuş gibi geldi çünkü asker çevresi onu ikinci adıyla biliyordu.

“Anlatacak pek bir şey yok aslında.” Annesinin şu anki sorgusundan kaçmak istiyordu çünkü konuşmanın yerinin yemek masası olmadığını düşünüyordu. Ayrıca bu konuşmayı yapmak için hazır olup olmadığını bilmiyordu.

“Var sende bir şeyler ama alırım ben senin ifadeni,” dedi Asuman Hanım oğluna. Bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı. Oğlunu görür görmez anlamıştı.

“Abimin çok güzel bir kız arkadaşı var. Söylemedi mi size?” Tuğrul, Timuçin’e kızgın bakışlar attı. Evet, ailesi Ceyhan’ı biliyordu, annesine fotoğrafını bile yollamıştı ki annesinin babasına da göstermiş olduğunu düşünüyordu ama masada kötü giden aşk hayatını da konuşmak

istemiyordu. Masanın altından Timuçin'in ayağına vurmamak için kendini zor tuttu.

"Biliyoruz tabii ki çünkü baskın yaptım," dedi annesi gülerek.

"Artık kız arkadaşım yok. Bu konuyu da burada konuşmak istemiyorum." Sert bir şekilde söyleyince herkes ona baktı meraklı bakışlarla. Onlar ailesiydi, aslında bu kadar çekinmemesi gerekirdi ama bu konuda başarısız olmuş gibi görülmek istemiyordu.

"Bu kadar çabuk mu? Üzüldüm, ikinizi birbirinize çok yakıştırdım ben." Timuçin ona bakıp konuşurken bakışlarını kaçırdı. Yüzü asıldı ve elindeki kaşığı bıraktı.

"Ben elimden geleni yaptım," dedi Tuğrul dalgın bir şekilde.

"Oğlum böyle diyorsa o kız kaybetmiştir." Babasının bu çıkışı onu şaşırttı fakat şu an Tuğrul kaybetmiş gibi hissediyordu.

"Çalışma bitti mi?" dedi Timuçin ani bir hamleyle.

"Evet, şu an test aşamasında. Kullanım iznini yakında alabilir."

"Belki tekrar bir araya gelince sorunlarınızı çözebilirsiniz diye düşünmüştüm. Ceyhan Hanım çok... Nasıl desem, fazla dişi. Feci zeki bir kadın, insanları kolayca etkisi altına alabiliyor." Tuğrul ne kadar konuşmak istemese bile Timuçin haklıydı söylediklerinde. O an yine içi kasıldı çünkü Tuğrul özelliklerinin hepsini seviyordu ve bu özellikler onu cezbediyordu.

"Bu yüzden onu anneme çok benzettim ama yanıldım. Annem merhametsiz biri değildir," dedi bir itirafta bulunarak. Normalde asla kendini bu kadar dışa vurmazdı, şimdi farklı bir noktadaydı.

"Böyle adım atman bile beni çok mudu etmişti. Sonunda oğlum kendi kabuğunu kırdı demiştim ama hayırlısı olsun," dedi annesi anlayışlı bir şekilde.

"Annen mi merhametsiz değil!" Annesi ile babasının birbirine attığı o muzip bakışları gördü. Demek ki babası da zamanında annesinin peşinde sürünmüştü.

"Ah, Mustafa Kemal açtırma benim ağzımı." Annesinin bu gözdağı veren, hafif şakayla olan söylemi Tuğrul'u daha da hayran bıraktı ailesine karşı. Çünkü kaç senedir evlilerdi ama aşkları hâlâ gözle görülür

seviyedeydi. O gün komutanının yemek masasında söylediği cümle doğrudu.

“Açsanıza ya, biraz hikâye dinleriz. Baba bize taktik ver,” dedi Timuçin heyecanlı bir sesle.

“Bence senin hiç taktiğe ihtiyacın yok, Timuçin. Devren ile sevgili olmuşsun sonuçta. Bizim zamanımızda devrene kardeşin gözüyle bakılırdı,” dedi Tuğrul kendi konusundan uzaklaşmak için.

“Ondan mı Serdar abiye devreni yakıştıırıyordun?”

“Okul bittikten sonra işler değişebilir ama o çatı altında hepinizin birer öğrenci olduğunuzu unutmamanız gerek. Ayrıca ikisi de şu an başka insanlarla birlikte ve çok mutlular. Hilal ile tatbikatta birlikteydik. O da yakında evlenecek.”

“Sizin tayfadan bir sen kalacaksın yani.” Timuçin’in bu dokundurmalı lafı hiç hoşuna gitmedi Tuğrul’un.

“Önemli olan doğru kişiyle evlenmek. Sırf toplum baskısından dolayı evlenmem ben,” deyip cevabı yapıştırdı Tuğrul.

“Bu gidişle ben bile senden önce evlenirsem hiç şaşırmam.”

“Mutluluklar dilerim, kardeşim.” Masa bir an sessiz kaldı ama annesi hemen konuyu değiştirince içi rahatladı Tuğrul’un.

“Serdar ne yapıyor? Yarın Nurten’i bir arayayım, bayağıdır konuşmuyoruz. Yapılacak bir şey varsa yardım edelim,” dedi annesi ilgili bir tavırla. Yola çıkmadan önce Serdar’ın ona şaka yollu söyledikleri aklına geldi ve hemen konuşmaya başladı.

“Aslında var. Verda hayalindeki gelinliği bulamadı ve biraz krizdeler. Senin tanıdığın biri var mı?” Annesi bir iki dakika düşündükten sonra başını salladı.

“Bizim kızların baktığı bir yer vardı. Jale tanıyor, ona sorayım.”

“Çok iyi olur, anne. Kız zaten stresli bir işte çalışıyor. Geçen gün hastaneye çağırınca gittik. Hasta yakınları saldırmış. Acil darmadağınktı, bayağı üzücüydü.” Annesinin kaşları öfkeyle çatıldı çünkü o da bir sağlık çalışanıydı.

“Elleri kırılsın inşallah! Toplumun ruh hali hiç iyi değil.”

“Seninki olsa hepsini dövmüştü yalnız. Babasının ona dövüşmeyi öğrettiğini söylemişti.” Tuğrul, Ceyhan hakkında bu detayı bilmiyordu. Hiç konu açılmamıştı ama belli ki Timuçin ile bu konuda konuşmuştu.

“Benimki değil artık, Timuçin. Lütfen açma bu konuyu,” dedi kızgın bir sesle ve bakışlarını düşünceli bir şekilde tabağına dikti.

“Tamam tamam.” Timuçin ellerini kaldırdı. Tuğrul kendini yemeye zorluyordu, pek başarılı olduğu söylenemezdi. Yemek çok lezzetliydi ve annesinin yemeklerini de özlemişti ama iştahla yiyemiyordu.

“Beğenmedin mi yemeği?” dedi annesi ondaki durgunluğu görerek.

“Yok, eline sağlık. Çok lezzetli, galiba yorulduğum da o yüzden. Uçuşa çıktım sonra da dört saat yol yordu sanırım.”

“Benim bildiğim yorulunca daha çok yemek yenir ama neyse.” Timuçin’e bir tane geçirmemek için kendini zor tutuyordu. İlla ki hep laf sokacaktı.

“Seni de göreceğim, Timuçin Bey.”

“Hadi bakalım!” dedi kardeşi meydan okur bir şekilde.

Yemekten sonra Tuğrul bahçeye oturdu ve yanına Timuçin’i de oturtmayı ihmal etmedi. Bu konuşmayı yapmanın sırası çoktan gelip geçiyordu.

“Demek bana meydan okuyorsun ha! Çok iddialı konuşuyorsun, 2T. Kim bilir, belki seneye uçuş muayenelerinde bir şey çıkar ve elenirsin,” dedi onu korkutmaya çalışarak ama böyle bir ihtimal de vardı her zaman.

“O zaman bırakırım,” dedi Timuçin net bir şekilde ve Tuğrul ona kaşlarını çatıp onaylamaz bir bakış attı. Aynı zamanda içinde bir öfke de kabarmıştı.

“Neyi bırakacaksın? Oğlum sen bunları çocuk oyuncağı mı zannediyorsun!” Sesini yükseltmekten kendini alamadı.

“Abi, ben pilot olmak istiyorum. Uçmak istiyorum.” Evet, yine aynı konuya gelmişlerdi. Okuldaki çoğu kişinin hayali pilot olmaktı ama sadece çok küçük bir kısmı hayallerine kavuşuyordu, diğer kişilere de

havacılığın başka alanlarında ihtiyaçları vardı ki onların görevleri de hayati öneme sahipti.

“Bak, Timuçin bu sadece uçmakla ilgili bir şey değil önce bunu unutma. Seneye mezun olduğunda teğmen olacaksın. Türk Silahlı Kuvvetlerinin şerefli bir subayı olarak o okuldan ayrılacaksın. Sen en başta asker olacaksın. Tek isteğin ülkenin en iyi şekilde hizmet etmek olacak, uçmak değil! Herkes pilot olamaz!” Sanki bu konuşma Gürhan Yarbay ile olan konuşmayı hatırlattı ona ama Tuğrul askeri disiplinle büyümüş-tü ve görevlerini net bir şekilde biliyordu.

“Ama sen *bu genlerimizde var* demiştin.” Kardeşinin o ikilemde kalan mavi gözlerine baktı.

“Evet, var. Hâlâ öyle olduğunu düşünüyorum ama senin her şeyi uçmak olarak görmeni istemiyorum. Gözünü açmaya çalışıyorum. Ruh Adam’ı okudun mu?” Timuçin hemen başını salladı onaylamak için.

“Ne diyordu?”

“Askerlik rütbe ve elbise değil, ruhtur.”

“Sen de o ruhu yaşatacaksın, Timuçin. Unutma, namlunun ucunda ilk biz olacağız. Canımızı ülkemize adıyoruz, bunu kabul ederek asker oluyoruz,” dedi ciddiyetle kardeşinin yüzüne bakarak.

“Kahramanlar can verir yurdu yaşatmak için,” dedi Timuçin, Kahramanların Ölümü şiirinden alıntı yaparak.

“Hüseyin Nihal Atsız’ın o şiiri Hava Pilot Kurmay Yüzbaşı İsmail Kâmi’ye ithaf ettiğini biliyor muydun?” Timuçin yavaşça başını salladı.

“Çok yetenekli ve fedakârca hizmetleri olduğunu okumuştum. Ruh şad olsun.”

“Hepimiz bunun için varız, Timuçin. Fedakârca hizmet etmek için. Biz bu bilinçle hareket ederiz. Her gün olası bir durumun provası için uçuyorum. Her uçuşumda yeni şeyler öğreniyorum. Çünkü sadece yetenek yetmez. Çok yetenekli olabilirsin ama bilgi ve tecrübe olmadan olmaz. Çalışmayı sevdiğini biliyorum, şimdiden çok fazla şey okuduğunu da tahmin ediyorum. Sana olan inancım sağlam ama diğer dediklerimi de unutma. Sen sadece uçmayacaksın, savaş pilotu olacaksın.

* Hüseyin Nihal Atsız’ın kaleme aldığı, bir subayın hayatının anlatıldığı kitap.

Gökyüzümüzü koruyacaksın, sana verilen tüm görevleri gözünü kırpmadan yapacaksın,” dedi Tuğrul kardeşinin gözlerinin içine ciddiyetle bakarak.

“Yapacağım,” dedi Timuçin güçlü bir şekilde.

“Dayanıklısın. Gerçeği söylemek gerekirse, Timuçin intibak eğitiminde senin çok zorlanacağını, bırakacağını düşünmedim desem yalan söylerim.” Timuçin ona merakla bakarken yıllardır içinde tuttuğu o düşünceyi kardeşine söylemek istedi.

“Neden?”

“Çünkü sen her zaman çalışkan çocuk oldun. Kondisyonun düşüktü. Sivil liseden gelenlerin nasıl döküldüklerine şahit oldum. Biz daha alışkındık. Sıcığın altında eğitim yapıyorsun, matarandaki kaynar suyu bile içmeye can atıyorsun, bunun için dayanıklılık gerekir.”

“O kaynar su çok tatlı oluyor ama.” Tuğrul güldü ve kardeşinin omzuna kolunu atıp onu kendine çekti. O an annesi bahçeye çıktı ve onların bu halini gördü.

“Yemekte pek atıştınız ama bakıyorum da buzlar erimiş.”

“3T gönül işlerinde başarısız ama asker olarak idol bir adam. Neyse ben uçuyorum, ana oğul hasret giderin.” Timuçin kalktı ve göz kırptıktan sonra bahçeden evin içine girip gözden kayboldu. Tuğrul kardeşinin onları bilerek yalnız bıraktığını biliyordu.

“Evet, şu hasreti bir giderelim. Dökül bakalım, Tevfik. Ne yaptın da kızı kendinden uzaklaştırdın?” Annesi yanına oturunca biraz gerildi sorguya çekileceği için.

“Anne, oğluna hiç mi güvenmiyorsun?” dedi biraz kırılgan bir sesle.

“Anlat, objektif bakayım.” Tuğrul biraz çekinse de ana konuyu hızlıca anlattı. Hatasını annesine itiraf etmek onu biraz zorlamıştı. Annesiyle bu tarz konuşmaları nadiren yapardı.

“İkiniz de inat etmişsiniz, sen adım atmışsın, Tevfik. Beni çok şaşırttın.” Annesi ona anlayışlı bir şekilde bakarken biraz içi rahatlasa da kafası hâlâ bir çıkmazın içindeydi ve hiçbir çözüm yolu yok gibiydi.

* Aday öğrencilerin eğitim-öğretim yılı başlamadan önce okula en kısa sürede uyumunu sağlamak amacıyla uygulanan bir programdır.

Annesi şaşırmıştı çünkü böyle bir şeyi yapmayacağını hatta hiç üzerinde durmayacağını biliyordu ama Ceyhan bu durumu değiştirmişti.

“Şu an görünmezim onun için,” dedi sıkıntılı bir nefes alarak. Tekrardan nasıl görünür olacağını da bilmiyordu. O son mesajı atarken içinde küçük de olsa bir umut vardı ama Ceyhan yine umursamaz davranmıştı.

“Sınırlarını fazlasıyla zorluyor, seni çıldırtıyor, sana karşı geliyor. Bence senin dikkatini çeken, seni cezbeden ve sevmeni sağlayan yönü bu. Bu zamana kadar çok güzel kızlar da önüne çıktı ama kimsenin seni bu kadar etkilediğini görmedim. Oğlumun her zaman aklı başındadır. Ne yapması gerektiğini bilir, kendini zor duruma düşürmez fakat karşımdaki Tefvik bambaşka, acı çekiyor. Annesine asla duygularını belli etmezdi normalde.” Tuğrul gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Reddedilmeyi ve umursanmamayı iliklerine kadar hissediyordu. Özgüveni her zaman sağlam olsa da şimdi kendini güçsüz hissediyordu. Bu zamana kadar sürekli düşünen biri olmamıştı ancak şimdi aklındaki tek düşünce Ceyhan’a aitti. Bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Şu an nefes bile almak ona acı veriyordu çünkü göğsünün tam üstünde bir yumru vardı. O gece onu dinlemeyerek, duygularına hâkim olmayarak çok büyük bir hata yapmıştı ve şimdi o hatayı telafi de edemiyordu.

“Çocukken bile daha kolaydı duygularımı kontrol etmek,” dedi itiraf ederek.

“Gel buraya.” Başını annesinin omzuna koydu yavaşça ve onun tevellisini almak istedi.

“Sen çoğu çocuktan farklısın. Her zaman mücadeleci ve fedakâr oldun. Bunları da çok küçük yaşlarda öğrendin. Arkadaşlarımda çocukları derin ergenlik çukurunda yüzerken hep dertlerini bana anlatırlardı ama bu konuda çok bilgim yoktu çünkü sen yanımda değildin. En basitinden *benim oğlum kar bilmez, soğuk bilmez, bu konuda hiç dayanıklı değil acaba üşüyor mu*, diye çok düşünüp durdum.” Tuğrul az da olsa içini döktüğü için rahatlamıştı, bu yüzden yüzünde bir tebessüm oluştu annesinin cümlelerinden sonra. Annesine hiç söylemese bile liseye başladığında üşümüştü. Özellikle karın üzerinde yaptıkları sabah içtimalarında*.

* Bir asker birliğinin donatılı olarak toplanmasına verilen isim.

“Çok emek verdin, Tevfik. Tabii ki emeğini korumak istemeni anlıyorum. Bu yüzden kadınlardan uzaklaştın ama şimdi harekete geçmek için doğru bir zaman. Eğer sana bu kadar kızıp tavır koyuyorsa o da seni çok önemsiyor demektir. Umudunu kaybetme, oğlum. Annen her zaman yanında olamasa da şimdi yanında ve onun hislerine güven.” Annesinin verdiği destek iyi hissettirmişti. Kollarını daha da sıkı sardı ona. Mecburen yatılı bir şekilde okuduğu için annesi hep suçluluk duymuştu. Tuğrul kendisi istemişti bunu ve askeri lisede okuduğu için de her zaman mutluluk duymuştu. Orası onun için her zaman şanlı bir yuva olarak kalacaktı.

“Seni çok özlemişim,” dedi fısıltıyla. Annesi saçlarını okşadı ve bir öpücük koydu.

“Kız arkadaşına bir teşekkür etme imkânım olur inşallah. Oğlum bana bu kadar cana yakın davranmaz ama çok hoşuma gitti bu durum.”

“Hemen geri çekiliyorum.” Annesi gülerken yanağına bir öpücük bıraktı. Haklıydı bu konuda ama şu an Tuğrul her şeyi boş vermiş bir haldeydi.

“Senin uyku vaktin geliyor.” Tuğrul başını salladı onaylamak için. Tatil bile olsa normal yaşantısındaki tüm detayları birebir uygulardı çünkü araya biraz zaman girse bile performans olarak düşme eğilimine geçiliyordu. Yarbayı ile arası operasyondan sonra düzelmiş gibiydi. Tuğrul’u odasına çağırıp tebrik etmiş sonra da akşam yemeğine çağırmıştı ve performansını düşürüp onun dikkatini çekmek istemiyordu. Doğruldu ve ayağa kalktı.

“İyi geceler, yarın yine konuşuruz.”

“İyi geceler, oğlum.” Annesi ona gülümseyip göz kırptı. İçeriye gidip odasına çıktığında, Timuçin’i masada oturmuş elindeki telefona bakıp sırtırtırken buldu. Büyük ihtimalle kız arkadaşıyla konuşuyordu. Tuğrul hemen odayı teftişe başladı. Aynı okuldaki gibi titiz bir şekilde yatağını düzelttiğini gördüğünde Timuçin ilk testten geçti. Dolabı açıp düzenine baktı. Kıyafetlerini düzgünce yerleştirmişti.

“Ne oldu, açık bulamadın mı?” dedi Timuçin gözlerini telefondan ayırmadan.

“Saçını kestirip, sabah tıraşını da olsaydın tam puan alacaktın. Hadi, bırak artık o telefonu. Yatma vakti geldi. Bir asker için disiplin çok önemlidir.” Tuğrul getirdiği küçük çantasındaki eşyaları yerleştirdi hızlı bir şekilde. Timuçin de harekete geçtiğinde birlikte dişlerini fırçaladılar. Yataklarına oturduklarında Timuçin abisinin yüzündeki durgun ifadeye görünce ona bir hatırlatma yapmak istedi.

“Aranızda ne oldu bilmiyorum, bana da anlatmak istemezsin biliyorum ama tatilini böyle geçirme, abi. Çok çalıştın, dinlenmek hakkın.” Tuğrul yavaşça başını salladı.

“Dinleneceğim merak etme.” Tuğrul başını yastığa koydu, uzun bir süre uyuyamayacağını biliyordu ama bu vaziyete bir dur demesi gerektiğini bilse de ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Ceyhan bulunduğu yeri sorgularken etrafına baktı. Üniformalı askerler ve tanımadığı birçok insan büyük bir kalabalık oluşturmuştu. Askerlerin göğsünün üstünde bir fotoğraf vardı ama çok yakında olmadıkları için fotoğrafı net olarak göremiyordu. Çaresizce yürüdü etrafına bakarak. Neden burada olduğunu anlamaya çalıştı. İnsanların yüzüne baktı, bu insanların çok üzgün olduğunu görünce içinde bir endişe filizlenmeye başladı. İnsanların arasından geçti ve ileriye baktığında o an olduğu yerde kaldı. Bayrağa sarılı tabutu gördüğünde tüm kanı vücudundan çekildi.

“Ceyhan!” O ağlamaklı ses Burcu’ya aitti ve arkasından geliyordu.

“Kim?” diyebilirdi sadece Ceyhan. Korku tüm bedenini kaplamıştı ve elleri titremeye başlamıştı. Burcu ona sadece sarıldı, ağzından tek kelime çıkmadı ağladığı için. Ani gelen bir adrenalinle onun kollarından kurtuldu ve hızlı adımlarla tabuta doğru yürümeye başladı. O isme baktığı an vücudu titremeye başladı. Bacakları onu taşıyamadı ve yere çöktü.

Şehit Hv. Plt Üst. Tevfik Tuğrul Türkdoğan.

İnanamıyordu, ilk başta inkâr etmeye çalıştı. Böyle bir şey olamazdı. Daha dün kapısına gelmişti, konuşmak istemişti ama Ceyhan ondan kaçmıştı. Biri kollarından tutarak onu ayağa kaldırdı. Tüm vücudu titremeye devam ediyordu.

“Bırakma kendini, Ceyhan.” Bu ses abisine aitti. Ona doğru döndü ve ilk defa abisini bu kadar üzgün gördü.

“Abi dün gördüm onu, o olamaz!” dedi çaresiz bir şekilde. Abisi onu tutmasa yere tekrar düşecekti.

“O artık bizimle ebedi filoda uçacak.”

“Hayır,” dedi çünkü o cümlenin anlamını biliyordu. Abisinin kolları arasından hışımla ayrıldı.

“Onu gördüm diyorum, abi onu gördüm.”

“O artık aramızda değil, Ceyhan.” İnanmak istemiyordu, çaresizce etrafına bakındı ve başını çevirince Serdar’ı gördü. O da acı içinde duruyordu. Sonra üzerindeki kıyafete ve yakasına iğnelenen resme baktı. Abisi ona projesi için onun bilgilerini gönderdiğinde de bu fotoğrafı vardı. Tabutun yanına yaklaşan askeri öğrenci üniforması içindeki Timuçin’i tanıdı. Gözlerinden yaşlar aksa da yüzü son derece ciddiydi. Gördüğü her şey abisinin haklı olduğunu gösteriyordu. Dün onu son görüşü müydü? Tekrar yere düştü. Gözlerinden yaşlar süzülürken acı her yerini sarmıştı. Göğsü yanıyordu, nefes alamıyordu. Başını gökyüzüne çevirdi ve haykırarak onun ismini söyledi. *Tuğrul...*

Ceyhan gözünü açtığı anda nefes nefeseydi ve yüzü ıslaktı. Sadece bir rüya olsa da ağlamaya devam ediyordu. Telefonuna uzandı fakat elleri titrerken tutmakta zorlandı. Rüya o kadar gerçekçiydi ki hemen bakanlığın sitesine girip duyurulara baktı. Hiçbir şey olmadığını görünce içi rahatladı. Hâlâ gözlerinden yaşlar süzülmeye devam ediyordu.

Bu rüyayı görmesinin tek sebebi Burcu’nun söyledikleriydi çünkü bilinçaltına işlemişti. Gözlerini sildi, içindeki korkuyu atmış değildi. Yatağından kalktı ve mutfığa gidip kendine gelmek için bir bardak su içti. Dün gece çok geç yattığı için geç kalkmıştı. Bugünden itibaren okula bir müddet gitmeyecekti çünkü okul tatile girmişti. Doğru düzgün dinlenebilmek için dün gece şirketin işlerini de halletmişti ama yorgunluğun ona böylesine bir kâbus yaşatacağını hiç düşünmemişti. Ceyhan hâlâ ona kızgın olsa da o gün onu tutup gözlerinin içine baktığında, Tuğrul’a teslim olmak üzereydi. İçindeki son irade kırıntısıyla ondan kurtulup zihine kendini zor atmıştı. Kalsaydı ne olacağını çok iyi biliyordu. Büyük

ihhtimalle konuşma olmayacaktı aralarında. Onun yerine bedenleri harekete geçecekti. Ona çok kızgın olsa bile vucudunda uyandırdığı hisler hâlâ devam ediyordu. Eğer ona bir adım atmazsa aralarındaki her şey bitecekti. Tuğrul'un bir daha ona gelmeyeceğini bilecek kadar onu tanı- mıştı. Ne yapacağı hakkında kararsızdı. O, davranışından dolayı pişman olmuş gibi görünüyordu.

Kendine kahvaltı hazırlamaya başladı çünkü ilacını içmesi için yemek yemek zorundaydı. Kendisini fazlasıyla zorladı yemek için. Ryayı düşünmeden edemiyordu. Abisi için de buna benzer rüyalar görmüştü ama hiçbiri onu bu kadar etkilememişti. Düşündüğünde bile gözleri doluyordu. Sakinleşmek için suyundan bir yudum aldı. Dayanamadı ve telefonu eline alıp dn ona attığı mesajı okudu tekrar.

Çok zr dilerim. O gün sadece seni dinlemeliydim ve diğer her şeye kulağımı tıkamalıydim. Öfkemi kontrol altına almalıydim ama yapamadım Ceyhan. Çünkü senin yanındayken tüm kontrolümü kaıbediyorum ve hiç olmadığım birine dnşyorum. şu an sen de aynı şeyi yapıyorsun ve beni dinlemek istemiyorsun. Her şey bitmedi, seni kollarıma aldığım da benden kaıttın çünkü duıgularından korktun, o duıguların benim yanımda olmanı istiyordu. Oturup uzun uzun konuşmamız lazım. Bunu yaptıığımız takdirde birbirimize hak vereceğimizi düşünüyorum.

Haklıydı, Ceyhan'ın zaafını fark etmişti. Evet, onu hâlâ affedebilmiş değildi ama o rüyadan sonra onu dinlemek istiyordu. Artık şunu anlamıştı; onu bir daha karşısında bulamayabilirdi. Bu konuda Burcu haklıydı.

Tamam, konuşalım, bugün msaitim.

Mesajı yazıp gönderdiğinde kendini şimdiden daha iyi hissediyordu.

Tuğrul gözlerini her zaman uyandığı saatte açtı ve başını çevirip baktığında, Timuçin'in de uyanmış olduğunu gördü.

“Hava Harbiyeli, günaydın!”

“Günaydın, komutanım,” dedi Timu ın gülümseyerek.

“Sabah sporunu birlikte yapalım sıcak çökmeden.” Timu ın başını salladı ve hemen yatağında doğruldu. Tuğrul  zerine bir spor atlet ve spor  ort giydi. Bu, onun için fazlasıyla rutin bir olaydı ama Timu ın dersleri gereği sporu ona ayrılan sürede yapabiliyordu. Timu ın keman  aldı ı için tıpkı Tuğrul gibi müzik faaliyetlerinde de görev alıyordu. O yüzden spora ayrılan zamanı şu an Tuğrul’a göre çok kısıtlıydı ama okula ilk girdi indeki gibi de değildi. Vücut olarak daha da geli mi ti, bu yüzden ona daha iyi uyum sa layaca ını düşünüyordu.

Birlikte a a ıya inip bahçeye geçtiler. Isınma hareketlerini yaptıktan sonra önce mekik sonra da  ınav çekmeye ba ladılar. Timu ın hiç de fena değildi.

“Hadi barfikse geç.” Timu ın abisinin dediğini yaptı ve sırf çalışmaları için bahçeye kurulan düzeneğe geçti. Tuğrul kardeşine baktı ve onu daha da teşvik etmeye başladı.

“Hadi, Timu ın! Kaldır kendini! Aferin, i te böyle. Devam et!” Timu ın yoruldu unda durdu.

“Bu iyiydi,” dedi Tuğrul kardeşine destek olarak. Timu ın  zerindeki ti  rt  çıkardı ve yüzünü sildikten sonra havluyu omzunun üstüne koydu.

“Hadi bir de sizi görelim,  ste menim.” Bu meydan okuyan tavır Tuğrul’un hoşuna gitti.  st ndeki atleti çıkardı, biraz sonra fazlasıyla terleyece ini düşünerek.

“Vay komutanım, six pack yapmı sınız.”

“ alı tık oğlum biraz, yanlış adama meydan okuyorsun.” Tuğrul kardeşine göz kırptı ve sonra bara tutunarak çok zorlanmadan, doğru bir şekilde kollarıyla vücudunu yukarıya çekmeye başladı.

“Elemede kaç tane  ekmi tin?” dedi Timu ın merak ederek.

“On iki tane temiz, tam puan aldım zaten.”

“Baya ı iyisiniz  ste menim.” Tuğrul kendini yere bıraktı ve kardeşine gülümsedi.

“Sen de fena de ildin. Hadi, biraz ko up gelelim.”

“Günaydın, gençler!” dedi annesi kapıdan onlara bakarak.

“Yetiştirdiğin oğlanlara bakıp gurur duymaya mı geldin?” dedi Timuçin gülerek.

“Ben sizinle her zaman gurur duyuyorum. Sizi ben yetiştirdim sonuçta.” Annesi gülümserken onun bu tavrını çok özlediğini fark etti Tuğrul.

“Anne ya poz verelim de fotoğrafımızı çek ve sosyal medyaya koy. Belki abime sizin tayfadan kısmet bulursun. Herif hem yakışıklı, hem karizmatik, hem de çok kaslı. Yok mu şöyle güzel asistan kızlar? Hepsinin dibi düşün fotoğrafı gördüklerinde.”

“Timuçin!” dedi Tuğrul kızarak.

“Doğru diyorsun, Timuçin,” dedi annesi ona uyararak. Cebinden telefonunu çıkardı vakit kaybetmeden.

“Anne saçmalamayın!” Tuğrul sinirden onlara bakarken Timuçin yanına geldi ve omzuna eline koydu.

“Hadi, abi!” derken Tuğrul omzunu oynatıp kardeşinin elini omzundan atmak istedi.

“Anne uyma şuna!”

“Neden? Gurur duyduğum yakışıklı oğullarımı paylaşamaz mıyım? Hadi yüzünü yumuşat!” dedi annesi onu teşvik ederek.

“Ulan, Timuçin! Bak bu iyi halim yoksa normalde...”

“Tevfik!” Annesine döndü ve biraz sakinleşmeye çalıştı. Annesi gerçekten de fotoğraflarını çekti.

“Kızlar haşin erkeklere bayılır. Abim kesin öyle çıktı. Paylaşırken *güzel kızlar eklesin* yaz bir de.” Tuğrul eline su şişesine alır almaz Timuçin kahkaha atarak kaçmaya başladı. Tuğrul elindeki şişeyi fırlattı ama Timuçin’e isabet ettiremedi.

“Aa, komutanım dikkatiniz çok dağınık. Olmaz ama böyle.”

“Timuçin daha fazla sınırlarını zorlama! S...” Tam küfür edecekken durdu annesini hatırlayıp. Spor atletini aldı ve annesine kaşlarını çatıp baktıktan sonra koşu için bahçeden çıktı.

Eve geri dönüp de Tuğrul duşa girdiğinde, abisinin telefonuna gelen mesaj bildirimi Timuçin'in dikkatini çekti. Abisinin işlerine, özellikle de aşk hayatına karışmak gibi bir huyu yoktu ama bu mesajı merak etti. Abisinin telefonunu eline aldı ve bildirim panelinden mesaja baktı.

Tamam, konuşalım, bugün müsaitim.

Mesajın Ceyhan'dan geldiğini görünce gülümsedi fakat abisi tatil-deydi ve yüz yüze konuşamazlardı. Kendini bir şey yapmak zorunda hissetti çünkü abisi tanıdığı abisi gibi değildi. Fazla donuktu, normalde sabahki şakalardan sonra ona ceza keserdi ama hiç beklediği gibi olmamıştı. Dün gece onun uyuyamadığını da görmüştü.

Hemen abisinin rehberine girdi ve Ceyhan'ın numarasını kendi telefonuna kaydettikten sonra hızlıca mesaj yazdı.

Merhaba Ceyhan Hanım, ben Timuçin.
Abime gönderdiğiniz mesajı yanlışıyla gördüm.
Yalnız bir sorun var. Abim şu an tatilde ve
ailemizin evinde kalıyoruz.

Mesajı gönderdi ve birkaç dakika içinde cevap geldi.

Merhaba Timuçin, ben bilmiyordum.
Açıkçası aile eviniz nerede onu da bilmiyorum.
Umarım çok uzak değildir.

Oha, gözünü karartmış kız, adres versem gelecek, diye düşündü. Demek ki abisine değer veriyordu ve canını bu kadar sıkmasına bakılırsa abisi de ona çok değer veriyordu.

Yani biraz uzak sağılır. Arabayla dört saatte geliniyor.
Adresi aşağıya bırakıyorum. Yolunuz buraya düşerse
belki o konuşmayı gerçekleştirebilirsiniz.

Mesaja evinin konumunu da ekleyerek gönderdi.

Aşekkür ederim. Görüşmek üzere.

Telefonunu yatağına koyduğunda içinde yapmış olduğu olayla birlikte bir heyecan yükseldi. Eğer kız buraya gelirse belki sorunlarını çözerler diye düşündü. Hatta Timuçin şimdiden yenge demeye ağzını alıştırırsa iyi olurdu çünkü abisinin ona fazlasıyla bağlanmış olduğunu çektiği acıdan görmüştü. Abisi banyodan çıkarken Timuçin kendini topladı hemen.

“Sana bir mesaj geldi,” dedi sakın bir şekilde. Abisi hemen telefonunu aldı. Mesajı okurken yüzü gevşedi ve buna küçük bir tebessüm eşlik etti.

“Ona yenge diyebilir miyim?” dedi Timuçin muzip bir şekilde.

“İleride inşallah ama şimdi değil. Hem sen benim mesajlarıma niye bakıyorsun?” dedi Tuğrul kaşlarını çatarak.

“Telefon gözümün önündeydi, ışığı yanınca dikkatimi çekti. Neyse, ben çok acıktım güzel bir kahvaltıya ihtiyacım var. O yüzden hemen duşa girmeliyim.” Timuçin yanından kaçarcasına geçerek banyoya girdi. Tuğrul şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Beş gün boyunca burada kalmayı planlamıştı ve erken ayrılması özellikle annesinin hiç hoşuna gitmezdi. Onunla telefonda konuşarak hiçbir şeyi halledemezdi.

Ceyhan... Mesaj atman beni öyle mutlu etti ki!

Ama ben tatildeyim, ailemin yanına geldim.

Şehre dönünce yüz yüze konuşabiliriz.

Telefonda böyle önemli bir konunun konuşularak halledilemeyeceğini biliyordu. Her ne kadar şu an onun sesini duymaya çok ihtiyacı olsa da. Mesaj kısa süre içinde görüldü ama Ceyhan ona bir cevap yazmadı. İşte bu yeni durum yine canını sıkıyordu. En azından bir onaylama cümlesi görmek isterdi.

Tüm gün boyunca içi içini yedi çünkü ne yapacağını bilmiyordu. Onunla hemen konuşmak istiyordu ama telefonla konuşmak, yüz yüze konuşmak kadar etkili değildi. Sıkıntılı bir şekilde bahçede Timuçin ile otururken akşama doğru bir mesaj geldi.

Kapının önündeyim, seni bekliyorum.

Gözleri şaşkınlıkla kısılrken tam olarak ne demek istediğini anlamadı.

Nasıl kapının önündesin?

Mesajı yazıp gönderdikten sonra evin giriş kısmından gelen korna sesini duydu. *Nasıl, buraya mı geldi,* dedi içindeki ses. Heyecanla ayağa kalktı ve eve girip ana giriş kapısına gitti. Kapıyı açtığıında kaldırımın yanında Ceyhan'ı gördü. Arabasına yaslanmış bir şekilde telefonuna bakıyordu. Kalbi heyecanla çarparken bir an olduğu yerde kaldı.

Ceyhan sıkıntıyla beklerken telefon ekranına düşen mesaja baktı. Bu mesaj bilmediği bir numaradan gelmişti. Hızla gözlerini gezdirdi ve Tuğrul'un tatilinin çok kötü bir zamana denk geldiğini öğrenmiş oldu. Timuçin'e hızlı bir mesaj yazdı ve aynı hızla cevap geldi. Tuğrul'un nerede doğup büyüdüğünü, ailesinin nerede oturduğunu bilmiyordu. Yakın bir yerdeyse gidebilirdi, daha önce de birkaç saatlik şehir dışı yolculuklar yapmıştı ama Timuçin'in mesajını görünce sıkıntıyla nefesini verdi. Ona attığı konuma baktı ve neredeyse Tuğrul'un üç yüz kilometre uzakta olduğunu gördü. Dört saatlik bir yolculuk onun için biraz zorlayıcı olabilirdi. Yolu tam bilmese de o bir mühendisti ve teknolojinin nimetlerinden yararlanmayı çok iyi biliyordu. Elleriyle alnını ovuşturdu ve ne yapacağına karar vermeye çalıştı. O rüyadan sonra sanki onu canlı görmeye ihtiyacı var gibiydi. Ona her ne kadar kızgın olsa bile sanki onu gördüğü an her şeyi unutacak kıvama getirmişti o kâbus. Saatine baktığında bir buçuğa geldiğini gördü. İlkide yola koyulsa altıda onun yanında olmuş olacaktı. Konuştuklarında akşamın karanlığı çökmeye başlayacaktı. Peki sonra eve nasıl geri dönecekti?

Telefonunu eline alıp hemen ona uyan bir uçak seferi var mı diye baktı. Şansına istediği saatlerdeki koltukların hepsi dolmuştu. Bir düşündüğünde oranın tatil beldesi olduğunu ve yaza geçiş yaptıkları bu zaman diliminde insanların oraya gitmelerinin normal olduğunu fark etti.

Yapacak bir şey yoktu. Onu bugün görmek istiyordu. Akşam dönemese bile gece bir yerde kalıp sabah dönebilirdi.

Hemen ayağa kalktı ve odasına gidip bir çanta hazırlamaya başladı. Kıyafetlerini ve kişisel bakım ürünlerini koydu. Üzerine bir jean ve beyaz fitilli kumaştan yapılmış kolsuz bir tişört giydi. Çantasını aldıktan sonra evden çıkıp, vazgeçmeden hemen arabasına bindi. Eğer düşünmeye başlarsa yol gözünde çok büyüyecekti ve bu da korkmasına yol açacaktı. Benzinliğe geldiğinde birkaç şişe su aldı, deposunu doldurduktan sonra telefonundaki haritaya bakıp rota talimatlarına göz attı. Emniyet kemerini taktı ve derin bir nefes alıp arabasını çalıştırdı.

Sandığından çok daha sıcaktı, arabadaki klima olmasaydı ne halde olurdu bilmiyordu ama başarmıştı. İlk kez dört saatlik şehirlerarası bir yolculuğa çıkmıştı. Evin önünde durduğunda Tuğrul'a bir mesaj attı. Mesajı hemen gördü ve cevabını yazdığında Ceyhan yavaşça gülerken kornaya bastı gerçekten burada olduğuna inanması için. Arabadan aşağıya indiğinde etrafına baktı. Evet, Tuğrul'un dediği gibi tam emekliliğin tadını çıkaracakları bir eve sahiptiler. Ön tarafta çiçeklerle çevrili bakımlı bir bahçe vardı ve evin arka tarafına dolaşıyordu.

Arabasına yaslandı ve onu beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra onu kapıda görünce garip bir şekilde içi rahatladı. Gidip ona doğru koşmak, sarılmak istedi ama içindeki kırgınlığı onu durdurdu. Bu yüzden yanına gelmesini bekledi. Tuğrul karşısına geçti ve uzanıp elini tuttu. Gözlerinin içine bakarken onun mahcup olmuş tavrını gördü.

"Ceyhan ben... çok şaşırdım. Hoş geldin!" Şaşkınlığını net bir şekilde o da görebiliyordu. Normal bir zamanda olsa bu şaşkınlığına gülebilirdi ama şimdi hiç öyle hissetmiyordu Ceyhan. İçini hiç alışkın olmadığı bir hüznün kapladı. Bakışlarını yere eğdi ve içindeki adını koyamadığı sıkıntıyı atmaya çalıştı. Tuğrul başını nazikçe kaldırıp gözlerine şefkatle baktığında, bu durum değişti. Rüyasını şu an kafasında sanki gerçekmiş gibi hatırlarken gözleri doldu. Tüm kırgınlığını bir tarafa attı ve ona sımsıkı sarılırken gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. O güven veren güçlü kollarını ve başını yasladığı sert göğsü özlemişti. Tuğrul kollarını etrafına sardığında gözyaşları rahatlatanın etkisiyle daha da hızlı düş-

... başlamıştı.

“Neden ağlıyorsun?” diye sordu Tuğrul şefkatli bir sesle. Bir yandan da saçlarını okşuyordu onu sakinleştirmek için. Çabalayan Tuğrul, inat eden Ceyhan olmuştu bu yüzden anlam veremedi bu duruma.

“Bir rüya gördüm ve sen... sen...” Söylemesine gerek yoktu çünkü ne gördüğünü çoktan anlamıştı Tuğrul. Bu yüzden duygusaldı, bu yüzden o kadar kilometre gelmişti çünkü onu kaybettiğini görmüştü rüyasında. Bu tarz rüyaları annesi de görüyordu zaman zaman. Genelde Tuğrul’u ağlayarak arardı ve o da annesini sakinleştirirdi. Şimdi aynı olayı kız arkadaşı için de yapacaktı.

“Buradayım ve sana sarılıyorum. İyiyim, seni görünce daha da iyi oldum. Buraya kadar gelmen beni çok etkiledi.” Ceyhan geri çekildi yavaşça çünkü aklı başına gelmeye başlamıştı. Tuğrul genç kadının yüzündeki yaşların izlerini sildi nazik bir şekilde.

“Hadi içeriye girelim.” Ceyhan’ı elinden tutup bahçe kapısından girdikten sonra sarmaşıkların sarmış olduğu duvarın önünde durdu. Şu an eve girmeleri ya da arka bahçeye gitmeleri onlara mahremiyet sağlamayacaktı. Ayrıca Ceyhan ailesiyle tanışmayı şimdi istemeyebilirdi.

Ceyhan biraz sakinleşmişti ve o duyguyu içinden attığı için maskeleyemediği diğer duyguları devreye girmeye başladı. Öfke, güven sarsıntısı, kırgınlık...

“Buradayım işte, konuşalım. Bu konuşmayı yapmak için üç yüz kilometre yol geldim,” dedi ciddi bir şekilde ve Tuğrul onun gerçek ruh haline büründüğünü anladı. *Kavgaya hazırım* ses tonuydu bu. Derin bir nefes alarak kendini hazırladı.

“Peki... O gece ne bilmem gerekiyorsa her şeyi anlat. Sonra ben de sana neden öyle davrandığımı ve ne hissettiğimi anlatayım.” Birbirlerine çok yakın dururlarken Tuğrul onu ne kadar da özlediğini hissetti. Az daha karşısındaki güçlü, inatçı ve şu an da öfkeli duran kadını kaybediyordu. Hayatında ilk defa ona bambaşka duygular yaşatan kadını kendi hatasıyla kendinden uzaklaştırmıştı. O gece ona çaresizce bakan yaşlı gözlerini hatırladığında kalbine bir bıçak saplandığını hissetti. Bu öfkeyi hak etmişti ve onu geri kazanmak için her şeyi yapmaya hazırdı şu an.

“Sana hâlâ kırgınım ve kızgınım.” Tuğrul ona dokunmak istiyordu ama eski tutkulu Ceyhan’ı karşısında bulamayabilirdi. Ceyhan ona kırgın gözlerle bakarken gözleri birbirlerinden ayrılmadı ve aralarındaki cinsel çekim devreye girmeye başladı. Tuğrul kalp atışlarının hızlandığını, nefesinin kesilmeye başladığını hissetti. Ona itiraf edemese bile Ceyhan’ı seviyordu. Sadece yanında olsa, hiçbir şey yapmasa bile varlığı onu mutlu ediyordu.

“Görebiliyorum ama seni çok özledim.” Ceyhan’ın hızlanan nefesini gördüğü an kendini tutamadı Tuğrul, ani bir hamleyle Ceyhan’ı kendine çekti ve dudakları dudaklarını hasretle kavradı. Sanki ilk kez öpüşüyormuş gibi tekrar dudakları dans ederken Tuğrul kendini sakinleştirmeye çalıştı çünkü çok daha fazlasını istiyordu. Kalbi gibi vücudu da Ceyhan’ı özlemişti. Öpüşüne verdiği karşılığa bakılırsa Ceyhan da onu fazlasıyla özlemişti. Tuğrul daha fazlasını istercesine onu kendi bedenine yapıştırdı ve tam dili Ceyhan’ın aralanmışa ağzının içine gireceği sırada nerede oldukları aklına gelince istemeyerek de olsa geri çekildi. Elleri onun güzel yüzünü kavradı ve o ateşle yanan yeşil gözlere baktı cesur bir şekilde.

“Burası bunun için uygun bir yer değil ama karşımda bu kadar güzel ve dayanılmaz görünürken nasıl kendimi durduracağımı da bilmiyorum. Şu öfkeli hallerin beni öyle tahrik ediyor ki...” Ceyhan bakışlarını kaçırdı ve gülmek istedi fakat ondan böyle kaçamazdı. Şu an kendisi de o öpücükten çok etkilenmişti ama içindeki öfke daha baskındı.

“Peki bana inanmak istemediğin zaman bunlar aklına gelmedi mi?” *Evet, şimdi başlıyoruz,* dedi Tuğrul içinden, bu muameleyi hak etmişti bu yüzden itiraz etmeyecekti. Ellerini yavaşça geri çekti ve *teslim oluyorum* dercesine ona baktı.

“Seni dinliyorum,” dedi sakince. Ceyhan ilk başta bakışlarını yere eğdi ama sonra ani bir hamleyle başını kaldırıp anlatmaya başladı.

“Tuğrul ben... Onunla evlilik planları yapıyordum. Aramızda bir söz yoktu ama içten içe o yola girdiğimizi ikimiz de biliyorduk. Hocam buraya gelmem ve projeyi burada yapmam için beni ikna etmeye çalışıyordu. Ben ise onun için orada kalmak istedim ancak sonra kariyer daha önemli diye düşündüm ve hocamın teklifini kabul ettim. Şu an

danışmanlık yaptığımız şirkete birlikte başvurduk çünkü o da benimle birlikte burada yaşamak istiyordu. Buradaki düzenimi hazırlamak için bir hafta abimlerde kaldım ve tüm işleri halettim.” Son cümleyi duymasıyla birlikte Tuğrul’un kaşları çatıldı. Ceyhan gerçekten o adamda ne bulmuştu, anlamıyordu. Onun yanında başka bir erkeği hayal etmek bile Tuğrul’u içten içe öfkeliendiriyordu.

“Şerefsiz, sana yardım etmedi mi? Her şeyi senin üstüne mi yıktı?” dedi öfkesine yenik düşerek.

“Aslında öyle de denilebilir ama ben sevmem işlerime karışılmasını, o da bunu biliyordu. O bir haftada orada ne oldu bilmiyorum. Habersiz bir şekilde tekrar geri döndüm evime, etraf dağınıktı. Ev arkadaşım aynı zamanda en yakın arkadaşımdı. Seninle Serdar gibi olmasak bile onun iyi biri olduğunu düşünüyordum, ikimiz de birbirimizin her şeyini bilirdik. Etrafta kıyafetler vardı ve o anki şaşkınlıkla odasına gittim. Onları yatakta sarmaş dolaş ve çıplak bir şekilde buldum.” Duraksayıp kısa bir nefes aldı, Tuğrul da devam et der gibi başını sallayınca tekrar konuşmaya başladı.

“O an sindirmesi çok zordu. Şok olmuştum çünkü ikisine de güvenim fazlaydı. Hiç düşünmeden geri döndüm ve abimlere gittim. Sanki tüm olanlardan kaçmak istiyordum çünkü kalıp hesap sormak o an çok zor gelmişti. Her şeyi abime anlatım ve bir daha ikisinin de yüzünü görmedim ta ki şirket onu geçici bir görev için çağırana kadar.” Ceyhan derin bir nefes aldı. Eski erkek arkadaşını ona anlatmak içindeki var olan üzüntüyü de hatırlamasını sağlıyordu.

“Orkun ilgiyi çok severdi, kendisi de ilgi göstermeyi iyi bilirdi. O ara hep kariyerim hakkında düşündüğüm için büyük ihtimalle benden uzaklaştı ve Buğlem ile yakınlaştılar. Gerçi önceden de yatıyor olabilirler çünkü ben onunla yatmak istemedim.” Gözlerini bir an açıp kapattı, o detayı söylemesi önemliydi.

“Onu şirkette gördüğümde sen aradın ve telefonu onun yanında açtım. Hatırlarsan sana müsait olmadığımı, sonra döneceğimi söylemiştim. O gün karşımda o vardı. Pişman olduğunu söyledi, ben ise anlık bir hınca kapıldım. Ona ne kadar mutlu olduğumu göstermek istedim.”

Bu tavrı anlayabilirdi Tuğrul, *hayatıma devam ediyorum* demek istemişti ona bir nevi.

“Senin benim için yara bandı olabileceğini söyledi, onun açtığı yarası seninle kapattığımı düşündü ama öyle olmadığını söylemek istedim ve örtülü bir şekilde seninle birlikte olduğumu ima ettim. Tabii ki içten içe çıldırdı. Çünkü ona izin vermedim bu konuda. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama onu aştığımı ve mutlu olduğumu göstermek istedim. Senin, benim için farklı biri olduğunu da anlamış oldu böylelikle. O gün de kuskandığı için, canı yandığı için aramızı bozmaya geldi. Sen de ona kandın!” Son cümleyi sesini yükselterek suçlar bir şekilde söyledi Ceyhan. Neyse ki Tuğrul ona hatasını anlamış gibi bakıyordu.

“Özür dilerim ama o an...” Ceyhan hemen onu durdurdu.

“Tüm dedikleri doğruymuş gibi geldi zira insanların duygularını iyi yönetir. Onunla iyi anlaşıyordum çünkü bazı özelliklerimiz benziyordu. Bu da o özelliklerden biri.” Tuğrul merak ettiği o cevabı almıştı. Ceyhan ani bir çıkışla konuşmaya başlayınca tüm dikkatini ona verdi.

“Bana güvenmeliydin! O gece evime yerleştikten sonra aklımda bana acı veren düşünceleri susturmak için içmeye gittim. Düşünceler susmadı, ben de daha fazla içtim. Beni bulduğunda doğru düzgün düşünecek bir halde bile değildim. Nasıl intikam için seni kullanmayı akıl edebileyim! O gece yalnız kalmak istemedim ve o ukala tavırlarına rağmen senden çok hoşlandım. Seni yanımda tutmanın yolu buymuş gibi geldi ama seni öptükten sonra farklı bir şey oldu. Seni arzuladım da aynı zamanda. Seninle sevişmek istedim. İntikam almak için değil, senden fazlasıyla hoşlandığım ve içimde uyandırdığın hisler için...” Ceyhan öfkeli bir şekilde Tuğrul’a bakarken, onun gözlerini kaçırdığını gördü. Hatasını anlamış olması iyi bir şeydi ama öfkesi hâlâ dinmiş değildi Ceyhan’ın.

“Keşke kendimi tutmasaydım,” dedi Tuğrul dalgın bir şekilde.

“Ne?” dedi Ceyhan anlamayarak.

“Ona vurmadan önce birkaç saniye düşündüm. Bileğim kuvvetli, ya burnu kırılacaktı ya da elmacıkkemikleri. Bu da sicilime işleyecek-
ri şikâyet etseydi. Kendimi tutmasaydım da kırılseydi kemikleri hem

abin de bunu yapmak istiyordu.” Ceyhan gözlerini devirdi ve derin bir nefes aldı.

“Magandalardan hoşlanmam.”

“Ama bunu hak etti.”

“Ona değil ilk önce kendine kızmalısın. Onun tuzagina kendin düşün. Her zaman akıl daha öndedir, fiziksel üstünlük değil!” Ceyhan bu konuda haklıydı, Tuğrul bir anlığına duygularına yenik düşmüştü. Öfkeyle hareket etmişti.

“Kendime kızmadım mı sanıyorsun? Düşündüğümde söylediklerini birleştirdim ama ona neden aramızdaki en özeli anlattığını çözememiştim,” dedi itiraf ederek.

“Kendimi kaptırdım, bir an düşünmeden konuştum. Bunu ima etmemeliydim. Tek hatam bu, Tuğrul. Sen bana inansaydın bunları yaşamayacaktık.” Artık tüm sorularına cevap bulmuştu. Keşke o gece de böyle sakın bir şekilde onu dinleyebilmiş olsaydı. O zaman hiç böyle bir durumda olmayacaklardı. Ceyhan inatçı bir kızdı ve onun hassas noktalarına basmaktan kendini alıkoymuyordu. Annesi haklıydı, Ceyhan bunları ona yapabildiği için daha çekici geliyordu. Abisinin yemeğinde olanlar aklına üşüşürken şaka yollu bir şekilde cümlesini söyledi Tuğrul.

“Yenge hanım birilerini buldu mu?” Ceyhan sinirli bir şekilde güldü. Bu, Tuğrul’un canını acıtmış olmalıydı.

“Yenge hanım bizi biliyor ama o yemekten sonra ne düşündü, bilmiyorum. Burcu, abimin de bilebileceğini söyledi,” dedi omuzlarını silerek Ceyhan.

“Abinle aram fena değil artık. Tüm cesaretimi toplayıp konuşacağım döndüğümde.”

“Dur bakalım, konuştuk ama aramız düzeldi demedim.” Yine o inatçı tavrı üstündeydi ama Tuğrul onun bu üstünlük kurma çabasına izin verecekti. Alttan alacaktı her şeyi çünkü onu kaybetmenin ne olduğunu öğrenmişti.

“Daha ben konuşmadım. Seni dinledim.” Onu anlaması için kendi hissettiklerini Ceyhan da bilmeliydi.

“Sıra sende o halde.” Tuğrul bakışlarını bahçedeki bir noktaya dikti ve konuşmaya başladı.

“Söyledikleri doğru geldi çünkü seninle tanıştığımız gece bana onun canını acıtmak istediğini söyledin. Öfkeliydin, üzgündün ve söylediklerini gerçekleştirmek istemen doğal geldi ama bu tek taraflı değildi. Oradan gidebilirdim, gitmek istedim. Yapamadım... Çünkü seni o kahvecinin lavabosunda gördüğümde ben de farklı duygular hissetmeye başladım. Senden hoşlandım, kendimle bir savaşa girdim. Beni öptüğünde dahi gidecektim, kararlıyım ama ismimi söyledin, karşıma geçtin ve ben kendimi tutamadım.” Tuğrul, Ceyhan’a bir bakış attı ve onun sessiz kaldığını görünce anlatmaya devam etti.

“Evet, ilk başta pişman oldum dedim sana ama o suçluluk duygusunun verdiği bir histi. Komutanımın kız kardeşi olacağını bilemezdim.” Tuğrul onu komutanının odasında gördüğü an yaşadığı şaşkınlığı asla unutamazdı. Bu durum onu öylesine rahatsız etmişti ki suçlu gibi hissetmekten kendini alıkoyamamıştı.

“Ne yani, o gece bunu bilsen arkanı dönüp gider miydin?” dedi Ceyhan ve tek kaşını kaldırdı.

“Yüzde doksan ihtimalle.”

“Şu an biliyorsun ama yine de uzak duramıyorsun,” dedi Ceyhan meydan okuyan bir tavırla. Tuğrul’un şimdi bile kendini zor tuttuğunu görebiliyordu. Yakınında olmak, ona dokunmak istiyordu. Ceyhan tüm bunları vücut dilinden anlayabiliyordu.

“Olan oldu ama bu hislerimi değiştirmez. Şimdi bile o duygular hareket halinde.” Tuğrul hep üstü kapalı bir şekilde söylüyordu. Ceyhan normal bir şekilde ondan basit sevgi sözcükleri bekliyordu, şu an bile Tuğrul bu durumdan uzaktı.

“Peki bana ne zaman itiraf edeceksin o hislerini?”

“Bunlar itiraf sayılmaz mı?” Burcu’nun söylediği durum bu olsa gerek. Tuğrul gibi sadece meslek odaklı düşünen biri belki de bir ilişkinin dinamiklerini bilmiyor olabilirdi ama Ceyhan ona öğretmeye hazırdı.

“Bir noktada sayılır ama... Neyse çalışkan çocuk, artık dönsem iyi olur.” Saatine baktı ve çok geç olmadan evine dönebileceğini fark etti fakat hava her halükârda karanlık olacaktı.

“Bir yere gidemezsin, birazdan hava kararacak. Seni gönderemem,” dedi Tuğrul ciddi bir şekilde. Ceyhan itiraz etmek istese de şimdi Tuğrul haklıydı. Gece hiç tek başına uzun bir araba yolculuğuna çıkmamıştı. Şu noktada inat etmek saçma görünüyordu.

“Hem daha konuşmamız bitmedi, evimde kal ve konuşmaya devam edelim. Seni ailemle tanıştırmak istiyorum, izin olursa.” Bu konuyu tamamen unutmuştu Ceyhan. Şu an belki de evdelerdi ve oğullarının kız arkadaşıyla konuşmasına şahit oluyorlardı. Bir an konudan uzaklaşmak için işi şakaya vurmaya çalıştı.

“Tuğrul Bey ciddileşiyor.”

“Ciddileşmek istemez misin?” dedi Tuğrul kararlı bir şekilde gözlerine bakarken.

“Beni dinlemeyen biriyle mi?” Bu laf çarpma Tuğrul’u gerdi. Hâlâ bu tutumda olmasına inanamıyordu çünkü karşılıklı olarak birbirlerine hak verdiklerini düşünüyordu.

“Of, Ceyhan cezamı ver de çekeyim. Bundan böyle asla seni dinlememezlik yapmayacağım çünkü sonuçlarını gördüm. Hayatımda ilk defa kalbim kırıldı, duygularım canımı acıttı, kendimi çaresiz hissettim çünkü beni görmezden geliyordun.” Ceyhan şimdi bile o duyguları görebiliyordu gözlerinden. Daha fazla onu zorlamak istemedi ve elini tuttu.

“Ama bak buradayım, üç yüz kilometre yol geldim. İlk defa bu kadar uzak mesafeye arabamla tek başıma geldim,” deyince içi rahatladı Tuğrul’un. Gerçek de tam olarak buydu zaten. Şimdilik bu konu hakkında konuşmak istemiyordu, konuyu değiştirdi hemen.

“Adresimi nereden aldın?”

“İstihbaratı sağlam bir yerden.” Tuğrul, Timuçin’den aldığını adı gibi biliyordu ama sessiz kaldı. Ceyhan’ın, kardeşine ihanet etmesini istemese de Timuçin ile konuşacaktı.

“Arabanın içinde neden o kadar çok su vardı?” Ceyhan onun ne arabasının içine baktığını anlamamıştı ama asker olduğu için gözünden bir şey kaçmıyordu.

“Yolda kalıp sıcak ve susuzluktan ölmekten korkuyorum.” Tuğrul kahkaha atarken Ceyhan ona dik dik baktı.

“İssız bir yer değil ki yol her zaman kalabalık olur.”

“Sen erkeksin ama ben bir kadıyım. Trafikte kadın olmak çok zor.”

“Timuçin iyi dövüştüğünü söyledi. Allah var ya beni bile dövebilirsin, öyle bir potansiyelin var.” Gülme sırası bu kez Ceyhan'daydı.

“Yani babam bu konuda çok iyi. Bana güzel numaralar öğretti ama senin canını yakmak istemem. Gördüğüm kadarıyla fazlasıyla yakmışım. Ayrıca dediğim gibi magandalığı sevmem, sadece kendimi savunmak için öğrendim.” Tuğrul ona hayran bir şekilde bakarak gülümsedi. Sabah hiç böyle bir şeyin olacağını düşünmemişti, hiç beklemediği bir anda ve Ceyhan'ın bu cesur adımıyla her şey yoluna girmeye başlamıştı.

“Hadi, gel.” Tuğrul Ceyhan'ın elini tuttu ve daha dün gece yemeklerinin ana konusu olan kız arkadaşıyla bahçeye açılan kapıdan evin içine girdi.

Timuçin, abisi bahçeden çıktıktan sonra hemen harekete geçti ve pencere kenarından kuytu bir köşe bulup bahçeye baktığında, görevinin layıkıyla tamamlanmış olduğunu görünce mutlu bir şekilde gülümsedi. İkiliyi incelerken onların fazlasıyla tutkulu bir çift olduğunu rahat bir şekilde görebiliyordu, öpüşmelerini de görünce iyice emin oldu. Abisinin bu kadar kontrolsüz bir şekilde hareket ettiğine hiç şahit olmamıştı. Kendi kendine gülerken birden arkasından gelen ayak seslerini duydu.

“Sen neye bakıyorsun?” dedi annesi ve hemen yanında durdu.

“Abim ve kız arkadaşının öpüşmesini izliyorum.” Gerçeği utanmadan söylediğinde annesi keskin bir nefes aldı.

“Timuçin!” Annesi ona kızarken Timuçin gülmeyi sürdürdü.

“Oğlun hiç masum değil, anne. Bil istedim. Görünüşe bakılırsa abim de öyle.” Annesi kaşlarını çatmış bir şekilde ona baktı ama sonra bakışları abisi ve kız arkadaşının olduğu noktaya kayd.

“Hem sen dün *ben de torun istiyorum* dememiş miydin? Bence abim hiç vakit kaybetmeyecek.”

“Oğlumun masum olmadığını elbette biliyorum ama özel hayatları izlemeyi sevdiğini bilmiyordum. Ayrıca yetişkin insanlar bir başkasına zarar vermeden istediklerini yapmak konusunda özgürler.”

“Ben sadece yarattığım esere bakmak istemiştim.” Timuçin birkaç adım attı ve annesine göz kırptı.

“Bence masaya bir tabak daha koymalıyız.” Asuman Hanım dışarıya bakış atarken kızın hararetle bir şekilde konuştuğunu, oğlunun ise sakin bir şekilde onu dinlediğini gördü. *Kız buraya geldiyse aralarını düzeltmek istiyor* diye düşündü. Timuçin haklıydı, masaya bir tabak daha koymaları gerekiyordu ve Asuman Hanım bu durumdan son derece memnundu. Kuralcı ve katı olan oğlunun aşkla tanışması onu mudu etmişti.

Ceyhan ve Tuğrul içeriye girdiğinde onları Asuman Hanım ve Timuçin karşıladı. Annesi neşeli bir tavırla onlara bakarken en azından Ceyhan'ın çok fazla gerilmeyeceğini düşündü çünkü biraz emrivaki gibi olmuştu.

“Anne, seni Ceyhan ile tanıştırayım,” dedi Tuğrul yavaşça.

“Hoş geldin, Ceyhan seninle tanıştığıma çok sevindim.” Annesinin yanlarına gelişini ve Ceyhan'a sıcakkanlılık ile sarılmasını memnun bir şekilde izledi.

“Ben de çok mudu oldum.” Ceyhan ona gülümseyen kadına baktı. Sarı saçlarının uçları şu an şeker pembesi rengindeydi, gözlüğünün kemik çerçevesiyle uyumluydu. Kollarındaki sıra sıra takılmış bilekliklere baktığında annesinin biraz süslü bir kadın olması hoşuna gitmişti Ceyhan'ın. Aynı gördüğü resimdeki gibiydi.

“Tevfik dün bize biraz senden bahsetti.”

“Ben evde Tefvik, askeriyede Tuğrul’um,” dedi hemen açıklamaya çalışarak Tuğrul.

“Umarım hakkımda iyi şeyler söylemiştir. Bence üç T’nin yan yana gelmesi hoş olmuş.” Ceyhan neşeli bir şekilde gülümserken bu muzip tutumu Asuman Hanım’ın hoşuna gitmişti.

“Ben biraz zorladım onu, Ceyhan Hanım. Abim çok ketumdur, ağzından laf almak zordur.” Ceyhan yavaşça güldü Timuçin’in cümlesine.

“Çok tanıdık geliyor, abim ve babam da öyle. Yakında sen de öyle olursun.” Tam o anda duyulan havlama sesiyle odak noktaları değişmişti. Şans direkt Ceyhan’ın yanına geldi ve onu koklamaya başladı.

“Merhaba, Şans,” dedi Ceyhan gülümseyerek ve köpeğin kafasını okşadı. Tuğrul onun ismini hatırlamasına şaşırdı.

“Asuman yemeği...” Babası içeri girerken Ceyhan’ı görmesiyle cümlesini tamamlayamadı.

“Bir misafirimiz var,” dedi yavaşça. Ceyhan, fotoğrafta gördüğünde de benzetmişti ama şimdi karşısında canlı bir şekilde durunca kesinlikle Tuğrul’un babasına çok benzediğini düşündü.

“Baba, seni kız arkadaşım Ceyhan ile tanıştırayım.” Ceyhan inceleme altındayken kısa bir nefes aldı. Hiç böyle gerileceğini tahmin etmemişti. Dün hakkında ne konuştuklarını da düşünmeden edemedi. Önyargı yapabilirlerdi ve şu an ilk izlenim çok önemliydi.

“Hoş geldin, kızım,” dediğinde Tuğrul’un babasının bu sıcak yaklaşımı içini rahatlatmıştı.

“Hoş buldum,” dedi yavaşça Ceyhan ve gülümsedi.

“Seni merak etmiştik Asuman ile.”

“Tuğrul sizden biraz söz etmişti bana. Ben de sizinle tanıştığım için memnun oldum çünkü Tuğrul’u iyi yetiştiren ebeveynlerini yakından tanımak istiyordum,” dedi rahat bir tavrıyla, gerilmenin ona hiçbir yararı olmayacağını farkındaydı.

“Biz de seni yakından tanımak istiyoruz.” Babasının bu sıcak tavrıyla Ceyhan’ın daha da rahatladığını görebiliyordu Tuğrul. Aynı zamanda kendi içi de rahatlamıştı ama yemekte evlilik konusu açılmasını da istemiyordu.

“Peki, o zaman masamızı kuralım ve keyifli bir yemek eşliğinde sohbet etmeye başlayalım. Tevfik, Şans’ın mamasını ver, Timuçin ve Mustafa Kemal bana mutfakta yardım edin.” Annesi hızlı bir şekilde iş bölümünü yapmıştı fakat Ceyhan ortalıkta dikilmek istemiyordu. Bir işin ucundan tuttuğunda kendini daha iyi hissedecekti.

“Ben de yardım edebilirim,” dedi hemen.

“Sen yol yorgunusun, hemen hallederiz,” dedi Asuman Hanım gülümseyerek.

“Benimle gel,” dedi Tuğrul usulca ve Ceyhan onu takip etti. Birlikte büyük salona girmeden önce Tuğrul duvara monte edilmiş bir dolabı açtı ve Şans sesi duyar duymaz yanlarına geldi. Tuğrul mama kabını doldurduğunda iştahla mamasını yiyen sevimli köpeği seyretmeye başladılar.

“Hiç söylediğin gibi değil, oldukça enerjik,” dedi Ceyhan köpeği işaret ederek.

“Annem ona iyi bakıyor. Dün buraya geldiğimde canım sıkkındı, haliyle ev halkı bunu anladı ve konu açıldı öylelikle. Zaten herkes seni biliyordu.” Tuğrul yemeğe geçmeden önce ona bir açıklama yapmak istedi.

“Yalnız, annen ve baban beklediğimden çok daha samimiler.”

“Çünkü onları ilk kez kız arkadaşım ile tanıştırdım. Biraz heyecanlandılar,” dedi Tuğrul ve güldü.

“Evdeki Tevfik Tuğrul’u keşfetmek için sabırsızlanıyorum.” Tuğrul yavaşça başını sallayarak onayladı.

Birlikte yemek masasına döndüklerinde masa neredeyse hazırды. Yolculuk Ceyhan’ı yormuştu ve şu an fazlasıyla acıkmıştı. Fakat hesaba katmadığı bir şey olmuştu; masada enginar vardı. Ceyhan hiç sevmezdi. Masaya oturdu ve tamamen sağlıklı görünen yemeklere baktı. Tuğrul yanına oturmuştu ve karşısında Timuçin vardı.

“Tek başınayken yiyemiyordum diyordun. Artık bahanen yok,” dedi Tuğrul kısık sesle. Ceyhan bir şey diyemeden tabağını aldı ve masadaki yemeklerden koyup ona bir tabak yaptı.

“Hepsini yiyemem ki.” Neredeyse tabağına her şeyden koymuştu ve biraz gözünü korkutmuştu bu görüntü.

“Annem lezzetli yemekler yapar, bakma profesör olduğuna.” Annesine bakıp göz kırptı Tuğrul. Annesi gülümseyerek bakışlarını Ceyhan’a yöneltti.

“Sen Tevfik’e bakma, formunu korumak istemeni anlıyorum çünkü ben de korumaya çalışıyorum.” Ceyhan yavaşça başını salladı ve kendini gülümserken buldu. Kadının doğal bir neşesi vardı ve bunu etrafına yaydığı için istemsizce o etkiye kapılıyordu.

“Formu bozacak bir şey göremiyorum, gayet dengeli bir tabak hazırladım.” Tuğrul kendini savunurken Ceyhan tabağa baktı ve enginar hariç diğer yemekleri yiyebileceğini fark etti.

“Oğlum ile nasıl tanıştınız, Ceyhan?” Tuğrul’un babasının sesini duyduğunda şaşırdı ama merak etmeleri çok normaldi çünkü Tuğrul’un pek detay vermediğini düşünüyordu.

“Bilgisayar mühendisiyim, yüksek lisansımda güvenlik yazılımları çalıştım ve o alanda ilerledim çünkü işimi gerçekten çok sevmeye başlamıştım. Tuğrul ile de doktora projem vasıtasıyla tanıştım. Abim, Tuğrul’un filo komutanı ve ona mühendis olarak Tuğrul önerilmiş. Birlikte başarılı olduğuna inandığım bir proje yaptık. Kısa bir süre sonra kullanım onayı haberini alırız diye düşünüyorum,” dedi hızlı bir şekilde özetleyerek.

“Kitaplara konu olacak bir tanışma hikâyesi,” dedi Timuçin. Onun enginar yiyişine baktı Ceyhan bir yandan. Hepsi de gerçekten severek yiyorlardı, ister istemez tadını merak etti.

“Abin benim üst devremdeydi. Ben birinci sınıfken o dördüncü sınıftı. Yalnız söyleyeceklerimi yanlış anlama ama çok gençsin,” dedi Tuğrul’un babası biraz çekinerek.

“Abimle aramda yirmi iki yaş var. Benden başka kardeşi yok. Ben çok sonradan olmuşum.” Bu konu çoğu zaman Ceyhan’ı geriyordu çünkü insanlar bunu çok tuhaf karşılıyorlardı.

“Annenin cesaretine hayran kaldım doğrusu, keşke ben de o kadar esur olsaydım,” dedi Asuman Hanım gülümseyerek.

“Babam hep bir kız çocuğu olsun istemiş. Kara Harp Okulundan mezun olduktan sonra evlenmişler annemle. Uzun yıllar terörle mücadele kapsamında doğuda görev yapmış ve evden çok ayrı kalmış.”

“Tuğgeneral Cihan Hasipek... Baban hakkında öğrenciyken çok şey duydum.” Ceyhan gülümsedi ve yavaşça başını salladı. Babasından böyle saygıyla bahsetmeleri her zaman hoşuna giderdi.

“Umarım sağlıkları iyidir.”

“İyiler, çok şükür yaşlarına inat fazlasıyla dinçler. Kendilerine çok iyi bakıyorlar.” Ceyhan kararını verdi, bıçağıyla enginarı kesti ve küçük bir parça aldı. Çiğnemeye başlarken tadının kötü olmadığını hatta oldukça lezzetli olduğunu fark etti. Daha önce yediği enginarlara hiç benzemiyordu.

“Ceyhan Hanım, siz de enginar sevmeyen tayfadan mıydınız?” Timuçin ona eğlenerek bakarken tepkilerini görmüş olmalıydı.

“Evet,” dedi utanarak.

“Annemin enginarı diğerlerine benzemez. Serdar bile yiyorsa olay bitmiştir,” dedi Tuğrul gülerek.

“Çok lezzetli gerçekten elinize sağlık. Ben biraz şaşırdım çünkü hiç sevmem ama tabağımdaki enginar lezzetli.”

“Afiyet olsun,” dedi Asuman Hanım kocaman gülümseyerek sonra bir şey hatırlamış gibi yüz ifadesi ciddileşti. “Tevfik, söylemeyi unutuyordum az kalsın. Moda eviyle konuştum, bana birkaç katalog attılar. Sana göndereyim de Verda baksın. Bence güzel parçalar vardı,” dedi Asuman Hanım oğluna heyecanlı bir sesle.

“İyi olur, anne. Serdar bayağı sıkıntılıydı.”

“Özel bir gün sonuçta, içine sinen kıyafeti giymek istemesi çok normal.” Ceyhan konunun gelinlik olduğu anladı ama bir şey demedi.

“Nurten’e de söyledim hatta, her şey hazırmış çok memnun oldu aradığım için. Ne zamandır da görüşmüyoruz, özledim.” Tuğrul’un ailesi daha modern, Serdar’ın ailesi daha geleneksel bir aileydi ama bu iki aile oğulları vasıtasıyla çok iyi anlaşmıştı.

“Altınızda arabanız var, istediğiniz zaman ziyarete gidebilirsiniz. Bilirsin, Nurten teyze misafir ağırlamayı çok sever,” dedi Tuğrul hemen.

“Doğru diyorsun da Şans’ı pansiyona bırakmak istemiyoruz.” Tuğrul bu detayı unutmuştu.

“Onu unuttum bir an.”

“Vay be, Serdar abi de damat oluyor. Gerçi o lisede çapkındı demiştin,” dedi Timuçin hatırlayarak.

“Yani biraz öyleydi ama Verda ile tanışınca her şey değişti.” Ceyhan bakışlarını kaldırınca Tuğrul’un ona bakmakta olduğunu fark etti.

“Liseden mi tanıyorlar?” dedi Ceyhan merak ederek.

“Hayır,” dedi Tuğrul ama Ceyhan’ın ne düşündüğünü merak etti. Sanki farklı bir şey söyleyecek gibi duruyordu. Tuğrul konuşmasını ister gibi başını oynatınca Ceyhan anlatmaya başladı.

“Abim ile yengem lisede tanışmış. Yengem kardeş kız lisesindenmiş abim de Işıklar’dan.”

“Yengene yazık olmuş, efsaneye göre Işıklar’ın erkekleri pek yüz vermezmiş bu kızlara.” Ceyhan yavaşça güldü çünkü dedikleri doğrudu Timuçin’in.

“Efsane kesinlikle gerçek.”

“İşte ya diyorum kimseye inandıramıyorum. Işıklar mezunu olup da ego kasmayan bir tane adam görmedim,” dedi Timuçin sitem eder gibi. Tuğrul kardeşine bakıp kahkaha attı.

“Dünyanın en iyi liselerinin arasında olduğu için olabilir mi?”

“Canım benim, ben de fen lisesi mezunuyum ve Hava Harp Okulunu Türkiye derecesiyle kazandım,” dedi Timuçin meydan okuyan bir sesle. Şu an Timuçin de biraz egolu duruyordu.

“Sen modern egoistsin de ondan böyle düşünüyorsun. Şanlı yuva-
ma asla laf ettirmem. Yemeğini ye ve kapa çeneni,” dedi Tuğrul sert bir şekilde.

“Üst üste ceza alırken de böyle düşünüyor muydun acaba?” Ceyhan iki kardeşin atışmasını oldukça eğlenceli bulmuştu.

“Kendi hatamdan değil, Serdar’ı koruduğum için aldım o cezaları.”

“Bizim oğlanlar böyle biraz, atışmadan duramazlar,” dedi Asuman. Anım, Ceyhan’a bakarak.

“Önemli değil, Tuğrul’u doğal ortamında çok merak ediyordum.” Masadaki herkes gülerken tek gülmeyen Tuğrul’dur. Ceyhan’a baktı ve çarpık bir şekilde gülümsedikten sonra bakışlarını tabağına indirdi.

“Valla, Ceyhan Hanım abim doğal ortamında bile çok kuralcıdır.”

“Timuçin bana *hanım* demeysen sevinirim. Artık resmi bir yerde değiliz.” Timuçin yavaşça başını salladı. Ceyhan tekrar yemeğine dönerken Tuğrul’un onu sessizce izlediğini görebiliyordu. Ona her ne kadar katı davransa bile günler geçtikçe ona olan özlemi artmıştı. O rüyayı görmese yine o tavırda ne kadar süre kalabilirdi bilmiyordu.

Geceye kadar istedikleri o mahremiyeti bulamamışlardı. Bu yüzden Tuğrul odada kalmak istemiyordu. Onu özlemişti ve bir dakika daha beklemeyecekti. Üzerini değiştirdi ve aynadan kendine baktıktan sonra odanın kapısına doğru yürüdü.

“Komutanım nereye? Uyku saatinizi mi esnetiyorsunuz?” dedi Timuçin alaycı bir şekilde. Onun bir yolunu bulup geceyi Ceyhan’ın yanında geçireceğini tahmin etmişti.

“Geleceğim, Timuçin. Uyu hadi!”

“Pek gelecek gibi durmuyorsun yalnız. Bence iş pişirmek için ev doğru yer değil,” dedi uyarısını yaparak.

“Kapat lan çenenil!” Timuçin yatağına otururken bu azarlamaya güldü. Tuğrul başka bir şey demedi ve odadan çıktı. Sessiz adımlarla aynı katta bulunan misafir odasına gitti, önünde durduğunda kapıyı çaldı. Ceyhan birkaç saniye sonra kapıyı açtığında içeriye girdi. Üzerindeki beyaz, askılı, saten üste ve kısa şorta baktı istemsizce. Hava çok sıcaktı ama bu görüntü ona daha da sıcak basmasını sağlamıştı. Titrek, heyecanlı bir nefes aldıktan sonra Ceyhan’ın yüzüne baktı.

“Nihayet yüzüme bakabildin,” dedi Ceyhan alaycı bir şekilde.

“Çok güzelsin, sana bakmaya doyamıyorum.”

“Yüzüm güzel değil mi?” Tuğrul onu kendini çekti, diğer eli hemen yüzünde dolaşmaya başladı.

“Gözlerine ayrı, inatçı dik burnuna ve beni her zaman yakmayı başaran bu dudaklarına ayrı hayranım.” Başparmağı yavaşça altdudağını okşadı ve Ceyhan o kontrolsüz çekimi tekrar hissetmeye başladı.

“Zekâna da çok hayranım ve hepsi bir araya geldiğinde bu dünyada başka benzerin bulunmuyor. Daha öncede söylemiştim. Her şeyinle sanat eseri gibisin.” Ceyhan yavaşça gülümsedi ama sonra gözlerinin içine bakıp içinden geçen cümleyi söyledi.

“Tuğrul... Seni özledim.”

“Ben de seni... çok özledim,” dedi Tuğrul gözlerini ondan ayırmadan.

“Bir daha asla öyle bir şey yapma, geri dönüşü olmaz.” Tuğrul dersini almıştı, bir daha asla öyle davranmayacaktı.

“Söz veriyorum öyle bir şey olmayacak.”

“Bir askerin sözüne güvenebilirim.” Tuğrul yavaşça başını salladı. Tüm vücudu ona ulaşmak istiyordu, kendini zor tutuyordu. İlk hamle Ceyhan’dan gelirken hem şaşırdı hem de ona hemen uyum sağladı. Dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde birbirlerini kavrarken Tuğrul’un elleri göğüslerini okşadıktan sonra aşağıya doğru indi. Genç kadının geceliğinin içine giren elleri çıplak karnını okşamaya başladı. Ceyhan’ın ağzı aralandığında dilini yavaşça içeriye soktu ve sanki daha önce hiç keşfetmemiş gibi ağzını diliyle tekrar keşfetmeye başlayınca ikisi de kendinden geçerek inledi. Ceyhan’ın elleri omuzlarında ve sırtında dolaşırken onu kendine bastırdı Tuğrul. Sadece bir anlık temasla birbirlerini kaybetmelerine artık alışmış gibiydiler.

Genç kadın cesur bir hamle yaptı ve Tuğrul’un diliyle yaptıklarını ona yapmaya başlayınca Tuğrul’un cevabı fazlasıyla yakıcı oldu. Göğüsleri sert bir şekilde kavranınca ağzından istekli bir ses çıktı ama bu ses Tuğrul’un ağzı içinde kayboldu.

Genç adam daha fazla kendini tutamadı ve Ceyhan’ı kucağına alıp yatağa taşıdı. Dudakları bir an bile ayrılmadı. Ceyhan’ı yatağa bıraktığında hemen üstündeki askıyı ve içindeki beyaz dantel sutyeni çıkarınca Ceyhan da onun üzerindeki spor atleti çıkardı.

Genç kadının belirginleşen göğüs uçlarına bakarken yavaşça gülümsedi.

“Benim için mi bu haldeler?” Ceyhan koyulaşmış gözleriyle ona baktı, hiç düşünmedi ve ellerini onun önü kabarık olan şortunun üstüne koydu. Tuğrul’un nefesi kesilirken Ceyhan ona meydan okuyan bir tavırla konuştu.

“Benim için mi bu halde?”

“Sen muhteşem bir kadınsın, fazla bir seçeneği kalmıyor.” Tuğrul dudaklarını ondan etkilenen göğüslere kaydırды ve Ceyhan’ın aralanan bacaklarının arasına yerleşti.

“Sessiz ol, yakalanmayı ikimiz de istemeyiz.” Ceyhan başını sallayabildi sadece. Tuğrul’un kısıcık saçlarını okşarken onun öpücüklerinden dolayı hareketsiz duramıyordu. Göğüs uçları emilirken kıvrandı ve Tuğrul’un bacaklarının arasına bastırđığı sertliğine doğru kaldırdı kendini ama bu, onu daha da kötü bir hale getirmişti. Bacaklarının arası kasılıp ona ayrı bir haz verirken, elleriyle ağzını kapattı son anda ve küçük çığlığını susturdu. Vücudunu bu şekilde yönetmesine hem sinir oluyor hem de büyük bir zevk alıyordu. Çünkü vücudu onun tek bir hareketinde bile kendini kaybediyordu. Tuğrul’un içindeki bir ses daha fazla ileriye gitmemesini söylüyordu. Kanı içinde alev gibi akarken kendini tutması şu noktada çok zordu ama bir yandan da yanlış gelmeye başlamıştı. Ceyhan çok cesur bir kadındı ve onun bu haline kapılmak zor değildi ki bu hali Tuğrul için fazlasıyla cezbediciydi.

Diğeri yandan düşündüğünde bu konu ile ilgili içindeki minicik ahlaki değeri onu etkilemeye başlamıştı. Ceyhan ona *birbirimizi arzulamamız kötü bir şey değil* demişti. Bu konuda haklıydı ama onun komutanının kız kardeşi olması Tuğrul’u etkiliyordu işte. Bazen bunu düşünemeyecek kadar kendini kaybetmiş oluyordu, şimdi ise o durumda değildi. Dudaklarını geri çekti ve nefes nefese kendini yatağı bıraktı. Hava çok sıcak olmasına rağmen onun teninin temasını istiyordu. Ceyhan’ı kendine doğru çekti ve genç kadın başını omzuna yasladığında elini tuttu.

“Neden kendini geri çektin?” Ceyhan’ın nefesi çıplak göğsüne vururken ona bunu nasıl açıklayacağını düşündü.

“Ceyhan ben... İçimdeki azıcık ahlaklı adam bunu doğru bulmuyor. Abinin saygısını daha yeni kazandım ve bu, aklımı kurcalıyor,” dedi dürüst bir şekilde.

“Ahlak sadece bundan mı ibaret? Birbirimizi seviyoruz ve sevişmek istiyoruz diye ahlaksız mı oluyoruz?” Ceyhan’ın bir anda böyle yükselmesi onu rahatsız etti. Söylediklerinde haklı olsa bile ona asıl hissettiklerini anlatmak istedi.

“Bunu sana net bir şekilde anlatamam, düşündüğün gibi değil. Bana hep üstlerime saygı duymam öğretildi. Şu an abine saygısızlık yapmış gibi hissediyorum. Ben onun emrinde olan bir askerim, abine hep

hayran olmuş biriym. Sanırım bu his yalnızca ona bizden bahsedince geçecek." Tabii ona bu kadar özel detayları veremezdi ama abisine açıldığı an en azından ona bir söz vermiş gibi de olacaktı. İlişkileri boyut atlayıp ciddileşecekti.

"Biz diyorsun, daha ağzından sevgi sözcükleri bile duyamıyoruz Tuğrul Bey." Bunu duyunca gerginleştiğini hissetti Tuğrul. Neden onun gibi rahat açılmadığına anlam veremiyordu çünkü hislerinden artık emindi.

"Az önce sana kapılmış olmam da bunun bir göstergesi değil mi?" dedi tepkisini ölçmek ister gibi. Ceyhan ise asıl gerçeği yüzüne yapıştırdı.

"İnsanlar birbirini sevmeden de sevişebilir." Tuğrul bunu biliyordu ama yaşadıkları aynı şey değildi.

"Bu kadar arzuyla yapabilirler mi?" dedi üsteleyerek.

"Yemek yememi umursuyorsun, kendimi yormamamı istiyorsun sonra eski erkek arkadaşımı kusanıp onu dövüyorsun..." Tuğrul hemen itiraz etti çünkü o adamın kusanılacak bir yanı yoktu asla.

"Onu kuskanmadım, ileri geri konuştu diye vurdum. Orada seni korumak istedim. Kimse o şekilde özel hayatını sorgulayamaz." Ceyhan sanki onu duymamış gibi konuşmaya devam etti.

"Telefonumu açmadım diye evime geldin. İnsanlar bazen birbirini sever ama yeteri kadar çaba göstermezler. Bence sen aynı zamanda çaba harcayan da birisin." Tuğrul, Ceyhan'ın ne yapmaya çalıştığını anlasa da bir türlü kendini buna hazır hissetmiyordu. Evet, Ceyhan'ı seviyordu, hayatında hiçbir kadına bu kadar ilgi duymamış, kendini bu kadar yıpratmamıştı. Ceyhan ona kötü sözler söylese dahi bunu sineye çekebilmişti. Başkası olsa bir daha asla yüzüne bakmazdı. Ceyhan onun için farklıydı.

"Neden ikna olmuyorsun o zaman?"

"İkna olmak değil sorun, hissetmek de önemlidir. Hissettiriyorsun beni sevdiğini ama söyleyemiyorsun. Belki de daha hazır değilsin. Bu içten gelerek yapılmalı, zorlamayla değil. Sanırım bu yeni duygulara alışman için zamana ihtiyacın var. Bir nevi taş devrinden modern dünyaya adım atmış gibisin." Tuğrul yavaşça güldü ve Ceyhan'ın saçlarını okşadı.

"Ben öyle değilim ama..." Ellerini sıktı ve gözlerini Tuğrul'un gözlerine çevirdi, yavaşça itirafını gerçekleştirdi Ceyhan.

“Seni seviyorum, Tefvik Tuğrul. Beni kızdırsan da bazen kırıcı olsan da seviyorum. Biraz da ukalasın ama onu da mesleğine veriyorum.” Tuğrul gülümsese dahi kendini kötü hissediyordu. Ona rahatça aynı şekilde karşılık vermek istese de bunu yapamıyordu. Zorladı kendini, söylemek istedi ama bunu başaramadı. Ceyhan onun sessiz kalmasına hazırlamıştı kendini ve beklediği gibi de oldu. Tuğrul bunu aşacaktı biliyordu, o zaman istemediği kadar o cümleyi duyacaktı.

“Aileni sevdim, annen ve baban çok sıcakkanlı davrandılar. Abimin yemeğinde dediklerinin doğru olduğunu gördüm. Ayrıca Serdar gibi çapkın olmaman da hoşuma gitti.” Tuğrul güldü ve onun saçlarına bir öpücük bıraktıktan sonra belindeki elini sıkılaştırdı. Ayrıca konuyu değiştirdiği için de minnettardı.

“Okula sırf kızlarla konuşmak için telefon sokardı. Cezamın çoğu buna göz yummamdan kaynaklanıyor,” dedi Tuğrul iç geçirerek.

“Arkadaşlığınız çok güçlü.”

“Bu odada ikimiz çok kaldık. Ben hafta sonu tatillerinde lisedeyken onların evinde kalırdım. Serdar zaten Bursalı, ailesi orada yaşıyor. O da yaz tatillerinde bizde kalırdı. Aynı okuldaki gibi böyle bu odada kalırdık. Timuçin bir gün Serdar’ı kıskandı ve ağladı.” Tuğrul güldü ama Ceyhan ciddi bir şekilde cevap verdi.

“Çocuğu aranız almazsanız öyle olur tabii. Kıyamam...”

“Okuldan gerçek dünyaya adım atmak kendini farklı hissettiriyor. Oradan birinin yanında olmasını istiyorsun, o da böyle mi hissediyor diye görmek için. Timuçin hep bana hayran oldu. Nasıl abin benim idolümse, Timuçin’in de idolü benim. Bunun için benden daha şanslı çünkü sağ elini kullanıyor ve yükseklik korkusu da yok.” Daha şimdiden Tuğrul’un kardeşine olan güvenini görebiliyordu Ceyhan. Ayrıca Timuçin sandığından daha eğlenceli biriydi.

“Yalnız sana çok güzel karşı çıkıyor. Seni gıcık etmesi çok hoşuma gitti.”

“Demek öyle... Sen yorulmamışsın sanırım.” Bu gözdağı veren cümleye güldü. Belli ki artık uyumasını istiyordu.

“Yoruldum tabii ama sanırım seninle bu tarz çok zamanımız olmuyor ve ben de bu zamanı seni tanıyarak geçirmek istiyorum.” Tuğrul doğruldu ve ona baktı ciddiyetle.

“Böyle birlikte geçireceğimiz çok zamanımız olacak. Buraya kadar geldin ve seni bırakmak istemiyorum. Yarın buradan gitmeni de istemiyorum. Her şeyden önce bir tatili hak ettin. Kal, birlikte tatil yapalım. Umarım bunun için vaktin vardır,” dedi istekli gözlerle ona bakarak. Eğer yanında kalıp tatil yaparsa harika olurdu onun için.

“Vaktim var ama... Yanımda pek fazla bir şey getirmedi.”

“Ne ihtiyacın varsa alırız.”

“Ailenin hoşuna gitmez belki,” dedi Ceyhan küçük korkusunu söyleyerek. Evet, ona sıcak davranmışlardı ama evlerinde üç, dört gün kalmak başka bir konuydu.

“Aksine hoşlarına gider çünkü onlar da seni tanımak istiyorlar. Kal ve birlikte doğanın tadını çıkaralım. Seni harika yerlere götüreceğim.” Tuğrul gözlerine öyle istekle bakıyordu ki onu kırmak istemiyordu. Haklıydı, tatil yapmayı hak etmişti. Onun için sıkıntılı bir sene olmuştu. Abisi muhakkak onu arayacaktı, bu yüzden bir yalan uydurması gerekiyordu.

“Bana böyle sarılıp uyutacaksan kabul ederim,” dedi cilveli bir şekilde.

“İstedığınız bu olsun, Ceyhan Hanım. Daha fazlasını yaparım.” Ceyhan gülümsedi ve başını ona yasladı.

“Sanırım şimdi yorgunluk çöktü.” Tuğrul alnına bir öpücük bıraktı.

“Seni kollarımda uyutmayı seviyorum, Ceyhan. İyi ki geldin.” Gözlerini mutlulukla kapattığında onu terleten sıcaklığı görmezden geldi. Ona yaslanan tenin verdiği güzel hisle uykuya daldı.

Tuğrul sabah her zamanki saatte ona sarılan bedeninin sıcaklığıyla uyandı. Ceyhan başını boynunun girintisine, ellerini ise göğsüne yaslamıştı. Tuğrul'un bir eli sahiplenici bir şekilde Ceyhan'ın kalçasını kavramış, diğer eli ise sırtında duruyordu. Dün gece tam zamanında durmuştu ama şu an bu şekilde uyanmak Tuğrul için kolay değildi. Özellikle de göğüsleri ona böyle yaslanmışken. Yavaşça onu yastığa yurdu uyandırmadan. Yüzüne düşen saçları nazikçe geriye itti ve onun gevşemiş olan güzel yüzüne baktı. Dün gece ona yemekte takılmasını hatırlayınca gülümsedi. Normal şartlarda Tuğrul böyle çıkışlardan hiç hoşlanmazdı ama ona kızamıyordu. Ceyhan en nefret ettiği şeyleri yapsa bile kızamazdı çünkü onu seviyordu. Nasıl Serdar ağlayan kadınlardan nefret ettiği halde sulu gözlü Verda'yı çok seviyorsa Tuğrul için de aynı durum geçerliydi.

Dün gece onun üzerinden çıkardığı sutyeni ve askulu üstü aldı. Sabahları çok serin olurdu. Birazdan odadan çıkacağı için Tuğrul onun giyinmesini istiyordu yoksa üşüyeceğini biliyordu. Saçlarını okşadı ve yavaşça seslendi.

"Ceyhan... Ceyhan..." Genç kadın gözlerini araladı sonra tekrar kapattı. Tuğrul onun bu sevimli haline gülümseyerek baktı.

"Hadi üzerini giyin!" Ceyhan tekrar gözlerini açtı ve ona anlamsız bir şey söylemiş gibi baktı. Kısık gözleriyle ona tatlı tatlı bakarken

Tuğrul dayanamadı ve eğilip onu öpmeye başladı. Ceyhan'ı belinden kavrayıp kucağına alırken, bu sefer onu uyandırmayı başarmıştı.

"Günaydın," dedi Tuğrul geri çekildiğinde. Ceyhan onun mutlu yüzüne bakarken böyle bir uyandırılma beklemiyordu.

"Günaydın." Elleriyle Tuğrul'un yüzünü kavradı ve bu sefer Ceyhan onu öpmeye başladı. İlk başta tatlı başladı öpücük ama sonra gitgide ateşli bir hale geldi. Tuğrul onu belinden tutarken birden elleri daha aşağıya kaydı ve kalçalarını kavrayarak sıktı. Ceyhan ona daha da yaklaşmak için kollarını Tuğrul'un boynuna doladı. Tüm iradeleri uçup giderken Ceyhan tekrardan yatağa yatırıldığını hissetti. Tuğrul'un dudakları dudaklarından ayrıldı ve çenesinden boynuna doğru küçük öpücükler kondurmaya başladığında Ceyhan gülümseyerek gözlerini kapattı. Onunla bu özel hisleri yaşamayı çok seviyordu. Özellikle şu an göğüslerine yaptığı sahiplenici okşamalar onu çok etkiliyordu. Buna öpücükler de eklenince ağzından çıkan seslere engel olamadı. Dilinin okşayışları ve dudaklarının baskısıyla onun altında kıvrandı. Tuğrul'un eli ansızın bacaklarının arasına geldi ve onun için yanan parçasını okşadığı an Ceyhan kendini tutamadı ve son anda sesini bastırdı. Tuğrul elleriyle ona tatlı bir işkence yaparken daha fazlasını istiyordu ama istediği gerçek olmadı. Tuğrul üzerinden çekildiğinde, ona kaşlarını çatarak baktı.

"Bu iki oldu, Tuğrul eğer bir daha böyle olursa asla bana dokunmana izin vermem," dedi sert bir şekilde. Tuğrul bakışlarını kaçırdı suçlu biri gibi.

"Kızma bana, benim için çok mu kolay sanıyorsun! Canım nasıl ya-
nıyor bir bilsen." Ceyhan onun şortunun önüne baktığında ne demek istediğini anladı ve sinirli bir şekilde güldü.

"Öyle dayanılmaz görünüyorsun ki seni ne kadar öpsem, okşasam yine doyamıyorum. Amacım minik bir öpücüktü ama o ölçüyü tutturamıyoruz." Ondan uzak durmak istese bile yapamıyordu. Yanağına düşen bir tutam saç hemen parmağıyla çekti Tuğrul. Ceyhan ciddi bakışlarını Tuğrul'un gözlerine sabitledi.

"Ben de seni öpmek, okşamak istiyorum ama bana sıra gelmiyor." Onun bu kadar net ve cesur konuşması Tuğrul'un hem hoşuna gitti hem de oldukça heyecanlandırdı. Onunla tanıştığı gece Ceyhan *ben de*

sana doyabilir miyim dediğinde bunu yapmasına izin vermişti. Gövdesine ve karnına kondurduğu öpücükleri, dil darbelerini ve ısırıkları iyi hatırlıyordu. O anlardan fazlasıyla zevk almıştı çünkü hiçbir kadının ondan böyle bir talebi olmamıştı.

“Bu gidişle *evlenmeden olmaz* diyeceksin bana,” dedi Ceyhan, Tuğrul sessiz kalınca.

“Ceyhan... Seninle öyle sevişmek istiyorum ki... Kendimi çok zor tutuyorum ve biraz daha burada kalırsam Timuçin spor boyunca bana takılıp kafamı sikecek ama bak hâlâ yanıdayım. Gidemiyorum işte, kalmak istiyorum,” dedi çaresizliğini anlatarak. Bu tutumunu ne kadar devam ettirebilirdi, bilmiyordu ve kendisine de bu konuda güvenemiyordu.

“İyi olmuş, böyle yarım bırakmanın cezasını çekersin öylelikle. Ayrıca cezamı ver de çekeyim demiştin. Bunun için bir şey düşüneceğim.”

“Böyle bana karşı gelmen, bu konuda ateşli ve cesur davranman bile beni etkiliyor ama farkında değilsin.” Tuğrul Ceyhan’ın ellerini kavradı ve yavaşça yattığı yerden doğruldu.

“Farkındayım, bilerek yapıyorum çünkü senin köşeye sıkışmanı izlemek çok eğlenceli.” Tuğrul gözlerini kısıp ona baktı.

“Ah, öyle mi? Ben de seni köşeye sıkıştırmak istiyorum. Sana söz veriyorum bir gün geceden sabaha kadar seninle bambaşka şekillerde sevişeceğim ve o zaman beni yorulduğun için yataktan atmak isteyeceksin.”

“Şu an düzenli spor yapmayışım önceden yapmadığım anlamına gelmez. Oldukça dayanıklıyım. Dene bakalım,” dedi Ceyhan kendinden emin bir şekilde. Tuğrul güldü, onun üstünü giymesine yardım etti. Sutyenin kopçasını taktı ve askılı üstü kollarından geçirdi.

“Bir saate geleceğim. Daha önce uyanırsan aşağıya inmekten çekinme.” Ceyhan yavaşça başını salladı ve kendini yatağa bıraktı. Tuğrul gitmeden önce alnına bir öpücük kondurdu. Odadan hiç çıkmak istemese bile çıkmak zorunda kaldı.

Koridordan yavaşça yürüyerek geçti ve sessizce kendi odasının kapısını açtı. İçeriye girdiğinde Timuçin’in çoktan giyinmiş olduğunu gördü. Akıllı saatini bileğine takarken abisine bakıp sırttı.

“Oo, komutanım bir an hiç gelmeyeceksiniz sandım,” dedi ona takılarak.

“Geldim işte, Timuçin.” Hemen dolabına giderek yeni bir tişört ve spor bir şort çıkardı.

“Ben banyoya girersin sanmıştım ama...” Tuğrul onun ima ettiğini anlayınca burnundan solumaya başladı.

“Aklına sadece bu mu geliyor? Onunla *uyumak* istemiş olamaz mıyım?” dedi ters ters bakarak.

“Yani dün sizi görmesem evet, öyle düşünebilirdim ama bence sakın bir çift değilsiniz.” Timuçin ayağa kalktı ve eğlenerek abisine baktı.

“Aferin, Timuçin sen gizlice mesajlarıma bak sonra da özel hayatım hakkında yorum yap, bir de izle. Başka ne saymam lazım? Ah, tabii Ceyhan’a ev adresini verdiğini unuttum.”

“Bak, sevgilinle uyumanı sağladım. Teşekkür edeceğine kızıyor musun? Ceyhan Hanım’a da pes diyorum,” dedi yalandan alıngan bir sesle. Spor için hazırdı ve bugün kendini fazlasıyla enerjik hissediyordu. Abisine böyle takılmayı da çok özlemişti. Abisi ona beklediğinden daha fazla malzeme veriyordu. *Ceyhan Hanım onu biraz değiştirmiş*, dedi içinden.

“Sana ihanet etmedi. Tahmin etmek zor değil.”

“Neyse zaman geçiyor, zaten geç geldin. Bu arada sadece uyumamışsınız çünkü dudakların kırmızı ve şiş.” Tuğrul şaşkınlıkla bakarken, Timuçin gülerek yanından geçti. Elleri dudaklarına gittiğinde hemen aynadan kendine baktı. Timuçin bu konuda haklıydı.

“Hava Harbiyeli Timuçin Türkdogan sizi aşağıda bekliyor, üsteğmenim,” diyerek odadan çıktı.

Ceyhan, Tuğrul gittikten sonra fazla uyuyamadı ve üzerini değiştirip aşağıya indi. Daha önce hiç ona yabancı bir evde kalmamıştı, kendini tuhaf hissediyordu. Merdivenlerden yavaşça inerken Asuman Hanım’ın masada oturmuş, konsantre bir şekilde bilgisayar ekranına baktığını gördü. Masada duran kahvesinden bir yudum içerken bile bakışlarını bilgisayardan çekmemişti. Ceyhan ses çıkarmamaya özen göstermişti

ama Asuman Hanım bakışlarını bir an ona çevirince pek de başarılı olmadığını gördü. Asuman Hanım ona gülümsedi ve Ceyhan da onun yanına doğru yürüdü.

“Günaydın, Ceyhancığım.” Ceyhan da gülümsedi ve aynı şekilde karşılık verdi.

“Günaydın, Asuman Hanım. Sizi böldüysem kusura bakmayın,” dedi telaşlı bir şekilde.

“Gel, yanıma otur,” dedi Asuman Hanım yanındaki sandalyeyi işaret ederek. “Sen de akademisyen sayılırsın.” Ceyhan onun dediğini yaparak yanına oturdu. Bilgisayar ekranına baktığında okuduğu şeyin bir tez olduğunu gördü.

“Klinikte mükemmel işler çıkarıyor. Çocuklarla arası harika ve onları korkutmadan işini yapıyor ama konu tezine geldiğinde aynı başarı yok. Onu çok seviyorum, ikinci şansını da iyi kullanamaması beni çok üzdü şu an.” Ceyhan onun mavi gözlerinin üzüntüyle kısıldığını gördü ve onunla böyle içten konuşması çok hoşuna gitti.

“Belki de hayatında iyi gitmeyen şeyler vardır. İsteyken sürekli meşgul olduğu için işine yansımıyor olabilir ama evine gidip bilgisayarının başına geçtiğinde kafasını meşgul eden durumlar açığa çıkıyordur.” Ceyhan’ın da zor zamanları olmuştu ve tüm o koşullardan sıyrılıp işe odaklanmak ona iyi gelse bile eve gittiği anda o sorunlar tekrar ortaya çıkıyordu.

“Öyle mi dersin?” dedi Asuman Hanım ona bakarak.

“Sizin açınızdan ne önemli bilmiyorum, işinize karışmak istemem. Klinikte iyi olması sizin için daha önemli değil mi?” Biraz çekinse de Asuman Hanım onu onaylarcasına başını sallayınca rahatladı.

“Tabii ki öyle ama onu uzman yapmam için tezi de çok önemli. Daha önce gönderdiği daha kötüydü. Sanırım onu karşıma alıp konuşmalıyım çünkü gelecek vaat ediyor.” Onun destekleyen tavrı çok hoşuna gitti Ceyhan’ın. Asuman Hanım gerçekten farklı bir kadındı ve onunla tanıştığı için mutlu olmuştu.

“Bence çok şanslı, çoğu hoca ikinci kez bile şans vermiyor.” Asuman Hanım hafifçe gülerek ona baktı.

“Umarım rahat etmişsindir,” dedi konuyu değiştirerek.

“Ettim ettim, hiç merak etmeyin.” Ceyhan’ın gözleri ekrana kaydığında maildeki ismi okudu. *İclal Asuman Ata Türkdoğan*.

“ift isimli misiniz?” dedi şaşırarak.

“Evet, ailem ve arkadaşlarım hep beni İclal olarak bilir ama Mustafa Kemal için her zaman Asuman oldum. İkinci ismimi duyduğunda çok hoşuna gitmişti. Tevfik de ev dışında diğer ismini kullanıyor, annesinin geleneği gibi oldu.”

“Ne güzel, hep iki ismimin olmasını istemiştim.”

“Bence ismin tek başına yeterli ve çok güzel. Kim koymuş adını?” Ceyhan hafifçe güldü. Bu soru onu başka bir na götürdü.

“Tuğrul da ilk tanıştığımızda aynı soruyu sormuştu. Babam koymuş adımlı, bir komutanı ve kızı terör saldırısında şehit olmuş, kızının adı da Ceyhan’mış.” Asuman Hanım, Ceyhan’a anlayışlı bir şekilde baktı. Genelde insanlar duyduklarında sessizliğe brnrlerdı.

“ok anlamlı olmuş.” Ceyhan başını salladı ve anlık olarak girdikleri durgunluktan çıkarmak ister gibi Asuman Hanım neşeli bir şekilde konuştu.

“Kahve içmek ister misin?”

“ok isterim, zahmet olmazsa.” Asuman Hanım ayağa kalktığında, Ceyhan da kalkarak peşinden gitti. Mutfağa gittiklerinde içeriye dolan taze kurabiye kokusunu aldı. Kahve makinesinden Ceyhan’a kahve doldururken fırının uyarı sesi duyuldu.

“Kurabiyeler pişti. Birazdan bizimkiler gelirler.” Kahveyi Ceyhan’a uzattı ve Ceyhan da kahveyi alıp gülümsedi. şu an ona karşı hiç yabancılık çekmiyordu. Sanki yıllardır tanışıyorlarmış gibi bir samimiyet oluşmuştu aralarında.

“Teşekkür ederim.” Asuman Hanım fırından kurabiyeleri çıkarttı ve soğuması için başka bir tabağa koymaya başladı.

“Afiyet olsun.” Ceyhan hemen bir yudum içti ve kendini daha iyi hissetti. Bahçe kapısından bir çocuğun geldiğini gördü sonra. Asuman Hanım, Ceyhan’ın bakışlarını yönelttiği bahçeye dönünce küçük misamini gördü ve mutfağın kapısını açtı.

“Hoş geldin, Berk!” dedi neşeli bir şekilde.

“Anneannem oğlunu görmüş, Asuman teyze,” dedi çocuk heyecanlı bir şekilde.

“Evet, geldi ama şu an evde değil. On dakikaya gelir. Beklerken kurabiye yemek ister misin?” Küçük oğlan çocuğu yavaşça başını sallarken, Asuman Hanım buzdolabına doğru gidip dolaptan süt şişesini çıkardı. Bardağa süt doldurdu ve küçük bir tabak alarak birkaç tane kurabiye koydu. Küçük çocuk mutfak masasının önündeki sandalyeye oturduğunda Asuman Hanım süt ile tabağı çocuğun önüne koydu.

“Biraz sıcak, dikkatli ye,” dedi çocuğu uyararak ve sonra Ceyhan’a döndü.

“Tevfik ile tanışmak istiyor. O gelecek diye çok bekledi. Anneannesi yan komşumuz, ailesiyle tatile geldi,” dedi hemen durumu açıklayarak. “Berk uçakları çok seviyormuş, hatta geçende anneannesinin aldığı büyük uçağı bana gösterdi,” dedi çocuğa bakarak. “Büyüyünce pilot olmak istiyor.” Küçük çocuk hemen başını salladı.

“İnşallah olursun, Berk,” dedi Ceyhan gülümseyerek.

“Sen kimsin? Asuman teyzenin kızı mısın?”

“Tevfik abinin kız arkadaşı.”

“Sevgilisi mi?” Çocuğun bu şaşkın tavrına güldü Ceyhan. Kapının açılma sesini duyunca tekrar bahçeye baktı ama bu sefer yirmili yaşlarda görünen bir çocuk girdi içeriye. Burada komşuluk ilişkilerinin devam ediyor oluşu hoşuna gitmişti.

“Günaydın, Asuman teyze,” dedi kapının önüne gelmeden.

“Hoş geldin, Erencim, girsene içeriye,” dedi Asuman Hanım.

“Timuçin’i aradım ama telefonunu açmıyor.” Çocuk içeriye girdi ve ilk başta Berk’i sonra da Ceyhan’ı fark etti.

“Tevfik ve Mustafa Kemal ile birlikte koşuya gittiler. Birazdan gelirler,” dedi ama bakışlarını Ceyhan’ın üzerinden çekmedi.

“Annem onun için özel bir kahvaltı hazırladı. Timuçin’i özlemiş.”

“Ah, canım Gülay’ım, hep düşüncelidir.” Çocuk Ceyhan’a bakmaya devam ederken Asuman Hanım söze girdi.

“Okul nasıldı? Ben de seni çoktandır görmüyorum. Otur, biraz konuşalım.” Eren, Asuman Hanım’ın karşısına oturdu ve yavaşça konuşmaya başladı.

“Asuman teyze okul zor ya. Bu sene staja başlayacağım, biraz onun stresi var. Hastane daha da zor ve işin amelelik kısmı da var,” dedi Eren biraz sitem ederek.

“O her zaman var, canım. Sıkıntı yapma, halledersin. İlaç olayını nasıl yaptın?” Asuman Hanım bir anda ciddiyete bürününce ne olduğunu merak etmekten kendini alamadı Ceyhan.

“Altı ay önce bıraktım. Hocam istedi, tedavim tamamlandı ve daha iyiyim. Sanırım anksiyete ile baş etmeyi öğrendim. Eğer başarılı olursam uzmanlığımı psikiyatri üzerine yapmayı planlıyorum.”

“Başarılı olacaksın tabii. Hiç bütünlemeye bile girmeden geçmişsin, Timuçin öyle söyledi. Şüphe edecek bir durum yok.” Asuman Hanım bir an duraksadı çünkü Ceyhan’ın orada olduğu konuşurken aklına gelmemişti. Ceyhan da ikilinin konuşmasını bozmak istememişti.

“Seni Ceyhan ile tanıştırmayı unuttum. Tevfik’in kız arkadaşı.” Çocuk samimi bir tavırla başını eğip gülümsedi ve elini uzatınca Ceyhan da onun elini sıktı.

“Memnun oldum,” dedi hemen.

“Eren de Timuçin’in Serdar’ı. Ege Üniversitesinde tıp okuyor.”

“Ne güzel,” dedi Ceyhan. Demek ki Türkdoğan ailesi arkadaşlık yönünden güzel bir talihe sahipti, bu duruma imrenmeden edemedi Ceyhan.

Tam o sırada havlaması sesi duyuldu ve hep birlikte bahçeye baktılar. Şans içeriye girip hemen Asuman Hanım’ın yanına gitti.

“Hoş geldin, oğlum,” dedi Asuman Hanım köpeğe sevgiyle bakarak. Kapıda ilk görünen Timuçin oldu. İçeriye girince arkadaşını fark etti.

“Bestie’ hoş geldin,” dedi coşkulu bir şekilde.

“Seni kahvaltuya götürmeye geldim. Çabuk hazırlan. Annem seni özlemiş, özel olarak hazırladı.”

İngilizce’de kanka anlamına gelir.

“Aslan Gülay teyzem! O sevdiğim peynirli börekten de yaptı mı?”

“Yaptı yaptı, hadi!” Timuçin heyecanlı gözlerle arkadaşına gülümsedi.

“Hemen duş alıp geliyorum, on dakikaya.” Ceyhan’a baktı ve ne düşüneceğini umursamadan o cümleyi kurdu.

“Günaydın, yenge.” Ceyhan bir an ne diyeceğini bilemedi çünkü çok şaşırmıştı. Timuçin, Berk’e göz kırptı ve bir asker selamı gönderdi. Berk’ten de aynı şekilde karşılık aldı. Hızlı adımlarla merdivene yöneldikten sonra gözden kayboldu. Ceyhan, Tuğrul ve babasının konuşarak bahçeye girdiklerini görünce az önceki şaşkınlığını üzerinden attı. İlk önce babası sonra da Tuğrul girdi.

“Asuman paslanmışım valla. Bu iki oğlun beni mahverti.”

“Normal canım kaç yaşındasın, Mustafa Kemal,” dedi Asuman Hanım gülerek.

“Günaydın, kızım,” dedi sonra Ceyhan’a bakarak.

“Günaydın, Mustafa Kemal amca,” dedi ve Tuğrul’un babası ona içten bir gülümseme yolladıktan sonra yavaş adımlarla mutfaktan çıktı. Tuğrul, Ceyhan’a bakarken göz kırptı sonra da küçük çocuğu fark etti.

“Tevfik, seni Berk ile tanıştırayım.” Küçük çocuk Tuğrul’u görünce heyecanlandı ve utanarak bakışlarını kaçırdı.

“Senin jet ile olan fotoğrafını gördü ve kim olduğunu sordu. Seni öğrendikten sonra tutturdu Asuman teyze beni oğlunla tanıştı diye, ben de onu kırmadım. Berk de büyünce pilot olmak istiyor.”

“Öyle mi? Seninle tanıştığım için mutlu oldum, Berk,” dedi Tuğrul ve küçük çocuğa elini uzattı sıkması için. Çocuk elini sıktıktan sonra Tuğrul çocuğun yanına oturarak onunla konuşmaya başladı. Çocuğun heyecanla anlattıklarını dinleyen Tuğrul’u izledi Ceyhan. Çocuğa olan sıcak yaklaşımını çok sevmişti. En sonunda konuşmaları biterken Tuğrul çocuğa sarıldı, tekrar gelmesini söyledikten sonra çocuk mutlu bir şekilde evine döndü.

“Ne kadar hevesli, görüyor musunuz? Çok sevdim onun bu tutkusunu. İnşallah o da büyünce aramıza katılır,” dedi gülümseyerek.

“Bir şeyler biliyor gibi ama değil mi abi?” dedi Eren.

“Evet, modelleri öğrenmiş. Sen ne yapıyorsun? Doktor oldun mu?” Eren başını iki yana salladı hayır dercesine.

“Yok abi, dördüncü sınıf oldum. Daha okunacak üç sene, dört beş sene de uzmanlık için asistanlık var,” dedi hayıflanarak.

“Sizin işiniz de zor, Eren. Gerçi Timuçin de sen okulu bitirdiğin zaman ancak takar brövesini.” Eren başını salladı onu onaylayarak. Timuçin sanki onun hakkında konuştuklarını duymuş gibi hızlı bir şekilde merdivenlerden indi. Saçları hâlâ ıslak duruyordu ama birazdan sıcak çökeceği için hızlıca kururdu.

“Yakala bakalım şampiyon,” dedi ve Tuğrul’un telefonunu ona doğru fırlattı. Tuğrul da telefonunu havada yakaladı.

“Serdar abi aradı ama yetişemedim. Ben kaçır,” diyerek elini salladı.

“Görüşmek üzere,” dedi Eren ve ayağa kalkınca Timuçin ile birlikte bahçe kapısından çıktılar. Tuğrul hemen Serdar’ı geri aradı. Akşam ona gelinlik modellerinin olduğu kataloğu göndermişti.

“Günaydın devrem, aramışsın,” dedi Tuğrul telefon açılınca.

“Günaydın kardeşim, Verda birkaç modeli beğendi. Birazdan onu nöbetten alacağım. Dinlen öyle, kaçmıyor dedim ama dinlemedi gelip bakmak istiyor.”

“Tamam. Gelin, kardeşim.”

“Asuman teyzeye şahsi olarak teşekkür etmek istiyorum.” Tuğrul güldü yavaşça.

“Senin iş ne oldu?” Serdar sesinden mutlu olduğunu anlamış olmalıydı. Ona burada anlatamazdı, o yüzden kısa kesmek istedi.

“Şu an iyi,” dedi kaçamak bir sesle.

“Barıştınız mı?”

“Hıhı,” dedi Tuğrul hemen çünkü burada konuşmak istemiyordu.

“Tamam, konuşamıyorsun sonra anlatırsın.”

“Geline konuşuruz.”

“Görüşürüz.” Tuğrul telefonu kapattı ve annesine baktı.

“Birkaç model beğenmiş Verda, gelecekler bugün.”

“Ay, Serdar’ımı da çok özledim, görmüş olurum.” Annesinin bu coşkusuna güldü Tuğrul. Ceyhan’a ikinci kez göz kırptıktan sonra duş almak için odasına yöneldi.

Ceyhan, Tuğrul ile birlikte kıyafet almak için alışveriş merkezine gitmek istemişti Serdarlar gelene kadar. Tuğrul arabayı park etti ve Ceyhan’a baktı. Ceyhan ise gelirken çantasına attığı kutuya uzanıp içindeki gözlüğü çıkarttı.

“O gün benim yüzümden sinirlendin.” Gözlüğü gömleğinin cebine astı ve Tuğrul’a bakıp gülümsedi.

“Teşekkür ederim ama yeni bir gözlük almıştım. Artık senin aldığını takarım. Hatasını anlayıp özür dileyen insanları daha bir seviyorum. Sen benim hediyemi beğenmiş miydin?” dedi bakışlarını kaçırarak çünkü elbiseyi kötü geçen o gece vermişti ona.

“Evet, kendi elbisemden çok daha kaliteli bir parça almışsın. Şık ve asil duruyordu, giymedim takdir edersin ki... Sana çok sinirliydim.”

“Kesmediğine mutlu oldum. Üzerinde görmek isterim.” Ceyhan ilk cümlesine güldü. Evet, o gün bunu da yapabilirdi ama öfkeden daha çok, acıyı hissetmişti.

“Bir ara çıktığımızda giyerim.”

“Neler alacaksın?”

“Birkaç elbise ve iç çamaşırı almam lazım. Denize girmek için mayo... Aslına bakarsan çok uzun süre oldu kıyafet alışverişi yapmayalı. O kadar çalışıyorum ve kendimi yıpratıyorum, harcayayım ki bir işe yarasın.” Tuğrul daha önce bir kadını alışverişe götürmemişi. Bu onun için de bir ilk olacaktı.

“Burada kalman için ısrar eden bendim.”

“Sakin ödemeye kalkayım deme. Etrafta insanlar var diye lafımı esirgemem.” Ceyhan’ın tehdidine güldü.

“Peki, öyle olsun.” Tam arabadan inmek için kapıya uzandıklarında Ceyhan’ın telefonu çalmaya başladı. Ceyhan telefonuna baktı ve tahmin

ettiği kişinin aradığını gördü. Kalp atışları artarken kendini sakinleştirmeye çalıştı.

“Abim,” dedi ve derin bir nefes aldıktan sonra telefonu açtı.

“Merhaba abi.” Biraz gerilmişti çünkü az sonra yalan söyleyecekti.

“Merhaba Ceyhan, neredesin? Sabah evine uğradım ama yoktun.” Abisinin az da olsa endişeli olduğunu hissetmişti. Gitmeden önce haber vermesi iyi olabilirdi ama abisinin karşısında ne kadar iyi bir yalancı olabilirdi, bilmiyordu.

“Okul tatile girdi, biliyorsun. Biz de asistan arkadaşlarla birlikte bir kaçamak yapalım dedik. Şu an İzmir’deyim. Birkaç gün tatil yapıp geleceğim. Çok çalıştım, benim için yorucu bir sene oldu. Tatili hak ettiğimi düşünüyorum.” Biraz kendini öne sürüp abisinin ona hak vermesini istedi. Son cümleleri de yalan değildi, bu yıl onun için zor geçmişti.

“Tabii ki hak ettin, tadını çıkar ama gitmeden önce haber verebilirdin.” Buraya geliş kararını ani bir şekilde alınca, telefonla arayıp haber vermeyi de akıl edememişti.

“Evet, o konuda haklısın ama ani gelişti.” Bir an Tuğrul’a döndü çünkü Tuğrul dikkatli bir şekilde ona bakıyordu.

“Projen kullanım onayı almış, onu haber vermek için sabah evine uğramıştım.” Ceyhan coşkuyla güldü ve o an içine büyük bir rahatlama yayıldı. Başarmıştı, okuluna resmen bir öğretim üyesi olarak dönecekti. Sabah Asuman Hanım *akademisyen sayılırsın* demişti ama artık o tanım şu andan itibaren değişmişti.

“Sahi mi? Çok sevindim, abi!” Tuğrul’a baktı gülümseyerek, o da ona baktı ışık saçan bir şekilde ve sanki *başardın* der gibi boşta duran elini kavradı.

“Sana her zaman güvenim tam. Beni gururlandırdın.”

“Çok teşekkür ederim, bana yardım ettin.” Abisi kuvvet komutanı ile konuşmasaydı bu imkânı bulamayacaktı. Hatta Tuğrul ile de çalışamayacaktı.

“Hadi, tatilin tadını çıkar. Gelince de haber ver,” dedi abisi onu daha fazla rahatsız etmek istemiyor gibiydi.

“Yanına geleceğim dönünce. Görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedi Gürhan Yarbay ve o anda odasına giren Selçuk’a baktı düşünceli bir şekilde. Ceyhan asla haber vermeden il dışına çıkmazdı. Başka bir şey daha vardı.

“Selçuk, Tuğrul nereliydi?” dedi hemen damadına. Bunu neden merak ettiğine anlam veremedi Selçuk. Masaya yaklaşırken nedenini sormak istedi.

“İzmir Karşıyaka, komutanım. Neden sordunuz?”

“Yok bir şey, öyle aklıma geldi.” Selçuk komutanının yüzüne baktı, bir şeyler anlamak istedi ama komutanı tek bir açık bile vermemişti.

Ceyhan, Tuğrul ile birlikte alışveriş merkezine girdi ve mağazalara bakarken bir iç çamaşırı mağazası görünce önünde durdu.

“Buraya bakabilirim.” İçeride rengarenk çamaşırları görebiliyordu ve bu görüntü onu içine çekmişti.

“Peki, dışarıda bekleyeyim.” Tuğrul’un neden çekindiğini anlamadı, içeride erkekler için de bir reyon vardı.

“Neden gelmek istemiyorsun?”

“İçeride kadınlar var, bir erkek görmek onları rahatsız edebilir.” Ceyhan bakışlarını içeriye çevirdi ve yanında bir erkekle gezen kadını gördü.

“Pek rahatsız oluyor gibi değiller sanki. Hadi gel,” dedi ve elini tutup onu yürümeye zorladı. Birlikte mağazaya girdiklerinde Ceyhan hemen modellere göz atmaya başladı. Fazlasıyla çeşit vardı. Tuğrul’a yandan bakarken onun utangaç bakışlarına gülmek istedi. O kadar tatlı görünüyordu ki Ceyhan onu daha da fazla utandırmak istedi. Eline iki tane dantelden yapılmış takım aldı.

“Siyah mı, beyaz mı?” dedi ona göstererek.

“Sen seçsen daha iyi olur,” dedi Tuğrul ama takımlara bakmaktan da kendini alamadı.

“Hangisini üzerimde daha çok beğenirdin?” İkisi de cesur parçalardı ve Tuğrul iç çamaşırlara bakarken gözlerinin büyümesini eğlenerek izledi Ceyhan. Tuğrul yanı başına geldi ve kulağına eğildi yavaşça.

“Çok fenasın, biliyor musun?”

“Dün gece yanıma geldin ve diğer geceler de yanımda uyuyacağına dair söz verdin. O yüzden senin de söz hakkın olmalı diye düşündüm,” dedi Ceyhan masum bir şekilde ama Tuğrul çoktan onun ne yapmaya çalıştığını anlamıştı.

“Beyaz olsun o halde, seni ilk gördüğümde de üstündeki çamaşırlar beyazdı. Ayrıca üstünde görmek için sabırsızlanıyorum.” Tuğrul kasten parmağını neredeyse ip kadar ince olan külotun kenarında gezdirdi. Ceyhan onun tuzağına düşmediğini görünce kendini gülümsemekten alamadı. *Bu adamı çok seviyorum, sürprizlerle dolu,* diye geçirdi içinden. Ceyhan siyah olanı da almak istedi ve baktıkça aslında bir alışverişe ne kadar da ihtiyacı olduğunu fark etti çünkü rengarenk olan çamaşırlar çok hoşuna gitmiş, dolabında hiç bu renklerde çamaşırının olmadığını fark etmişti. Belki de değişen hayatından komple tüm eskileri de çıkarması gerekiyordu. Elindeki sepeti dolarken en son bikinilere baktı ve ipli bir modeli beğenip onu da ekledi.

“Tamamdır,” dedi Tuğrul’a gülümseyerek. Kasaya sepetini koydu ama ödeme işleminde Tuğrul ondan önce davrandı ve kredi kartını temassız işlemde kullandığını gördüğünde ona kızarak baktı.

“Sana ne demiştim!” dedi öfkeli bir şekilde.

“Giyerken beni hatırlamanı istiyorum.” Kasiyerin yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi ve gözlerini kaçırdı. Yavaşça torbayı Ceyhan’a uzattı.

“Bunu sonra konuşacağız,” diyen Ceyhan kâğıt torbayı eline aldı. Mağazadan çıktıktan sonra da direkt konuşmaya başladı.

“Ödemene ihtiyacım yoktu, en az senin kadar fazla kazanıyorum. Ben çift maaş alıyorum ve ikisi de fazlasıyla dolgun.”

“Hediye aldım say. Sana hediye alamaz mıyım?” dedi yalandan alıngan bir tavırla.

“Alabilirsin ama böyle değil.” Tuğrul sanki söylediklerini duymamış gibi eğildi ve Ceyhan’ın kulağına fısıldadı.

“Akşam kırmızı olanı giyebilirsin mesela. Onu çok beğendim,” dedi cüretkâr bir sesle.

“Pislik,” dedi Ceyhan ve Tuğrul’a vurduğunda onun güldüğünü gördü.

“Birkaç elbise almam lazım, tabii bir de güneş kremi.”

“Tamam, o zaman çabuk olalım,” dedi Tuğrul saatine baktığında. Eve geç kalmak istemiyordu.

Eve geri döndüklerinde Ceyhan hemen aldıklarını yıkamak için çamaşır makinesinin yerini öğrendi ve kıyafetlerini makineye attı. Asuman Hanım kurutma makinesinin de olduğunu söyledi, bu yüzden kısa bir süre sonra kıyafetleri giyilmek için hazır olacaktı. İşini bitirip aşağıya indiğinde, kapı çaldı ve Serdarların geldiğini anladı.

İki arkadaşın birbirine sarılmasını izledikten sonra Serdar onu görünce çok şaşırdı. Serdar’ın ikisini desteklediğini biliyordu çünkü abisinin evindeki yemekte Tuğrul’un dediğini yumuşatmak için onu ima ederek Tuğrul’un evine geldiğini anlatmıştı.

“Hoş geldiniz,” dedi ve gülümsedi Ceyhan.

“Sen de hoş geldin!” Bir gözü Tuğrul’a kaydı ve imalı bir şekilde iki arkadaşın bakıştığını gördü Ceyhan. Arkadan gelen Verda’yı görünce de üzülmeyen edemedi çünkü çok bitkin görünüyordu. Çok çalışmanın ne olduğunu Ceyhan da iyi biliyordu ama Verda’nın işi, Ceyhan’ın işinden çok daha ağırdı.

“Ah, Verda, hoş geldin! Yorgun görünüyorsun.”

“Çok yorgunum, Ceyhan ama başka zamanım da olmayacak.” Ceyhan ile Verda sarıldıkları sırada Asuman Hanım’ın sesini duydular.

“Hoş geldiniz!”

“Asuman teyze bu iyiliğini asla unutmayacağız,” dedi Serdar ve coşkuyla sarıldı Asuman Hanım’a.

“Lafı bile olmaz Serdarcığım, siz mutlu olun yeter ki!”

“Çok teşekkürler, Asuman teyze modeller çok hoştu,” dedi Verda. Her ne kadar yorgun olsa da yüzünde memnun bir gülümseme belirmişti.

“Beğenmene çok sevindim, umarım içine sinen modeli buluruz. Biraz soluklanmak mı istersiniz, yoksa gidelim mi?”

“Gitsek iyi olur, buraya kadar geldik denize girmeden gitmeyelim diye düşündük. Küçük bir kaçamak yapmak istedik,” dedi Verda hemen. Asuman Hanım şimdiden onun heyecanlı olduğunu görebiliyordu.

“İyi düşünmüşsünüz, biz de akşama doğru gidecektik Ceyhan ile,” dedi Tuğrul araya girerek.

“O zaman hemen çıkalım. Ben üzerimi değiştirip geleyim,” dedi Asuman Hanım ve merdivenlere yönelip gözden kayboldu. Dördü birbirine bakarken ilk adımı Verda attı.

“Sizi birlikte gördüğümüze sevindik, darısı başınıza.”

“Sağ ol, Verda,” dedi Tuğrul yavaşça ve gülümsedi.

“Tuğrul beni tatil yapmaya ikna edince kaldım,” dedi Ceyhan açıklamaya çalışarak.

“Valla Ceyhan, arkadaşımı çok üzdün,” dedi Serdar, bu ciddi cümleyi şakaya vurdu.

“O da beni üzdü.” Ceyhan ciddiyetle söyleyince Serdar ortamı yumuşatmak istedi.

“Bundan sonra ikiniz de inat etmeyi bırakmalısınız. Sizi böyle mutlu görmek isteriz.”

“Öyle olacak,” dedi Tuğrul arkadaşına bakarak. Asuman Hanım yukarıdan inerken hepsi bir anda sustu.

“Sizin gelmenize gerek yok aslında hem Serdar görmesin,” dedi ve güldü Asuman Hanım.

“Haklısın, Asuman teyze üçümüz gidelim.” Verda da onu onaylayınca Asuman Hanım arabasının anahtarlarını aldı.

“Siz nasıl isterseniz, biz de Tuğrul ile konuşmuş oluruz. Filoda kaçırılışı detayları anlatırım.”

“Hadi o zaman gidelim kızlar.” Üçü birlikte kapıya doğru ilerlerken Tuğrul, Serdar’a döndü.

“Neler kaçırdım?” dedi Tuğrul arkadaşına. Birlikte bahçedeki oturma alanına doğru yürüdüler. Serdar imalı bir şekilde Tuğrul’a baktı.

“Valla oğlum, haberler sende. Pek bir şey olmadı. Senin ayağına kadar gelmesine çok şaşırdım.” Tuğrul bakışlarını kaçırdı ama aptalca gülümsemekten de kendini alamadı.

“Ben de öyle çünkü tüm umudum gitmişti, Serdar. Yola çıktıktan sonra bir mesaj daha attım ve ertesi gün cevap verdi. Cevabı da Timuçin görmüş, ona ev adresini vermiş. Başka ne konuştular bilmiyorum.” Kardeşi pek işlerine karışmazdı ama bu iyiliğini de hayatı boyunca unutmuyacaktı Tuğrul.

“O kadar inat ettikten sonra cesur bir adım atmış.”

“Kâbus görmüş, sanırım onun da büyük etkisi var. Konuştuk, birbirimizi anladık.”

“Buraya kadar gelmiş olmasını takdir ettim. Güzel bir adım atmış. İkinciniz de uslu durun, yine böyle şeyler yaşamayın.” Tuğrul bakışlarını yere çevirdi. Aslında sorun yaratacak büyük bir detay daha vardı.

“Serdar aslında bir sorun var,” dedi çekinerek. Burada onu en iyi anlayacak kişi şüphesiz en yakın arkadaşıydı.

“Nasıl bir sorun?” dedi gözlerini merakla arkadaşına dikerek.

“Ya kız haklı... Yani bilmiyorum neden söyleyemiyorum. Benden sevgi sözcükleri duymak istiyor. Söylemek istediğimde tıkanıyorum, o an öylece kalıyorum. Çok saçma, biliyorum çünkü içten içe onu seviyorum ama bunu ona itiraf edemiyorum.” Serdar arkadaşının sorununu anlatırken bile zorlandığını görebiliyordu, bu yüzden onun içini rahatlatmak istedi.

“Senin için de farklı o yüzden... Kadınlar ilgi ve güzel sözler duymak ister Tuğrul. Merak etme, kısa süre sonra ona itiraf edeceksin,” dedi arkadaşının içini rahatlatmaya çalışarak Serdar.

“İnşallah ama bana çok sıkıntı veriyor. Ayrıca döndüğümde komutanıma söyleyeceğim artık. Kendimi kötü hissediyorum.” Serdar başından beri komutanı ile konuşmasını söylemişti, aralarında o kadar çok iniş çıkış yaşanmıştı ki Tuğrul ne yapacağını bilememişti. Doğru zamanın şimdi olduğunu düşünüyordu. Artık araları daha iyiydi.

“İsabetli olur,” dedi Serdar arkadaşını onaylayarak. Her şey çözüme kavuşmuşken artık bu gizli durum da ortadan kalkmalıydı.

“Vay be, bir ay sonra evli bir adam olacaksın. Lojmana bakacaktınız en son,” dedi konuyu değiştirmek istercesine çünkü büyük güne sayılı günler kalmıştı. Arkadaşının şu anki duygularını da merak ediyordu.

“Baktık ve eşyaları da en kısa zamanda taşımaya çalışacağız. Ee, bir el atarsın artık,” dedi Serdar muzip bir şekilde.

“Atarım tabii ki lafa bak! Evde tek başıma kalacağım, bu detay aklıma daha yeni geliyor.” Tuğrul için de yeni bir dönem başlamış olacaktı. Arkadaşlık bağları çok güçlüydü, bu zamana kadar ayrı kaldıkları gün sayısı çok azdı.

“Sen de evlenebilirsin bence hiçbir mahsuru olmaz.” Tuğrul güldü ama açması gereken büyük bir sorun vardı. şimdi bile düşünürken gerildiğini hissediyordu.

“Komutanım ne diyecek bakalım.” Sıkıntılı bir nefes aldı, hayal etmesi bile şu noktada onu zorluyordu.

“İş ona kaldıysa bence tamamdır. Seni seviyor bu ara. Bir de oğlum, adam hepimizden fazla görmüş geirmış biri, sizi anlamamasına imkân yok. Aynı ortamdayken bakışlarınıızı birbirinizden ekemiyorsunuz. Bence o da sizin söylemenizi bekliyor. Sonuçta adam kızını Selçuk abiyle evlendirmiş.” Serdar bu konuda haklı olabilirdi. Ceyhan, abisinin yanlış yapsa bile tavır almayıp desteklediğini anlatmıştı.

“Ceyhan ne düşünüyor, bilmiyorum ama o adamla evlenmek istemiş, işleri bile ayarlamaya çalışmışlar. Ona onay verdiyse...” dedi Tuğrul alaycı bir sesle.

“ok kıskanıyorsun şu an farkında mısın?” Tuğrul yerinde doğrudu ve hemen karşı çıkmaya başladı.

“Nesini kıskanacağım ya! Salak gibi tuzağına düştüm zaten kendimi affedemiyorum bir türlü.” Bahçe kapısından glen sesi duyduklarında konuşmayı bıraktılar ve gelen kişiye baktılar. Serdar, Timuçin’i görünce ayağa kalktı.

“Hoş geldin, Serdar abi,” dedi Timuçin.

“Oğlum bu hal ne?” Timuçin ile sarılırlarken ellerini onun saçlarına rtti Serdar.

“Beyefendi tatildeymiş, benim de üniformam üzerimde değilmiş, Serdar.” Kardeşini en yakın arkadaşına şikâyet etmekten kendini alamadı Tuğrul. Çünkü doğru olan buydu. Timuçin her zaman o disiplinin içinde olmalıydı.

“Şimdi Timuçin, bazı kurallar her zaman geçerlidir. Tatilde olsan bile sen her zaman askersin,” dedi Serdar nasihat verir gibi. Timuçin hemen kendini savunma gereği hissetti.

“Serdar abi ya, zaten kampa gideceğim yakın zamanda. Saçımı kestireceğim, birkaç haftalık böyle kalsın dedim,” diyerek kendini savundu.

“Olsun, sen kampı bekleme. Hem oğlum sen her zaman yakışıklısın zaten. Saçın uzununu kısası fark etmiyor. Karizman senden önce yürüyor.” Timuçin bu tanıma güldü.

“Teşekkür ederim. Annemler nerede, *yengem nerede?*” dedi son kelimelerin üzerine basa basa. Serdar hemen durumu kavradı.

“Oo, bak gördün mü, Tuğrul çocuk *yenge* diyor. Sana düğününde takacağım altınını hazırlayayım şimdiden.” Serdar gülerken Timuçin’in gözleri kısılmıştı.

“Valla sabah yüzüne de söyledim, bir şey demedi. Sessiz kalmıyorsa ben kabul etmiş sayarım.” Tuğrul hemen ayağa kalktı ve kardeşinin yüzüne öfkeyle baktı. Daha dün ona bunun için erken demişti.

“Ne dedin, ne dedin!” dedi sanki olayı yeni kavramış gibi.

“Yenge dedim, dün *bana Ceyhan Hanım deme* dedi. Şu an en uygun sıfat bence o. Sabahki halini de düşünürsem.” Tuğrul öfkeyle burnundan bir soluk aldı. Kardeşinin bu tavrından nefret ediyordu.

“Siktir git, Timuçin!” dedi sinirli bir sesle.

“Aa, bu öfke size hiç yakışmıyor ama... Yapamadığın için mi bu kadar gerginsin?” Serdar gülmeye başlarken Timuçin hemen evin içine kaçtı.

“Ulan anamın babamın evladısın, küfür de edemiyorum rahat rahat. Timuçin seni mahvedeceğim. Tatile diye geliyorum, bir de bununla uğraşıyorum. Gülme sen de!” dedi Serdar’a öfkeli gözlerini çevirerek.

“Ne diyeyim çocuk haklı baksana,” dedi Serdar ve eliyle arkadaşına işaret etti. Görüntüsü Timuçin’in tanımına uyuyordu.

“Neyine haklı! İstesem elli kere yaparım. Komutanım aklıma geliyor, kötü oluyorum.”

“Ondan diyorsun,” dedi Serdar imalı imalı başını sallayarak.

“Gerçekten yanlış yapıyormuşuz gibi geliyor, Serdar,” dedi Tuğrul ve sesini daha yumuşak bir tona çevirdi. Ayrıca aynı öğüdü Serdar ona vermemiş miydi?

“Evlenin işte istediğiniz kadar yaparsınız.”

“Serdar ya, sen de mi?” Arkadaşına ters ters baktı ama Serdar hâlâ eğleniyordu bu haliyle.

“Ben seninle her zaman dalga geçerim, sen de benimle her zaman dalga geçersin.” Tuğrul başını salladı ve konuşmaya dalıp ona bir şey ikram etmediğini fark etti.

“Oturduk kaldık böyle, bir şey içmek ister misin?”

“Valla Verda eğer o gelinliği bulamazsa soğuk bir soda içmek farz olacak hazmetmek için. Kaç dakika ağlayacağını hesap bile edemiyorum. Çok strese girdi ya.” Arkadaşı sıkıntıyla arkasına yaslanırken onun bu tavrı artık Tuğrul’a yabancı gelmiyordu. Normalde Serdar böyle ufacık sorunlara katlanan biri değildi. Tuğrul arkadaşını anlamaya başlamıştı. İnsan çok sevince gözündeki bazı kavramlar anlam değiştiriyordu.

“Ne diyeyim, kolay gelsin sana şimdiden.”

Neyse ki Serdar’ın düşündüğü gibi olmadı. Verda sonunda istediği gibi bir gelinlik buldu. Akşam yemek masasına oturduklarında Ceyhan kendini oldukça yorgun hissediyordu. Koşuşturmalı bir gün olmuştu ama zamanı keyifli bir şekilde geçmişti.

“Daha dün gibi Tefik ile eve gelişiniz. Zaman ne kadar da hızlı geçiyor,” dedi Mustafa Kemal Bey, Serdar’a bakarak.

“Öyle gerçekten ama güzel zamanlardı,” diyerek gülümsedi Serdar. Artık ikisi de yetişkin birer erkek olmuşlardı ve kendi ailelerini kurmak için hazırlanıyorlardı.

“Tuğrul bana kavga ettikten sonra arkadaş olduğunuzu anlatmıştı, Serdar. Anı dinlemeyi çok seviyorum, bir de sen anlat.” Serdar, Ceyhan’ın söylediği cümleyi duyunca güldü. Onu başıyla onayladı ve anlatmaya koyuldu.

“Kavga ettik etmesine de ettiğimize de pişman olduk. Çok kötü ceza aldık. Kerim Üsteğmen müthiş bir adamdı gerçekten. En serserisini bile adam ederdi.” Serdar dalgın bir şekilde ileriye bakarken Tuğrul arkadaşını doğruladı.

“Şu havada bile hatırlayınca bir ürperme geldi,” dedi Tuğrul gülerek.

“Bizi antrenman sahasına indirdi. ‘Odamdan sesinizi duyacağım,’ dedi. Hava buz gibi, öyle ayaz ki içimden de diyorum *kar soğuğu bu, yakında buraya da yağacak*. Tuğrul soğuktan titriyor ama bana da belli etmemeye çalışıyor. İkimizin de suratında mor çürükler var.” Serdar ve Tuğrul birbirine bakıp güldü. Ceyhan ise arkadaşlıklarına çok özendi. Arkadaşlık yönünden kötü bir talihi vardı.

“Sonra ne oldu?” dedi hemen Ceyhan.

“Koşmaya başladık, aldığımız nefes böyle ciğerimizi yakarak giriyor. İkimiz de acayip öfkeliyiz, tekrar birbirimize vurmamız an meselesi. Üsteğmenim camdan bize bakıp kontrol ediyor. Tabii biz dediğini yapmıyoruz,” dedi Serdar.

“‘Sesinizi duyamıyorum,’ diye bir kükredi ki hani o sesi nasıl duyurabildi oradan hâlâ anlayamıyorum,” dedi Tuğrul araya girerek.

“Koşuyoruz bir yandan da birbirimize *sen benim kardeşimsin, sen benim silah arkadaşımsın*, diye bağıryoruz. Birden kar atıştırmaya başladı. Tuğrul durdu ve soluk soluğa elini kaldırıp düşen tanelere baktı. Ben de içimden *salak mı bu çocuk* diye geçiriyorum. ‘Kar mı yağıyor şimdi?’ dedi bana bakıp. ‘Kar tabii ki geri zekâlı mısın sen!’ dedim kendimi tutamayarak. ‘Ben hiç kar yağarken görmedim,’ dedi Tuğrul.” Tuğrul gülmeye başladı ama ikisinin de ne kadar keyif aldığını görebiliyordu Ceyhan. Bu hikâyeyi sevmiştii.

“Belki o ceza olmasa bu kadar yakın olmayacaktık,” dedi Tuğrul.

“Birinci sınıfın kampındayız, eğitim sahasında parkur yapacağız sonra da atışa geçeceğiz. Bakıyorum erken bitiriyor; atıyor vuruyor, atıyor

vuruyor. İçimden de diyorum bu çocuk hiç boş biri de değil hani, neden ona bu kadar gıcık oluyorum?” Tuğrul güldü yavaşça çünkü anlattığı anıyı hatırlıyordu.

“Komutanım geldi yanıma, ‘Seni karacı yapalım, senden iyi keskin nişancı olur,’ dedi. Onun takdirini kazanmak iyi hissettirmişti,” dedi Tuğrul. Atış konusunda gerçekten doğal bir yeteneği vardı.

“Tuğrul durdu, ‘Sağ olun, komutanım ama ben pilot olmak istiyorum. Hava Harp Okuluna gideceğim,’ dedi. Kampta sürünürken Tuğrul’un kamuflajının kolu yırtıldı, bileğinden koluna kadar yara oldu. Benim kolumdan sayamayacağımız kadar diken çıkarttık. Zordu ama çok güzel günlerdi. Timuçin şimdiden değerini bil o kampların,” dedi Serdar özlemle. Tuğrul ile birlikte çok anısı vardı ve şu an arkadaş-tan öte oldukları için de çok mutluydu.

“O kompozit başlık* altında böyle sıcaktan beynimin akacak gibi olmasını bile özlüyorum,” dedi Tuğrul.

“Yok ya, ben özlemem onu,” dedi Timuçin.

“Biz de diyorduk da öyle olmuyor, Timuçin,” dedi Serdar, Tuğrul da onu onayladı başını sallayarak.

“İkinizin de emeklerinin karşılığını almanız çok değerli, umarım Timuçin de sizin gibi olur,” dedi Asuman Hanım.

“Olacağım tabii, anne şu yersiz şüpheleri bir kenara bırak.” Timuçin’in annesine bu konuda kırgın olduğunu görebiliyordu Ceyhan.

“Bence Asuman teyze de her anne gibi korumacı davranıyor.” Tuğrul, Ceyhan’ın bu destekleyici cümlesini duyunca ona hayran bir şekilde baktı. Ailesiyle kısa sürede samimiyet kurması onu fazlasıyla memnun ediyordu. Bugün pek tatil gibi olmamıştı ama yarın onunla bambaşka planları olacaktı.

* Tatbikat ya da sıcak gelişme sırasında takılan miğfer başlığa verilen isim.

Gecenin karanlığında, sallanan koltukta Tuğrul'un kolları arasında kendini mutlu hissediyordu Ceyhan. Başını göğsüne yasladı ve bu anın tadını çıkarmak istedi. Hava biraz soğumuştı ama Tuğrul yanında olduğu için üşümüyordu.

“Bu sefer güzel bir kutlama yapmamız lazım doktor hanım.” Tuğrul genç kadının saçlarını okşarken kafasından da hızlı bir plan yapıyordu. Geçen seferki kutlamaları hiç iyi bir şekilde bitmemiş olsa da bu sefer öyle olmayacaktı. Tuğrul dersini almıştı.

“Kutlamalar bize hiç iyi gelmiyor,” dedi Ceyhan alaycı bir şekilde.

“Bu sefer güzel olacak, ayrıca sana bir sürprizim var.” Ceyhan başını kaldırarak meraklı bir şekilde ona baktı. Neler planladığını şu noktada çözemiyordu.

“Nasıl bir sürpriz?” dedi heyecanlanarak. Ondan böyle bir adım beklemiyordu ama belki de Tuğrul çoktan kendini sakladığı zırhının arkasından çıkmaya başlamıştı.

“Heyecanlı diyebilirim, yarın öğreneceksin.” Ceyhan tekrar ona sokuldu ve Tuğrul kollarını biraz daha sıkılaştırıp Ceyhan'ın başına bir öpücük kondurdu. Tuğrul hiç bu kadar huzur dolu olduğunu hissetmemişti. Bu tatil sanki ikisini daha da birbirine yakınlaştırmış ve duygusal olarak Tuğrul'u etkilemeye başlamıştı. Bu zamana kadar duygularına kulak vermemişti ama şimdi ona teslim olmak hoşuna gidiyordu.

“Verda’nın gelinliğı ona çok yakıştı. Annen çok beğendi, ben de beğendim. Güzel bir gelin olacak,” dedi dalgın bir şekilde Ceyhan. Bu zamana kadar gelinliklere karşı pek ilgisi olmamıştı fakat orada bakmaktan da kendini alamadı. Verda kendisinin de öyle olduğunu, zamanla heves etmeye başladığını anlatmıştı.

“Serdar korktu bulamayacak diye. Verda biraz şey... fazla ağlayan biri.”

“Ne olmuş öyleyse? Bu kötü bir şey mi?” diyerek Verda’yı savunmaya geçti Ceyhan. Ağlamak ya da üzölmek zayıflık değildi aslında biliyordu, kendisi de bazı zamanlar öyle hissediyordu ama Tuğrul’un öyle düşünmesini istemiyordu.

“Hayır, yanlış anladın. Serdar ağlayan kadınlardan kaçardı. Verda onun için çok farklı, onu demek istedim. Sen de benim için farklısın.” Son cümlesini duyunca Ceyhan istemsizce gülümsedi az önceki cümlesini unutup. Onu konuşturmak için konuyu biraz daha derinleştirmek istedi.

“Nasıl bir farklılık bu?” dedi cilveli bir sesle.

“Bana karşı çıkanları, sinir uçlarıma dokunanları sevmem ama sen tam tersisin.” Ceyhan güldü çünkü sinir uçlarına dokunmayı fazlasıyla seviyordu.

“Sinirlenince çok seksi oluyorsun. O kaşlarını çatışın, gözlerindeki ateş, çeneni sıkman... Hepsi çok hoşuma gidiyor.” Tuğrul yavaşça güldü ve başına bir öpücük daha bıraktı. Böyle sevgi dolu olmasını ve bunu da göstermesini çok sevmişti Ceyhan. Tatil, Tuğrul’un rahatlamasını da sağlamıştı. Belki de abisinden bu kadar uzakta kalmak da bu etkiyi yaratmış olabilirdi.

“Çok tehlikeli sınırlardasın ama,” dedi Tuğrul uyarıcı bir sesle.

“Senin işin bu değil mi? Sen de tehlike seven birisin. Akrobasi pilotu olmak istiyorsun sonuçta.” Tuğrul’un gözleri bir an uzaklara daldı. Evet, hâlâ bunu çok istiyordu fakat o gün komutanının dediklerini de yabana atmıyordu.

“O özel bir istek. Abinle konuştuktan sonra ve ilk görevime çıktığımda düşüncelerim biraz değişti. O atmosfer bambaşkaydı, ilk kez

gerçekten işimi yaptığımı hissettim çünkü filoda hep olası bir senaryonun provasını yapıyoruz ama operasyon tamamen gerçektir. Garip bir heyecanı vardı ve bana büyük bir özgüven verdi.” Ceyhan konuşmasından bile o özgüveni ve mutluluğu hissedebiliyordu. Keşke o gün araları iyi olsaydı da onun yanında olabilseydi.

“O ünlü olan videonu izledim. İnsanları etkiledin.” O gün Tuğrul’a öfkeli olsa bile o korkusuz ve kendinden emin ses tonuyla etkileyemeyeceği insan yoktu. Cesurca davranmıştı ve insanlar da bunu hissetmişti.

“Devletim ve milletim için hizmet ediyorum. Bu benim görevim.” Bu cümleleri abisinden de defalarca duymuştu.

“Burcu, zor bir göreve gittiğini söyledi.”

“Evet, iki tane füzeyi etkisiz hale getirdim ve birini durdurmak zor oldu. Çok yakınımnda patladı, kıvılcımları gördüm.” Ceyhan bir an gerildi, rüyası aklına gelince gerginliği daha da arttı. Gerçek hislerini Tuğrul’a anlatmak istedi.

“Böyle söylediğinizde korkuyorum. Abim için de endişelendiğim zamanlar olmuştu.” Tuğrul kız arkadaşını sakinleştirmek ister gibi yavaş yavaş onun saçlarını okşamaya başladı.

“Bu bizim işimiz, Ceyhan. Tüm önlemleri alırız ama ne olacağı belli olmaz. Serdar’ın bir cümlesi var. *Kaç insan kutlu bir ölüme sahip olacak ki biz şanslı olanlardanız*, der hep. Korkma, ömrümüz neyse onu yaşarız.” O rüyadan sonra olaya eskisi gibi bakamıyordu Ceyhan. Bugün Tuğrul yanında olsa bile yarın olmayabilirdi. Çok tehlikeli ve fedakârca bir iş yapıyordu.

“Babam birçok çatışmaya girmiş ve askerlerini o çatışmalarda kaybetmiş. Hiçbirini unutmuyor ve vücudunda o çatışmaların izlerini taşıyor. Neyse, kapatalım bu konuyu. Bugün biraz koşturmayla geçti, yoruludum.” Tuğrul mesajı almıştı. Bu konu hakkında sonradan tekrar konuşması gerekecekti çünkü Ceyhan’ın sürekli endişelenmesini istemiyordu. İlk başta bunu kabul etmeliydi.

“Tamam, uyuyalım da dinlen. Yarın uzun bir gün olacak.” Ceyhan Tuğrul’un kolları arasından sıyrıldı ve ayağa kalktığında ona elini uzattı.

Tuğrul elini tutup ayağa kalktığında birlikte eve girip gözden kayboldular.

Ertesi gün Tuğrul ile birlikte bir arazi yolculuğuna çıktılar. Ceyhan ilk başta onu nereye götürdüğünü anlamadı sonra paraşütleri görünce gözleri kocaman açıldı. Tuğrul evinde kaldığı hafta sonu bunun sözünü vermişti ve şu an bu sözü tutuyordu. Ceyhan bunun için hazır mıydı, bilmiyordu. Arabadan indikten sonra Tuğrul'a baktı heyecan içinde.

"Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum," dedi kaçamak bir şekilde.

"Korkacak bir şey yok, yanında ben olacağım. Senelerdir yamaç paraşütü yapıyorum. Ayrıca birçok eğitim de aldım." Bu konuda kuşkusu yoktu ama Ceyhan için çok ani olmuştu.

"Sana güvenim tam ama çığlık atarak kafanı çok şişireceğim," diyerek uyarmak istedi Tuğrul'u. Karşısındaki yakışıklı adam sadece ona güven veren bir şekilde gülümsedi.

"Bir şey olmaz. Hadi gel." Tuğrul elini uzattığında Ceyhan erkek arkadaşının elini tuttu. Her adım attığında heyecanı da artıyordu. Paraşütleriyle hazırlık yapan kadın ve erkekleri görünce gerginliği de tavan yaptı. Onlara doğru yürüyen bir adamı fark etti.

"Üsteğmenim hoş geldiniz," dedi adam ve Tuğrul ile el sıkıştı.

"Bu iyiliğini unutmayacağım, Tancan," dedi Tuğrul minnettar bir şekilde adama bakarken.

"Size her zaman kapımız açık," dedi adam saygı duyan bir tavırla.

"Teşekkür ederim. Bugün kız arkadaşım ile uçacağız," diyerek Ceyhan'ı gösterdi. Ceyhan adama elini uzattı ve el sıkıştıktan sonra adam konuşmaya başladı.

"Peki, o zaman hazırlanmaya başlayalım, rüzgâr bugün çok iyi." Ceyhan hâlâ yamaç paraşütü yapacağına inanamıyordu. Tuğrul ipleri ve kancaları hazırlarken fazlasıyla heyecanlıydı Ceyhan. Etrafındaki insanlar olabildiğince sakin duruyorlardı ama Ceyhan şu an yerinde zor duruyordu. Aşağıda duran manzarayı ve kendini boşluğa bırakmış insanları izledi.

“Bunu yapacağımıza inanamıyorum. Gerçek bir sürpriz oldu.” Tuğrul güldü ve bağları kontrol etmeye başladı.

“Çok iyi hissedeceksin ve bana teşekkür edeceksin,” dedi kendinden emin bir şekilde.

“Bak şu an yüksekteyiz ama korkmuyorsun.” Ceyhan gerçekten onun yükseklik korkusu olup olmadığını sorgulamaya başladı. Hiç korktuğuna şahit olmamıştı. Tuğrul gibi korkularıyla yüzleşip onların üstüne bu denli giden ve korkularını yenen başka bir insan tanımamıştı hayatında.

“Alıştım,” dedi kısaca Tuğrul ve kendi bağlarını da takmaya başladı. Az önce Tuğrul’un Tancan diye seslendiği adam gelerek bağları kontrol etti. Önde Ceyhan, arkasında Tuğrul olacak şekilde birbirlerine bağlandılar. Birazdan kendisi de boşlukta süzülen insanlara katılacaktı. Heyecandan elleri titremeye, nefesi hızlanmaya başladı.

“Şimdi, ilk başta yürüyüp sonra koşmaya başlayacağız. Ben sana ne zaman olduğunu söyleyeceğim,” dedi Tuğrul ciddi bir şekilde.

“Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Çok heyecanlıyım,” dedi coşkuyla. Avuç içlerinin ve saç diplerinin terden ıslandığını hissediyordu.

“Birazdan bir şeyin kalmaz,” dedi Tuğrul kendinden ve söylediklerinden emin bir şekilde.

“Ölürsem sen sorumlu olursun,” dedi Ceyhan ve Tuğrul güldü kendini tutamayarak.

“Daha yaşayacak çok şeyimiz var, ne ölmesi!” Ceyhan kendini sakinleştirmeye çalıştı. Tuğrul iyi eğitilmiş bir askerdi, bu işte de mükemmel olmalıydı.

“Yürüyoruz,” deyince Ceyhan yürümeye başladı ama aklındaki tereddütler bitmemişti. Paraşütün havaya kalktığını görünce bir an korku içinde filizlenmeye başladı.

“Bunu yaptığımıza inanamıyorum!” diye tekrarlardı yüksek sesle.

“Birazdan inanacaksın. Koş şimdi!” Koşmaya başladığında o direnci ve ayaklarının yerden kesildiğini hissedince kalbi çok hızlı atmaya başladı. Kendilerini boşluğa bıraktıklarında kendini tutamadı.

“Aaaa! Tuğrul seni öldüreceğim!” diyerek bağırdı boşluğa doğru.

“Öldürürsen aşağıya inemezsin. Hadi, otur artık.” Tuğrul kahkaha atarken Ceyhan bağırmaya devam ediyordu.

“Çok yüksekteyiz!”

“İyi ki gözün bozuk çıkmış. Nasıl asker olmayı düşünüyordun? Biraz cesaretini topla!” Ceyhan rüzgârı hissediyordu, Tuğrul’un dediğini yapıp oturmaya çalıştı. Biraz rahatladığını hissedince manzaraya bakmaya başladı. Resmen şu an havada süzülüyordu ve manzara nefes kesiciydi.

“Çok güzel!”

“En güzeli Ölüdeniz’de yapılıyor. Umarım orada da yaparsınız bir gün. Rahatladın sanki.”

“Evet, galiba alıştım.” Hava akımını tüm vücudunda hissederken küçük bir çocuk gibi bacaklarını salladı ve özgürlüğü hissetti. Tuğrul gerçekten ona normal hayatında karşılaşamayacağı bir hediye vermişti. O heyecandan ve stresten sonra manzara eşliğinde rahatlamayı hiç beklemiyordu ama öyle olmuştu. Tuğrul’un neden bu kadar sevdiğini de anlamış oldu. Asıl olay ilk baştaki heyecandı. Zaman çok hızlı geçmiş ve inme vakti de gelmişti. İlk başta korksa bile şu an aşağıya inmek istemiyordu Ceyhan.

“Birazdan ineceğiz, yine aynı yaptığımız gibi ama paraşüt bizi geriye çekmeye çalışıp hızlanacak sakın korkma,” dedi Tuğrul uyarı yaparak.

“Tamam.” Tuğrul paraşüte yön verdikten sonra inişe geçmeye başladılar. Ceyhan ayağı toprağa değdiği an koşmaya başladı ve birkaç adım yürüdükten sonra durdular. Tuğrul ikisini birleştiren bağı çözdü ve Ceyhan ona doğru dönüp coşkulu bir şekilde konuşmaya başladı.

“Hâlâ inanamıyorum. Az önce havada birlikte süzüldük.”

“Evet,” diyen Tuğrul gülümsedi. “Sevdin ama kabul et,” diye de ekledi.

“Çok sevdim. Manzara güzeldi.”

“Ölüdeniz daha da güzel, burada biraz dağ ve ağaç manzarası var o kadar.”

“Tuğrul Bey, siz havada daha güzellerini görüyorsunuz.”

“Her zaman değil.” Onları koruyan güvenlik bağlarını çıkardı Tuğrul, paraşütü toplarken Ceyhan da ona yardım etti. Birlikte paraşütü

dürüp çantaya koyduktan sonra Ceyhan havada süzülen diğer insanlara baktı. Şu an yerden bakınca gerçekten yüksekten atladıklarını fark etti.

“Benim için unutulmaz bir anı olarak kalacak,” dedi ve sevgi dolu gözlerle ona bakmakta olan erkek arkadaşına baktı.

“Sana daha güzel anılar yaşatacağım.” Ceyhan ona sarıldı ve sonra aklına gelen düşünceyle geri çekildi.

“Benimle de tenis oynar mısın? Çok iyi değilim, sadece temel vuruşları öğrendim.”

“O aldığımız eteği giyeceksen neden olmasın?” Ceyhan kahkahalarla güldü. Bir eteğin onu bu kadar etkileyeceğini düşünmezdi.

“Sen ne zamandan beri böyle giyimime karışır oldun?”

“Tavsiye diyelim. Yerinde olsam o eteği giyerdim çünkü sana bakmaktan konsantre olamayacağım ve sen de beni yenmiş olacaksın.” Ceyhan gülmeye devam etti. Kendisini böyle afişe etmesi çok hoşuna gitmişti.

“Tevfik Tuğrul, sana bayılıyorum.”

“Ben de size bayılıyorum, Ceyhan Hanım.” Tuğrul dudağına ufacık bir öpücük bıraktı ve kol kola yürümeye başladılar.

Eve döndüklerinde Ceyhan, Tuğrul’un dediğini yaptı ve yeni aldığı tenis eteğini giydi. Tuğrul ona annesinin raketini verdi. Evlerine yakın sahada oynamaya başladıklarında Tuğrul, Ceyhan’ın daha başlangıç seviyesinde olduğunu ve çokça pratik yapması gerektiğini düşünürken Ceyhan, Serdar’ın *Tuğrul’un solu çok pistir* söylemini canlı olarak görmüştü. Sağ eli ve sol eli arasındaki vuruşlarda oldukça fark vardı. Yalnız, dediğini yapmıştı çünkü Ceyhan onun o arzu dolu bakışlarına çoğunlukla şahit olmuştu.

“Söyle bakalım, tenisi ne için öğrendin?” dedi Ceyhan eve doğru yürürlerken.

“Öğrendiğimde daha beş yaşımdaydım. Annem arkadaşları ile oynamayı çok severdi. Ben de özenirdim, annem de beni bir kursa yazdırdı. Yani özel bir durum için değildi, bana çok yararı oldu.”

“Bence Serdar haklı, tam bir zengin çocuğusun.” Tuğrul kendini tutamayıp güldü.

“Annem entelektüel bir kadın işte, gördün. Çocuk yaşta birçok donanım kazanmamızı, sosyal olmamızı istedi. Ben piyano çalmayı öğrendim, Timuçin keman çalmayı öğrendi. Daha da ilerletti, gitar çalmayı öğrendi. Şu an hedefinde yan flüt var. Hatta Timuçin’i annem çocukken baleye bile gönderdi. Hiç sevmezdi Timuçin ama bence ona şu anki becerileri konusunda çok yardımı dokundu. Timuçin benden çok daha çalışkan bir çocuk ve ileride benden daha iyi bir pilot olacak.” Bu sözlerine şaşırmaktan kendini alamadı Ceyhan ama kardeşine bu kadar güvenmesi de hoşuna gitmişti.

“Vay canına, gerçekten kardeşinin senden daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?” dedi teyit etmek ister gibi.

“Evet, bunun için birçok nedenim var. Öğrenci Seçme Uçuşu’nda arkadaşlarının arasından en iyi uçuşu o yaptı ki onların arasında askeri liseliler bile vardı. Timuçin yetenekli ve aynı zamanda nasıl ders çalışacağını iyi biliyor. Üniversite sınavında elli birinci oldu.”

“Elli bir mi? Cidden çok çalışkanmış, derece yapmış.” Tuğrul Ceyhan’ın şaşkınlığına güldü. Sonra aklına o büyük detay geldi. Onun asıl tepkisini merak ediyordu.

“Sana yenge demiş, kızdın mı?” Tuğrul bu soruyu sorarken gerilmeden edemedi çünkü onun bu konudaki fikirlerini net kestiremiyordu.

“Kızmadım ama şaşırdım. Beni öyle mi görüyor?” dedi Ceyhan ima ile.

“Görmek için çok iyi nedenleri var. Yani o adamla evlenmeyi düşünmüşsün ve benimle yaşadıklarının hep ondan daha iyi olduğunu söylüyorsun.” Ceyhan gülümsedi ama bir an doğru cümleleri kurmakta zorlandı. Birbirlerini yeni tanıyorlardı. Tuğrul onun için farklı bir erkekti.

“Evet, öyle ama bunun için erken. Yahu bir kere bile bana *seni seviyorum* demedin! Seninle pat diye evlenmemi beklemiyorsun herhalde,” dedi sitem eden bir şekilde. Tuğrul onun bu sert tavrıyla gerildi.

“Hayır, tabii ki beklemiyorum.” Tuğrul hemen yüzünü toplasa bile Ceyhan o kırgınlığı gözlerinde gördü. Evet, Orkun’u bu yüzden kıskanmış bile olabilirdi. Şu an birçok şey söyleyebilirdi ona ama yapamadı Ceyhan. Üstüne gitmek istemedi çünkü onun içten bir itiraf yapacağı

anı bekliyordu. Yapacaktı ve bu da kısa bir süre sonra olacaktı. Onun yüzünün düştüğünü görünce hemen konuyu değiştirmek istedi. Burada tartışmak istemiyordu bu konudan dolayı. Tuğrul ona yakın zamanda istediği kelimeleri söyleyecekti, biliyordu ama biraz laf sokmaktan da kendini alamamıştı.

“Benim için piyano çalar mısın? Seni canlı olarak dinlemek isterim,” diyerek hemen konuyu değiştirdi Ceyhan.

“Tabii ki ne istersen.”

“Seni aradığımda duyduğum parçayı istiyorum. Çok dokunaklıydı.”

“O günkü ruh halime uygundu, anlık olarak beni sakinleştirdi ama sen arayınca yine sinirlenmiştim. Serdar ile koşuya gittim sakinleşmek için.” Onu bu kadar etkilediğini bilmiyordu fakat içten içe de hoşuna gitti. Onu böyle köşeye sıkıştırmayı seviyordu.

“Neden kızmıştın ki?” dedi merak dolu gözlerle ona bakarak.

“Sana neden o gece içtiğini sordum ve söylemedin.”

“Çok kızacak bir durum göremiyorum.”

“Çünkü hâlâ ona çok değer verdiğini düşünmeye başlamıştım. Kendimi senden hoşlanmadığıma dair ikna etmeye çalışıyordum ama çoktan o gece hoşlanmaya başlamıştım.” Şu an ona olan bakışları, vücut dili her şeyi gösteriyordu. O yoğun bakışlarda kaybolmak istedi Ceyhan, onun biraz daha duygularını açma konusunda cesaretli olmasını diledi.

“Bu yüzden mi evimden kaçır gibi gittin?”

“Pişman olduğumu söylemenden korktum çünkü kendimi kötü hissedecektim. Hiç sarhoş bir kadınla birlikte olmamıştım. Bir de senden hoşlandığımı hesaba katarsak...” Bakışları yola çevirdi çünkü Ceyhan’ın kaşlarını çatıldığını görmüştü.

“Evet, numaranı verip gittin.”

“Birbirimizi tanıımıyorduk ve her şey olabilirdi. O seni yalnız bırakmamak içindi. Hem hamile kalsaydın benim de sorumluluğum olurdu, o sorumluluğu aldığımı göstermek için sana numaramı verdim. Aptal bir herif gibi çekip gitseydim o zaman yanlış olurdu.” Yani temelde öyle olsaydı evet, çok rahatsız edici olurdu. Bebeğin babasını bilmemesi, ona ulaşmak isteyip ulaşamaması çok zor durumda bırakabilirdi.

“Bunu daha uygun bir şekilde de yapabilirdin.”

“O an böyle yapmak doğru gibi geldi.”

“Neyse, bunu tecrübesizliğine veriyorum,” dedi Ceyhan alaycı bir şekilde.

“Yani orada tecrübesiz olan ben değildim oysaki.” Ceyhan’ın gözleri kocaman açılırken Tuğrul güldü.

“Pislik yapıyorsun şu an.”

“Her zaman sen beni sinir edecek değilsin ya.” Tuğrul gülerken Ceyhan da onun omzuna vurdu ve birlikte evin kapısını açıp içeriye girdiler.

Sahilde el ele yürürlerken Ceyhan’ın saçları uçuşuyordu. Güneşin batmasına az kalmıştı ve Tuğrul bu vakitte gelmenin daha güzel olduğunu söylemişti. Ayrıca çok az insan vardı ve daha rahat olacaklardı.

“Burası çok güzelmiş. Fotoğrafımı çekebilir misin?” Telefonunu Tuğrul’a uzattı. Yeni elbisesini sevmişti ve ortam renkleri çok güzel olunca bu ânını ölümsüzleştirmek istedi. Ceyhan önünde geri geri yürürken Tuğrul birkaç fotoğraf çekti. Saçları rüzgârla uçuşurken o tatlı gülümsemesiyle birlikte ortaya güzel ve doğal bir fotoğraf çıkmıştı. Telefonu Ceyhan’a uzattı bakması için.

“Güzel yakaladın. Seninle hiç fotoğrafımız yok. Kolların uzun, güzel selfie çekersin.” Tuğrul güldü ve tekrar telefonu eline alıp diğer eliyle Ceyhan’ın belinden kavrayıp kendine çekti. İkisi de gülümserken Tuğrul fotoğrafı çekti. Ceyhan fotoğrafa bakarken gözleri beğeniyle ışıldadı. Onun yanında biraz ufak tefek kalıyordu ama mutlu oldukları gülümsemelerine fazlasıyla yansımıştı. Şimdi gerçek bir çift gibi görünüyorlardı. Bu mutluluğunu Burcu ile paylaşmak istedi ve hemen fotoğrafı ona gönderdi.

“Birlikte çok güzeliz,” dedi Ceyhan ve Tuğrul’a baktı yürürken. Onun da gülümsediğini görebiliyordu. Tuğrul durup Ceyhan’ın önüne geçti.

“Sen çok güzelsin. Seni hep böyle mutlu görmek istiyorum.” Ellerini sımsıkı kavrayıp gözlerinin içine baktı Tuğrul. İçi hep sıkıntıyla

kaplıydı. Ceyhan'a o sözleri söylemeyi istiyordu ama asla anlayamayacağı bir şekilde bunu yapamıyordu.

"Beklediğim sözleri söylediğinde daha mutlu olacağım." Bu cevabı duyunca daha da gerildi çünkü Ceyhan haklıydı. Ona bir açıklama borçluydu. Tüm cesaretini topladı ve ona gerçeği anlatmak istedi.

"Ceyhan ben çok üzgünüm. Neden böyle olduğunu anlayamıyorum. Sen benim için farklısın, kimseye böyle hisler beslemedim. Kimse için bu kadar üzülmедim ama iş itirafa gelince her şey benim için zorlaşıyor. Özür dilerim," dedi içtenlikle. Ceyhan onun zorlandığını görebiliyordu ve gerçek düşüncelerini onunla paylaşmak istedi.

"Dışarıdan baktığımda çok güçlü, özgüvenli, kendinden ödün vermeyen, cesur ve çok erkeksi bir adam görüyorum ama kendini korumaya aldığı bir yanın da var. Bana itiraf edemiyorsun çünkü ettiğin an kendini koruyan duvarların yıkılacak ve bana tüm zayıflıklarını göstermiş olacaksın. Sen askersin, zayıflıklarını kimseye gösteremezsin. Senin için zayıflık duygularını tüm çıplaklığıyla dışa vurmak. Başka biri böyle yapmış olsaydı..." Ceyhan duraksadı ve onun gözlerine baktı.

"Bir dakika bile yanında kalmazdım, sen de benim için farklısın. Duygusal olarak bir kapalı kutu olsan bile seni seviyorum." *Ben de seni* demeyi çok istedi Tuğrul. Kalp atışları hızlandı bunu demek için hazırlandı ama ağzından bir türlü o sözler çıkmadı. Kendini çok suçlu hissediyordu. Keşke o da Ceyhan gibi rahat olabilseydi. Ceyhan onun bu durumunu çözmüş gibiydi ve bir nebze de olsa bu içini rahatlatmaya başlamıştı. Bu ruh halinden sıyrılmak için başını ufka çevirdi ve artık denize girmeleri gerektiğini düşündü.

"Anlayışın için minnettarım. Geç olmadan yüzelim. Günbatımını sana sarılarak izlemek istiyorum." Ceyhan başını salladı, elbisesinin eteğini yukarıya kaldırıp başından çıkardı ve kışkırtıcı bir şekilde kırmızı bikinisinin içinde Tuğrul'a baktı. Evet, normal şartlarda ona kızması gerekiyordu ama Tuğrul bunu kelimelere dökemese de davranışlarıyla hatta bakışlarıyla bile hissettirebiliyordu. O yüzden tepki vermedi ve havayı dağıtmak istedi Ceyhan.

"Hadi, beni yakala!" Tuğrul ona cesur bir gülümsemeyle karşılık verdi ve tişörtünü çıkardıktan sonra koşmaya başlayan Ceyhan'ın peşinden

gitti. Ayaklarındaki sıcak kum ve denizin tatlı esintisi eşliğinde saçları uçuşurken koşmak Ceyhan'ın çok hoşuna gitmişti. Çok geçmeden Tuğrul onu belinden yakaladı ve hemen kucağına aldı.

“Bu çok kolay oldu ama...” dedi Tuğrul gözlerine cesurca bakarak.

“Her zaman zorlaştırmacı olmak zorunda değilim.” Tuğrul denize girdi ve onu suya bırakırken gözleri bir an bile ayrılmadı. O bildikleri çekim etraflarını sararken Tuğrul kendine buranın asla uygun olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Ceyhan çenesini kavrayınca daha fazla kendini geride tutamadı ve dudaklarını birleştirdi. Ceyhan da en az kendisi kadar arzuluydu ama öpücük derinleşmeden Tuğrul kendini çekti.

“Aklımı başından alıyorsun. Bu zamana kadar hiç kendimden korkmamıştım ama şu an kendimden ve yapacaklarımdan korkuyorum, Ceyhan.” Bu itirafa karşılık Ceyhan da cesurca davranmaktan kendini alamadı.

“Eve gidince bu korkularının üstesinden gelebiliriz.” Bu davetkâr cümle karşısında kaskatı kesildi Tuğrul. Kalp atışları hızlanırken düşünmemek için hemen suyun içine girdi ve kaçarak yüzmeye başladı. Arkasından Ceyhan'ın güldüğünü duyduğunda onun bu kadar cesur olmasına tekrardan hayran kaldı. Birlikte yüzdükten sonra denizden çıktılar. Ceyhan ufuktaki turuncu kırmızılığa bakarken gülümsedi. Tuğrul'un kuma oturduğunu ve kollarından çekerek onun da oturmasını istediğini anladı. Tuğrul onu bacaklarının arasına oturttu ve kollarıyla sarınca Ceyhan ona yaslandı.

“Burası çok huzurlu.” Tuğrul boynundaki ıslak saçları çekti ve minik bir öpücük kondurdu.

“Bana huzuru sen veriyorsun,” dedi tatlı bir şekilde.

“Seni sinir etsem bile mi?” Tuğrul güldü ve belindeki kollarını sıkılaştırdı.

“Senin sinir etmeni bile seviyorum.” Ceyhan içinden bir kahkaha attı çünkü küçük de olsa itiraf etmişti ve yakın zamanda onun istediği sözcükleri haykıracağını biliyordu.

“Başka neyimi seviyorsun?” dedi Ceyhan ilgi isteyen bir tavırla.

“Zekânı, özgüvenini, cesaretini ve gözlerini. Seni ilk gördüğümde de gözlerini çok beğenmiştim.” Onun çözölmeye başladığını hissettiği için konuşmasını sürdürmesini istedi Ceyhan.

“Başka?”

“Tek tek her şeyi saymamı mı istiyorsun?”

“Sayamaz mısın?” Tuğrul’un gülümsediğini hissetti ve bir nefes aldığıını gördü.

“Bana olan arzunu ve vücuduna dokunduğumda verdiği tepkileri, tabii ki bu kusursuz bedeni de... Gülüşünü, alaycı bakışlarını ve her öptüğümde beni delirten dudaklarını...”

“Şımartmaya başladın beni.” Tuğrul güldü ve omzuna bir öpücük daha bıraktı.

“Seninle gurur duyuyorum, Ceyhan. Erken denebilecek yaşta hoca oldun, farkında mısın!” Onun takdirini kazanmak hoşuna gitmişti ama takdir görmeye ihtiyacı da yoktu. Bu tarz başarılarla alışmıştı ve bu zamana kadar hep yarıştığı kişi kendisi olmuştu. Kolları arasında dönerek Tuğrul’a baktı.

“Projede senin de payın var.” Tuğrul başını öyle değil demek ister gibi salladı.

“Sen çok zeki ve bilgili bir kadınsın. Başarılı olman, zamanındaki büyük çabaların sonucu. Çalışkansın hatta birazcık işkolik bile olabilirsin.” Ceyhan güldü ve parmaklarını Tuğrul’un yüzünde gezdirdi.

“Ben de seninle gurur duyuyorum ve daha da duyacağım günler gelecek biliyorum.” Tuğrul yanağından öperek ona tekrar sarıldı.

“Manzaranın en güzel ânını kaçırma.”

“Sen varken ikinizle de gözlerim kamaşıyor,” dedi Ceyhan ona hayranlıkla bakarak. Ona bakan kahverengi gözlere, güçlü çenesine ve her zaman öpmek isteyeceği dudaklara baktı. Tuğrul ona yoğun bakışlarla karşılık verirken bir itirafta bulunmak istedi.

“Hiç böyle hissetmemiştim.”

“Nasıl hissetmemiştin?” dedi Ceyhan ısıltılı gözlerle ona bakarak.

“Tamamlanmış...” Ceyhan duyduğu kelimenin anlamıyla öylece kalakaldı. İlk başta ne söyleyeceğini bilemedi sonra başını kaldırıp ona sevgi dolu gözlerle bakan adama baktı.

“Tuğrul... Senin yanımdayken ben de öyle hissediyorum. Seni ilk kez gördüğümde çok mutsuzdum ama başıma senin gibi bir şansın geleceğinden de habersizdim. Hep seninle olmak istiyorum.”

“Hep yanımda kalmanı istiyorum,” diye cevap verdi Tuğrul. Dudakları tekrardan birleştiğinde güneş batmak üzereydi.

Ertesi gün hiç beklemedikleri bir şey oldu. Annesi ve babası merkezdeki evlerinde bir sorun çıktığını, bu yüzden evle ilgilenmek için birkaç günlüğüne evden ayrılacaklarını söylemişti. Timuçin de Eren’de kalacaktı. Tuğrul merkezdeki evlerinde bir sorun olduğuna inanmıyordu, sanki onları yalnız bırakmak için bir plan yapmış gibilerdi ama buna itiraz edecek durumda değildi. Bu gece Ceyhan ile eğlenmeye gideceklerdi ve gecenin sonunda eve geldiklerinde ne olacağını tahmin edebiliyordu.

Akşama doğru Ceyhan ondan piyano çalmasını istedi. Tuğrul piyanonun başına geçtiğinde Ceyhan da yanına oturdu.

“Ne çalmamı istersin?” Ona konuştukları gece çaldığı parçayı istediğini söylemişti. Belki fikri değişmiş olabilir diye tekrar sorma gereği hissetti Tuğrul.

“Seni aradığım gece çaldığın parçayı.”

“Peki,” dedi Tuğrul, çalmaya başlarken onun yüz ifadesine baktı Ceyhan. O her zaman ciddi dururdu ama çalarken o ciddiyetin bir nebze yumuşadığını gördü. Uzun parmakları tuşların üstünde ustaca geziniyordu ve ona bir kez daha hayran kaldı. Kariyerine başlamak onun için zor olmamıştı, Tuğrul ise kendiyile olan bir savaşı kazanıp buralara kadar gelmişti. O yüzden onu mesleğinden alıkoyacak tüm nedenlerden kaçması mantıksız görünmüyordu. Başını omzuna yasladı ve o hüzünlü melodiyi dinledi. Birden Tuğrul’un başka bir parçaya geçmesiyle kafasını kaldırıp tekrar ona baktı.

“Bugün mutlu bir gün ve ben bu parçayı genelde öfkeli olduğum zaman çalarım. Günün anlam ve önemine uygun olmalı.” Ceyhan anlayışlı bir şekilde başını salladı.

“Gerçekten bu konuda yeteneklisin.” Tuğrul döndü ve iltifatı kabul eder gibi küçük bir gülümseme gönderdi Ceyhan’a.

“Teşekkür ederim.” Kesinlikle Tuğrul haklıydı, duyduğu parça onu canlandırmıştı.

“Akşam beni nereye götüreceksin?” dedi yavaşça.

“Yarım kalmış anıları tamamlamaya,” dedi Tuğrul başını çevirip ona baktı.

“Gittikçe romantikleşiyorsun ve bu benim çok hoşuma gidiyor.”

“Farkında bile değilim. Piyano çalmak beni romantik bir adam gibi gösteriyor olabilir.”

“Hayır, o sert Tuğrul’dan anlayışlı ve tatlı Tuğrul’a evrildin ama farkında bile değilsin.” Tuğrul durdu ve gülümseyerek Ceyhan’a baktı. Elleriyle çenesini kavrayıp minik bir öpücük bıraktı dudaklarına. Gözleri saate kaydığında biraz daha evde kalırlarsa geç kalacaklarını düşündü.

“Birazdan çıkalım mı?”

“Olur, o zaman ben hazırlanayım.”

“Çok bekletme beni,” dedi uyararak.

“İşte ona çare yok.” Ceyhan güldü ve ayağa kalktı. Onun yanından ayrılırken Tuğrul onun zarif yürüyüşünü izledi. Ceyhan ile sanki farklı bir boyuta ulaşmışlardı. O sert yönleri törpülenmiş, davranışları daha anlayışlı hale gelmişti. Belki de bunu sağlayan ayrı kaldıkları haftalardı. Tuğrul onsuz günlerin nasıl geçtiğini öğrenmişti. Şimdi baktığında çok şey kaybedeceğinin bilincine de varmıştı. Ceyhan hayatı için renkli, yepyeni bir sayfaydı ve sayfayı onu mutlu ederek doldurmak istiyordu.

Mekâna el ele girdiklerinde Ceyhan güzel başlayıp kötü biten o geceyi hatırladı. Bugün öyle olmayacaktı, biliyordu ama yine de kendini kötü hissetmekten alamadı. İçerisi çok kalabalıktı ve insanlar neşeyle dans ederlerken aralarından geçtiler. Ceyhan derin bir nefes aldı ve bu

gecenin sonuna kadar tadını çıkarmaya karar verdi çünkü bu geceyi mesleki başarısını kutlamak için planlamıştı.

“Ne içmek istersin?” dedi Tuğrul barın önüne geldiklerinde.

“Bilmem, sen ne içeceksin?”

“Bira,” dedi Tuğrul hemen. Mesleğine başladığı günden beri alkol oranını minimumda tutmaya çalışıyordu.

“Bira mı? Hayır, senin biraz sarhoş olmanı istiyorum. Bu yüzden sert, çarpıcı bir şeyler içeceğiz.” Ceyhan kararlı gözlerle ona bakarken Tuğrul eğlenmekten kendini alamadı.

“Ne?” dedi Tuğrul ve alaycı bir şekilde ona baktı.

“Ne dediğimi duydun işte. Şu ciddiyet zırhının altında ne saklıyorsun, merak ediyorum.” Sonra parmak uçlarında yükselip Tuğrul’un kulağına fısıldadı. “Sevişirken bile ciddisin. Senin kendini kaybetmeni istiyorum. Madem birbirimizin tüm yönlerini bilmek istiyoruz o zaman tam olsun isterim. Sen benim o halime tanıklık ettin.”

“Kendimi kaybedecek kadar içmem, bu büyük sorumsuzluk olur, Ceyhan. Abinin hiç sarhoş olduğunu gördün mü?”

“Birkaç kere.” Tuğrul ona inanmak istemedi bir an.

“Ciddi misin, yoksa beni ikna etmek için mi söylüyorsun?”

“Gerçekten gördüm. Biraz rahatlayacak kadar içsen olmaz mı?” Ceyhan ona öyle tatlı bir ifadeyle baktı ki Tuğrul onu kırmak istemedi.

“Peki,” dedi kararlılığını bir kenara bırakarak. Tatildeydi ve birazcık esnemekten zarar gelmezdi.

“İki tekila shot,” dedi barmene bakarak. Taburelere otururken Tuğrul aklına gelen ilk soruyu sordu.

“O gün kaç tane içmiştin?”

“Altı taneydi galiba, arka arkaya içtim,” dedi Ceyhan ama bakışlarını hemen masaya indirdi.

“Ne? Kısa sürede ayılmaman normalmiş, benimle birlikte olmak istemen de normal.” Ceyhan güldü ve parmaklarıyla Tuğrul’un omuzlarını kavradı.

“Sarhoş olmak istiyordum ve oldum,” dedi ciddi bir şekilde bakarak.

“Tek başına mı?” Tuğrul’un o kınayan ifadesini görmezden geldi.

“Abimi arayacaktım ama sen geldin.”

“Abinin karşısına o halde çıkmayı kabul ettin yani?”

“Evet, benim üzgün olduğumu biliyordu. Abim merhametsiz biri değildir, Tuğrul.” Önüne konulan minik bardağa baktı ve daha fazla sorgulanmak istemedi. İlk önce tuzu, ardından içkiyi ve son olarak da limonu ağzına götürdü.

“Sıra sende,” dedi meydan okuyan bir tavırla.

“Ben altı taneyle devrilmem yalnız, onu söyleyeyim.” Tuğrul’un bu ani çıkışıyla şaşırdı ve bu sefer de Ceyhan onu sıkıştırmak istedi.

“Kaç tane içtin ki?”

“On iki tane.”

“Ne! Ne zaman?” Ceyhan’ın bu şaşkın tavrına güldü.

“Serdar ile brövelerimizi taktıktan sonra. Buraya gelip bir yarışa girdik ama berabere kaldık.” Tuğrul utanır gibi bakışlarını kaçırdı.

“Sonra ne oldu?” dedi Ceyhan merak ederek.

“Bunu duymak istemezsin.”

“Kustunuz mu?” Tuğrul başını olumsuz anlamda salladı.

“Bize asılan kızlara şans verdik diyelim.” Ceyhan kaşlarını çatmış ona bakarken güldü ve bakışlarını kaçırdı. Onun şu an kışkanç bir âşık gibi davranması hoşuna gitmişti. Gözlerindeki o öfkeli alevin etkisi altına girmek çok kolaydı.

“Bir de çapkınlık yapmıyorum diyorsun,” dedi Ceyhan ve Tuğrul’un omzuna vurdu. Tuğrul ise utanarak bakışlarını kaçırdı.

“Nadir anlardan biri diyelim, çok fena etkisi var bunun,” diyerek içkiyi işaret etti.

“Araya bir bira mı alsan diyorum.”

“Beni tuzağa düşürmek istiyorsun ama olmaz.” Ceyhan güldü ama Tuğrul hiç beklemediği bir hareket yaptı. Nazik bir şekilde bileğini tuttu ve ağzına götürüp öpücük koydu. Diliyle bir şerit çizdiği an Ceyhan yutkundu, kalbi anında tepki verdi. Tuzu bileğine döktü ve sonra da

tekrar yaladı. Tuğrul içkiyi içti, tıpkı Ceyhan'ın yaptığı gibi ardından limon geldi.

“Daha içmeden önce sanki o ciddiyeti bir kenara bıraktın.”

“Senin istediğini yapıyorum sadece.” Tuğrul ona göz kırptığında Ceyhan bir anlık istekle onu yakasından tuttu ve kendine çekerek öptü. Geri çekildiğinde Tuğrul gözlerinin içine baktı.

“Her göz kırpışında beni böyle öpersen bir tikim olmuş olur.” Ceyhan güldü ve ardından ikinci içkilerini istedi. Daha şimdiden içki etki etmeye başlamıştı.

“Şimdi olmaz. Hadi, gel dans edelim.” Ceyhan'ın ellerinden kavradı ve onu ayağa kaldırıp dans pistine yönlendirdi. Eğlenen insanların arasına katılarak kendilerini müziğin ritmine bıraktılar. Tuğrul, Ceyhan'ı kolları arasında defalarca döndürdü ve Ceyhan da bu kabuğunu kıran Tuğrul'un tadını çıkardı. Belini ve kollarını hareket ettirip dans ederken, Tuğrul'u etkilediğini görebiliyordu. Kalabalık boğucu olmaya başladığında tekrar oturdular ve ikinci tekilalarını içmeden önce Ceyhan bardakları tokuşturdukları bir fotoğraf çekti. Tuğrul'un parmakları ve bileğindeki saati de gözüküyordu ama umursamadan paylaştı.

“İkinci round.” Bu sefer ilk içen Tuğrul oldu ve ardından Ceyhan da ona katıldı. Ceyhan üçüncüyü içtiği sırada biraz sarsılmaya başlayınca bıraktı ama Tuğrul dördüncüyü içtiği halde ona pek bir etkisi olmamıştı fakat o da artık içmeyi bırakmıştı. Tekrar dans pistine gittiler ve dakikalarca oradan oraya savrulan insanların arasında dans ederek eğlendiler.

Birlikte eve döndüklerinde Ceyhan *ne geceydi ama* diye düşünmeden edemedi. Bu sefer kesinlikle bir kutlama olmuştu. Şu an evde sadece ikisi vardı ve hafif bir sarhoşluk üstündeydi. Birlikte merdivenlerden çıktılar, ikisinin de üstünde bir durgunluk vardı çünkü akıllarında tek bir düşünce dolaşıyordu. Tuğrul'un bedeni ona ulaşmak için can atsa bile kendini durdurmaya çalışıyordu fakat ne kadar süre dayanabileceğini de bilmiyordu. Ceyhan ise yine onun tarafından reddedilmek istemiyordu. O gün *içimdeki ahlaklı adam* diye bir tanım yapmıştı ama o ahlakın tam çerçevesi ne bilmiyordu.

Merdivenin sonuna geldiklerinde birbirlerine baktılar. Bakışları yoğunlaştıkça kalp atışları hızlandı. Tuğrul bir adım attı ve Ceyhan onun da aynı kendi gibi nefesinin dudaklarından hızlı bir şekilde çıktığını fark etti. Cinsel gerilimi iliklerine kadar hissediyordu Tuğrul ve kendini nasıl durduracağına dair bir fikri yoktu. Ufacık bir adım attığı an birbirlerine kenetleneceklerini biliyordu. Şu an aklı bile onunla sevişmesini daha doğru buluyordu. *Pişman olacaksam da bunun için olayım* diye geçirdi içinden ve bir saniye bile bekleyemedi. Ceyhan'ı kendine çekerek öpmeye başladığında ikisinin de ağzından inleme yükseldi ama bir anda Ceyhan kendini geri çekti.

“Eğer beni bir daha reddedersen...” dedi Ceyhan ona ciddiyetle ve tehdit eder bir şekilde bakarak.

“Hayır, sana unutamayacağın bir gece yaşatacağım.” Ceyhan'ın var olan heyecanı daha da üst seviyeye çıkarken bir an ne yapacağını bilemedi ama ona bakan Tuğrul kararlı görünüyordu. Belki de içki biraz rahatlamasını sağlamış, daha önce çekindiği detaylar artık gözünde daha önemsiz bir hale gelmiş olabilirdi.

Tuğrul onu tek bir hamlede kucağına aldı ve Ceyhan'ın kaldığı oda daha yakın olduğu için oraya götürdü. Onu yatağa bıraktıktan sonra geri çekildi.

“Geleceğim,” dedi ve birkaç dakika sonra tekrar odaya geldi. Bu sefer elinde bir kutu vardı. Ceyhan kutuya bir bakış attı.

“Doğum kontrol ilacı içtiğimi biliyorsun.”

“Olsun, o günü unutmadım.” Evet, o gün Ceyhan gereksiz bir korkuya kapılmıştı ama sonuçta hamile kalmamıştı.

Tuğrul yatağa tırmandı ve Ceyhan'ın üzerine eğilip tekrar öpmeye başladı. Ceyhan'ı, dudakları birbirinden kopmadan kaldırarak kucağına oturttu. Ellerini özgür bir şekilde onun vücudunda gezdirmeye çalıştı ama üzerindeki elbise ona engel oluyordu. Tuğrul dudaklarını geri çekti ve askılı elbiseyi eteğinden tutup, başından geçirerek çıkarttı. Ceyhan'ın üzerinde açık pembe dantelden, incecik iç çamaşırları vardı. Parmaklarıyla tenini okşamaya başlarken, Ceyhan bu dokunuşların etkisiyle

gözlerini kapattı. Ellerinin kalçasına indiğini ve sahiplenir bir şekilde okşayıp sıkıldığını hissetti.

“Kalçalarımı seviyorsun,” dedi gülerek.

“Ben senin her yerini seviyorum. Sanat eserlerine her baktığında başka bir muhteşem ayrıntısını görürsün, ben de öyleyim. Sana her baktığımda daha da âşık oluyorum.” O kelimeyi duyunca Ceyhan dondu kaldı. Sevgisini net ifade edemese de âşık olduğunu bir çırpıda söylemişti ama bunda hafif de olsa sarhoşluğunun verdiği bir rahatlık vardı. Tam ona cevap verecekken Tuğrul’un konuşması ile susmak zorunda kaldı.

“Sana sıranın gelmediğini söylemiştin. Şu an tamamen seninim ve kontrol de sende olacak.” Ceyhan’ın kalp atışları anında ikiye katlandı. Elleri heyecandan titrese bile gömleğinin düğmelerini hızlı bir şekilde çözdü. Gömleği omuzlarından kaydırıp yatağa düşmesini sağladı. Elleriyle omuzlarından başlayarak okşadı. Göğüs kaslarına ve karın kaslarına dokunmayı çok seviyordu. Tuğrul’u itti ve sırtının yatakla buluşmasını sağladı. Kot pantolonun düğmesini açarken elleri çok daha şiddetle titremeye başladı ama buna hiç takılmadan pantolonu da çıkardı ve çoktan onun için hazır olduğunu görünce gülmeden edemedi.

Dudakları tekrar birleşti, bu sefer çok daha istekle birbirlerini öptüler. Ceyhan dilini cesur bir şekilde Tuğrul’un ağzına daldırdığında onun inlemesini duydu. Tuğrul bu hareketle daha da sertleşti ve dişleri hafifçe Ceyhan’ın dudaklarını ısırdı. Genç kadın dudaklarını geri çekti, minik öpücükler kondurarak çenesinden aşağıya inmeye başladı. Dudakları öpüyor, dili de küçük okşayışlarla eşlik ediyordu. Göğsüne indiğinde küçük ısırmalar da bırakmayı ihmal etmedi ve Tuğrul’un istekli sesini duydu. Daha da ileriye giderek minik göğüs ucunu emdiğinde, Tuğrul’un elleri omuzlarında dolaşmaya başladı. Nefes alışının sesini ve gerilen vücudunun altında titremeye başladığını hissedince kendini daha da iyi hissetti ve bir elini göbeğinden daha da aşağıya indirdi. İç çamaşırının içine soktuğunda Tuğrul derin bir şekilde inledi.

“Ceyhan, ne yapıyorsun?” dedi dişlerini sıkarak. Ceyhan onu okşamaya başlarken gözlerini kapattı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı.

“Sen bana dokunabiliyorsun bu şekilde, ben de sana dokunmak istiyorum.” Ceyhan elini aşağı yukarı hareket ettirirken Tuğrul kendini

tutmakta oldukça zorlanıyordu. Elleriyle altındaki çarşafı kavradı ama Ceyhan'ın eli gitgide hızlanıp, dudakları da göğüs ucunu emerken daha ne kadar böyle kalabilirdi, bilmiyordu.

“Ah, bu çok iyi!” dedi kendini tutamayarak. Kalçaları Ceyhan'ın eliyle daha hızlı buluşmak için inip kalkarken, ağzından çıkan inlemelere engel olamadı. Aynı zamanda Ceyhan'ın da istekli sesini duyabiliyordu.

“Dur, lütfen içinde olmak istiyorum,” diye fısıldadı ihtiyaçla. Ceyhan elini çekti ama öpücüklerini ve ısırıklarını karnına doğru indirmeyi de ihmal etmedi. Diliyle yalayıp yukarıya çıktığını gördü sonra. Dokunduğu her yeri yanıyordu. Ceyhan ona bir kondom uzattı ve hemen çamaşırını indirip gereğini yerine getirdi.

Ceyhan tekrar onu dudaklarından öpmeye başladığında Tuğrul ellerini onun bacaklarının arasına indirdi. Onu yeteri kadar uyarmamıştı, hazır olup olmadığını bilmiyordu ama eline bulaşan kaygan sıvıyı hissedince şaşırdı. Ceyhan sutyenini ve külotunu çıkardı, sanki ne yapacağını bilemez bir şekilde Tuğrul'a baktı. Tuğrul hafifçe doğruldu ve onu üstüne çekti.

“Beni içine al!” dedi teşvik etmek için. Tekrar dudaklarını öptü ve kalçalarını üzerine çekerek yavaşça onun içine girdi. Ceyhan'ın inlemesi ağzının içinde kayboldu. Tuğrul elleriyle kalçalarını kavrayıp onu aşağı yukarı hareket ettirmeye başladığında, Ceyhan da ona uyum sağlamakta zorlanmadı. Dudaklarını çekti ve üzerinde yükselirken Tuğrul bu erotik görüntüye daha fazla kayıtsız kalamadı, sert bir şekilde genç kadının memelerini kavrayıp sıkmaya başladı. Ceyhan inledi, başını geriye attı ve hareketlerini hızlandırdı içgüdüsel bir şekilde.

“Seni seviyorum, seni seviyorum,” dedi Ceyhan ve hareketleri daha da hızlandı. Tuğrul doğruldu ve gözleri birbirine kenetlendi. Birbirlerine cesurca baktılar, Ceyhan'ın her hamlesinde inlediler. Tuğrul onu kendisine daha da bastırdı, kalçalarının daha hızlı bir şekilde buluşmasını sağladı. Ceyhan küçük bir çığlık attı, Tuğrul onun içine derin bir şekilde çekildiğinde onun sona yaklaştığını anladı. Kısa süre sonra Ceyhan bir çığlıkla omuzlarına yığıldı. Hızlı nefesi boynuna vururken Tuğrul da sona yaklaştı ve kendini yatağa bıraktı. Ceyhan göğsünde yatarken nefesinin elverdiği ölçüde konuşmaya başladı.

“Bu çok güzeldi,” dedi Ceyhan nefes nefese. Hâlâ vücudunun titrediğini hissedebiliyordu. Kontrolün onda olmasını sevmiştir ama Tuğrul’un üstünde kurduğu hâkimiyeti de seviyordu.

“Gece daha yeni başlıyor. Bir sonraki sıra benim ve sana tatlı bir işkence yaşatacağım.”

“İçindeki ahlaklı adamı susturdun galiba,” dedi imalı bir şekilde.

“O adam da seninle sevişmemi daha doğru buldu.” Ceyhan gülerek Tuğrul’un göğsüne bir öpücük kondurdu.

“Seninle sevişmeyi seviyorum. Bambaşka bir kadın oluyorum belki ama bana çok güzel hisler yaşıyorsun.” Tuğrul başını kaldırdı ve dudaklarını öptü tatlı bir şekilde.

“Sana daha güzel hisler de yaşatacağım,” dedi Tuğrul söz vererek.

“O zaman beklemek istemem.” Tuğrul onu öperken altına aldı ve onun isteklerini yerine getirmek için bir dakika bile beklemedi.

Her güzel şeyin bir sonu olduğu gibi tatilin de bir sonu vardı. Tuğrul, Ceyhan'dan ayrılmak istememişti ama şu an için ayrılmak zorundaydı. Her gece onunla birlikte yatmaya ve sabah onunla birlikte uyanmaya çok alışmıştı. O yüzden yataktan tek başına kalkmak onu bir miktar üzse de içinde bir sevinç de vardı. Jetini ve uçmayı çok özlemişti. Tatil dönüşleri performans düşüklüğü olurdu ama Tuğrul hızla tekrardan adapte olacağını biliyordu.

Yataktan kalktı ve telefonunu eline alıp Ceyhan'a bir günaydın mesajı attıktan sonra hazırlanmaya başladı. Üzerini giyindi, odasından çıktı ve Serdar'ı salonda telefonuna dikkatli bir şekilde bakarken buldu.

“Günaydın!” dedi Tuğrul enerjik bir sesle.

“Günaydın, gelsene bir.” Tuğrul merak ederek Serdar'ın yanına oturdu ve Serdar da telefonunu ona uzattı. Uçuş programına baktığında salı günü çift uçuşu olduğunu ve birinin de çift kişilik F-16'da olduğunu görünce çok şaşırdı.

“Bir yanlışlık mı oldu acaba?” dedi Tuğrul, Serdar'a bakarak.

“Niye çift uçuş yazsınlar ki? Telafi uçuşlarını tamamlamıştın. Ben-ce başka bir şey var. Neyse, filoya gidince öğreniriz. Yalnız yüzün bile parlamış oğlum, ne bu neşe!” dedi ve arkadaşının omzuna vurdu yavaşça gülerek.

“Kendimi mutlu hissediyorum. Bir aşkımdı ama bir aşkımda daha oldu.” Tuğrul tam bir aptal âşık gülüşü yapınca Serdar ona dokundurmadan edemedi.

“Bana diyordun bir de kendine bak aynadan nasıl gülünüyormuş. Cidden suratına nur indi sanki.” İki arkadaş birbirine bakarak güldü. Serdar haklıydı şu noktada çünkü kendini gülümsemekten alamıyordu. Bu tatil ikisini birbirine daha da yakınlaştırmıştı.

“O değil de bugün komutanımı müsait bir zamanda yakalarsam söyleyeceğim artık. Daha fazla vicdan azabı çekmek istemiyorum. Yeterince günah işledim.” Bu konu onu geriyordu ama Ceyhan ile bir araya gelince günah işlemekten başka seçeneği kalmıyordu ve onunla günaha girmeyi de çok seviyordu.

“Ulan! Yine tutamadın değil mi kendini!” Serdar’ın bu tespiti gülerek baktı çünkü arkadaşı haklıydı.

“Senin kirli çamaşırlarını ortaya döktürme lan bana!” dedi Tuğrul tehdit ederek ama bir yandan da gülmeye devam etti.

“Kolay değilmiş be Serdar, birkaç kere tutmaya çalıştım da sonunda başaramadım işte. O muhteşem bir kadın. Artık anladım ben, onsuz yaşayamam bir daha. Gülüşü, bana olan bakışları, dokunuşları her şeyi içime işledi. Kalbimi yangın yerine çevirdi. Onu çok seviyorum ben.” Bu sözcükleri söylemese bile Tuğrul’un yıldızları kuskandıracak kadar ısıldayan gözlerinden de durumun böyle olduğunu anlayabilirdi Serdar.

“Bunu ona da itiraf ettin mi?” Arkadaşının yüzünü bir anda buruşturmasına bakılırsa bunu daha yapmamıştı.

“Yapamadım, bunu yapmamı çok istedi ama Serdar, beni anladı da. Ben bile buna bir ad koyamazken o sıkıntımı tespit etti. Derdini tam anlatmadan birinin ne olduğunu anlaması, konuşma gereği kalmadan anlayışla karşılaşması... Bu harika bir duygu.” Keşke aynı olayı o gece Tuğrul da ona karşı yapabilseydi ama artık bunu aşmışlardı fakat aşmaları da kolay olmamıştı.

“Birkaç ay veriyorum size. *Serdar dedi* diyeceksin. Biz evlendikten sonra senin düğünün için hazırlıklara başlayacağız. Bugünün tarihini yaz bir kenara.” Serdar ayağa kalkarken Tuğrul dediklerinden emin değildi.

“Pek düşünmüyor gibi ama bakalım.”

“Ben her zaman haklı çıkarım.” Tuğrul da ayağa kalktı. Onunla birlikte mutfakta yemek hazırlamaya başladıkları an bir mesaj gelince durdu. Ceyhan ona bir fotoğraf göndermişti. Üniversitenin sitesi onun sayfasını güncellemişti. Ceyhan’ın odasında çekilen fotoğrafa ve aşağıda yazan ismine baktı.

Dr. Öğretim Üyesi Ceyhan Hasipek.

Artık resmi oldum!

Günaydın, seni şimdiden özledim.

Tuğrul mesaja cevap yazarken yine aptal âşık gülümsemesi yüzüne yayıldı ve Serdar’ın ona eğlenerek baktığından haberi bile olmadı.

Ben de seni özledim. Gece de sabah da
yatakta seni aradım

“Çay,” dedi Serdar uyararak ve hemen kaynayan suyu görünce telefonu elinden bıraktı Tuğrul.

“Acele etmezsek geç kalacağız. Yarbaya açılacakken bir de fırça yemeyelim.” Serdar doğru söylüyordu, acele etmeleri lazımdı. Tatil dönüşü işe geç kalmak istemezdi.

Filoya geldiklerinde Tuğrul fazlasıyla özlediğini hissetti ve hemen üzerini giyinip bir an önce uçuşa çıkmak istedi. İçeriye girip koridorda yürürken Selçuk Yüzbaşı ve Gürhan Yarbay’ın onlara doğru geldiklerini gördü. Tuğrul derin bir nefes alıp kendini hazırlamaya başladı. Ona bugün müsait bir zamanı olup olmadığını soracak ve ona söylediği saatte odasında olup Ceyhan ile olan ilişkisini anlatacaktı.

“Günaydın, çocuklar,” dedi Gürhan Yarbay.

“Günaydın, komutanım,” diye karşılık verdi Serdar ve Tuğrul.

“Komutanım müsaade ederseniz size bir şey sormak istiyorum,” dedi sonra Tuğrul.

“Neden eğitim uçağında uçacağını merak ediyorsun.” Tuğrul başını salladı hemen.

“Ceyhan ile birlikte yaptığınız program dün bir saldırıya maruz kalmış ama program geçit vermemiş. İlgili bölümde bir hainin olmasından şüpheleniliyor. Kuvvet komutanım Ceyhan'ın bu başarısını ödüllendirmek istedi ve seninle tek sorti uçuş yapmasını uygun gördü.” Bir an Tuğrul ne hissedeceğini şaşırdı çünkü komutanının karşısında tek bir duygu kırıntısı bile göstermemesi gerekiyordu. Ceyhan ile bir uçuşa çıkma fikri asla aklına gelmezdi ama iki aşkının buluşmasını hayal etmek inanılmaz güzeldi.

“Programın çalışmasına sevindim, komutanım,” dedi kendini toparladığında.

“Hain tespit edilmiş mi?” diye sordu Serdar hemen.

“Daha değil ama bulacaklardır,” diye yanıtladı Selçuk Yüzbaşı.

“Komutanım bugün müsait bir zamanınızda sizinle özel olarak konuşmak isterim.” Tuğrul komutanının gözlerine cesur bir şekilde baktı ama komutanı hiç beklemediği bir şekilde karşılık verdi.

“Bugün müsait bir zamanım yok. Başka bir zaman konuşalım.”

“Peki, komutanım.” İçinden isyan etse de bunu asla dışarıya yansıtmadı. Ansızın yarbayının gözleri bileğine odaklandı, Tuğrul da istemsizce bileğine baktı. Komutanı uzandı ve bileğini sıyırıp saate baktı.

“Bir şey mi oldu, komutanım?” Bu davranışına anlam verememişti Tuğrul. Neden saatini böyle incelediğini merak etmişti.

“Saatin güzelmiş.” Tuğrul bir şey demeye fırsat bulamadan komutanı yürümeye başlamıştı bile. Neden böyle bir an yaşadıklarını anlamadı ama komutanı gözden kaybolduğunda Serdar konuşmaya başladı.

“Sen ne şanslı bir adamsın lan böyle!” Tuğrul gülmeye başladı ve birlikte odalarına doğru yürüdüler.

“Bilmiyorum, Serdar inan bilmiyorum. Ceyhan ile uçacağıma inanamıyorum!” Hemen telefonunu eline aldı ve Ceyhan'ı aradı. Ceyhan hiç selam bile vermeden biraz da yüksek sesle konuşmaya başladı.

“İnanamıyorum Tuğrul! İnanamıyorum, şu an çocuk gibi olduğum yerde tepiniyorum!” O çocuksu gülüş sesini duymak Tuğrul'un çok hoşuna gitmişti. Kendini gülümsemekten alamadı.

“Abim sabah gelip bana durumu anlattı. Yarın seninle birlikte uça-
cağız. Ben heyecandan uyuyamam ki!” Tuğrul onun bu sözlerine güldü.

“Bana gel, ben seni uyuturum,” dedi çapkın bir ton katarak sesine.

“Akşam gelmek istiyordum zaten. Birazdan okula uğrayacağım, öğleden sonra da boşum.” O an Tuğrul’un aklına bir şey geldi. Tatil-
den döndüğü için ekstra yorulacaktı ve bu gibi durumlarda genelde Verda’dan bir iyilik beklerlerdi. Bugün kendi kız arkadaşından da bu iyiliği bekleyebilirdi.

“Ceyhan, senden bir şey istesem çok mu olurum?” Biraz çekinmişti ama Ceyhan’ın onu anlayışla karşılayacağını düşünüyordu.

“Saçmalama, benden her şeyi isteyebilirsin.” Ceyhan’ın teşvik edici sözlerini duyunca rahatlayarak hemen konuşmaya başladı.

“Büyük ihtimalle akşama çok yorgun olacağız. Böyle zamanlarda Verda imdadımıza yetişirdi. O da bugün hastanede çok yoğun olacak. Bize yemek yapar mısın? Hem hep birlikte akşam yemeği yemiş oluruz,” dedi bir çırpıda.

“Tabii ki. Ne yemek istersin?”

“Bilmem, kafana göre takıl, biliyorsun yemek seçmiyorum.”

“Tamamdır, biraz heyecanımı yatıştırırım ben de.”

“Şu an yanımda olsaydın seni öpüyor olurdum. Gözlerini kapat ve hayal et.” Serdar’ın kaşlarını kaldırıp ima ile bakışını görünce diğer elini salladı Tuğrul *ne yapabilirim* dercesine.

“Hayal ettim, sen de beni hayal et.” Tuğrul da bunu yapmak isterdi fakat az sonra Serdar ile uçuş öncesi brifinge gidecekti.

“Birazdan uçuşa çıkacağım, çok doğru olmaz ama akşam gerçekleştirebiliriz.”

“Tuğrul, lütfen dikkat et.” Onun endişeli sesini duyunca hemen yatıştırmak istedi. Daha önce Ceyhan’ın bu tarz korkuları yoktu, gördüğü o rüya onu çok etkilemiş ve şu anki korkusunu tetiklemişti.

“Hiç korkma, her zaman dikkat ederim. Akşam görüşürüz.”

“Görüşürüz.” Tuğrul telefonunu kapatıp masasına koyduğunda, Serdar alaycı bir şekilde ona bakıyordu.

“Valla çok fenasınız üsteğmenim.”

“Öyle de Serdar, komutanım ile konuşamayacağım bugün,” dedi üzgün bir şekilde. Erteleme hiç iyi olmamıştı çünkü söylemediği her dakika kendini kötü hissediyordu.

“Bir günden bir şey olmaz. Yalnız, oğlum konuşmalarınıza çok dikkat etmeniz lazım. Ufacık bir kelimedede komutanım anlar,” dedi Serdar yarın çıkacakları uçuşu hatırlatarak. Bu konuda haklıydı, belki çoktan anlamış da olabilirdi.

“Hâkime Hanım anladığını söylemiş Ceyhan’a. Saatime niye taktı anlamadım ben.” Bu durum çok tuhafına gitmişti Tuğrul’un. Sonuçta ileriden de bakabilecekken komutanı bileğini eline alıp bakmıştı saati-ne. Detaylarını incelemişti.

“Öyle bir baktı ki sanki gözünde şimşekler çaktı adamın.” Tuğrul arkadaşını onaylayarak başını salladı. Bakışlarındaki farklılığı o da görmüştü.

“Kendimi hazırlamıştım, bu kötü oldu.” Hayal kırıklığını iliklerine kadar hissediyordu. Bugün her şeyin bitmesini ve rahat bir nefes almayı istemişti ama sandığından daha farklı gelişmişti olaylar.

“Hadi brifinge gidelim, zaten Selçuk abi uyuz sana bir şey deyip canını sıkmasın.” İlk görevine gitmeden önce ona sert bir şekilde çıkıştığı için hâlâ Tuğrul’a karşı sert ve mesafeliydi. Yapabileceği bir şey yoktu, orada bir sınır çizmesi gerekiyordu ve öyle davrandığı için de pişman değildi.

“Haklısın.” Serdar ile birlikte ayağa kalktı Tuğrul ve notlarını masadan alıp odadan çıktılar.

Ceyhan okula gittiğinde tüm tebrikleri coşkuyla karşıladı. Hocası şimdiden yaz okulu için ona birçok ders vermişti. Yine hızlı bir tempoya girecekti ama bir yandan da öğretim görevlisi olarak nasıl hissedeceğini merak ediyordu. Evine girmeden önce market alışverişi yaptı. Hızlı pişen bir şeyler yapmalıydı çünkü çok fazla vakti yoktu. Tavuk ve taze sebzeler aldı. Bezelyeli bir tavuk yemeği yanında pirinç pilavı, salata ve mercimek çorbası yapmayı düşündü. Sonra yemekten Timuçin ile

Tuğrul atıştığında Tuğrul'un en sevdiği tatlının revani olduğunu öğrenmişti ama Ceyhan revani yapmayı bilmiyordu. İnternette tariflere bakabilir ya da annesini arayabilirdi. Her gün annesini arayıp konuşsa da ona hiç Tuğrul'dan söz etmemişti.

Eve girip malzemeleri tezgâhın üstüne koyduğunda, kendine düşünmeye fırsat vermeden annesini aradı. Telefon çalarken biraz heyecanlandı çünkü annesinin onu sıkıştıracağını biliyordu. Yaşları ileri olduğu için ailesi onu evlenirken görmek istiyordu. Orkun ile evliliği düşünmesinin sebeplerinden biri de buydu. Şu an Tuğrul ile başlangıç noktasındaydılar ve biraz daha zamanın olduğunu düşünüyordu Ceyhan. Annesi telefonu açtığında gülümsedi ve nasıl olduklarını sorduktan sonra konuya girdi.

“Anne, bana revani tarifi verir misin?” dedi ardından gelecek soruyu tahmin ederek.

“Sen şerbetli tatlı pek yemezsin, Ceyhan. Nereden çıktı şimdi?” Derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

“Erkek arkadaşım için yapacağım.” Bir çırpıda söylediğinde annesinin tepkisini bekledi.

“Erkek arkadaşın mı var? Geçen hafta bu yüzden mi üzgündün?” Annesinin bu durumu fark ettiğini bilmiyordu fakat sesinden de anlamış olması olasıydı.

“Evet, sorunları hallettik. Sana söylemek istedim ama çok yeniydi.” Annesinin gülüşünü duyunca rahatladı.

“Çok mutlu oldum. Sesin çok iyi geliyor. Eline bir kâğıt kalem al, detayları sonra uzunca konuşuruz.” Annesi tarifi verirken hemen not aldı ve daha sonra konuşmak üzere söz verip hemen yemek yapmak için kollarını sıvadı.

Tatlının şerbetini dökerken biraz korkmaya başlamıştı. İlk kez yapıyordu ve şerbeti tam çekip çekmeyeceğini bilmiyordu. Saate baktığında birazdan Tuğrul'un onu almaya geleceğini fark etti. Zaman sandığından daha çabuk geçmişti. Tencerelerin kapaklarını sıkıca kapattı ve mesajın gelmesini bekledi. Mesaj yerine zil çaldı ve kapıyı açtığında Tuğrul'u

karşısında çarpık bir şekilde gülümserken buldu. Dün şehre döndüklerinde ayrılmaları zor olmuştu. Onu karşısında görünce hiç düşünmeden üzerine atıldı, Tuğrul onu yakaladığında sımsıkı sarıldı.

“Daha yirmi dört saat bile geçmedi ama seni çok özledim,” diye fısıldadı Tuğrul kulağına.

“Ben de seni.” Tuğrul dudağına hızlı bir öpücük bıraktı. Ayrıca onun yorgun olduğunu da hemen fark etti Ceyhan. Bu yüzden harekete geçmek istedi.

“Çok aç olmalısın, hemen gidelim ama bana yardım etmen lazım.” Tencereleri koyduğu poşetleri Tuğrul’a verdi ve kendisi de tatlıyı aldı.

“Çok fazla şey yapmışsın.” Tuğrul tencerelere göz atarken yüzü düşünceli bir tavra büründü. Verda bu kadar çeşit yapmamıştı onlara daha önce. Demek ki bu akşam midesi mutlu olacaktı çünkü Ceyhan lezzetli yemekler yapıyordu.

“Olsun, umarım beğenirsin,” dedi Ceyhan parlayan gözlerle.

“Beğeneceğime eminim.” Ona yemek konusunda bu kadar güvenmesi Ceyhan’ın çok hoşuna gitti. Birlikte evden çıktılar ve arabaya bindiklerinde Tuğrul ona baktı.

“Seni paraşütle uçurmuştum ama hiç jet ile uçuracağım aklımın ucundan bile geçmezdi.” Ceyhan çekingen bir şekilde gülümsedikten sonra Tuğrul’a bakarak konuşmaya başladı.

“Abim sabah geldiğinde ben de inanamadım sonra kuvvet komutanı aradı, beni bizzat tebrik etti.” Tuğrul’un kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

“Vay be, ben asker olduğum halde onunla hiç konuşma fırsatı yakalayamadım. Seninle gurur duyuyorum.” Hayranlıkla kız arkadaşına baktı. Uzandı ve Ceyhan’ın elini sıktı.

“Ben kolay kolay utanmam, şu an beni biraz utandırmaya başladın.” Ceyhan bakışlarını kaçırdığında Tuğrul onun bu haline hafifçe güldü.

“Yarın harika bir gün olacak. Limitlerimiz çok sınırlı olacak belki ama sana o heyecanı sonuna kadar yaşatacağım.” Tuğrul’un bu sözleri bile Ceyhan’ın kalp atışlarını hızlandırmayı başarmıştı. Hayal dahi edemediği bir ödül ile karşı karşıyaydı. Uçacağı kişinin Tuğrul olması ödülün değerini daha da artırmıştı gözünde.

“Sanırım bu gece heyecandan uyuyamayacağım. Yarın bir de dersim var ve neredeyse uçuşumuz mesai bitiminden önce.”

“Günbatımını sevdiğimi biliyorsun. Harika bir tesadüf oldu. Ayrıca ben seni uyuturum, merak etme.” Arabayı çalıştırdı ve sonra Ceyhan asıl olayı sormayı unuttuğunu hatırladı.

“Abim ile konuştun mu?” dedi temkinli bir sesle. Tuğrul bakışlarını yoldan ayırdı ve başını hayır dercesine iki yana salladı.

“Maalesef, bugün çok işi olduğunu söyledi ki vardı, onu sabah haricinde filoda görmedim.”

“Yarın mı konuşacaksın?”

“Uygun bir zaman bulursam konuşacağım. Hem uçuşta daha rahat oluruz.” Öylesi çok daha iyi olurdu tabii ama komutanı gerçeği öğrendiğinde nasıl bir tepki verirdi, işte onu pek kestiremiyordu Tuğrul.

Birkaç dakika sonra arabayı durdurdu. Evleri arasında sadece üç sokak vardı. Arabadan inip yemekleri yukarıya çıkardılar. Kapıyı açtıklarında Verda ve Serdar’ı salonda otururken buldular. Özellikle Verda yine yorgun görünüyordu ama onları görünce ayağa kalktı ve mutfağa gittiklerinde onun masayı çoktan hazırlamış olduğunu gördü Ceyhan. Verda bu eve çok gelmiş olmalıydı, Ceyhan ise ilk defa evin içine girmişti. Durup evi incelemek isterdi ama karşısındaki üç insan da açtı ve buna fırsatı yoktu.

“Hoş geldiniz!” dedi Serdar. Yemekleri çıkarırken Tuğrul tatlıyı gördü ve gözleri kocaman açıldı.

“Revani mi yaptın?” Ceyhan gülümseyerek başını salladı. Onun bu şaşkın tavrı çok hoşuna gitti.

“İlk kez yaptım, o yüzden belki istediğin kıvamda olmayabilir,” dedi utangaç bir şekilde. Bazen ilk yaptığı yemekler çok güzel olurdu ama kimi zaman da facia ile sonuçlanırdı.

“İnan bana, Ceyhan içi hamur bile olsa Tuğrul onu yer, öyle çok seviyor.” Tuğrul, Serdar’a baktı ve onu onaylayarak başını salladı.

“Yerim valla doğru söylüyor, yalnız hiç kötü olacağını düşünmüyorum.”

“Eline sağlık, Ceyhan çok fazla şey yapmışsın,” dedi Verda hemen.

“Elimden geldiği kadarıyla. Umarım seversiniz, afiyet olsun.” Çorbaları kâselere koyduktan sonra hep birlikte masaya oturdular.

“Ay, Ceyhan, gören de seni beceriksiz biri sanır öyle konuşuyorsun ki! Kızım bu çok iyi,” dedi Verda. Ceyhan gülümsedi ve sonra Tuğrul’un ona baktığını fark etti. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

“Alt tarafı çorba.” Ona göre yapılması en kolay yemeklerden biriydi.

“Yemek konusunda öyle facia kişilerle yaşadım ki! Kendine haksızlık etme.” Evet, Ceyhan da öyle biriyle yaşamıştı ama şu an onu hatırlamak dahi istemiyordu.

“Ceyhan’ın el lezzeti var zaten, ben daha önce onaylamıştım. Çorba da çok iyi geldi. Eline sağlık canım.” *Canım* kelimesini Tuğrul’dan duyunca etkilenmekten alamadı kendini Ceyhan. Yavaş yavaş çözü-lüyordu.

“Afiyet olsun.”

“Valla hızır gibi yetiştin, Ceyhan bugün çok yorulduk.”

“Tuğrul söylemeseydi haberim olmayacaktı, Serdar.” Tuğrul ayağa kalktı, tavuk ve pilavdan kendine koyduktan sonra Serdar’ın bitmiş kâsesini alıp onun tabağına da koydu. Onlar, kızlar olarak daha yavaş yiyorlardı.

“Koskoca öğretim görevlisine de yemek yaptırdık ama hakkını helal et,” dedi Serdar muzip bir şekilde.

“Helal olsun, olur mu öyle şey?” Serdar tabağından bir kaşık aldı ve iştahla yemeye başladığında Ceyhan onun ana yemeğini de beğendiğini anladı.

“Şaka yapıyorum. Yalnız, sen böyle güzel yemekler yaparsan Tuğrul kilo alır formdan düşer.” Durumun pek öyle olacağını düşünmüyordu. Tuğrul sağlığına çok dikkat eden biriydi. Bir noktada kendini durdurmasını biliyordu ama o an Serdar’ın şakacı tavrına uymak istedi.

“Diyet yemekleri de yapabilirim,” dedi gülümseyerek.

“Cidden Ceyhan pilav da tavuk da çok iyi.” Tuğrul hızlı bir şekilde tabağındaki yemekleri yerken iltifatlarına devam etti, Ceyhan da bu iltifatları memnuniyetle kabul etti.

“Tuğrul yarın kızı öyle bir uçur ki güzel bir teşekkür et,” dedi Serdar gülümseyerek.

“Ben de isterim de dümdüz uçup ineceğiz büyük ihtimalle.”

“Tabii oğlum, nasıl dalış yapacaksın? Ceyhan’ın hiç tecrübesi yok, uçuşun başlangıcını ve bitişini görebilir ancak.” Serdar’ın ona böyle sarışmasını bir samimiyet gösterisi olarak algıladı Ceyhan. Tuğrul ile olan arkadaşlığına sanki onu da dahil etmiş gibiydi ve bu durum onu mutlu etti. Artık aileden biri gibi hissetmeye başlamıştı.

“Ortasında bayılırım yani? Daha şimdiden çok heyecanlıyım,” dedi ve derin bir nefes aldı.

“Yani dalgalı olur ki bu adam iyi dalışlar yapar. Akrobasi pilotu olmak istiyor, olsun o kadar değil mi!” Ceyhan, Serdar’ı onaylayıp güldü.

“Serdar şov sevmez, Ceyhan. İşini yapıp bitirir, tam bir görev adamı. Onun dediklerine bakma sen.” İkilinin bu tatlı atışmasını eğlenerek izledi Ceyhan.

“Bunlar hep böyle mi, Verda?”

“Genelde, bazen küfürler de havada uçuşabilir. Ne yalan söyleyeyim arkadaşlıklarına her zaman özeniyorum. Kızlar arasında böyle arkadaşlıklar bulmak çok zor. Hep bir rekabet oluyor.” Ceyhan onu onaylamak için başını salladı. Bu konuyu en kötü şekilde tecrübe etmişti.

“Katılıyorum kesinlikle!” dedi Ceyhan hemen. Belki onun arkadaşlığını yıkan detay da buydu ama artık bunun bir önemi yoktu.

“Siz çok yavaş yiyorsunuz, biz en iyisi tatlıya geçelim.” Serdar yavaşça ayağa kalktı sanki belli etmemek ister gibi ama Verda’nın gözünden kaçmadı.

“Serdar sakın! Yanında protein yiyin. Yoğurt koyalım. Kan şekeriniz hemen yükselmesin,” dedi bir anne edasıyla.

“Eyvahlar olsun! Hatun filoda neler yediğimizi öğrense sinir krizi geçirecek,” dedi Serdar ama hemen Verda’nın kızgın bakışlarına maruz kaldı.

“Mesleki deformasyon.” Verda acilde çalıştığı için özellikle bayramlarda tatlıya yüklenip şekeri yükselen çok hastanın tedavisine yardım etmişti. Bu yüzden de söyleminde haklıydı.

“Tek dilim, başka yok Serdar!”

“Hayatım be, daha genciz biz. Yaşlanınca zaten hiç yiyemeyeceğiz.” Serdar ona yalvaran gözlerle baktı ama Verda geri adım atacak gibi görünmüyordu.

“Kilo aldım diye başımın etini yiyorsun sonra. Hem sağlığın her şeyden önemli, yoksa uçamazsın.”

“Valla yarbayımın kaç saatlik uçuşu var, gayet o yaşında istediği kadar baklava yiyebiliyor,” dedi Ceyhan’a bakarak.

“Abim tatlıyı çok sever. Yengem de çok iyi yapar ama Verda haklı burada.” Tuğrul ve Serdar’a eşit bir tabak yapıp önlerine koydu Verda. Tuğrul hemen çatalı eline aldı ve ilk lokmasını ağzına götürürken Ceyhan onu izledi. Tuğrul bakışlarını tabağına indirdi sonra Ceyhan’a baktı.

“Çok iyi, çok iyi yani kendimi nasıl durdurabilirim bilmiyorum.” Ceyhan’ın içi rahatladı ve onun bu tavrına güldü. Saniyeler içinde ikisinin de tabağındaki tatlı bitmişti.

“Dayanamayacağım ben,” dedi Serdar ve Verda’nın kötü bakışları eşliğinde hem kendine hem de Tuğrul’a bir dilim daha koydu.

“Bebğim benim, bak tatlının yanında hiç yoğurt sevmesem bile sen istiyorsun diye yiyorum,” diyerek Verda’yı yumuşatmaya çalıştı.

“Neyse sonra konuşuruz. Kız ilk defa yapmış hevesini kırmayayım.” Verda minicik bir parça yedikten sonra kilo almak istemediğini, gelinliğin içine girmek istediğini söyledi ve Ceyhan da anlayışla karşıladı. Gerçekten tam kıvamında bir tatlı yapmıştı. Bundan dolayı da mutlu oldu. Dördü birlikte masayı toplayıp bulaşıkları yıkadılar. Verda ile Serdar yeni evlerine bakmaya gittiklerinde Ceyhan ve Tuğrul yalnız kaldı.

“İkisi de çok tatlı ya,” dedi Ceyhan arkalarından.

“Serdar Verda’nın peşinden çok koştu. Verda pek askerlere ilgi duymuyordu diyelim.”

“Gerçekten mi? Şaşırdım. Bilmiyorum, ben hep babamın ve abimin üniformalarına bakıp büyüdüm.” Tuğrul bunu anlayışla karşılayabilirdi çünkü kızlar genellikle babalarına hayran oluyorlardı. Bu tavrı yadırgamadı.

“Eve gitme burada kal. Ben de seni uyutayım. Serdar gelmeyecek.” Ceyhan’ın gözlerine umutla baktı. Kabul etmesini bekliyordu.

“Bu kadar çok istiyorsan kalırım. Derslerim hep öğleden sonra.” Tuğrul rahatladı ve ılık saçan bir gülümseme gönderdi.

“Serdar haklı. Bu kadarı haksızlık,” dedi Tuğrul kendi kendine konuşur gibi.

“Ne?” dedi heyecanla Ceyhan.

“Hem bir öğretim görevlisi olacak kadar zeki ve çalışkansı hem de harika yemekler yapabiliyorsun, kışkanılacak bir güzelliğin var. Bu özelliklerden bir tanesine bile sahip olamayan insanlar varken sence de bu haksızlık değil mi? Ben çok şanslı bir adamım.” Ceyhan altından bir iltifat çıkacağını bilmiyordu ama ondan bu sözleri duymak onu mutlu etmişti. Yüzünde aptal âşık gülümsemesi oluştu.

“İlk önce yemekte canım demeler sonra iltifat etmeler... Beni şaşırtıyorsun Tevfik Tuğrul.”

“Gerçekleri söylemek ne zamandan beri suç sayılıyor?” Ceyhan’ı belinden yakalayıp kendine çektiğinde, Ceyhan da kollarını boynuna doladı. Tuğrul onu yavaşça öpmeye başladığında ona hemen cevap verdi. Onunla genelde bu kadar yavaş ve tatlı öpüşemiyorlardı çünkü ikisini de saran büyük bir tutku etraflarını çevreliyordu. Tuğrul geri çekildiğinde ona mahcup bir tavırla baktı.

“Seni böyle çok daha fazla öpmek isterim ama okumam gereken bir rapor var.” Ceyhan anlayışlı bir şekilde başını salladı. Koltuğa oturduğunda Tuğrul elinde kâğıtlarla geldi. Ceyhan’ın yanına oturdu ve kolunu genç kadının boynuna atarak kendine çekti.

“Bu ne raporu?” dedi Ceyhan kâğıtlara bakarak.

“Yunanistan’da olan yeni bir kazanın raporu. Pilotun bilgisi onu hayatta tutmuş. Bu tarz raporlardan çok şey öğrenebiliyorsun. Biz de Serdar ile hiç atlamıyoruz, okuyoruz. Bilgi güç demektir.”

“Haklısın,” dedi ve başını çenesinin altına yasladı, o okurken Ceyhan da göz gezdirdi istemsizce. Teknik terimler yazdığı için metni pek fazla anlamıyordu.

“Kuş çarpması? Bu sık oluyor değil mi?” Onu çok bölmek istemese de Ceyhan sormaktan kendini alamadı.

“Evet.”

“Hiç başına geldi mi?” dedi Ceyhan merak ederek. Abisinin başına çok fazla tehlikeli durum geldiğini ama hepsinden başarıyla sıyrılıp çıktığını biliyordu. Genelde bunu o zamanlar değil de olaydan çok sonra anlatırdı onlara.

“Benim değil ama yakın bir arkadaşımın başına geldi. Basınçtan dolayı çarpmanın etkisiyle kanopi parçalandı.” Ceyhan’ın kaşları kalktı istemsizce.

“Bu, üzerinize kapanan cam kısım mı?” dedi teyit etmek için.

“Evet.”

“Çok korkunç.” Hayal bile edemiyordu. Basınç farkından dolayı o şekilde nefes almak çok zor olmalıydı.

“Biz de çok korktuk ama hocasıyla birlikte başarılı bir şekilde uçağı indirdiler.” Ceyhan hiç korkuya kapılmamıştı şu ana dek. İşin diğer boyutunda bu gibi birçok tehlikeli durum vardı. Tuğrul ile konuşup içini rahatlatmak istedi.

“Şimdi, yarın biz uçuşa çıkacağız. Diyelim ki işler kötü gitti, atlamak zorunda kalırsak ben ne yapabilirim?”

“Seni kokpite oturttukten sonra göstereceğim. Kolu çekeceksin sadece. Uçakla ayrıldıktan sonra paraşüt kendiliğinden açılıyor, senin bir şey yapmana gerek kalmıyor. Korkma, bir şey olmayacak. Şimdiden böyle endişelere kapılırsan asıl zevkini öldürmüş olursun. Evet, kazalar bir gerçek, oluyor, olacak da ama her zaman işin kötü tarafını düşünürsek bu mesleği yapamayız.” Tuğrul haklıydı ama merak etmekten kendini alamadı ve aklına gelen soruyu hemen sordu.

“Hiç atlamak zorunda kaldın mı?”

“Her pilot doğru pozisyonda atlamayı öğrenmek için atlama eğitimi alır. Soruna gelirse eğitim harici deneyimim yok ama dörtlü arkadaş grubumuzdaki arkadaşım atlamak zorunda kalmıştı. NATO tatbikatına gittiğimiz arkadaşım Furkan... İzmir’de eğitimdeyken motor arızası

yüzünden atlamak zorunda kaldı. Beklemek çok stresliydi ama onu karşımızda gördüğümüzde tüm stresimiz uçup gitti.”

“Buna dayanmak zor, herkesin yapacağı bir iş değil.”

“Bu yüzden şu an seninle ilgilenmek yerine bu raporu okuyorum.” Ceyhan kolunu onun beline doladı ve daha da yakınlaştı.

“Bana diyorsun ama sen de çok çalışkansın.” Tuğrul güldü ve başına bir öpücük kondurdu. Ceyhan yarını düşündü, eğer Tuğrul, abisi ile konuşamazsa duygularını maskeleyememesi konusunda çok zorlanacaktı. Büyük ihtimalle abisi kuleden onların uçuşunu izleyecek, konuşmalarını dinleyecekti. Araya resmiyet katmaları gerekecekti. Tuğrul raporu okumayı bitirdi ve saatine baktığında çoktan yatma vaktinin geldiğini gördü.

“Yatalım mı artık?”

“Olur.” Ceyhan başını kaldırıp doğruldu ve koltuktan kalktı. Tuğrul ile birlikte odasına giderken içinde bir keşfetme arzusu duydu, girdiği oda son derece sadeydi.

“Bana kıyafet vermen gerekecek.”

“Dolabım emirlerinizi bekliyor,” deyip dolabını açtı Tuğrul. Ceyhan’ın ilk dikkatini çeken beyaz gömlekler oldu.

“Neden hep beyaz gömlekler giyiyorsun?”

“Babam çocukken Atatürk’ün beyaz gömlekleri sevdiğini ve beyazdan başka renk gömlek giymediğini söylemişti. Bunu öğrendikten sonra ben de hep beyaz giymeye başladım çünkü onu örnek alıyordum.” Ceyhan hiç böyle bir şey söyleyeceğini düşünmemişti. Bu bilgi öyle hoşuna gitti ki gülümsemekten kendini alamadı.

“Üniformanın gömleği açık mavi...”

“Evet, sadece üniformamda seviyorum renkli gömlek giymeyi.” Ceyhan tişörtleri görünce hemen bakmaya başladı ve hepsinin de Türk Yıldızları’nın mağazalarında satılan tişörtler olduğunu gördü.

“Vay be, hepsini toplamışsın,” dedi alaycı bir şekilde. Neredeyse her modelden vardı.

“Gençlik aşkı.” Ceyhan içlerinden bir tanesini seçti ve Tuğrul’a gösterdi.

“Bunu giyebilir miyim?”

“Elbette.” Ceyhan üzerindeki bluzu çıkartıp üstüne tişörtü geçirdiğinde, tahmin ettiği gibi oldu. Tişört üstünde mini bir elbise gibi kalmıştı. Pantolonunu çıkardığında yatağa oturdu ve Tuğrul’un üzerini değiştirmesini izledi. Yatağa uzandığında Tuğrul hemen onu kendine çekti.

“Yarın çok güzel olacak,” diyerek kulağına fısıldadı.

“Sanırım yarın o kıyafetleri giyip jeti gördüğümde ancak gerçek olduğuna inanacağım.” Tuğrul güldü ve yanağına bir öpücük kondurdu.

“Komutanım sana başka bir ödül de verebilirdi aslında.”

“Abim söylemiş heves ettiğimi, mülakatlarda elendiğimi, içimde kaldığımı... Komutanı da birlikte çalıştığı askerle uçuşa çıksın demiş, abim kendisiyle çıkmamı istiyordu kesin. Onunla da uçmak isterdim ama seninle de isterdim.”

“Benimle olacağı için çok mutluyum ve şanslıyım da.” Yavaşça Ceyhan’ın saçlarını okşadı.

“Serdar bir şey dedi yemekte. Gerçekten bayılır mıyım?” Ceyhan ona kuşkucu gözlerle bakarken Tuğrul gülmemek için kendini zor tuttu.

“Evet, doğru nefes tekniğini ve kaslarını kullanmazsan bayılırsın ama kuvvet düştüğü anda da ayılırsın. Vücut kendini kapatıyor korumak için. Basit bir şey nefes tekniği, öğretirim ama tabii kuvveti hissedince pek öyle olmuyor.”

“Tamam, uyuyalım da dinlen. Bana yarın lazımsın.”

“Sadece yarın mı yani?” dedi Tuğrul yalandan alıngan bir tavırla.

“Sen bana her zaman lazımsın.” Tuğrul dayanamadı ve Ceyhan’ı dudaklarından aşkla öpmeye başladı.

Tuğrul hazırlanmaya giderken oldukça heyecanlıydı. Tüm gün bu uçuşu aklında kurmuş, neler yapacağını düşünmüş, bir nevi uçuşu aklında yaşamıştı. Her uçuşu için bunu yapardı ama bu sefer çok farklı bir uçuşa çıkacaktı. Uçuş kıyafetlerini giyerken yüzünde büyük bir sırtışın oluşmasına engel olamadı. En son eline kaskını aldı ve dışarıya çıkarak Ceyhan’ı beklemeye başladı. Ceyhan bir kadın subay tarafından şu an

içeride hazırlanıyordu. Sabah komutanı ona uyarılarını yaptıktan sonra bir şey demesine fırsat vermeden gitmişti ve gün içinde de bir daha onu görememişti. Tuğrul yine onunla konuşamamıştı, içi bu yüzden biraz sıkıntılı olsa bile şu an onu bekleyen muhteşem bir uçuş olduğu için bu konuyu daha sonra düşünecekti. Ceyhan ile konuşmalarında biraz daha dikkat etmesi gerekiyordu.

Ceyhan kapıda görününce doğruldu ve ona baktı. Kendinde olan gülümsemenin bir benzeri de onda vardı. Saçlarını toplayıp küçük bir topuz yapmıştı. Yanına gelince o gülümseme genişledi.

“Merhaba, üsteğmenim,” dedi yavaşça Tuğrul’a bakarak.

“Merhaba, Ceyhan Hanım.”

“Emniyetli uçuşlar,” dedi Esmâ Yüzbaşı.

“Teşekkürler, komutanım,” dedi Tuğrul.

“Çok teşekkür ederim, komutanım.” Esmâ Yüzbaşı teşekkürleri kabul eder bir şekilde gülümsedi ve bir baş selamı verdikten sonra yanlarından ayrıldı. Birlikte onları bekleyen araca doğru yürümeye başladıklarında Ceyhan coşkuyla konuşmaya başladı.

“Her anımı fotoğraflamak istiyorum. Şu an bir uçuş kıyafetinin içindeyim. Hâlâ inanamıyorum.” Ceyhan küçük bir kız gibi sekerek yürümek istiyordu. Bu ödül hayallerinin ötesinde olmuştu şimdiden.

“Seni birazdan gökyüzünde dolaştırmaya çıkaracağım ve buna inansan iyi olur,” dedi Tuğrul ciddiyetle bakarak.

“Abimle konuşabildin mi?” Tuğrul’un yüzü düştü ve Ceyhan da hemen bunu fark etti.

“Maalesef, sabah bana uçuşumuzla ilgili emirler savurdu sonra da ben bir şey diyemeden gitti. Filoda da görmedim bugün.”

“Neyse, dikkat ederiz konuşmalarımıza artık.” Birlikte bindikleri araç onları bekleyen jetin yakınına bıraktığında Ceyhan heyecanının daha da tavan yaptığını hissetti. Hangara daha önceden de gelmişti ama hiçbir jet onun uçuşu için hazır bekletilmiyordu. Jete bakarken kalp atışları artmaya başladı.

“Hoş geldiniz,” dedi Tuğrul’un makinisti.

“Alıştın ama değil mi Hikmet, günde iki sorti uçağımı hazırlamaya?” Tuğrul’un bu ekstra neşeli hali makinistinin dikkatinden kaçmadı.

“Alıştım, komutanım.” Tuğrul kaskını ve checklistini makinistine uzattı. Yüzlerce kez yaptığı gibi uçağın harici kontrollerini ellerini ve gözlerini kullanarak yapmaya başladı. Sürekli kullandığı uçağının üstünde ismi yazıyordu ama bu uçakta ikisinin ismi de yazıyordu.

“İsmimizi ne ara yazdınız?” dedi makinistine bakarak.

“Özel bir uçuş olduğunu öğrendiğimizde size bir jest yapmak istedik, komutanım.”

“Çok düşüncelisiniz, teşekkür ederim,” dedi ve sonra jete büyülenmiş gibi bakan Ceyhan’a döndü. Sanki konuştuklarını duymuyor gibiydi. Bu hali çok hoşuna gitti Tuğrul’un.

“Ben Ceyhan Hanım’ın bağlarını takayım, sen de sonra kontrol edersin.”

“Tamam, komutanım.”

“Ondan önce bir fotoğraf çekebilir miyiz?” dedi makiniste bakarak Ceyhan.

“Tabii, Ceyhan Hanım.” Ceyhan merdivenlerin önünde Tuğrul’un yanında durdu ve başparmağını kaldırıp gülümseyerek poz verdi. Makinist birkaç fotoğraf çekti.

“Sen bana gönderirsin, Hikmet,” dedi Tuğrul.

“Tabii, komutanım.”

“Önden sizi alalım, Ceyhan Hanım,” dedi Tuğrul, Ceyhan bacakları titrer bir şekilde merdivenlerden çıktı ve sandalyeye oturduğunda derin bir nefes aldı. Kokpitteki ekrana, düğmelere, önünde duran kumandaya baktı. Tuğrul onu sandalyeye bağlayacak bağları tek tek taktı ve sonra ondan kaskı takmasını istedi. Oksijen bağlantısını da yaptıktan sonra Tuğrul aşağıya indi. Makinisti geldi ve bağlantıları tek tek kontrol ettikten sonra hızlı bir şekilde kokpite yerleşen Tuğrul’un bağlarını da kontrol etti. Sonra Tuğrul motoru çalıştırdı ve mekanik olarak bir sorun da olmayınca uçuşa çıkmak için hazırıldılar artık.

“Çok heyecanlıyım! İnanamıyorum burada olduğuma! Lövyeye dokunabilir miyim? Hep merak etmişimdir.”

“Motorlar kapalı şu an, dokunabilirsin. Orada gördüğün kolu çekeceksin fırlatmayı aktive etmek için,” dedi Tuğrul ve ona eliyle gösterdi. Tuğrul görmese bile anladığını belirten bir şekilde başını salladı. Ceyhan eliyle kumandayı kavradığında beklediğinden çok daha ağır olduğunu hissetti.

“Hiç bu kadar ağır olacağını düşünmemiştim.”

“Ee yani, joystick değil sonuçta,” dedi Tuğrul ve güldü.

“Hazır mısın?” O ciddi sesi duyunca az önce normal temposuna dönen kalp atışları yine hızlanmaya başladı.

“Hiç hazır olamayacağım o yüzden kararı sana bırakıyorum.” Önde Tuğrul, arkada ise Ceyhan oturuyordu. *Keşke birbirimizin yüzlerini görebilseydik* diye düşünmeden edemedi Ceyhan.

“Başlayalım o zaman.” Tuğrul makinistini izleyerek uçağını park yerinden çıkarttı. Harekete geçince Ceyhan daha da heyecanlandı. Paraşütle uçarken en azından heyecanını bastırmak için çığlık atabiliyordu ama şimdi öyle bir şansı yoktu. Kalkışa geçecekleri piste girince Tuğrul kule ile irtibata geçti. Kendini tanıttı ve uçak numarasını söyleyip uçuş izni istedi. Hava trafik kontrolörü ona gerekli bilgileri iletti ve uçuş iznini verdi. Tuğrul kanopiyi kapattı ve konuşmaya başladı.

“Ceyhan Hanım, sakın oksijen hortumunu çıkarmayın. Vizörünüzü indirin,” dedi Tuğrul resmi bir şekilde. Ceyhan onu duyunca hemen kaskındaki gözlük kısmını indirdi. Tuğrul motorları çalıştırdığında gü-rültülü sesi duydu ama kulağındaki tıkaçlar sesi engelliyordu.

“Çok hızlı nefes alıyorsunuz, nefesinizi tutmaya çalışıp hızı yavaşlatın. Biraz daha sakinleşmiş hissedeceksiniz.” Ceyhan farkında bile değildi ama hemen Tuğrul’un dediğini yapmaya çalıştı. Tuğrul’un elinin kumandayı kavradığını ve sağ tarafına baktığında da yerden gittikçe yükseldiklerini gördü. Derin bir nefes almaya çalıştı sonra bulutların üstünde olduğunu gördü, eşsiz günbatımının renklerine baktı.

“Bu çok, çok güzel!” dedi ve gülmeye başladı. Burada olduğuna inanmıyordu ama hayatında bir daha asla böyle bir deneyim yaşamayacağını da biliyordu. Her şey küçücük kalmıştı ve bu noktadan çoğu yeri görebiliyordu.

“Günbatımında uçmak ayrı bir keyiflidir,” dedi Tuğrul. Komutanı ona manevra yapmaması gerektiğini söylemişti ama Ceyhan bir daha böyle bir fırsat yakalayamayacaktı. Bunu yapmak pahasına bir hafta fi-loda koşturup evrak işi yapmaya razıydı çünkü ona adrenalini sonuna kadar yaşatmak istiyordu. Sabah Ceyhan’a doğru nefes tekniğini ve kas-larını nasıl sıkması gerektiğini öğretmişti.

“İyi misiniz? Heyecanınızı attınız mı? Biraz eğlenmek ister misiniz?”

“İyiyim ve evet, çok isterim.” Tuğrul gülümsedi ve kumandayı tutan eli daha sağlam bir şekilde kavramaya başladı.

“Hazır olun,” dedi ve gülümseyerek kumandayı kırk beş derece sağa yatırınca Ceyhan’dan küçük bir nida yükseldi. Hem çok hızlıydılar hem de çok yüksekte dünyaya bu açıdan bakmak Ceyhan’ın çok hoşuna gitmişti.

“Size gösterdiğim nefes tekniğini kullanmaya çalışın. Birazdan lazım olacak.”

“Tamam,” dedi Ceyhan. Tuğrul artık göstergeye bakmadan ne zaman kuvvete maruz kalacağını, uçuş deneyimleri sayesinde kazandığı kalça hissiyatı ile anlayabiliyordu.

“Şimdi başlayın!” Tuğrul ilk başta doksan derece, daha sonra yüz seksen derece ve sonra da Ceyhan’ın bayılmamasını umarak üç yüz altmış derece döndürdü. Kendisi alıştı ve bu dalgalanmalara karşı dirençliydi ama Ceyhan öyle değildi. Uçağı tekrar düz konumlandığında Ceyhan’ın heyecanlı sesini duydu.

“O neydi öyle!”

“Bizim hayatımız.” Tuğrul gülüşünü çok zor bastırdı. Acaba aralarındaki samimiyet şu an kuledekiler tarafından anlaşılıyor muydu, bilmiyordu.

“Manzaranın keyfini çıkarın.” Ceyhan dağlara, altından hızla geçtikleri bulutlara ve gözlerini kamaştıran günbatımına baktı. Tuğrul neredeyse her gün bu manzarayı görüyordu. Arkadan ona baktığında jetiyle bütünleşmiş olduğunu gördü. Sağ elini çok iyi kullanıyordu ve kimse onun bir solak olduğuna inanamazdı.

“Bu hayatımın en güzel anlarından olabilir,” dedi dalgın bir şekilde. Hayalini âşık olduğu adam ile gerçekleştirmişti.

“Uçuşun sonuna gelmemize az kaldı.” Ceyhan zamanın bu kadar hızlı geçeceğini düşünmemişti. Şu yaşadığı dakikalar onun için paha biçilemezdi. Pilotların genelde ilk başta uçağı indirmekte zorlandıklarını biliyordu ama Tuğrul indirmek konusunda hiç sıkıntı çekmediğini anlatmıştı tatilde.

Biraz daha uçmayı isterdi. Komutanının ona verdiği süre bu kadardı ve böyle bir şans vermesi bile çok değerliydi Ceyhan için. Tuğrul kule ile irtibata geçip iniş iznini istedi. Kulenin *iniş sıranız bir* dediğini duyunca birazdan inişe geçeceklerini anladı. Bitsin istemiyordu ama her güzel şeyin bir sonu vardı. Alçalmaya başladıklarını gördü ve sonra tekerleklerin piste dokunduğunun sesini duydu. Arkasında paraşütün açıldığını gördü, hızları gitgide düştü ve pist üstünde jet düşük bir hızda ilerlemeye devam etti. Tuğrul’un kanopiye açtığını görünce oksijen maskesini açtı ve derin bir nefes aldı. Jetten indikten sonra Tuğrul’a kocaman sarılmayı ve sonra da onu öpmeyi isterdi ama böyle bir şey olmayacaktı. Tuğrul jeti park ettikten sonra kaskını çıkarıp başını çevirdi ve Ceyhan’a baktı.

“İnanılmazdı!” dedi ve güldü Ceyhan.

“Abinden çok iyi bir azar yiyip ceza alacağım ya, hadi bakalım.” Tuğrul muzip bir şekilde söylese bile Ceyhan hemen itiraz etti.

“Benim istediğimi de söyle ya da ben konuşayım. Manevralar nefes kesiciydi ve o adrenalini hissetmek çok güzeldi. Sonuçta bu şans bana hayatta bir kere geldi, tabii ki bunu deneyimlemek isterim.” Merdivenler önlerine konulunca sustu çünkü bu özel bir konuydu. İkisi de aynı anda uçaktan indi. Ceyhan makinisti görünce hemen hevesle konuşmaya başladı.

“Tekrar fotoğrafımızı çeker misiniz, astsubayım?” dedi Ceyhan rica ederek.

“Tabii ki Ceyhan Hanım.” Ceyhan yaklaştı ve elini Tuğrul’un beline attı. Bu tehlikeli bir yakınlaşma olarak algılanabilirdi ama şu noktada umurunda değildi. Tuğrul da aynı şekilde elini beline attı. İkisi de

gölümseyerek poz verdi ve Hikmet de fotoğraflarını çekti. Birbirlerinden ayrıldıklarında Ceyhan abisinin onlara doğru gelmekte olduğunu gördü.

“Abi!” Ceyhan mutlu bir şekilde koşup abisine sımsıkı sarıldı. “Çok, çok ve çok güzeldi,” dedi gülerek. Abisinin de güldüğünü duyunca rahatladı. Abisi geri çekildiğinde yüzünü okşadı yavaşça.

“Bunu hak ettin Ceyhan, sen başarılı bir mühendissin. Seninle çok gurur duyuyorum.” Tuğrul yavaşça yanlarına gelince Gürhan Yarbay’ın kaşları çatıldı aniden.

“Seninle daha sonra konuşacağız,” dedi sert bir şekilde Tuğrul’a bakarak.

“Onun bir suçu yok, ben rica ettim uçuşa çıkmadan önce. Sonuçta başka bir şansım olmayacaktı. Lütfen üstüğmenime yüklenmeyin.” Tuğrul, Ceyhan’ın konuşmalarının pek işe yarayacağını düşünmüyordu. Yarbayını iyi tanıyordu artık.

“Cezama razıyım, komutanım,” dedi Tuğrul sakın bir şekilde.

“Bak, suçunu nasıl da biliyor.” Tuğrul o suçlayıcı bakışları üzerinde hissederken sakın ve saygılı bir şekilde komutanının karşısında durdu.

“Abi birazcık hatırım varsa ona ceza vermezsin. Bunu ben istedim.” İkna etmeye çalışıyordu ama abisinin gözlerinde çoktan kararını verdiğini gördü.

“Birincisi Ceyhan, senden emir alamaz üstlerinden emir alır. Emre itaatsizlik etti ve bu büyük bir suçtur. Kurallar açık ve nettir. Ricalarla, hatırlarla yürümez. İki hafta oturmadan çalışınca göreceğim onu.” Tuğrul cezasının çoktan verildiğini bu şekilde öğrenmiş oldu. Kabul eder gibi başını eğdi.

“Emredersiniz, komutanım,” dedi sesini biraz yükselterek.

“Hangara git geri bildirimini ver. Kardeşimi filoya ben götüreceğim.” Tuğrul başını salladı ve selam verdikten sonra hangara doğru yürümeye başladı. Yüzü ciddiyetten bir anda gülümsemeye dönüşünce makinisti ona şaşkınlıkla baktı. Az önce fırça yiyip ceza alan sanki bir başkasıymış gibi davranıyordu. Raporu doldururken bile o sırtış devam ediyordu.

“Hiçbir sıkıntı çıkarmadı, Hikmet. Ellerinize sağlık! Yarın görüşürüz. Kolay gelsin!” dedi Tuğrul ve bakım hangarından çıktı.

Ertesi gün öğleden sonra komutanını yine filoda bulamamanın sıkıntısı eşliğinde piste geldi Tuğrul. Bir şeye hazırlık yapılıyordu ama şu an onlara bilgi verilmiyordu ve komutanı da onunla ilgileniyordu. Zaten dünkü uçuşunda dalış yaptı diye kızmıştı. Tuğrul pek takmamıştı bu durumu. İki hafta boyunca yine koşturacaktı ama o âna değerci ke-sinlikle. Bugün üçlü uçuşa çıkacaklardı. Serdar'ın uçuşu sabah olmuştu ve her zaman alıştığı düzenden biraz daha farklı uçacaktı bugün Tuğrul.

Kontrolleri yaptılar ve sırasıyla üç uçak havalandı. Brifingte konuşukları çalışmayı yapmaya başladılar ama kısa süre sonra Tuğrul uçakta bir sıkıntı olduğunu hissetti çünkü ani bir sarsıntı ile sarsıldı, ardından ikaz seslerini duydu ve göstergelere baktığında bir motorunun durduğunu gördü. Hareketleri aksayınca hemen telsizden Selçuk Yüzbaşı'nın sesini duydu.

“Bir sorun mu var, Tuğrul?”

“Komutanım bir motorum durdu ama halledeceğim,” dedi sakın bir şekilde. Daha önce de başına gelmişti ve bu durumlarda neler yapabileceğini biliyordu. Bu konu hakkında çok fazla okuma yapmıştı ve birçok yöntem öğrenmişti. Sakinliğini korudu ve bildiklerini uygulamaya başladı ama yanıt alamadı. Motoru hâlâ çalışmıyordu ve uçağı da ikinci motor havada tutuyordu.

“İnişe geçebilirsin,” diyen Selçuk Yüzbaşı'nın sesini duydu.

“Biraz daha uğraşacağım, komutanım.” Yakıtına baktı ve bu yüzden uzun süre onu havada tutacağını gördü. Bu tarz durumlarda en önemli detay sakinliğini korumaktı. Tuğrul bu konuda çok iyiydi, uçağını eski performansına döndürmeye de kararlıydı. Kule onunla bağlantıya geçtiği an içinde bir korku filizlenmeye başladı.

“Üsteğmenim, bir motorunuz durmuş durumda. İkinci motorunuzda da arıza var.” Göstergeye baktığında ikazı gördü ve derin bir nefes aldı. Diğer motora uyguladığı teknikleri uygulamaya başladı ama yine yanıt alamadı. Sıkıntıyla bir nefes verdi. İkinci motorundaki arızanın boyutu büyürse uçak yere çakılabilirdi. Saniyelik kararlar vermesi onun için hayati öneme sahipti.

“Acil iniş için izin veriyorum,” dedi hava trafik kontrolörü.

“Anlaşıldı, dönüyorum,” diye yanıt verdi çünkü uçağın düzeleceği yoktu. Eğer böyle devam ederse havada daha fazla kalamayacaktı. İkinci motoru da bir anda durunca endişenin vücudunu ele geçirmeye başladığını hissetti. Vücudunu basan bu ani korkuyu en aza indirmek için nefes almaya, kendini telkin etmeye başladı. Beyni büyük tehlikenin farkındaydı ve onu hayatta tutmak için korkutmayı, bu sayede de harekete geçirmeyi istiyordu ama Tuğrul’un çelik gibi sinirleri vardı ve korkuyu kontrol altında tutabiliyordu.

“Hızınızı göremiyoruz.” Artık yerden yüksekliğini de bilmiyordu. Pitot tüpü yüzünden kesilen uçuşu aklına geldi. Yerde ve kalkışı yaparken çalışıyordu ama şu an o da çalışmayı durdurmuştu. Beyni *bu uçağı indirmen imkânsız* diye çığlık çığlığa bağırırken sakinliğini korumaya çalıştı ve sağduyulu davranmak istedi.

“Üsteğmenim, uçağı terk etmekten başka çareniz yok. Uçağı boş araziye konumlandırın ve lütfen acele edin.” Hava trafik kontrolörünün o endişeli sesini duydu. Bu acil bir durumdu. Gözlerini kapattı ve derin nefesler almaya, aklındaki kaosu dindirmeye çalıştı. Vicdanı ise uçağını terk etmemesini, bir çare bulmasını söylüyordu. Bu uçakta milletin alinteri vardı. Toplanan vergiler sayesinde bu uçaklar envanterde yer alıyordu. Atladığında uçak bir daha kullanılamaz hale gelecekti.

“Tuğrul, neyi bekliyorsun!” Gürhan Yarbay’ının o sert sesini duydu sonra.

“Komutanım bir çaresi olmalı. Bu jette milletimizin alinteri var, bu jet üzerinde hakları var. Bunu nasıl ödeyebilirim!”

“Bir uçağı tekrar alırlar ama iyi bir pilotu geri getiremezler. Sana emrediyorum, o uçağı terk et!” O ciddi ve kararlı sesi duymak bir nebze onu kendine getirmişti. Tüm ayarları yaptı, iki yıldır birlikte uçtuğu, ona sayısız deneyim sunan yol arkadaşına son kez baktı. *Keşke böyle olmasaydı*, diye geçirdi içinden. İçi acıyordu, onu bırakmak istemiyordu. Pilotlar uçaklarıyla duygusal bağ kurarlardı ve şu an Tuğrul da bunu yaşıyordu. İşler nasıl bir anda geri dönülemez bir şekilde kötüleşmişti, anlayamıyordu. Çok ani gelişmişti ama onun işi de saniyelerle işliyordu.

Derin bir nefes aldı. Kararlı bir şekilde önüne baktı. Tüm vücudu gerilmişti ve eli kumandayı sıkı bir şekilde tutarken daha önce hiç kullanmadığı fırlatma kolunu çekti. Sanki tüm sesleri duymaz oldu, sadece hızlanan nefesinin sesi ve hızlı atan kalbinin güçlü vuruşları vardı. O an Furkan'ın anlattıkları aklına geldi. Bu konuda okuduğu kaynaklar da bunu söylüyordu. Atlama eğitiminde de bunu hissetmişti ama o zaman güvenli bir şekilde olacağının bilincindeydi. Şu an ise bambaşka bir durumdaydı. Kolu çektikten sonra zaman o kadar yavaş geçerdi ki saniyeler içinde olması gereken olay sanki dakikalar geçmiş gibi gelir ve pilot *acaba çekmedim mi* diye kendinden şüphe ederdi. Eli tekrar kola gider ve tam o anda kanopinin patlayarak açıldığını ve yukarıya doğru itildiğini hissedirdi.

Zaman onun için de çok yavaş geçti. Kalp atışları hızlandı ve eli tekrar kola gittiği sırada kanopisi koptu ve yukarıya doğru fırlatıldığını hissetti.

Serdar filodaki koşuşturmayı gördüğünde bir sorun olduğunu anlamıştı. Hemen bir askeri durdurdu ve ne olduğunu sordu.

“Tuğrul Üsteğmen’in jetinde arıza varmış,” dediğini duyduğu anda kuleye doğru koşmaya başladı. İçinden dualar ederken Tuğrul’un sağ salim yere inmesini istiyordu çünkü koşuşturmaya bakılırsa olay çok ciddi duruyordu. Kapıdan içeriye girdi ve hemen hava trafik kontrolörüne durumu sordu.

“Durum ciddi, üsteğmenim. İniş yapması imkânsız,” deyip uçaktan gelen bilgi akışını gösterdi. Kapı hızlı bir şekilde açılınca tüm dikkatler giren kişiye verildi. Serdar hemen doğruldu ve komutanına selam verdi diğer askerler gibi.

“Durum ne?” diye sordu Gürhan Yarbay hemen.

“Durum iyi değil, komutanım. Uçağı terk etmesini söyledim ama neyi bekliyor bilmiyorum. Hâlâ bir şeyleri düzeltmeye çalışıyor,” dedi kontrolör sinirle.

“Telsizi aç!” dedi Gürhan Yarbay sert bir şekilde.

“Tuğrul, neyi bekliyorsun!” dedi telsiz bağlantısı kurulunca. Serdar ise ne yapacağını ne düşüneceğini bilmiyordu. Şu an sakinliğini koruması çok zordu. Arkadaşı zor durumdayken ona yardım edememekten dolayı içi içini yiyordu. Tuğrul’un ne yapmak istediğini biliyordu. Her pilot o uçağı yol arkadaşı sayar ve tüm sorumluluğunu alırdı. Üzerindeki sorumluluk bilinciyle uçağı kurtarmaya çalışıyordu arkadaşı. Serdar da düşünmeden aynısını yapardı. Onun bu korkusuz tutumunu takdir etti.

“Komutanım, bir çaresi olmalı. Bu jette milletimizin alinteri var, bu jet üzerinde hakları var. Bunu nasıl ödeyebilirim!” Arkadaşının sağduyulu ve güçlü sesini duyunca biraz içi rahatladı Serdar’ın.

“Bir uçağı tekrar alırlar ama iyi bir pilotu geri getiremezler. Sana emrediyorum, o uçağı terk et!” Komutanı bu noktada haklıydı. Sıkıntı vücuduna hükmetmeye başlayınca Serdar kendini sakinleştirmeye çalıştı ama arkadaşı göz göre göre şu an ölümle bir savaş halindeydi. Uçak çakıldığı an kaçınılmaz sonu bu odadaki herkes biliyordu.

“Fırlatma kolunu kullandı,” dedi kontrolör ve Serdar gözlerini kapatarak içinden *şükürler olsun*, dedi.

“Sandalyenin sinyalini radarda görebiliyorum.” Serdar ile birlikte kulenin içindeki personel rahat bir nefes aldı.

“Jet yere çakıldı,” diyerek bilgi akışını aktarmaya devam etti kontrolör.

“Aptal herif, birkaç saniye daha beklese canından olacaktı!” dedi Gürhan Yarbay öfkeli bir şekilde.

“Komutanım, birazdan ihbarlar gelmeye başlar. Yerleşim yerine yakın.”

“Yerini tespit edip iyi olduğundan emin olalım, ben kuruma bilgi veririm. Sen yerini tespit etmeye bak,” dedi kontrolöre *işimi bana mı öğretiyorsun* der gibi.

“Emredersiniz, komutanım.” Aradan birkaç dakika geçti ve kontrolörün öfkeli sesini duydular.

“Sandalyenin sinyali görünmüyor! Şimdiye yere inmesi gerekirdi.”

“Üzerindeki telsiz ile bağlantı kur.”

Kontrolör, Gürhan Yarbay'ın dediğini yaparken Serdar sıkıntıyla olduğu yerde duruyordu. Burada eli kolu bağlı beklemek çok zordu. Geçen her dakika Tuğrul'un aleyhine işliyordu ve şu an Serdar'ın onun *iyiyim* diyen sesini duymaya ihtiyacı vardı.

“Üsteğmenim, beni duyabiliyor musunuz?” dedi kontrolör bağlantıyı kurduğunda. Ortam bir anda sessizleşmiş, herkes odak noktasını telsizden gelecek olan sese vermişti ama bekledikleri gibi olmadı. Cızırtılı sestten başka duydukları başka bir ses olmamıştı.

“Üsteğmenim, lütfen cevap verin. Beni duyabiliyor musunuz?” Yine cevap gelmedi. Serdar artık endişelenmeye başlamıştı. Daha bir saat önce aynı odada oturup, konuşup gülerken şimdi ondan gelecek iyi haberi bekliyordu. İşleri her zaman çok tehlikeli olmuştu ama o sevgi içlerine işlediği için onları hiçbir şey durdurmazdı.

“Faruk Üsteğmenim,” diyen sesi duyduklarında herkes bir anda canlandı.

“Evet, üsteğmenim iyi misiniz?”

“Ben... ben...” Gürültülü bir ses geldi. O an Tuğrul kaskını çıkarttı ama kaşından yanağına doğru akan sıcak sıvıyı hissedince eli yüzüne gitti. Elini yüzünden çektiğinde eline baktı, görüntü net değil karartılıydı, sadece kırmızının parlaklığını seçebilmişti. Yattığı yerden doğrulmaya çalıştı ama vücudu ona itaat etmedi. Kollarını ve bacaklarını oynatabilse de bedenini kaldırabilecek bir gücü yoktu. Başında keskin bir ağrı vardı ve güneşin altında yatarken kanın hızlı bir şekilde akmaya devam ettiğini hissediyordu.

“Üsteğmenim, iyi misiniz?” Serdar hemen kontrolörün yanına oturdu, şu an saygı kurallarını uygulayacak durumda değildi.

“Tuğrul, lütfen konuş bizimle!” dedi endişeli bir sesle Serdar.

“Serdar...” dedi Tuğrul yutkunarak. Gözlerini açmaya çalıştı ama ışık gözüne doğru vurduğu için yine net göremedi.

“İyi misin? Bize yerini söyle, seni alalım.” Tuğrul tekrardan gözünü açtı ve ileriden siyah dumanların yükseldiğini gördü.

“Başım ağrıyor, net göremiyorum, doğrulamıyorum ve kan... Başım kanıyor. Çok kan var.” Tuğrul kesik kesik konuşabiliyordu. Elini gözüne

götürdü ve akan kanı silmek istedi. Serdar duygularını belli etmezdi ama arkadaşının şu an kaygılı olduğunu sesinden bile anladı Tuğrul.

“Tamam, dayan seni kurtaracağız. Sakinleş, sakın korkma!” O sözcüğü duyduğu an Tuğrul canlandı ve arkadaşına sert bir cevap vermek istedi.

“Ben hiçbir şeyden korkmuyorum. Ölümünden asla korkmuyorum! Bunu kabul edip asker oldum ben! Sadece... seni seven, önemseyen insanları geride bırakmak zor,” dedi bir anda. Sesi duygusal bir tona büründü.

“Konuştur onu, Serdar. Bulana kadar bilincini açık turalım. Belli ki başını çarpmış,” dedi Gürhan Yarbay ciddiyetle.

“Emredersiniz, komutanım.”

“Şahin, hemen Tabip Yüzbaşı Cengiz’e haber ver, ekibini toplasın. Arama kurtarma helikopterimiz de hazır bulunsun.” Karşısındaki askere baktı ve hızlı bir şekilde direktif vermeye başladı Gürhan Yarbay. Şu an odada akli tam anlamıyla çalışan bir o var gibiydi. Herkes endişe yüklüydü ve odanın havası kasvetle dolmuştu.

“Emredersiniz, komutanım!” dedi asker ve hemen odadan çıktı. Yarbay, Serdar’a bakıp eliyle konuşmaya devam etmesini işaret etti. Serdar hızlı bir şekilde konuşmaya başladı arkadaşı ile.

“Tuğrul, senin korkusuz olduğunu biliyorum ben. Birlikte göğüs gerdik her şeye. Bir gün şehit olabileceğimizi bilerek sevdik biz uçmayı. O aşk kanma işleyince bir daha çıkmaz.” Tuğrul hafifçe öksürdü ve tekrar bedenini kaldırmaya, en azından oturmaya çalıştı. Vücudu her kıpırdadığında keskin bir ağrı tüm vücudunu kaplıyordu. Tekrar gözlerini açıp etrafı görmeye çalıştı ama etraf bulanıktı. Gözlerini kapattı ve derin bir nefes almak istedi, nefes alırken de zorlandığını hissetti. Belki de şu an bu hayattaki son anlarını yaşıyordu. Kafası allak bullaktı ama yine de bu dünyadan ayrılıyorsa arkasında kapanmamış konu kalsın istemiyordu. Tüm gücünü konuşmak için harcayacaktı.

“Belki bugün ben de o mertebeye ulaşacağım. Serdar...” Ağzı kupkuru olduğu için duraksadı ve yutkunmak istedi.

“Komutanım bunu anlayışla karşılar. Aileme sen haber ver. Babam metin olur, çabuk kabullenir ama annem çok üzülür. Ona destek ol. Timuçin’i sana emanet ediyorum.” Gözlerini bir anlık açtı, ışık gözüne öyle vuruyordu ki kapatmak zorunda kaldı. Tekrar konuşmasına odaklanmak istedi.

“Ona abilik yap, yol göster. Çok zorlu bir sürece girecek, sıkıntılarını dinle, akıl ver. Ne yapması gerektiğini öğret. O duygusaldır, yıkılır ama yıkılmamasını sağla.” Serdar birden ürperdi. Onu konuşturmak isterken bir ölüm konuşması yapacağını düşünmemişti. Kesik kesik söylenen o cümleler içini yakıp geçmişti. Serdar karşı çıkmaya çalıştı. Elleri titriyordu, hemen ellerini sıktı.

“Kalk, kendin yol göster kardeşine! İyi olacaksın!” dedi kızgın bir şekilde ama sanki Tuğrul dediklerini duymamış gibiydi.

“Vicdanım sızlıyor, içimdeki saygım zarar gördü. Komutanımın arkasından iş çevirdim.” Birden kuledaki herkes durdu ve ellerinde ne iş varsa bıraktı çünkü bu beklemedikleri bir durumdu. Tüm dikkatlerini telsizden duyacakları sese verdiler.

“Gürhan Hasipek benim idolümdü, her zaman onun kadar iyi bir pilot olmak istedim ama ona böyle bir şey yapacağım aklımın ucundan geçmezdi. Ona çok pişman olduğumu, yanlış davrandığımı söyle. Beni affedecektir, öyle umuyorum.” Tuğrul tekrardan yutkundu. Çok sıcaktı ve ağzı kurumuştı. Bir damla su bile şu an onun için çok fazla anlam ifade ederdi. İçini dökmek de iyi gelmişti. Kuledaki herkes birbirine çekingen bir şekilde bakarken Serdar daha fazla onun böyle konuşmasını dinlemek istemiyordu. İç i acıyordu, her şey böyle bitemezdi. Onu kurtaracaklardı.

“Ona kendin anlatacaksın!” Tuğrul onu duymamış gibi konuşmaya devam etti.

“Son olarak... Bunu benden çok bekledi, duymayı çok istedi. O... çok anlayışlı davrandı bana ve haklıydı. Keşke... bunu yüzüne karşı da söyleyebilseydim. Hayatımda ilk defa âşık oldum. Bana sevmeyi öğretti, bana duyguların güzel bir şey olduğunu öğretti. Ceyhan... Ben onu çok seviyorum. Komutanımın kız kardeşini çok seviyorum ben.” Herkes

şaşkınlıkla Gürhan Yarbay'a bakarken o sakinliğini korudu. Yüzündeki tek bir mimik bile kıpırdamadı.

“Çok sıcak... Daha fazla gücüm yok.” Tuğrul gözünü açtığında sadece minik bir parıltı gördü. Her yer siyaha bürünmeye başlamıştı. *Ölmek böyle bir şey galiba*, diye düşündü. Gözleri kapanırken gülümsemeye çalıştı. Serdar haklıydı, ölümü anlamlı ve şerefli bir sebeple olacaktı. O aşk kanma işlemeye başladığında, ölüm bile böyle gülümseyerek karşılanıyordu.

Devam edecek...

